UNU

E O MARE DIFERENŢĂ ÎNTRE ameninţările cu moartea şi scrisorile de dragoste — chiar dacă persoana care-ţi trimite o ameninţare cu moartea tot mai pretinde că, de fapt, te iubeşte. Desigur, dat fiind faptul că *eu* am încercat odată să omor pe cineva pe care-1 iubeam, poate că n-am dreptul să judec.

Scrisoarea de azi a picat la ţanc, deşi n-aş putea spune că m-a luat prin surprindere. Am citit-o până acum de patru ori şi, chiar dacă eram în întârziere, nu m-am putut împiedica să n-o citesc şi a cincea oară.

,,Draga mea Rose,

Unul dintre cele câteva dezavantaje ale faptului de a fi trezit este acela că nu mai avem nevoie de somn; din această cauză, nu mai putem nici să visăm. Mare păcat, fiindcă, dac-aş fi putut să visez, ştiu că te-aş fi visat pe tine. Ţi-aş fi visat mirosul şi felul în care îţi simt părul întunecat, ca pe o mătase printre degetele mele. Ţi-aş fi visat netezimea pielii şi ardoarea buzelor, atunci când ne sărutam.

Lipsit de vise, sunt nevoit să mă mulţumesc cu propria imaginaţie... despre care pot să spun că e aproape la fel de bună. Pot să-mi imaginez perfect toate aceste lucruri, precum şi ce va fi când îţi voi lua

viaţa din lumea asta. Este un fapt pe care-l regret, însă tu ai făcut ca alegerea mea să fie inevitabilă. Refuzul tău să mi te alături în viaţa şi dragostea eternă nu-mi lasă altă variantă, şi nu pot permite să rămână în viaţă cineva atât de primejdios ca tine. În plus, chiar dacă te-aş trezi cu forţa, ai acum atât de mulţi duşmani printre strigoi, încât unul dintre ei tot te-ar ucide. Dacă tot trebuie să mori, măcar să fie de mâna mea. De a nimănui altcuiva.

Cu toate acestea, îţi doresc tot binele pentru astăzi, când îţi vei da testele; nu că ai avea nevoie de vreun noroc. Faptul că ei te obligă să le dai mi se pare o pierdere de timp pentru toată lumea. Tu eşti cea mai bună din tot grupul, iar până diseară o să porţi semnul jurământului. Fireşte, asta înseamnă că vei reprezenta pentru mine o provocare cu atât mai mare atunci când ne vom reîntâlni... ceea ce, categoric, îmi va face plăcere.

Şi noi ne vom reîntâlni *cu siguranţă. După absolvire, vei pleca din Academie, iar de îndată ce vei fi în afara dispozitivelor de pază, te voi găsi. Nu există loc pe lumea asta în care să te poţi ascunde de mine. Te aştept.*

Cu drag,
Dimitri"

Cu toate „caldele urări", scrisoarea nu mi se părea tocmai însufleţitoare, aşa c-am azvârlit-o pe pat şi am

ieşit, tulburată, din cameră. Am încercat să nu mă las influenţată de cuvintele lui, deşi era imposibil să nu te înfricoşeze aşa ceva. *Nu există loc pe lumea asta în care să te poţi ascunde de mine.*

Nu mă îndoiam de asta. Ştiam că Dimitri are spioni. De când fostul meu instructor-transformat-în-iubit fusese transformat într-un malefic vampir mort viu, devenise şi un soi de lider al lor: situaţie la a cărei grăbire contribuisem şi eu, omorând-o pe fosta lui şefă. Bănuiam că mulţi dintre spionii lui erau fiinţe umane, care mă aşteptau să păşesc dincolo de graniţele şcolii mele. Niciun strigoi nu putea să stea la pândă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În schimb, oamenii puteau, iar eu aflasem recent că destui oameni erau dispuşi să-i slujească pe strigoi în schimbul promisiunii de a fi treziţi într-o bună zi. Oamenii aceştia credeau că în schimbul vieţii eterne merita să-şi corupă sufletele şi să-i ucidă pe alţii, pentru supravieţuire. Oamenii aceştia îmi făceau greaţă.

Dar nu oamenii erau cei care-mi făceau pasul să şovăie în timp ce mergeam prin iarba devenită de un verde-deschis la atingerea verii. Dimitri era. Mereu Dimitri. Dimitri, bărbatul pe care-l iubeam. Dimitri, strigoiul pe care doream să-l salvez. Dimitri, monstrul pe care, cel mai probabil, eram nevoită să-l ucid. Iubirea pe care amândoi o împărtăşeam ardea în mine, indiferent de câte ori îmi spuneam că trebuie să trec mai departe, indiferent cât de mult credea lumea că

trecusem mai departe. El era mereu cu mine, mereu în mintea mea, punându-mă tot timpul în situaţia de-a mă îndoi de mine însămi.

—Arăţi de parc-ai fi gata să înfrunţi o armată.

Am tresărit, ieşind din bezna gândurilor mele. Eram atât de absorbită de Dimitri şi de scrisoarea lui, încât mergeam prin campus fără să dau atenţie lumii exterioare, şi nici nu observasem că prietena mea cea mai bună, Lissa, îşi potrivise pasul cu al meu, purtând pe chip un zâmbet sâcâitor. Faptul că mă luase pe neaşteptate era o raritate, fiindcă între noi exista o legătură parapsihică, una care mă menţinea permanent conştientă de prezenţa şi de sentimentele ei.

Înseamnă că eram distrasă rău, dacă n-o observasem, iar dacă era să fie vorba şi de o distracţie, atunci aceea consta în faptul că voia cineva să mă omoare.

I-am oferit Lissei ceea ce speram să fie un zâmbet convingător. Ea ştia ce se întâmplase cu Dimitri şi că el aştepta acum să mă omoare, după ce încercasem eu — şi eşuasem — să-l omor. Chiar şi-aşa, scrisorile pe care le primeam săptămânal de la el o îngrijorau, iar ea avea oricum destule de care să se ocupe în viaţa ei, fără să-l mai adauge pe listă pe iubitul meu mort viu care mă vâna.

—Cam *înfrunt* o armată, i-am atras eu atenţia. Era doar începutul serii, însă vara târzie ne lăsa încă soarele pe cerul Montanei, scăldându-ne într-o lumină aurie în timp ce mergeam. Mie îmi plăcea la nebunie, însă fiind

moroi — un soi de vampir paşnic, viu — Lissa ar fi ajuns până la urmă să se simtă slăbită şi incomodată de lumina aceasta.

A izbucnit în râs şi şi-a aruncat peste umăr părul de culoarea platinei. Soarele îi lumina nuanţa pală, dându-i o strălucire îngerească.

—Cred că aşa e. Dar n-am crezut c-o să fii chiar atât de îngrijorată.

Îi înţelegeam raţionamentul. Până şi Dimitri afirmase că era o pierdere de timp. În definitiv, mă dusesem până în Rusia să-l caut şi înfruntasem strigoi adevăraţi, omorând de una singură destui dintre ei. Poate că n-ar fi trebuit să mă tem de testele care urmau, însă tot tămbălăul şi toate aşteptările începeau deodată să mă apese. Pulsul îmi creştea. Dar dacă nu reuşeam? Dacă nu eram atât de bună pe cât mă credeam? Gardienii care aveau să mă pună la încercare n-or fi ei strigoi adevăraţi, însă sunt abili şi se luptă de mult mai multă vreme decât mine. Aroganţa putea să-mi aducă o sumedenie de necazuri şi, dacă o dădeam în bară, atunci o dădeam în faţa tuturor celor care ţineau la mine. A tuturor celor care aveau atâta încredere în mine.

Dar mă mai preocupa şi altceva.

—Îmi fac griji în legătură cu felul în care îmi vor afecta viitorul calificativele astea, i-am zis. Şi acesta era adevărul. Testele reprezentau examenul final pentru un gardian novice, cum eram eu. Ele îmi asigurau posibilitatea absolvirii Academiei Sf. Vladimir şi

ocuparea unui loc printre gardienii adevăraţi, care-i apărau pe moroi de strigoi. Testele hotărau în mare măsură cărui moroi îi va fi repartizat fiecare gardian.

Prin legătura noastră, am simţit compasiunea Lissei... precum şi îngrijorarea ei.

—Alberta crede că sunt şanse bune ca noi să rămânem împreună... că tot tu îmi vei fi gardian.

I-am răspuns cu o strâmbătură.

—Eu cred că Alberta a spus asta doar ca să mă facă să rămân în şcoală.

Mă retrăsesem cu câteva luni în urmă, când plecasem să-l vânez pe Dimitri, dar apoi mă întorsesem: ceva care nu prea dădea bine în foaia mea matricolă. Mai exista şi un alt mic amănunt: faptul că regina moroilor, Tatiana, mă detesta şi că probabil s-ar fi dat şi peste cap ca să-mi influenţeze repartizarea; însă asta era altă poveste.

—Cred că Alberta ştie bine că singura posibilitate ca ei să mă lase să te apăr pe tine ar fi ca eu să rămân ultimul gardian în viaţă. Dar chiar şi-atunci, şansele mele tot ar fi destul de mici.

În faţa noastră, urletul mulţimii se înteţise. Unul dintre numeroasele terenuri de sport ale şcolii noastre fusese transformat în arenă, amintind cumva de străvechea epocă a gladiatorilor romani. Gradenele fuseseră perfecţionate, transformate din simple bănci de lemn în luxoase banchete tapiţate, cu copertine care să-i apere de soare pe moroi. Terenul era împrejmuit cu

steaguri, culorile lor vii fiind vizibile chiar şi de-aici, cum fâlfâiau în vânt. încă nu le vedeam, dar ştiam că se construiseră un fel de barăci în apropierea intrării în stadion, unde aşteptau novicii, cu nervii întinşi la maximum. Terenul însuşi fusese prefăcut într-un traseu cu primejdioase obstacole şi încercări. Iar după cum sunau aclamaţiile acelea asurzitoare, era clar că martori la eveniment erau deja acolo din belşug.

—Eu nu-mi pierd speranţa, mi-a spus Lissa, iar prin intermediul legăturii noastre, ştiam că spune adevărul.

Era una dintre minunatele ei calităţi: această credinţă neabătută, acest optimism care veştejea până şi cele mai cumplite nefericiri. Contrasta puternic cu cinismul meu de dată recentă.

—Şi am ceva care ar putea să te ajute astăzi, mi-a zis.

S-a oprit şi s-a căutat prin buzunarul blugilor, scoţând de acolo un mic inel din argint, presărat cu pietricele minuscule semănând cu peridotele. Nu aveam nevoie să apelez la legătura noastră ca să-mi dau seama ce-mi oferea.

—Of, Liss... Nu ştiu ce să zic. N-aş vrea să beneficiez de vreun... hm... avantaj inechitabil.

Lissa şi-a dat ochii peste cap.

—Nu e cazul, şi tu o ştii. Inelul ăsta e în regulă, ţi-o jur.

Inelul pe care mi-1 oferea era unul fermecat, impregnat cu acel rar tip de magie stăpânit de ea. Toţi

moroii stăpânesc magia unuia dintre cele cinci elemente: pământul, aerul, apa, focul şi spiritul. Magia spiritului e cea mai rar întâlnită: atât de rar, încât a şi fost uitată de-a lungul secolelor. Lissa şi câţiva alţii ieşiseră recent la iveală ca utilizatori ai ei. Spre deosebire de celelalte elemente, cu o prezenţă mai concretă în natură, spiritul era legat de minte şi de toate tipurile de fenomene parapsihice. Nimeni nu-1 înţelegea pe deplin.

Înfăptuirea farmecelor cu ajutorul spiritului era un domeniu pe care Lissa începuse să-l experimenteze abia de curând... şi încă nu se pricepea prea bine. Cel mai mult se pricepea să utilizeze spiritul pentru vindecare, aşa că tot încerca să facă farmece în acest scop. Cel mai recent rezultat fusese o brăţară care-mi înflăcăra acum mâna.

—Ăsta să ştii că funcţionează. Numai un pic, dar tot o să-ţi alunge întunericul pe parcursul testelor.

Vorbea pe un ton lejer, însă amândouă cunoşteam gravitatea spuselor ei. Toate aceste daruri ale spiritului erau însoţite şi de un preţ: un întuneric care se manifesta acum sub forma furiei şi a dezorientării, dar care în cele din urmă ducea la demenţă. Întuneric care uneori se revărsa în mine prin legătura noastră. Aflaserăm că, prin intermediul farmecelor şi al puterii ei de vindecare, puteam să-l alungăm. Iar ăsta era un alt lucru pe care încă trebuia să-l deprindem.

I-am adresat un zâmbet slab, mişcată de preocuparea ei, şi am acceptat inelul. Nu mi-a fript palma, ceea ce mi s-a părut un semn promiţător. Era mititel şi nu mi se potrivea decât pe degetul mic. N-am simţit absolut nimic în timp ce mi l-am strecurat pe deget. Aşa se întâmpla în cazul farmecelor de vindecare. Sau putea să mai însemne şi că inelul era complet ineficient. Fie într-un caz, fie în celălalt, nu-mi făcea niciun rău.

—Mersi, i-am zis. Am simţit încântarea care-o invadase. Ne-am continuat drumul.

Mi-am întins mâna în faţă, admirând sclipirea pietrelor verzi. Bijuteriile nu erau grozav de indicate pentru genul de încercări fizice pe care le aveam de înfruntat, însă urma să port mănuşi care să le acopere.

—Îmi vine greu să cred că, după toate astea, ajungem să terminăm cu şcoala şi să ieşim în lumea adevărată, am rostit cu voce tare, fără să mă gândesc prea mult la ce spuneam.

Lângă mine, Lissa a înţepenit, făcându-mă să regret imediat că vorbisem. „Să ieşim în lumea adevărată" însemna ca noi două să întreprindem o misiune la care — din nefericire — îmi promisese cu vreo două luni în urmă c-o să mă ajute.

În timp ce eram în Siberia, aflasem că putea să fie o cale prin care l-aş fi putut face pe Dimitri să redevină dhampir, la fel ca mine. Era ceva destul de vag — poate chiar o minciună — şi, dacă mă gândeam la cât de îndârjit era el să mă omoare, nu-mi făceam iluzii că aş

fi putut avea de ales, decât să-l omor eu, dacă se ajungea la o situaţie de genul ori el, ori eu. Dar înainte de a se ajunge la asta, dacă exista vreo cale prin care să-l pot ajuta, trebuia s-o descopăr.

Din nefericire, singura pistă care ne conducea spre înfăptuirea acestui miracol era prin intermediul unui criminal. Şi nu un criminal oarecare, ci Victor Dashkov, un moroi dintr-o familie regală, care o torturase pe Lissa şi comisese tot felul de alte atrocităţi care ne făcuseră vieţile un iad. Justiţia îşi făcuse datoria, iar Victor fusese aruncat în închisoare, ceea ce complica lucrurile. Aflaserăm că, atâta timp cât avea convingerea c-o să-şi petreacă restul vieţii în spatele gratiilor, nu vedea niciun motiv să ne împărtăşească tot ceea ce ştia despre fratele său vitreg: unica persoană despre care se spunea c-ar fi salvat odată un strigoi. Ajunseserăm la concluzia — ilogică, poate — că Victor ne-ar fi furnizat informaţia doar dacă-i ofeream singurul lucru pe care nimeni .îltcineva nu i l-ar fi oferit: libertatea.

Ideea nu era lipsită de nesăbuinţă, din mai multe motive, în primul rând, nu ştiam dac-o să meargă. Era o treabă prea importantă. În al doilea, habar n-aveam cum se pune la cale o evadare, ca să nu mai vorbesc că nu ştiam nici măcar unde se găseşte închisoarea. Şi, în fine, mai era şi faptul că urma să-l eliberăm pe duşmanul nostru de moarte. Era o idee zdrobitoare şi pentru mine, darămite pentru Lissa. Totuşi, oricât ar fi

tulburat-o acest gând — şi, credeţi-mă, chiar o tulbura —, jurase cu toată hotărârea să mă ajute. Mă oferisem s-o dezleg de legământ de zeci de ori în ultimele două luni, însă ea rămăsese fermă pe poziţie. Fireşte, dat fiind faptul că nu aveam nici măcar cum să găsim închisoarea, jurământul ei putea să nici nu conteze, până la urmă.

Am încercat să umplu tăcerea stânjenitoare dintre noi schimbând vorba şi explicându-i că-mi doream foarte mult să-i sărbătorim ziua de naştere — în săptămâna care urma — în stil mare. Numai că tentativa mi-a fost întreruptă de Stan, unul dintre vechii mei instructori.

—Hathaway! a zbierat el, din direcţia terenului. Drăguţ din partea ta să ni te alături. Mişcă-te imediat încoace!

Gândurile legate de Victor i-au dispărut Lissei din minte. M-a îmbrăţişat la repezeală.

—Mult noroc, mi-a şoptit. Nu că ai avea nevoie.

Expresia feţei lui Stan mi-a dat de înţeles că îmbrăţişarea aceasta de rămas-bun, de zece secunde, fusese cu zece secunde prea lungă. I-am adresat Lissei un zâmbet în chip de mulţumire, după care ea a plecat spre gradene, să-i caute pe ceilalţi prieteni ai noştri, în timp ce eu mă grăbeam spre Stan.

—Ai noroc că nu eşti printre primii, a mârâit el. Lumea chiar făcea pariuri dac-o să apari sau nu.

—Chiar? l-am întrebat, veselă. Care e cota? Pentru că pot încă să mă răzgândesc şi să pariez şi eu. Mai câştig ceva bani de buzunar.

Ochii mijiţi i-au scăpărat, trimiţându-mi un avertisment care nu mai avea nevoie de cuvinte, în timp ce pătrundeam în zona de aşteptare alăturată terenului, vizavi de tribune. Mereu mă uimise, în anii precedenţi, volumul de muncă depus pentru testele acestea, şi nu eram mai puţin impresionată nici acum, văzând totul de aproape. Baraca în care aşteptau novicii era construită din lemn, inclusiv acoperişul. Arăta de parcă ar fi făcut parte dintotdeauna din stadion. Fusese înălţată cu o iuţeală remarcabilă şi avea să fie demolată la fel de repede după încheierea testelor. O uşă cât să încapă pe ea trei persoane îmi oferea o vedere parţială asupra terenului, unde una dintre colegele mele de clasă aştepta neliniştită să-i fie strigat numele. Tot felul de obstacole fuseseră instalate acolo, menite să ne pună la încercare echilibrul şi coordonarea, în timp ce trebuia oricum să ne luptăm şi să ne ferim de gardienii adulţi, care pândeau după diversele obstacole sau prin unghere. La un capăt al terenului fuseseră înălţaţi pereţi de lemn, alcătuind un întunecat şi derutant labirint. Deasupra unor suprafeţe atârnau plase şi platforme instabile, cu rolul de a testa capacităţile noastre de luptă în condiţii dificile.

Câţiva novici se înghesuiseră în cadrul uşii, sperând să obţină un avantaj din urmărirea celor de dinaintea

lor. Eu, nu. Eu aveam să merg acolo orbeşte, pregătită să accept orice mi-ar fi fost aruncat în cale. Studierea traseului pur şi simplu m-ar fi făcut să mă gândesc prea mult şi să intru în panică. Iar calmul era tot ceea ce-mi trebuia acum.

Aşa că m-am rezemat de unul dintre pereţi barăcii, urmărindu-i cu privirea pe cei din jurul meu. Se pare că într-adevăr venisem ultima, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă-şi pierduse cineva banii, pariind pe mine. Unii dintre colegii mei de clasă şuşoteau în grupuleţe. Alţii făceau exerciţii de mobilitate şi de încălzire. Alţii stăteau cu instructorii care le fuseseră îndrumători. Aceştia din urmă îşi dădăceau cu aprindere elevii, dându-le sfaturi de ultim moment. Tot auzeam cuvinte de genul *concentrare* şi *calm*.

Văzându-i pe instructori, mi s-a strâns inima. Nu cu multă vreme în urmă, iată cum îmi închipuiam eu ziua aceasta. Mă imaginam pe mine stând împreună cu Dimitri, el spunându-mi să iau totul în serios şi să nu-mi pierd calmul când ies pe teren. Alberta mă îndrumase în bună măsură după întoarcerea mea din Rusia, însă în calitatea ei de căpitan, se afla acum pe teren, ocupată cu tot soiul de responsabilităţi. Nu avea timp să vină la mine şi să mă ţină de mână. Iar prietenii mei care mi-ar fi putut oferi alinare — Eddie, Meredith şi ceilalţi — erau învăluiţi de propriile temeri. Aşa că eram singură.

Fără ea sau fără Dimitri — sau, în fine, fără oricine altcineva —, m-am simţit străbătută de un surprinzător sentiment de singurătate. Nu era drept. N-ar fi trebuit să fiu singură. Dimitri ar fi trebuit să fie acolo, cu mine. Aşa trebuia să fi fost. Închizând ochii, mi-am permis să-mi închipui că el chiar era acolo, la doar câţiva centimetri de mine, şi că stăteam de vorbă.

„Nu-ţi face griji, tovarăşe. Pot să fac asta şi legată la ochi. Ce naiba, poate chiar aşa o s-o şi fac. Ai o bucată de pânză la-ndemână? Dacă te porţi frumos cu mine, te las chiar să mă legi tu." Şi, din moment ce fantezia asta s-ar fi desfăşurat după ce mă culcasem cu el, existau şanse considerabile ca el să mă fi ajutat, pe urmă, să-mi scot legătura de la ochi... printre altele.

Puteam să-mi imaginez perfect cum m-aş fi ales din partea lui cu o clătinare exasperată din cap. „Rose, îţi jur, uneori am impresia că fiecare zi alături de tine înseamnă propriul meu test."

Dar ştiam că oricum ar fi zâmbit, iar privirea plină de mândrie şi de încurajare pe care mi-ar fi dăruit-o în timp ce m-aş fi îndreptat spre teren ar fi fost tot ceea ce-mi trebuia ca să trec cu bine testele...

—Ce faci, meditezi?

Am deschis ochii, uimită să aud acea voce.

—Mamă? Ce cauţi aici?

Mama, Janine Hathaway, stătea acolo, în faţa mea. Era doar cu câţiva centimetri mai scundă decât mine, însă avea dârzenie în ea cât cineva de două ori cât mine.

Expresia ameninţătoare a chipului ei bronzat sfida, provocând pe oricine s-o pună la încercare. Mi-a răspuns printr-un zâmbet pieziş şi şi-a înfipt mâna în şold.

—Tu chiar credeai că n-o să vin să văd cum te descurci?

—Nu ştiu, am mărturisit, simţindu-mă oarecum vinovată pentru faptul că mă îndoisem de ea.

Noi două nu prea avuseserăm cine ştie ce relaţie de-a lungul anilor, şi doar întâmplările mai recente — majoritatea neplăcute — duseseră la refacerea cât de cât a legăturii noastre. În cea mai mare parte a timpului, eu tot nu ştiam ce simt pentru ea. Oscilam între nevoia unei fetiţe de mama ei absentă şi resentimentul adolescentei abandonate. În acelaşi timp, nu eram întru totul convinsă că o iertasem pentru pumnul pe care mi-l dăduse „accidental", în timpul unei lupte de antrenament.

—Mi-am închipuit că ai, ştii tu, lucruri mai importante de făcut, i-am zis.

—Nici nu mă gândeam să lipsesc de la asta, mi-a răspuns, aplecându-şi capul spre tribune şi legănându-şi şuviţele castanii, ondulate. La fel şi tatăl tău.

—*Ce?*

M-am repezit spre uşă şi mi-am încordat privirea spre teren. Nu vedeam prea bine tribunele, din cauza tuturor acelor obstacole de pe teren, dar tot era suficient. Iată-l acolo: Abe Mazur. Era lesne de

descoperit, cu barba şi mustaţa lui, ca şi cu eşarfa verde-smarald înnodată peste gulerul cămăşii de lux. Probabil că se topea pe căldura aia, dar mi-am închipuit că ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât de un pic de transpiraţie pentru ca el să renunţe la gusturile lui vestimentare stridente.

Dacă relaţia mea cu mama era destul de sumară, cea cu tatăl meu era, practic, inexistentă. Îl cunoscusem doar prin mai; chiar atunci, când abia ajunsesem aici înapoi, aflasem că eram fiica lui. Toţi dhampirii aveau câte un părinte moroi, iar eu îl aveam pe el. Încă nu-mi dădeam seama precis ce simţeam pentru el. Cea mai mare parte a trecutului său rămânea pentru mine un mister, însă existau zvonuri din belşug cum că ar fi fost implicat în afaceri ilegale. De asemenea, lumea se comporta ca şi cum el ar fi fost genul rupătorului de oase şi, cu toate că nu prea aveam dovezi în acest sens, nu mi se părea ceva surprinzător. În Rusia, era numit Zmeu.

Cum mă holbam eu la el, uluită, mama s-a apropiat agale de mine.

—O să se bucure că ai ajuns la timp, mi-a zis. A pus un pariu uriaş pe prezenţa ta. Şi a pariat că vei veni, dacă asta te face să te simţi mai bine.

—Normal, am gemut eu. Normal că el e tartorul din spatele pariurilor. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat cum...

Deodată, mi-a picat falca.

—Dar ce face acolo, vorbeşte cu Adrian?

Îhî. Lângă Abe stătea Adrian Ivashkov: mai mult sau mai puţin, partenerul meu oficial. Adrian era dintr-o familie regală de moroi şi un alt utilizator al spiritului, la fel ca Lissa. Era nebun după mine (şi de multe ori doar nebun şi-atât) incă de când mă cunoscuse, însă eu nu avusesem ochi decât pentru Dimitri. După eşecul meu din Rusia, mă întorsesem şi-i promisesem lui Adrian c-o să-i ofer o şansă. Spre surprinderea mea, lucrurile între noi mergeau... bine. Grozav, chiar. Îmi scrisese un eseu în care-mi argumentase de ce alegerea de-a mă cupla cu el ar fi fost una inteligentă. Indusese până şi promisiuni de genul „O să renunţ la ţigări, cu excepţia cazurilor în care o să am mare, *mare* nevoie să trag câte una" şi „O să-ţi fac surprize romantice în fiecare săptămână: un picnic improvizat, un buchet de trandafiri sau o excursie la Paris... dar, de fapt, niciuna dintre variantele acestea, fiindcă n-ar mai fi surprize."

Să fiu împreună cu el nu era acelaşi lucru cu a fi împreună cu Dimitri, dar, la urma urmei, presupun că nu e posibil ca două relaţii să fie vreodată perfect identice. În definitiv, era vorba despre doi bărbaţi diferiţi. Încă mă trezeam zi de zi îndurerată de pierderea lui Dimitri şi a iubirii noastre. Mă chinuia amintirea eşecului de a-l ucide în Siberia şi de a-1 elibera din starea lui de mort-viu. Şi totuşi, disperarea aceasta nu însemna şi sfârşitul vieţii mele amoroase: îmi luase destulă vreme să accept ideea asta. Îmi venea greu să trec mai departe, însă

Adrian mă făcea fericită. Şi, deocamdată, asta îmi era de ajuns.

Dar asta nu însemna neapărat că mi-aş fi dorit ca el să se tragă de şireturi cu piratul şi banditul de taică-meu.

—E o influenţă rea! am protestat.

Mama a pufnit.

—Mă îndoiesc că Adrian l-ar putea influenţa prea tare pe Abe.

—Nu Adrian! *Abe.* Adrian încearcă să se facă băiat cuminte. Iar Abe o să strice totul!

Pe lângă renunţarea la fumat, Adrian îmi mai jurase c-o să se lase de băut şi de alte vicii, în eseul lui romantic. Mi-am încordat privirea spre locul unde stăteau el şi cu Abe, în tribuna înţesată, încercând să deduc ce subiect putea să fie atât de interesant.

—Despre ce-or vorbi?

—Cred că asta ar trebui să fie cea mai mică dintre problemele tale, în clipa de faţă, mi-a atras ea atenţia. N-ar fi fost Janine Hathaway dacă nu şi-ar fi manifestat spiritul practic. Preocupă-te mai puţin de ei şi mai mult de terenul de colo, a adăugat ea.

—Crezi că vorbesc despre *mine?*

—Rose! a exclamat mama, lovindu-mă uşor cu pumnul în braţ şi făcându-mă să-mi întorc — cu greu — privirea spre ea. Trebuie să iei treaba asta în serios. Păstrează-ţi calmul şi nu te lăsa distrasă.

Cuvintele ei semănau atât de mult cu ceea ce-mi imaginasem că mi-ar fi spus Dimitri, încât un mic zâmbet mi s-a furişat pe faţă. În definitiv, nu eram chiar atât de singură acolo.

—Ce-i atât de amuzant? m-a întrebat, precaută.

—Nimic, i-am răspuns, îmbrăţişând-o. La început, a stat încordată, dar pe urmă s-a destins, îmbrăţişându-mă la rândul ei. Mă bucur că eşti aici, i-am explicat.

Mama nu era genul de persoană excesiv de afectuoasă, aşa că o prinsesem pe picior greşit.

—Păi, a îngăimat, evident fâstâcită, doar ţi-am spus că nu puteam să lipsesc.

Mi-am întors din nou privirea spre tribune.

—Pe de altă parte, în legătură cu Abe nu sunt la fel de sigură ca tine.

Sau... ia stai! O idee neobişnuită mi-a venit în minte. Nu, de fapt, nu era chiar atât de neobişnuită. Dubios sau nu, Abe avea relaţii: îndeajuns de multe, încât să-i poată strecura un mesaj în închisoare lui Victor Dashkov. Abe fusese cel care-i ceruse informaţii despre Robert Doru, fratele utilizator de spirit al lui Victor, vrând să-mi facă un serviciu. Când Victor îi trimisese înapoi mesajul, răspunzând că nu avea niciun motiv să-l ajute pe Abe cu ceea ce-i trebuia, ştersesem cu promptitudine de pe listă ajutorul tatălui meu şi mă avântasem asupra ideii mele cu evadarea. Dar acum...

—Rosemarie Hathaway!

Alberta era cea care mă strigase, cu o voce răsunătoare şi limpede. Era ca o trompetă, ca o chemare la luptă. Toate gândurile îndreptate spre Abe şi spre Adrian — şi, da, chiar şi spre Dimitri — mi-au dispărut din minte. Cred că mama mi-a urat succes, numai că exprimarea ei exactă n-am prins-o, fiindcă deja pornisem cu paşi mari şi repezi spre Alberta, intrând în arenă. Adrenalina m-a copleşit. Întreaga mea atenţie era concentrată acum asupra a ceea ce aveam în faţă: testul în urma căruia, în sfârşit, deveneam gardian.

DOI

TESTELE MELE AU TRECUT ca printr-o ceaţă.

Ai fi zis — gândindu-te la faptul că ele reprezentau partea cea mai importantă a studiilor mele de la Sf. Vladimir — că o să-mi amintesc totul în cel mai mic amănunt, cu o limpezime de cristal. Şi totuşi, gândurile mele de mai devreme se cam transformaseră în realitate. Cum s-ar fi putut măsura cu ceea ce deja înfruntasem? Cum ar fi putut luptele acestea mimate să se compare cu năpustirea unei întregi haite de strigoi asupra şcolii noastre? Fusesem nevoită să înfrunt situaţii copleşitoare, fără să ştiu dacă cei pe care-i iubeam erau vii sau morţi. Şi cum aş fi putut să mă tem

de o aşa-zisă luptă cu unul dintre instructorii şcolii, după ce îl înfruntasem pe Dimitri? Ca dhampir, fusese implacabil; ca strigoi, era şi mai rău.

Nu înseamnă că aş fi tratat cu uşurinţă testele acestea. Erau chiar serioase. Mereu picau destui novici, iar eu am refuzat să mă număr printre aceştia. Am fost atacată din toate părţile de gardieni care luptau şi-i apărau pe moroi încă de dinainte să mă nasc eu. Arena nu era plană, ceea ce complica totul. O umpluseră cu tot felul de capcane şi de obstacole, de bârne şi de trepte care-mi puneau echilibrul la încercare. .. inclusiv o punte, amintindu-mi în chip dureros de ultima noapte în care-l văzusem pe Dimitri. Îl împinsesem de pe ea după ce-i împlântasem în inimă o ţepuşă din argint... ţepuşă care căzuse de-acolo în timpul prăbuşirii lui în apele râului de dedesubt.

Puntea din arenă era un pic altfel faţă de cea solidă, din lemn, pe care mă luptasem cu Dimitri în Siberia. Aceasta era şubredă, o trecere prost construită, din scânduri, având ca sprijin doar funii, în chip de balustrade. Fiecare pas făcea ca întreaga punte să se legene şi să tremure, iar găurile din scânduri îmi arătau locurile în care foştii mei colegi (din nefericire pentru ei) îi descoperiseră punctele slabe. Testul pe care mi-1 repartizaseră mie pe punte probabil că era cel mai greu dintre toate. Scopul meu era să scap un „moroi" urmărit de un grup de „strigoi". Rolul moroiului meu era jucat do Daniel, un gardian nou care sosise în şcoală,

împreună cu alţii, ca să-i înlocuiască pe cei ucişi în decursul atacului. Nu-l cunoşteam foarte bine, dar în cadrul exerciţiului se prefăcea total docil şi neajutorat; chiar puţin înfricoşat, exact aşa cum ar fi fost oricare moroi pe care l-aş fi apărat.

Mi-a opus o mică rezistenţă când a fost să păşim pe pod, iar eu mi-am folosit tonul cel mai calm şi mai convingător cu putinţă ca să-l determin ca, în cele din urmă, să meargă înaintea mea. Se pare că se testau şi aptitudinile umane, pe lângă cele de luptă. Nu departe de noi, pe traseu, ştiam că se apropie gardienii care-i întruchipau pe strigoi.

Daniel a păşit pe punte, iar eu l-am urmat ca o umbră, continuând să-i ofer replici liniştitoare, în timp ce aveam toate simţurile în alertă. La un moment dat, puntea s-a zdruncinat cu violenţă, fapt care m-a făcut să-nţeleg că urmăritorii noştri ne ajunseseră din urmă. Am privit iute in spate şi am zărit trei „strigoi" venind pe urmele noastre. Gardienii care-i interpretau se descurcau admirabil: se deplasau cu la fel de multă dexteritate şi viteză ca şi veritabilii strigoi. Aveau să ne prindă dacă nu ne mişcăm mai repede.

—Te descurci grozav, i-am spus lui Daniel.

Îmi venea greu să-mi păstrez tonul potrivit. Dacă ţipai la moroi, riscai să-i arunci într-o stare de şoc. Prea multă blândeţe putea să-i facă să creadă că nu erai destul de serios.

—Şi ştiu că poţi să te mişti mai repede de-atât. Trebuie să păstrăm distanţa faţă de ei: uite-i că se apropie. Ştiu că poţi. *Haide!*

Cu certitudine că am trecut de partea aceasta a testului, referitoare la puterea de convingere, fiindcă într-adevăr el şi-a iuţit paşii; nu tocmai suficient cât să fie pe potriva urmăritorilor noştri, dar era un început. Deodată, puntea s-a zguduit din nou, nebuneşte. Daniel a scos un scâncet convingător şi a încremenit, ţinându-se strâns de funiile laterale. În faţa lui, la celălalt capăt al punţii, am văzut un alt gardian-pe-post-de-strigoi aşteptând. Cred că numele lui era Randall, un nou instructor. Eram făcută sandviş între el şi grupul din spate. Numai că Randall stătea nemişcat, aşteptând pe prima scândură a punţii, ca s-o poată zgâlţâi, îngreunându-ne înaintarea.

—Mergi înainte, l-am zorit, în timp ce mintea îmi funcţiona ca o vârtelniţă. Hai că poţi!

—Dar e un strigoi acolo! Suntem prinşi în cursă, a exclamat Daniel.

—Nu-ţi face probleme. Rezolv eu cu el. Tu doar mergi.

De data aceasta, tonul meu fusese vehement, determinându-l pe Daniel să se târască mai departe, impulsionat de comanda mea. Următoarele câteva clipe solicitau o sincronizare perfectă a acţiunilor mele. Era nevoie să-i supraveghez pe „strigoii" aflaţi pe ambele părţi laterale şi să-l menţin pe Daniel în mişcare,

urmărind în acelaşi timp şi poziţia în care ne aflam pe punte. După ce parcurseserăm aproape trei sferturi din drum, i-am şuierat:

—Lasă-te jos, în patru labe, imediat! Hai, repede! continuând să vorbesc cu glas scăzut:

—Acum o să strig la tine. Nu mă lua în seamă.

Şi, cu o voce mai puternică, dedicată celor care veneau în urma noastră, l-am apostrofat:

—Ce tot faci? N-avem voie să ne oprim!

Daniel nu s-a clintit, iar eu am reluat în şoaptă:

—Bine. Vezi locul în care funiile se unesc cu baza, la balustrade? Prinde-te de-acolo. Prinde-te cât poţi de strâns şi *nu* le da drumul, orice s-ar întâmpla. Înfăşoară-ţi-le în jurul mâinilor, dacă trebuie. Hai, acum!

Şi, docil, mi-a ascultat ordinul. Vremea trecea, aşa că n-am mai pierdut nicio clipă. Dintr-o singură mişcare, încă stând ghemuită, m-am răsucit şi am izbit funiile cu tăişul cuţitului pe care-l primisem laolaltă cu ţepuşa. Şi era ascuţit, Slavă Domnului! Gardienii care organizaseră testele nu se jucau. N-a retezat instantaneu funiile, dar le-a tăiat atât de repede, încât „strigoii" aflaţi de-o parte şi de cealaltă n-au mai avut timp să reacţioneze.

Funiile au plesnit exact în clipa în care, încă o dată, îi aminteam lui Daniel să se ţină bine. Cele două porţiuni ale punţii s-au repezit spre marginile eşafodajului din lemn, trase de greutatea celor aflaţi pe ele. În fine, cel puţin partea noastră aşa a făcut. Iar eu şi

cu Daniel eram pregătiţi. Cei trei urmăritori din spatele nostru, nu. Doi dintre ei au căzut. Al treilea abia a izbutit să se prindă, în ultima clipă, de o scândură, alunecând puţin până să se stabilizeze. Distanţa până jos era cam de un metru şi optzeci, însă mi se spusese să-mi imaginez c-ar fi de cincisprezece metri: o cădere care ne-ar fi omorât pe amândoi, atât pe mine, cât şi pe Daniel.

Împotriva aşteptărilor, el se ţinea încă de funie. Şi eu mă ţineam, la rândul meu, iar de îndată ce funia şi scândura au ajuns să se lipească de marginile eşafodajului, am început să mă caţăr ca pe o scară. Nu mi-a fost uşor să mă urc peste Daniel, dar am făcut-o, ceea ce mi-a oferit încă o şansă ca să-l îndemn să se ţină bine. Randall, care aştepta în faţa noastră, nu căzuse. Avusese picioarele pe punte atunci când o tăiasem totuşi şi fusese surprins doar cât să-şi piardă echilibrul. Revenindu-şi iute, acum zgâlţâia funiile, încercând să se suie pe planul solid de deasupra. Era mult mai aproape de el, decât eram eu, dar am izbutit în ultima clipă să-l apuc de picior şi să-l împiedic. L-am smucit spre mine. El s-a ţinut bine în continuare de punte, aşa că ne-am luptat. Ştiam că, probabil, n-aş fi putut să-l dau jos; în schimb, aveam posibilitatea să mă apropii de el. În cele din urmă, am lăsat să-mi cadă cuţitul din mână şi am reuşit să-mi scot ţepuşa de la centură: o piatră de încercare pentru echilibrul meu.

Postura incomodă în care se afla Randall îmi oferea şansa să i-o înfig în inimă şi am profitat de ea.

Pentru teste, primiserăm ţepuşe boante, care n-ar fi fost capabile să străpungă pielea, dar puteau fi folosite cu suficientă forţă, încât să-i convingă pe adversarii noştri că ştiam ce facem. Ţinta mea a fost perfectă, aşa că Randall, acceptând faptul că ar fi reprezentat o lovitură fatală, a renunţat să se mai ţină, lăsându-se să cadă de pe punte.

Îmi rămânea chinuitoarea misiune de a-l convinge pe Daniel să se caţere, la rândul lui. Mi-a luat destul timp, dar încă o dată trebuie să spun, comportamentul lui era potrivit personajului, conform cu modul în care ar fi reacţionat un moroi cuprins de frică. Îi eram recunoscătoare totuşi pentru faptul că nu considerase că un moroi adevărat n-ar fi putut să se ţină şi s-ar fi prăbuşit.

După această provocare au urmat multe altele, dar m-am bătut mai departe, fără să slăbesc ritmul sau să mă las afectată de epuizare. M-am comutat pe modul de funcţionare în bătălie, cu toate simţurile concentrate pe instinctele primare: *atacă, apără-te, ucide.*

Şi, în timp ce rămâneam acordată pe aceste frecvenţe, tot mai era nevoie să manifest spirit inovator şi să nu mă culc pe-o ureche. Altfel, n-aş mai fi fost capabilă să reacţionez la o surpriză de genul celei cu puntea. M-am descurcat cu toate, bătându-mă întruna, fără alte gânduri decât cele legate de îndeplinirea

misiunilor din faţa mea. Am încercat să nu mă gândesc la instructorii mei ca la persoane pe care le cunoşteam. I-am tratat ca pe strigoi. N-am făcut deloc economie de pumni.

Iar când, în sfârşit, s-a încheiat totul, aproape că nici nu mi-am dat seama. Rămăsesem pur şi simplu acolo, la centrul terenului, fără ca vreun atacator să se mai îndrepte spre mine. Eram singură. Încetul cu încetul, am devenit conştientă de detaliile lumii înconjurătoare. Mulţimile din tribune ovaţionând. Câţiva instructori făcându-şi semne aprobatoare unii altora în timp ce li se alăturau spectatorilor. Bătăile puternice ale propriei inimi.

Abia când o zâmbitoare Alberta m-a tras de braţ, mi-am dat seama că se terminase. Testul pe care-l aşteptasem toată viaţa, terminat într-o clipită.

—Haide, mi-a zis, cuprinzându-mi umerii cu braţul şi conducându-mă spre ieşire. Bea puţină apă şi stai jos.

Ameţită, m-am lăsat condusă de ea în afara terenului, în jurul căruia lumea continua să aclame şi să-mi strige numele, în spatele nostru, i-am auzit pe unii spunând că erau nevoiţi să ia o pauză, ca să repare puntea. Alberta m-a dus înapoi spre spaţiul de aşteptare şi m-a împins cu blândeţe pe o bancă. Altcineva s-a aşezat lângă mine şi mi-a întins o sticlă cu apă. Mi-am întors privirea şi am văzut-o pe mama. Avea pe chip o expresie pe care n-o mai văzusem niciodată: de mândrie pură, iradiantă.

—Asta a fost tot? am întrebat-o, într-un târziu.

M-a surprins din nou, cu un hohot de râs neprefăcut.

—„Asta a fost tot"? m-a îngânat ea. Rose, ai stat pe teren timp de aproape o oră. Ai trecut testele în chip strălucit: probabil c-a fost una dintre cele mai bune evoluţii din câte a văzut vreodată şcoala asta.

—Zău? Mie mi s-a părut...

Uşor nu era tocmai termenul adecvat.

—Am trecut prin el ca prin ceaţă, asta-i tot.

Mama mi-a strâns mâna.

—Ai fost uluitoare. Sunt foarte, foarte mândră de tine.

Conştientizarea acestui fapt m-a izbit atunci cu adevărat, dar cu adevărat, şi un zâmbet tipic pentru mine mi-a apărut pe buze.

—Şi-acum, ce-o să se-ntâmple? am întrebat-o.

—Acum, devii gardian.

Fusesem tatuată de multe ori, dar niciuna dintre acele ocazii nu semăna cu ceremonia şi fastul celei în care mi-am primit însemnul jurământului. Până acum, primisem semne *molnija* pentru cei pe care-i ucisesem în circumstanţe neaşteptate, tragice: luptându-mă cu strigoii din Spokane, sau în cursul atacului asupra şcolii şi a misiunii de salvare ulterioare, evenimente care aduceau după ele doliul, nu sărbătorirea. După toate acele omoruri, ajunseserăm să le cam pierdem socoteala, drept pentru care gardienii meşteri în tatuaje,

deşi se străduiau să consemneze toţi strigoii ucişi, până la urmă îmi întipăriseră un semn în formă de stea, ca o modalitate fantezistă de a arăta că li se pierduse numărul.

Tatuarea nu este o operaţie rapidă, chiar dacă este vorba despre semne mai mici, şi întreaga mea clasă de absolvenţi trebuia să-şi primească partea. Ceremonia s-a desfăşurat în ceea ce de obicei era sala de mese a Academiei, o încăpere pe care organizatorii fuseseră capabili s-o transforme, în chip remarcabil, într-o sală la fel de grandioasă şi de împodobită ca saloanele de la Curtea Regală. Spectatorii — prieteni, rude, gardieni — împânziseră încăperea în care Alberta ne-a strigat pe nume, unul câte unul, citind rezultatele, în timp ce ne apropiam de artistul specializat în tatuaje. Rezultatele erau importante. Ele aveau să fie date publicităţii şi, împreună cu mediile generale de pe parcursul şcolii, ne influenţau repartiţiile. Moroii aveau dreptul să solicite ca toţi gardienii lor să fi avut o anumită medie minimă. Lissa mă ceruse pe mine, fireşte, dar nici cele mai bune rezultate din lume n-ar fi putut să compenseze toate bilele mele negre pe partea comportamentală, adunate în dosar.

Totuşi, la această ceremonie nu erau prezenţi şi moroi, cu excepţia celor câţiva invitaţi de proaspeţii absolvenţi în calitate de oaspeţi. În rest, toţi cei strânşi acolo erau dhampiri: fie gardieni deja consacraţi, fie pe cale de devenire, cum era şi cazul meu. Oaspeţii erau

aşezaţi în spate, iar gardienii veterani, în partea din faţă. Colegii mei şi cu mine am stat tot timpul în picioare, poate ca un fel de ultim test de rezistenţă.

Nu m-a deranjat. Îmi schimbasem hainele rupte şi murdare cu o pereche de pantaloni largi şi un sveter, o vestimentaţie şic ce păstra în acelaşi timp un aer solemn. Era un eveniment important, fiindcă atmosfera din sală era încărcată de tensiune, pe toate chipurile citindu-se un amestec de bucurie pentru succesul nostru, dar şi îngrijorare faţă de noul şi implacabilul rol pe care aveam să-l jucăm în lume. Am privit cu ochi strălucitori cum erau strigaţi prietenii mei, surprinsă şi impresionată de multe dintre rezultate.

Eddie Castile, un prieten apropiat, obţinuse un rezultat extrem de bun la proba de protejare a moroiului în situaţie de unu-la-unu. Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet urmărind cum îi întipărea specialistul semnul lui Eddie.

—Mă întreb cum şi-o fi trecut el moroiul peste punte, am murmurat cu glas scăzut. Eddie e un tip destul de inventiv.

Lângă mine, o altă prietenă, Meredith, m-a privit nedumerită.

—Despre ce tot vorbeşti? Tonul ei era la fel de scăzut.

—Despre când am fost urmăriţi pe punte cu câte un moroi. Al meu a fost Daniel.

Dar ea tot părea nedumerită, aşa că i-am explicat.

—Şi au pus un strigoi să ne atace din ambele părţi.

—Eu am trecut puntea, mi-a spus în şoaptă, dar numai pe mine mă urmăreau. Pe moroiul meu l-am dus printr-un labirint.

O privire piezişă a unui coleg din apropiere ne-a făcut să încetăm conversaţia, dar mi-am ascuns încruntarea. Poate că nu fusesem singura care trecuse prin teste ca prin ceaţă. Poate că şi Meredith încurca faptele.

Când Alberta mi-a strigat numele şi a anunţat rezultatele mele, am auzit câteva icnete. Punctajul meu era de departe cel mai mare din clasă. M-am bucurat că nu mi-a citit şi mediile din şcoală. Mi-ar fi şters ceva din gloria cucerită prin restul evoluţiei. Mereu mă descurcasem bine la orele de luptă, dar la matematică, sau la istorie... în fine, acestea lăsaseră un pic de dorit, mai ales de când dădusem impresia că tot vin şi plec din şcoală.

Îmi legasem strâns părul într-un coc, iar toate şuviţele rebele erau prinse cu agrafe, astfel încât specialistul să nu fie stânjenit de nimic în munca lui. M-am aplecat în faţă, să-i ofer o privelişte cum trebuie, şi l-am auzit mormăind surprins. Cu ceafa mea acoperită de semne, avea de furcă. De regulă, noii gardieni îi ofereau un câmp de acţiune cu totul liber. Totuşi, tipul ştia meserie, aşa că a reuşit până la urmă să strecoare cu delicateţe însemnul jurământului pe mijlocul cefei mele. Însemnul arăta ca un S alungit,

întins, având capetele buclate. Artistul l-a potrivit între semnele *molnija*, lăsându-l să se înfăşoare în jurul lor ca o îmbrăţişare. M-a durut, dar chipul mi-a rămas impasibil, refuzând să tresar. Mi-a arătat rezultatul final într-o oglindă, după care mi-a acoperit locul cu un pansament, pentru ca rana să se închidă fără probleme.

Pe urmă, m-am întors alături de colegii mei şi am urmărit cum le erau făcute tatuajele şi celor rămaşi. Asta a însemnat să mai stau două ore în picioare, dar nu m-a deranjat. Capul încă mi se învârtea, după toate cele petrecute azi. Eram gardian. Un gardian adevărat, zău! Dar, odată cu acest gând, au apărut şi întrebările. Ce avea să se mai întâmple de-acum? Oare avusesem rezultate suficient de bune, cât să-mi fie şterse consemnările actelor de rea purtare? Oare urma să ajung gardianul Lissei? Şi ce va fi cu Victor? Şi cu Dimitri?

M-am foit, stingherită, izbită cu toată puterea de însemnătatea ceremoniei de numire drept gardian. Aici nu era vorba doar despre Dimitri şi Victor. Aici era vorba despre mine: despre restul vieţii mele. Şcoala se terminase. N-o să mai am profesori care să-mi urmărească fiecare mişcare, sau să mă corecteze când greşesc. Toate hotărârile vor cădea în seama mea, când voi fi în lumea largă, protejând pe cineva. Moroii şi vampirii mai tineri mă vor privi ca pe o autoritate. Şi nu voi mai beneficia de luxul antrenamentelor de luptă, urmate imediat de lâncezeală, în camera mea. Nu vor

mai fi ore de clasă cu teme precise. Voi fi la datorie tot timpul. Gândul acesta era intimidant, presiunea aproape prea mare. Mereu pusesem semnul egalităţii între absolvire şi libertate. Acum, nu mai eram chiar atât de convinsă. Oare ce formă avea să îmbrace viaţa mea de-acum încolo? Cine va lua hotărârile? Şi cum aş mai putea să ajung la Victor, dacă mă repartizau drept gardian al altcuiva decât Lissa?

I-am întâlnit privirea Lissei, în locul în care stătea, de cealaltă parte a încăperii, în rândurile publicului. Ardea de o mândrie la fel de mare ca a mamei mele şi mi-a zâmbit larg când a văzut c-o privesc.

Şterge-ţi expresia aia de pe faţă, m-a mustrat ea, prin legătura dintre noi. *N-ar trebui să arăţi atât de îngrijorată, nu azi. Azi trebuie să sărbătoreşti.*

Ştiam că are dreptate. Eram capabilă să mă descurc cu ceea ce avea să urmeze.

Grijile mele, destul de multe la număr, puteau să mai aştepte o zi... mai ales că dispoziţia exuberantă a prietenilor şi părinţilor mei mă asigura că se va lăsa cu chef. Abe, cu influenţa pe care părea să o exercite oriunde şi oricând, rezervase o mică sală pentru banchete şi organizase în cinstea mea o petrecere mai potrivită pentru o tânără prezentată pentru prima oară la Curtea Regală, decât pentru o umilă, nechibzuită fată dhampir.

Înaintea petrecerii, m-am schimbat încă o dată. Straiele de petrecere, mai frumoase, păreau acum mai

potrivite decât banala vestimentaţie pentru o ceremonie *molnija*. Mi-am pus o rochie petrecută, cu mâneci scurte, de un verde-smarald, şi mi-am atârnat la gât *nazar-ul*, cu toate că nu se asorta. Nazar-ul era un mic pandantiv ce semăna cu un ochi, înconjurat de diferite nuanţe de albastru. În Turcia, de unde provenea Abe, se credea că-i oferă protecţie purtătorului. El îl dăruise mamei mele cu ani în urmă, iar ea, la rândul ei, mi-l dăduse mie.

După ce m-am machiat şi mi-am pieptănat părul încâlcit, lăsându-1 revărsat în valuri lungi şi întunecate (fiindcă pansamentul de peste tatuaj nu se asorta *deloc* cu rochia), cu greu m-ai fi putut lua drept cineva capabil să se lupte cu monştri, sau chiar să administreze un pumn. Ba nu... nu era întru totul adevărat, după cum mi-am dat seama în clipa imediat următoare. Studiindu-mă în oglindă, am rămas surprinsă remarcând în ochii mei căprui privirea aceea bântuită. Era suferinţă acolo, o suferinţă şi o pustietate pe care nici măcar cea mai frumoasă rochie şi cel mai reuşit machiaj n-ar fi putut să le ascundă.

Am hotărât să n-o iau în seamă şi am plecat spre sala pentru banchete, dând de Adrian imediat cum am ieşit din căminul meu. Fără vreun cuvânt, m-a înfăşurat în braţele lui şi m-a sufocat cu o sărutare. M-a prins complet nepregătită. Ca să vezi! Creaturile întunericului nu mă luau prin surprindere, însă un frivol moroi de sânge regal, da.

Şi ce mai sărutare, una care aproape că m-a făcut să mă simt vinovată pentru faptul că m-am lăsat cufundată în ea. Îmi făcusem destule griji atunci când începusem să umblu cu Adrian, dar multe dintre ele dispăruseră cu timpul. După ce-l văzusem flirtând fără ruşine şi neluând nimic în serios atât de mult timp, nu m-aş fi aşteptat niciodată la un asemenea devotament din partea lui, în relaţia noastră. Nu mă aşteptasem nici să descopăr că sentimentele mele faţă de el evoluau... ceea ce mi se părea atât de contradictoriu, dacă mă gândeam că încă îl iubeam pe Dimitri şi tot născoceam planuri imposibile prin care să-l salvez.

Am izbucnit în râs în clipa în care Adrian m-a lăsat jos din braţe. În apropierea noastră, câţiva moroi mai tineri se opriseră să ne privească. Nu era ceva prea neobişnuit, la vârsta noastră, ca un moroi să umble cu o fată dhampir, dar ca o fată dhampir cu o asemenea notorietate să umble cu strănepotul reginei? Era prea de tot; mai ales că toată lumea ştia cât de mult mă detestă regina Tatiana. Fuseseră puţini martori la ultima mea întrevedere cu ea, când ţipase la mine, cerându-mi să stau departe de Adrian, dar poveşti de genul ăsta ajung mereu să se răspândească.

—V-a plăcut spectacolul? i-am întrebat pe cei câţiva curioşi. Dându-şi seama că fuseseră descoperiţi, puştanii moroi s-au grăbit să-şi continue drumul. Eu m-am întors spre Adrian şi i-am zâmbit. Ce-a fost asta? l-am întrebat. Cam tare scena cu sărutul, cu-atâta public!

—Ăsta, mi-a răspuns pe un ton măreţ, a fost premiul tău pentru câţi ai pus cu botul pe labe la testele alea. Şi, după o clipă de pauză, a adăugat: Şi-a mai fost şi pentru că arăţi de-a dreptul răpitor în rochia asta.

I-am aruncat o privire piezişă.

—Premiu, hm? Iubitul lui Meredith i-a adus cercei cu diamante.

M-a prins de mână şi a ridicat din umeri impasibil, în timp ce porneam împreună spre petrecere.

—Vrei diamante? Îţi dau eu diamante. Te scald în ele. Ce naiba, îţi iau o ţinută făcută numai din diamante. Dar ar fi prea puţin.

—Cred că, până la urmă, aleg sărutarea, am replicat, închipuindu-mi-l pe Adrian cum m-ar înveşmânta ca pe un model pentru costume de baie. Sau ca pe o dansatoare la bară. Faptul că pomenise de bijuterii mi-a adus brusc în gând o amintire nedorită: când Dimitri mă ţinuse captivă în Siberia, adormindu-mă într-o stare de extatică mulţumire cu muşcăturile lui, şi mă scăldase în bijuterii.

—Ştiam eu că eşti o tipă redutabilă, a continuat Adrian.

O caldă briză de vară i-a ciufulit părul şaten, pe care şi-l dichisea cu atâta migală în fiecare zi, aşa că, folosindu-se de mâna liberă, a încercat absent să şi-l aranjeze la loc. Dar nu mi-am dat seama şi cât, până când nu te-am văzut acolo, dând de pământ cu gardienii.

—Asta înseamnă c-o să fii mai drăguţ cu mine? l-am tachinat.

—Deja sunt drăguţ cu tine, a replicat el, semeţ. Ai idee cât de tare mi-e poftă de o ţigară în clipa asta? Dar, nu! Îndur cu bărbăţie renunţarea la nicotină: totul, numai pentru tine. Totuşi, cred că, după ce te-am văzut acolo, o să fiu un pic mai prudent prin preajma ta. Iar nebunul ăla de taică-tău o să mă facă să fiu şi mai precaut.

Am scos un geamăt, amintindu-mi că Adrian şi Abe stătuseră împreună.

—Dumnezeule... Chiar trebuia să-ţi pierzi vremea cu el?

—Hei, dar e un tip fantastic. Un pic dus cu pluta, dar fantastic. Ne-am înţeles de minune, mi-a mărturisit Adrian, deschizând uşa clădirii pe care o căutam. Şi e un tip redutabil şi el, în felul lui, a adăugat. Adică, pe cine-ai mai văzut să poarte eşarfe ca aia? Ar fi fost de râsul şcolii. Dar nu şi Abe. Ar fi bătut pe oricine aproape la fel de rău pe cât l-ai fi cotonogit tu. De fapt...

Aici, tonul lui Adrian a devenit cam agitat.

L-am privit surprinsă.

—De fapt, ce?

—Păi... Abe mi-a zis că-i place de mine. Dar mi-a şi pus în vedere cât se poate de limpede ce mi-ar face dacă vreodată ai suferi din cauza mea, sau dacă aş comite vreo faptă urâtă, mi-a explicat Adrian, făcând o

grimasă. De fapt, mi-a descris în imagini cât se poate de plastice tot ce mi-ar face. Şi apoi, uite-aşa, a trecut la un subiect oarecare, unul vesel, îmi place tipul, dar e înfricoşător.

—E total anapoda! am exclamat, oprindu-mă în faţa salonului în care avea loc petrecerea.

Prin uşă, auzeam zumzetul conversaţiei. Se pare că eram printre ultimii sosiţi. Asta însemna, presupun, că aveam să-mi fac o intrare grandioasă, potrivită pentru un oaspete de onoare.

—El n-are niciun drept să-mi ameninţe iubiţii. Am optsprezece ani. Sunt adultă. Pot să-mi ameninţ şi singură iubiţii.

Indignarea mea l-a amuzat pe Adrian, care mi-a dăruit un zâmbet leneş.

—De acord cu tine. Dar asta nu înseamnă că n-o să-i iau „sfatul” în serios. Am o mutră prea drăguţă ca s-o expun riscurilor.

Mutra lui *era* drăguţă, dar asta nu m-a împiedicat să clatin din cap, exasperată. Am întins mâna spre clanţă, dar Adrian m-a tras înapoi.

—Aşteaptă, mi-a zis.

M-a tras din nou în braţele lui, buzele întâlnindu-ni-se intr-o nouă sărutare fierbinte. Trupul meu s-a lipit strâns de al lui, făcându-mă să mă pomenesc tulburată de propriile-mi sentimente şi de conştientizarea faptului că ajungeam într-un punct din care aş fi putut să vreau mai mult decât doar sărutări.

—OK, a zis Adrian, după ce, în sfârşit, ne-am descleştat din îmbrăţişare. *Acum* putem să intrăm.

Avea acelaşi ton lejer, dar în ochii lui de un verde-închis zăream văpăile pasiunii. Nu eram singura care se gândea la mai mult decât sărutări. Până acum, evitaserăm să discutăm despre sex, iar el fusese destul de bun, încât să nu mă preseze. Ştia, cred, că nu eram încă pregătită, după Dimitri, dar în astfel de momente puteam să văd exact cât de greu îi venea lui Adrian să se abţină.

Gândul acesta a îndulcit ceva din mine şi, ridicându-mă în vârful picioarelor, i-am dăruit încă o sărutare.

—Asta ce-a mai fost? m-a întrebat, câteva secunde mai târziu.

—Premiul *tău,* i-am răspuns, zâmbind.

Când am intrat, în cele din urmă, toată lumea din salon m-a întâmpinat cu aclamaţii şi cu zâmbete de mândrie. Mai demult, râvneam să fiu în centrul atenţiei. Dorinţa aceasta se mai estompase puţin cu timpul, dar acum mi-am compus o figură încrezătoare şi am acceptat laudele celor dragi, cu infatuare şi cu bucurie. Mi-am ridicat braţele, triumfătoare, câştigând şi mai multe aplauze şi aclamaţii.

Petrecerea mea a trecut aproape la fel ca şi testele: ca prin ceaţă. Nu-ţi dai seama niciodată câţi oameni ţin la tine, până nu apar cu toţii, să-ţi ofere sprijinul. Asta mă făcea să mă simt umilă şi *aproape* gata să izbucnesc

în lacrimi. Totuşi, m-am abţinut. Nu prea era cazul să mă apuce plânsul la propria petrecere de triumf.

Toată lumea voia să stea de vorbă cu mine, şi eram surprinsă şi încântată ori de câte ori se apropia cineva de mine. Nu se întâmpla des să-i am într-un singur loc pe toţi oamenii pe care-i iubeam mai mult şi mai mult şi, stânjenită, mi-am dat seama că o astfel de ocazie ar putea să nu se mai ivească niciodată.

—Ei bine, în sfârşit ţi-ai câştigat permisul pentru a ucide. Era şi timpul.

Întorcându-mă, am întâlnit privirea amuzată a lui Christian Ozera, un tip care într-o vreme mă călca pe nervi, dar apoi îmi devenise un bun prieten. Atât de bun, încât, în zelul meu provocat de bucurie, m-am întins spre el şi l-am îmbrăţişat: gest la care el, evident, nu se aştepta. Astăzi reuşisem să surprind pe toată lumea.

—Hopa, hopa, a exclamat el, trăgându-se înapoi şi înroşindu-se. Ca să vezi! Eşti singura fată care se înduioşează la jindul c-o să ucidă. Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla când eşti singură cu Ivashkov.

—Hei, uite cine vorbeşte. Ce-ai mai vrea să fii în locul meu!

Christian a ridicat din umeri, aprobându-mă. Era o regulă standard în lumea noastră: gardienii îi protejau pe moroi. Moroii nu se implicau în lupte. Şi totuşi, după recentele atacuri ale strigoilor, foarte mulţi moroi

— deşi nici pe departe majoritatea — începuseră să argumenteze că era vremea să facă şi ei un pas înainte şi să înceapă să-i ajute pe gardieni. Utilizatorii focului, cum era şi Christian, erau cei mai preţioşi, din moment ce focul reprezenta una dintre cele mai bune arme cu care puteai să ucizi un strigoi (alături de împlantarea ţepuşei în inimă şi decapitare). Mişcarea de educare a moroilor pentru luptă era în prezent — şi în mod intenţionat — tărăgănată de guvernarea moroilor, însă acest fapt nu-i împiedicase pe unii dintre moroi să se antreneze în secret. Christian se număra printre aceştia. Aruncând o privire în spatele lui, am clipit, uimită. Mai era cineva cu el, o persoană pe care n-o observasem mai înainte.

Jill Mastrano se învârtea ca o umbră prin preajma lui. O fată moroi din anul întâi — în fine, curând avea să fie în al doilea — făcuse pasul în faţă, declarând că şi ea voia să lupte. Devenise, într-un fel, eleva lui Christian.

—Bună, Jill, i-am zis, dăruindu-i un zâmbet călduros. Mersi pentru c-ai venit.

Jill s-a îmbujorat la faţă. Era hotărâtă să înveţe să se apere singură, dar se fâstâcea în prezenţa altora: mai ales, a „celebrităţilor" ca mine. Reacţia ei emoţională era să bată câmpii.

—Trebuia, mi-a zis, îndepărtându-şi părul lung, şaten-deschis, de pe faţă. Ca întotdeauna, era o întreagă încâlceală de şuviţe ondulate. Vreau să zic, a fost atât

de super ce-ai făcut! La teste. Toată lumea a rămas uimită. L-am auzit pe un gardian spunând că n-a mai văzut în viaţa lui aşa ceva, aşa că, atunci când m-a întrebat Christian dacă vreau să vin, *normal* că trebuia să zic da. A! a exclamat, în timp ce ochii ei de un verde-deschis se făceau din ce în ce mai mari. Nici măcar nu te-am felicitat. Scuze! Felicitări!

Alături de ea, Christian se forţa să-şi păstreze seriozitatea pe chip. Eu nici n-am mai încercat şi, izbucnind în râs, am îmbrăţişat-o şi pe ea. Eram în primejdie de a deveni cordială şi duioasă. Probabil că, dac-o mai ţineam aşa, se alegea praful de reputaţia mea de gardian dur.

—Mersi, i-am răspuns. Voi doi ce faceţi, sunteţi deja gata să doborâţi o armată de strigoi?

—Cât de curând, m-a informat Christian. Dar s-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău.

El ştia la fel de bine ca mine că strigoii erau mult prea puternici pentru cei ca ei. Magia focului utilizată de el îmi fusese de foarte mare ajutor, dar de unul singur? Asta ar fi fost o cu totul altă poveste. El şi cu Jill se antrenau să-şi folosească magia în scopuri ofensive, iar atunci când avusesem timp, între ore, îi învăţasem câteva figuri de luptă.

Chipul lui Jill s-a pleoştit puţin.

—O să se termine totul după ce-o să plece Christian.

Mi-am întors privirea spre el. Nu era nicio surpriză în faptul că avea să plece. Noi *toţi* aveam să plecăm.

—Tu ce ai de gând să faci cu viaţa ta? l-am întrebat.

Mi-a răspuns ridicând din umeri.

—Să merg la Curte cu voi. Tanti Tasha spune că o să avem o „discuţie" legată de viitorul meu, a adăugat, făcând o grimasă. Oricare ar fi fost planurile lui, era clar că nu se potriveau cu cele ticluite de Tasha. Cei mai mulţi dintre moroii din familiile regale se îndreptau spre facultăţi de elită. Despre Christian nu ştiam precis ce gânduri avea.

Practica standard era ca noii gardieni, după absolvire, să meargă la Curtea Regală a moroilor pentru instrucţiuni şi pentru obţinerea repartiţiilor. Trebuia să plecăm toţi peste vreo două zile. Urmărindu-i privirea lui Christian, am descoprrit-o şi pe mătuşa lui, care — Doamne, apără-mă! — discuta tocmai cu Abe.

Tasha Ozera se apropia de treizeci de ani şi avea acelaşi păr negru, lucios, şi aceiaşi ochi de un albastru de gheaţă ca a lui Christian. Frumuseţea feţei îi era totuşi stricată de o cicatrice cumplită pe unul dintre obraji: rezultat al rănilor provocate de înşişi părinţii lui Christian. Dimitri fusese transformat în strigoi împotriva voinţei sale, însă cei doi Ozera aleseseră de bunăvoie prefacerea, de dragul nemuririi. Ironia sorţii, plătiseră cu vieţile lor pentru asta, fiind vânaţi de gardieni. Tasha îl crescuse pe Christian (până când el ajunsese de şcoală) şi era unul dintre principalii conducători ai mişcării de sprijinire a moroilor care-şi doreau să lupte împotriva strigoilor.

Cu sau fără cicatrice, eu o admiram şi tot o consideram frumoasă. Şi, după atitudinea capriciosului meu tată, era limpede că şi el avea aceeaşi părere. Tocmai îi turna şampanie în pahar şi-i spunea ceva care o făcea să râdă. Tasha s-a aplecat în faţă, ca şi cum i-ar spune un secret, iar el a râs, la rândul lui, făcându-mă să rămân cu gura căscată. Până şi de la o asemenea depărtare, era evident că flirtau.

—Doamne, Dumnezeule, am exclamat, străbătută de un frison, întorcându-mă în grabă spre Christian şi Jill.

Christian părea să se împartă între un sentiment de superioritate faţă de stânjeneala mea şi propria sa jenă la vederea unei femei pe care o privea ca pe o mamă, curtată de un tip cu reputaţie de gangster. în clipa imediat următoare, expresia feţei i s-a îndulcit, în timp ce-şi întorcea capul spre Jill şi revenea la conversaţia noastră.

—Ei, dar n-ai nevoie de mine, i-a zis. O să-ţi găseşti alţii pe-aici. Până să-ţi dai seama, o să ai deja propriul tău club de super-eroi.

M-am pomenit zâmbind din nou, însă sentimentele mele cordiale au fost deodată destrămate de un junghi de gelozie. Nu era a mea, totuşi. Era a Lissei, ajungând la mine prin intermediul legăturii noastre. Uimită, mi-am rotit privirea în jur şi am descoperit-o de cealaltă parte a încăperii, fulgerându-1 pe Christian cu o privire ucigătoare în timp îl vedea vorbind cu Jill.

E cazul să menţionez că Lissa şi Christian umblaseră împreună. *Umblaseră* e prea puţin spus. Fuseseră îndrăgostiţi profund unul de celălalt şi, sinceră să fiu, cam erau şi-acum. Din nefericire, evenimente mai recente aduseseră o anumită încordare în relaţia lor, iar Christian o rupsese cu ea. O iubea, însă îşi pierduse încrederea în ea. Lissa îşi pierduse controlul în timp ce o altă utilizatoare a spiritului, pe numele fi Avery Lazar, încercase s-o manipuleze. Până la urmă, izbutiserăm s-o împiedicăm pe Avery, care în prezent era închisă într-o instituţie pentru bolnavi psihici, din câte ştiam. Christian cunoştea acum motivele care duseseră la oribilul comportament al Lissei, dar răul era deja făcut. La început, Lissa fusese deprimată, însă necazul ei se transformase acum in mânie.

Ea susţinea că nu mai voia să aibă de-a face cu el, însă legătura dintre noi o trăda. Era geloasă pe oricare fată cu care vorbea el; şi, în mod special, pe Jill, cu care Christian îşi petrecuse o mulţime de timp în ultima vreme. Ştiam sigur că nu exista nimic de natură romantică între ei. Jill îl idolatriza, considerându-1 un profesor înţelept, dar nimic mai mult. Dacă era să-i fi picat cineva cu tronc, atunci acela era Adrian, dar el o trata mereu ca pe o soră mai mică. De fapt, cam toţi o tratam la fel.

Christian mi-a urmărit privirea, iar expresia i s-a îndârjit. Dându-şi seama că-i captase atenţia, Lissa s-a întors imediat cu spatele şi a început să discute cu

primul tip care i-a ieşit in cale, un chipeş dhampir din clasa mea. Şi-a pus imediat în funcţiune farmecul cochetăriei, atât de lesne accesibil utilizatorilor spiritului, şi, foarte curând, amândoi râdeau şi sporovăiau într-un mod foarte asemănător celui în care se conversau Abe şi Tasha. Petrecerea mea se transformase într-o partidă de cuplări rapide.

Christian s-a întors spre mine.

—Ei bine, se pare că are destule ocupaţii.

Auzindu-l, mi-am dat ochii peste cap. Lissa nu era singura victimă a geloziei. Exact la fel cum se enerva ea ori de câte ori îl vedea cu alte fete, Christian se zbârlea ca un arici când vorbea ea cu alţi băieţi. Decât să recunoască faptul că încă simţeau ceva unul pentru celălalt şi că trebuiau doar să-şi repare relaţia, idioţii ăştia doi nu făceau decât să etaleze reciproc tot mai multă ostilitate.

—N-ai de gând să încetezi şi să încerci să vorbeşti cu ea ca o persoană raţională, într-o bună zi? am bombănit eu.

—Sigur că da, mi-a replicat, cu amărăciune. În ziua în care o să-nceapă şi *ea* să se comporte ca o persoană raţională.

—Of, Doamne... Voi doi mă faceţi să-mi smulg părul din cap, nu alta.

—Ar fi păcat de un păr atât de frumos, a zis Christian. În plus, atitudinea ei e mai mult decât evidentă.

Am dat să protestez şi să-i spun cât de tâmpit era, însă nici prin gând nu-i trecea să mai zăbovească şi să asculte o predică pe care i-o mai ţinusem deja de cel puţin zece ori.

—Haide, Jill, a zis el. Rose trebuie să se mai întreţină şi cu alţii.

Şi a plecat repede, în timp ce eu tocmai mă gândeam dacă n-ar fi cazul să-i trag o bătaie, să-şi bage minţile-n cap, când s-a auzit o voce.

—Când ai de gând să rezolvi problema asta?

Era Tasha, care se oprise lângă mine şi clătina din cap urmărindu-l pe Christian cum se îndepărtează.

—Ei doi trebuie neapărat să fie din nou împreună, a adăugat ea.

—Eu ştiu asta. Şi tu ştii asta. Dar lor pare să nu le treacă prin minte.

—Ei bine, ar trebui să te ocupi tu, mi-a zis. În cazul în care Christian se hotărăşte să plece la o facultate din celălalt capă al ţării, o să fie prea târziu.

Am simţit o nuanţă seacă — şi exasperată — în vocea ei, in timp ce vorbea despre plecarea lui Christian la facultate.

Lissa urma să meargă la Lehigh, o universitate situată aproape de Curte, ca urmare a unei înţelegeri încheiate cu Tatiana. Prietena mea avea să frecventeze cursurile unei universităţi mai importante decât cele la care se duceau de obicei moroii, în schimbul

promisiunii că va petrece o parte din timp la Curte, deprinzând tainele activităţii regale.

—Ştiu, am replicat, exasperată. Dar de ce trebuie s-o rezolv e*u!?*

Tasha mi-a zâmbit.

—Pentru că eşti singura îndeajuns de convingătoare, încât să-i readuci la raţiune.

M-am hotărât să las să treacă neobservată insolenţa Tashei, în principal pentru că, vorbind cu mine, însemna că nu mai vorbea cu Abe. Aruncând o privire de cealaltă parte a încăperii, am încremenit deodată. El vorbea acum cu *mama mea*. Frânturi din conversaţia lor mi-au ajuns la urechi, peste tot acel zgomot.

—Janine, tocmai zicea el, pe un ton de cuceritor, n-ai îmbătrânit nici măcar cu o zi. Ai putea să treci drept sora lui Rose. Ţi-aduci aminte de noaptea aia, în Cappadocia?

Mama chiar a chicotit. Nu o mai auzisem niciodată făcând aşa. Şi am ajuns la concluzia că nici nu mi-aş mai fi dorit să aud.

—Sigur că da. Şi mi-aduc aminte şi cât de nerăbdător erai să mă ajuţi, când mi s-a rupt breteaua de la rochie.

—Doamne, sfinte, am zis. E de neoprit.

Tasha a făcut o mutră nedumerită, dar numai până când a văzut despre cine vorbeam.

—Cine, Abe? E chiar fermecător, de fapt.

I-am răspuns printr-un geamăt.

—Scuză-mă puţin.

M-am îndreptat spre locul în care stăteau părinţii mei. Acceptasem ideea că odinioară existase o poveste de dragoste între ei — una care dusese la conceperea mea —, dar asta nu însemna că şi voiam să-i privesc retrăind-o. Povesteau despre nu ştiu ce plimbare pe plajă, când am ajuns la ei. L-am tras imediat de braţ pe Abe. Stătea mult prea aproape de ea.

—Hei, pot să vorbesc ceva cu tine? l-am întrebat.

S-a arătat surprins, dar a ridicat din umeri.

—Sigur, a acceptat, adresându-i mamei un zâmbet cunoscător. Discutăm mai târziu.

—Nicio femeie nu poate să fie în siguranţă pe-aici? l-am luat la rost, în timp ce-l duceam mai încolo.

—Despre ce tot vorbeşti?

Ne-am oprit lângă vasul cu punci.

—Văd că flirtezi cu toate femeile din camera asta!

Mustrarea mea nu l-a descumpănit câtuşi de puţin.

—Păi, sunt atât de multe femei încântătoare aici... Despre asta voiai să vorbeşti cu mine?

—Nu! Voiam să vorbesc despre faptul că mi-ai ameninţat iubitul. N-ai niciun drept să faci asta.

Sprâncenele lui întunecate s-au ridicat brusc.

—Ce, asta era? O nimica toată. Nimic altceva decât grija unui tată faţă de fiica lui.

—Majoritatea taţilor nu-i ameninţă pe iubiţii felelor că le scot maţele.

—Nu e adevărat. Şi, în orice caz, nu asta i-am zis. Altceva, mult mai rău.

Am oftat. Părea să-l încânte exasperarea mea.

—Consideră că a fost un cadou pentru absolvire. Sunt mândru de tine. Toată lumea ştia c-o să fii grozavă, dar nimeni nu s-a gândit c-o să fii *atât* de grozavă, mi-a explicat, făcându-mi cu ochiul. În mod sigur, nu s-au aşteptat să le distrugi proprietatea.

—Care proprietate?

—Puntea.

M-am încruntat.

—Trebuia s-o fac. Era metoda cea mai eficientă. Doamne, dar afurisită probă a mai fost şi aia! Ceilalţi absolvenţi ce-au făcut? Doar nu s-au luptat în mijlocul chestiei ăleia, nu?

Abe a clătinat din cap, savurându-şi peste măsură superioritatea cunoştinţelor.

—Nimeni altcineva n-a mai fost pus în situaţia aia.

—Ba sigur c-au fost. Toţi am avut de trecut aceleaşi teste.

—Nu şi tu. Când au pus la cale testele, gardienii au hotărât că tu ai nevoie de ceva... suplimentar. De ceva special, în definitiv, tu ai luptat şi în lumea reală.

—Ce?

Volumul vocii mele a atras atenţia câtorva persoane. L-am mai coborât, în timp ce-mi reveneau în minte cuvintele de mai devreme ale lui Meredith.

—Dar nu-i cinstit!

Abe nu părea preocupat.

—Le eşti superioară celorlalţi. N-ar fi fost cinstit să-ţi dea de trecut probe uşoare.

Mai întâlnisem o mulţime de lucruri ridicole în viaţa mea, dar ăsta le întrecea pe toate.

—Aşadar, m-au pus să fac toată aiureala aia cu puntea, în schimb? Şi, dacă i-am surprins că am tăiat-o, atunci ce naiba s-ar fi aşteptat să fac? Cum altfel ar fi trebuit să supravieţuiesc la faza aia?

—Hmm, a mormăit, mângâindu-şi bărbia cu un gest absent. Sincer să fiu, nu cred că ştiau.

—Of, pentru numele lui Dumnezeu! E de necrezut.

—Dar de ce te enervezi aşa? Ai trecut.

—Pentru că m-au pus într-o situaţie din care nici măcar ei nu ştiau cum s-ar putea ieşi, i-am explicat, aruncându-i o privire bănuitoare. Şi tu de unde ştii despre asta? Sunt probleme de-ale gardienilor.

O expresie care nu-mi plăcea câtuşi de puţin i-a traversat chipul.

—A, păi, eram cu maică-ta azi-noapte şi...

—Hopa, OK. Opreşte-te, bine? l-am întrerupt. Nu vreau să ştiu ce-aţi făcut tu şi cu mama azi-noapte. Cred că e ceva mai rău decât cu puntea.

Abe mi-a zâmbit.

—Ambele ţin de trecut, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci griji acum. Savurează-ţi succesul.

—O să încerc. Iar tu să nu-mi mai faci şi alte servicii în legătură cu Adrian, bine? Adică, mă bucur că ai venit să mă susţii, dar e mai mult decât suficient.

Abe mi-a adresat o privire şireată, amintindu-mi că în spatele acelei fanfaronade era, într-adevăr, un tip viclean şi primejdios.

—Ai fost mai mult decât bucuroasă când m-am oferit să-ţi fac un serviciu, după întoarcerea ta din Rusia.

M-am strâmbat. Avea dreptate, dat fiind faptul că el *chiar* reuşise să strecoare un mesaj într-o închisoare de maximă securitate. Chiar dacă asta nu ne dusese nicăieri, tot puncta la impresia generală.

—OK, am admis. A fost ceva destul de ieşit din comun. Şi îţi sunt recunoscătoare. Nici acum nu ştiu cum ai tras sforile.

Deodată, ca un vis pe care ţi-l aminteşti a doua zi, mi-a revenit în minte gândul care-mi apăruse imediat înaintea altora. Am şoptit:

—Doar n-ai fost acolo, nu-i aşa?

—Sigur că nu, mi-a răspuns, pufnind. Nici n-aş putea într-un loc ca ăla. Pur şi simplu, mi-am pus reţeaua în mişcare.

—Dar *unde* e chestia aia? l-am întrebat, sperând ca tonul meu să pară indiferent. Totuşi, nu s-a lăsat păcălit.

—De ce vrei să ştii?

—Pentru că sunt curioasă! Criminalii condamnaţi dispar mereu fără urmă. Eu sunt de-acum gardian şi, cu

toate astea, nu cunosc nici măcar o iotă despre sistemul închisorilor noastre. Există o singură închisoare? Sunt grămezi?

Abe nu mi-a răspuns imediat. În schimb, m-a studiat precaut. În afacerile lui, bănuia pe oricine că ar putea avea motive ascunse. Iar eu, ca fiică a lui, probabil că eram de două ori suspectă. Chestie de gene.

Trebuie că mi-a subestimat potenţiala nebunie, fiindcă, până la urmă, mi-a răspuns:

—Există mai multe. Victor e într-una dintre cele mai rele. E numită Tarasov.

—Şi unde e?

—În prezent? m-a întrebat, gândindu-se puţin. În Alaska, aş crede.

—Cum adică, „în prezent"?

—Este mutat pe parcursul anului. În prezent, e în Alaska. Mai târziu, o să fie în Argentina.

Mi-a adresat un zâmbet viclean, dându-mi impresia că se întreabă cât sunt de perspicace.

—Ghiceşti de ce e aşa?

—Nu, eu... ia stai! Lumina soarelui!

Da, aşa era perfect logic.

—Alaska are, în perioada asta a anului, lumină aproape nonstop... iarna, în schimb, e noapte nonstop acolo.

Cred că a fost mai mândru de deducţia mea, decât de rezultatul obţinut la teste.

—Oricare prizonier care ar încerca să evadeze ar avea mari probleme, a confirmat el.

Intr-adevăr, în plin soare, niciun moroi fugar nu putea să ajungă departe.

—Deşi nu cred că ar putea cineva să evadeze, cu un asemenea nivel al securităţii, a adăugat el.

Am încercat să nu iau în seamă cât de rău prevestitor suna.

—Atunci, înseamnă că au plasat-o destul de departe, spre nord, în Alaska, am zis, sperând să pot smulge indirect informaţia despre poziţia adevărată. Aşa, ar fi şi mai multă lumină, am adăugat.

Abe a chicotit.

—Nici măcar eu nu pot să-ţi spun una ca asta. E o informaţie pe care gardienii o păstrează strict secretă, îngropată la sediul lor.

Am încremenit. *Sediul...*

Dar Abe, cu obişnuitul lui spirit de observaţie, nu mi-a sesizat reacţia. Ochii lui urmăreau ceva în altă parte a încăperii.

—Cea de-acolo nu e cumva Renee Szelsky? Măi, măi..." s-a făcut încântătoare, ce trece timpul...

I-am făcut semn, morocănoasă, că poate să plece, în mare măsură pentru că voiam să-mi întipăresc mai bine în minte noul plan... dar şi pentru că Renee nu se număra printre cunoştinţele mele apropiate, drept pentru care gândul că el ar putea să se ia de ea mi se părea ceva mai puţin îngrozitor.

—Bine, bine, nu am de gând să te împiedic. Du-te şi ademeneşte şi alte femei în plasa ta.

Abe nu mai avea nevoie de imbolduri suplimetare. Rămânând singură, mi-am lăsat creierul să proceseze, întrebându-mă dacă planul meu fantasmagoric, aflat în plină dezvoltare, avea şi vreo şansă de reuşită. Cuvintele lui aduseseră scânteia care-mi aprinsese în minte un nou plan. Nu era mai nebunesc decât multe dintre cele precedente. Traversând încăperea cu privirea, am întâlnit din nou ochii ca de jad ai Lissei. Christian dispărând din raza ei vizuală, dispoziţia i se îmbunătăţise. Se distra şi era entuziasmată de aventurile care ne stăteau în faţă, acum fiind libere să pornim prin lumea largă. Mintea mi-a zburat înapoi la neliniştile pe care le resimţisem astăzi, mai devreme. E drept că eram noi libere acum, însă realitatea avea să ne prindă curând din urmă. Ceasul ticăia înainte. Dimitri aştepta, mă urmărea. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă de-acum încolo, plecând din şcoală, o să mai primesc săptămânal scrisori de la el. I-am zâmbit Lissei, simţindu-mă cam prost la gândul că-i voi strica dispoziţia când îi voi spune că era posibil să avem acum o şansă reală de a-l scoate pe Victor Dashkov din închisoare.

TREI

URMĂTOARELE DOUĂ ZILE au fost ciudate. E drept că eu şi ceilalţi novici avuseserăm parte de cea mai sclipitoare absolvire, dar nu numai noi ne încheiam studiile la Sf. Vladimir. Moroii avuseseră la rândul lor ceremonia de acordare a diplomelor, iar campusul se umpluse ochi de vizitatori. Apoi, la fel de repede pe cât apăruseră, părinţii dispăruseră... luându-şi cu ei fiii şi fiicele. Moroii din familiile regală plecaseră să-şi petreacă vara împreună cu părinţii lor, în reşedinţe luxoase: multe dintre ele, situate în emisfera sudică, unde zilele erau mai scurte în această perioadă a anului Şi moroii „obişnuiţi" plecau împreună cu părinţii lor, spre locuinţe mult mai modeste; poate că aveau să-şi ia şi câte un serviciu pe durata verii, până să înceapă facultatea.

Şl, fireşte, din moment ce şcoala se închidea pe timpul verii, plecau şi ceilalţi elevi. Unii care nu aveau familii ca să plece acasă, dhampiri de obicei, rămâneau în continuare, participând la cursuri speciale, însă ei reprezentau minoritatea. Campusul se golea de la o zi la alta, în timp ce eu şi colegii mei aşteptam ziua în care aveam să fim duşi la Curtea regală. Ne luaserăm rămas-bun de la ceilalţi, de la moroii care plecau, sau de la dhampirii mai mici ca vârstă, care aveau să ne calce curând pe urme.

O persoană de care-mi părea rău că mă despart era Jill. Întâmplarea făcuse să dau peste ea în timp ce mă

duceam spre caminul Lissei, în preziua călătoriei mele spre Curte. Împreună cu Jill era o femeie, probabil mama ei, ambele cărând tot felul de cutii. Jill s-a luminat la faţă când m-a văzut.

—Bună, Rose! Mi-am luat rămas-bun de la toată lumea, numai pe tine n-am putut să te găsesc! mi-a zis, emoţionată.

—Ei bine, i-am răspuns, zâmbind, mă bucur că m-ai prins acum.

Nu puteam să-i spun că şi eu fusesem să-mi iau rămas-bun. Îmi petrecusem cea din urmă zi la Sf. Vladimir plimbându-mă prin toate locurile familiare, începând din campusul elementar, unde o cunoscusem pe Lissa, pe când eram amândouă la grădiniţă. Explorasem coridoarele şi colţişoarele internatelor în care stătusem, trecusem pe lângă sălile mele de clasă preferate, vizitasem până şi biserica. Îmi mai petrecusem o grămadă de timp şi în zone cu amintiri dulci-amare, cum erau terenurile de antrenament, locurile unde îl cunoscusem pe Dimitri. Pista pe care obişnuia să mă pună să alerg multe tururi. Baraca în care, în sfârşit, ne dăruiserăm unul celuilalt. Fusese una dintre cele mai formidabile nopţi din viaţa mea, şi gândul la ea îmi aducea mereu atât bucurie, cât şi suferinţă.

Totuşi, pe Jill nu era cazul s-o împovărez cu aşa ceva. M-am întors spre mama ei şi i-am întins mâna,

dar mi-am dat seama imediat că nu avea cum să mi-o strângă, ţinând şi cutia în acelaşi timp.

—Eu sunt Rose Hathaway, m-am prezentat. Ia, daţi-mi mie asta s-o car.

Şi i-am luat cutia din braţe înainte ca ea să protesteze, fiindcă eram sigură că asta va face.

—Mulţumesc, mi-a zis, plăcut surprinsă. Mi-am potrivit paşii cu ai lor, în timp ce-şi reluau drumul. Eu sunt Emily Masdrano, s-a prezentat şi ea. Jill mi-a povestit o mulţime de lucruri despre tine.

—A, da? am întrebat-o pe Jill, cu un zâmbet şăgalnic.

—Ei, nu chiar atât de multe. Doar cum mai stau câteodată cu tine, s-a apărat Jill. În ochii ei verzi întrezăream un uşor avertisment, care m-a făcut să-mi dau seama că Emily, probabil, nu ştia că fata ei practica, în timpul său liber, forme interzise ale magiei, antrenându-se să omoare strigoi.

—Ne place să fie şi Jill cu noi, am zis, evitând s-o dau de gol. Şi, într-o zi, o s-o învăţăm cum să-şi îmblânzească părul ăsta.

Emily a izbucnit în râs.

—Eu tot încerc de aproape cincisprezece ani. Aşa că, vă doresc noroc.

Mama lui Jill era uimitoare. Ele două nu prea semănau, cel puţin nu la prima vedere. Părul lucios al lui Emily era drept şi negru, ochii de un albastru profund şi genele lungi. Se mişa la fel de graţioasă ca o

trestie, ceva foarte diferit de mersul mereu timid al lui Jill. Şi totuşi, remarcam unele gene comune, pe ici, pe colo, cum ar fi feţele în formă de inimă, conturul buzelor. Jill era încă tânără şi, pe măsură ce avea să i se maturizeze trăsăturile, foarte probabil că avea să devină ea însăşi o răpitoare de inimi: lucru pe care, probabil, nu-l ştia în clipa de faţă. Tot ceea ce speram era să-şi dezvolte şi încrederea în sine.

—Voi unde staţi? le-am întrebat.

—În Detroit, mi-a răspuns Jill, strâmbându-se.

—Ei, nu e chiar atât de rău, a replicat mama ei, râzând.

—Acolo nu sunt munţi. Numai autostrăzi.

—Eu sunt într-o companie de balet de-acolo, mi-a explicat Emily. Aşa că, stăm şi noi unde pot să plătesc facturile.

Cred că mai mult mă surprindea faptul că lumea mergea la spectacole de balet în Detroit, decât că Emily era balerină. Mi se părea normal acum, privind-o; şi zău că, având constituţia aceea înaltă şi suplă, moroii erau dansatorii ideali, din punctul de vedere al oamenilor obişnuiţi.

—Hei, dar e un oraş mare, i-am zis eu lui Jill. Bucură-te de agitaţie cât poţi, că pe urmă te întorci în pustietatea asta plicticoasă.

Fireşte, despre antrenamentele de luptă ilegale şi despre atacurile strigoilor nu puteai să spui că ar fi

plicticoase, dar voiam s-o fac pe Jill să se simtă mai bine.

—Şi, oricum, n-o să dureze chiar atât de mult, am adăugat. Vacanţele de vară ale moroilor ţineau abia două luni. Părinţii erau nerăbdători să-şi readucă odraslele la adăpostul sigur al Academiei.

—Aşa cred, a zis Jill, dar părând neconvinsă. Ajungând la automobilul lor, le-am încărcat cutiile în portbagaj.

—O să-ţi trimit câte un mail când o să pot, i-am promis. Şi pun pariu c-o să-ţi scrie şi Christian. Poate-l conving şi pe Adrian.

Jill s-a luminat la faţă, şi m-am bucurat să văd că revine la starea ei normală de surescitare.

—Chiar? Ar fi grozav. Vreau să aflu tot ce se-ntâmplă la Curte. Probabil că o s-ajungi să faci tot felul de chestii super împreună cu Lissa şi cu Adrian, şi sunt sigură că şi Christian o să descopere tot felul de chestii... despre chestii.

Emily nu păruse să observe stângacea tentativă de corectare a lui Jill; mă privea fix, cu un zâmbet drăguţ.

—Mersi pentru ajutor, Rose. Mă bucur că te-am cunoscut.

—Şi eu... uff!

Jill se azvârlise deja asupra mea, îmbrăţişându-mă.

—Mult noroc cu toate, mi-a zis. Eşti atât de norocoasă...o să ai o viaţă atât de grozavă de-acum încolo!

I-am întors îmbrăţişarea, neputând să-i explic cât de geloasă eram pe ea. Viaţa ei era, încă, sigură şi inocentă. Chiar dacă-i displăcea să-şi petreacă o vară în Detroit, şederea avea să fie scurtă, şi cât de curând avea să se întoarcă în familiara şi comoda lume de la Sf. Vladimir. Nu avea să se arunce în în necunoscut şi în primejdiile acestuia.

Abia după ce automobilul cu ea şi cu mama ei se mai îndepărtase, am reuşit să răspund la remarca ei.

—Aşa sper, am murmurat, gândindu-mă la ce avea să vină. Aşa sper.

Împreună cu toţi colegii mei de clasă şi cu elita moroilor, am decolat a doua zi, lăsând în urmă munţii stâncoşi din Montana în favoarea dealurilor vălurite din Pennsylvania.

Curtea Regală era în mare măsură aşa cum mi-o aminteam, dând aceeaşi senzaţie impunătoare, de străvechi, pe care ăncerca s-o dea şi Sf. Vladimir, cu clădirile sale semeţe din piatră şi complexitatea arhitecturii. Dar şcoala dădea impresia că vrea să degaje un aer de înţelepciune, de studiu sârguincios, în timp ce Curtea era mult mai ostentativă. Era ca şi cum clădirile însele ar fi încercat să se asigure că ştim cu toţii ce era acolo: locaşul puterii şi al regalităţii printre moroi. Curtea Regală voia să fim uimiţi şi, poate, un pic intimidaţi.

Şi, chiar dacă mai fusesem acolo, tot eram impresionată. Uşile şi ferestrele clădirilor din piatră cafenie erau dăltuite şi încadrate cu decoraţiuni din aur curat. Erau foarte departe de strălucirea pe care o văzusem în Rusia, însă acum îmi dădeam seama că proiectanţii Curţii modelaseră clădirile acestea după cele vechi europene: fortăreţele şi palatele din Sankt Petersburg. Sf. Vladimir avea bănci şi poteci în curţile sale interioare, dar Curtea mergea cu un pas mai departe. Fântâni şi statui migălos sculptate, înfăţişând foşti domnitori, împodobeau peluzele, minunate opere din marmură ascunse altădată în zăpadă. Acum, în plină perioadă de naştere a verii, erau strălucitoare şi evidente. Şi, pretutindeni, pretutindeni, flori în copaci, prin tufişuri, pe alei... era de-a dreptul orbitor.

Era logic ca noii absolvenţi să viziteze administraţia centrală a gardienilor, însă acum îmi trecea prin minte că mai era şi un alt motiv pentru care-i aduceau aici, vara, pe noii gardieni. Voiau ca noi să vedem toate acestea, să ne simţim copleşiţi şi să apreciem toată splendoarea aceea pentru care luptam. Privind chipurile noilor absolvenţi, mi-am dat seama că tactica dădea roade. Cei mai mulţi dintre ei nu mai fuseseră vreodată pe-acolo.

Lissa şi Adrian fuseseră în acelaşi avion cu mine, aşa că ne-am strâns tustrei laolaltă, în timp ce mergeam împreună cu grupul. Era la fel de cald pe cât fusese în

Montana, însă umiditatea de-aici era mult mai densă. Transpirasem deja, după o mică plimbare uşoară.

—Ţi-ai *luat* şi o rochie de data asta, da? m-a întrebat Adrian.

—Normal, i-am răspuns. Sunt unele chestii mai simandicoase la care vor să ne ducem, în afara recepţiei principale. Deşi, e posibil ca pentru asta să-mi dea uniforma alb-negru.

L-am văzut clătinând din cap şi am observat că mâna îi ţâşneşte spre buzunar, după care şovăie un pic şi, apoi, se retrage la loc. Poate că făcea el progrese în privinţa renunţării la fumat, dar eram destul de convinsă că imboldul inconştient de a căuta automat pachetul de ţigări când se afla aer liber era ceva de care-i venea greu să se descotorosescă atât de repede.

—Nu mă refeream pentru diseară. Pentru cină.

I-am aruncat Lissei o privire întrebătoare. Programul ei la Curte cuprindea întotdeauna diverse activităţi la care nu participau şi „persoanele obişnuite". Cu noul şi nesigurul meu statut, nu eram sigură c-o să fiu cu ea. I-am simţit, prin intermediul legăturii, încurcătura şi am putut să-mi dau că ea n-avea habar despre vreun plan special pentru cină.

—Care cină? l-am întrebat.

—Cea pe care am pus-o la cale cu familia mea.

—Cea pe care... M-am oprit brusc şi m-am holbat la el, neplăcându-mi absolut deloc zâmbetul superior de pe chipul lui. Adrian! am exclamat. Câţiva dintre

proaspeţii absolvenţi au îndreptat spre mine priviri curioase, dar şi-au continuat drumul pe lângă noi.

—Ei, haide, doar suntem împreună de vreo două luni. Întâlnirile cu părinţii fac parte din ritualul îndrăgostiţilor. Eu am cunoscut-o pe mama ta. L-am cunoscut până şi pe înfricoşătorul de taică-tău. Acum, e rândul tău. Îţi garantez că nimeni din familia mea n-o să facă sugestii de genul celor pe care le-a făcut taică-tău.

De fapt, îl cam întâlnisem odată pe tatăl lui Adrian. Sau, în fine, îl zărisem la o petrecere. Mă îndoiesc că el avea habar cine eram... dacă lăsam deoparte reputaţia mea de nebună. Iar despre mama lui Adrian nu ştiam aproape nimic. El, de fapt, vorbea foarte puţin despre membrii familiei lui... în fine, despre majoritatea.

—*Doar* cu părinţii tăi? m-am interesat, precaută. Mai e vreo rudă despre care ar trebui să ştiu?

—Păi...

Mâna lui Adrian a zvâcnit din nou. Cred că de data asta îşi dorea o ţigară ca un soi de protecţie faţă de nota de avertisment din vocea mea. Lissa, după cum am observat, părea extrem de amuzată de toate acestea.

—E posibil să treacă pe-acolo şi stră-mătuşa mea preferată.

—Tatiana? am strigat eu. Pentru a suta oară, mă întrebam cum de se brodise să fiu cu un tip înrudit cu conducătoarea întregii lumi a moroilor. Dar ea mă urăşte! am exclamat. Ştii doar ce s-a întâmplat ultima oară când ne-am văzut.

Maiestatea sa regală se năpustise asupra mea, urlând că eram mult prea neînsemnată şi fără valoare ca să mă agăţ de nepotul ei şi că ea avea „planuri" măreţe privitoare la el şi la Lissa.

—Eu cred că s-a dat pe brazdă.

—Ei, *nu* mai spune.

—Nu, serios, a insistat el, aproape dându-mi impresia că spune adevărul. Am vorbit cu mama alaltăieri şi... nu ştiu. Mătuşa Tatiana nu pare să te mai urască atât.

M-am încruntat, şi ne-am reluat drumul tustrei.

—Poate că ţi-a admirat recentele realizări pe cont propriu, a cugetat cu voce tare Lissa.

—Poate, am zis. Dar în realitate nu credeam. Dacă vagabondajul meu putea să aibă vreun efect în ochii reginei, atunci acela era să mă facă şi mai demnă de dispreţ.

Mă simţeam oarecum trădată din cauză că Adrian sărise cu cina asta pe capul meu, dar acum nu mai era nimic de făcut. Singura parte bună era impresia mea că doar voia să mă necăjească spunând că e posibil să treacă pe-acolo şi mătuşa lui. I-am spus c-o să merg, iar hotărârea mea i-a conferit o stare de spirit suficient de favorabilă, încât să nu pună prea multe întrebări atunci când eu şi Lissa l-am anunţat că mergem să ne vedem „de-ale noastre" în după-amiaza aceea. Colegii mei de clasă mergeau toţi într-un tur al Curţii, al terenurilor ei, ca parte a îndoctrinării lor, însă eu văzusem deja totul,

aşa că puteam să mă fofilez fără probleme. Ne-am lăsat amândouă lucrurile în camerele noastre, după care am pornit spre partea cea mai îndepărtată a Curţii, unde lociau persoanele nu-chiar-atât-de-regeşti.

—Când ai de gând să-mi spui care ar fi *cealaltă* parte a planului tău? m-a întrebat Lissa.

Încă de când îmi explicase Abe cum era cu închisoarea lui Victor, îmi alcătuisem o nouă listă mentală, cu problemele cărora trebuia să le dăm de capăt. În principal, erau două, adică doar cu una mai puţin faţă de câte avusesem înainte de dicuţia cu Abe. Nu că sarcina mi-ar fi devenit cu adevărat mult mai uşoară. În primul rând, habar n-aveam *unde* anume în Alaska s-ar fi aflat închisoarea aceea. Pe urmă, nu ştiam cum arăta sistemul de pază şi alcătuirea închisorii. Habar n-aveam nici cum arăta locul în care trebuia să dăm buzna.

Şi totuşi, ceva îmi spunea că toate aceste răspunsuri puteau fi găsite într-o unică sursă, ceea ce însemna că, în realitate, aveam doar o singură problemă imediată: cum să ajung la acea sursă. Din fericire, cunoşteam pe cineva care poate că ar fi fost în măsură să ne ajute să ajungem acolo.

—Mergem s-o căutăm pe Mia, am anunţat-o pe Lissa.

Mia Rinaldi era moroi şi o fostă colegă de-a noastră; de fapt, o fostă duşmancă. Mai era şi prototipul copilului care cunoaşte transformări totale ale

personalităţii. Trecuse de la ipostaza de târfă intrigantă, dispusă să se cupleze — şi să se culce — cu oricine, în goana ei după popularitate, la cea de fată cu picioarele pe pământ, încrezătoare în propriile-i puteri, nerăbdătoare să înveţe cum să se apere pe sine, dar şi pe alţii, de strigoi. Locuia aici, la Curte, împreună cu tatăl ei.

—Crezi că Mia ştie cum să pătrunzi într-o închisoare?

—Mia e tare, dar nu chiar într-atât. Totuşi, probabil că ne-ar putea ajuta să obţinem informaţii.

Lissa a scos un geamăt.

—Nu pot să cred că ai folosit termenul de *informaţii.* Toată povestea chiar se transformă într-un film cu spioni, până la urmă.

Tonul îi era lejer, dar îi simţeam îngrijorarea interioară. Uşurinţa tonului îi masca teama, stinghereala pe care încă o resimţea în legătură cu eliberarea lui Victor, cu toată promisiunea pe care mi-o făcuse.

Aceste persoane fără sânge regal, care munceau şi se îndeletniceau cu treburile obişnuite la Curte, locuiau în apartamente situate departe de reşedinţa reginei şi de salonul pentru recepţii. Făcusem rost dinainte de adresa Miei, aşa că ne-am aşternut acum la drum peste peluzele perfect tunse, bombănind una către cealaltă din mers despre caniculă. Am găsit-o acasă, îmbrăcată neprotocolar, în blugi şi într-un tricou, şi cu o îngheţată

pe băţ în mână. A făcut ochii mari când ne-a văzut în faţa uşii ei.

—Să, să fiu a naibii, a exclamat ea.

Am izbucnit în râs. Era genul de reacţie pe care l-aş fi avut ţi eu.

—Şi noi ne bucurăm că te vedem. Putem să intrăm?

—Normal! a răspuns, dându-se într-o parte. Vreţi o îngheţată?

—Ba bine că nu! Am luat una de grepfrut şi m-am aşezat, împreună cu ea şi cu Lissa, în micul living. Era foarte departe de opulenţa saloanelor pentru oaspeţii regali, însă era confortabil şi curat şi, nu mă îndoiesc, foarte îndrăgit de Mia şi de tatăl ei.

—Ştiam c-o să vină absolvenţii, a zis Mia, înlăturându-şi şuviţele blonde de pe faţă. Dar nu ştiam dac-o să fii şi tu printre ei sau nu. Ai absolvit, măcar?

—Da, i-am răspuns. Am primit şi semnul jurământului şi tot ce trebuie.

Mi-am ridicat părul, ca să poată vedea pansamentul.

—Mă surprinde că te-au mai lăsat să te întorci, după ce-ai plecat brambura la omorât de strigoi. Sau ai obţinut aprecieri suplimentare pentru asta?

După toate aparenţele, şi Mia auzise aceeaşi poveste despre aventurile mele ca tot restul lumii. Din partea mea, era perfect. N-aş fi vrut să vorbesc despre cea adevărată. N-aş fi vrut să vorbesc despre Dimitri.

—Tu crezi că e cineva în stare s-o împiedice pe Rose să facă tot ce vrea ea? a întrebat-o Lissa, zâmbind.

Încerca să abată discuţia, ca să nu intrăm în prea multe detalii despre trecutele mele peregrinări, fapt pentru care îi eram recunoscătoare.

Mia a râs şi a ronţăit dintr-o bucată zdravănă de îngheţată de lămâie verde. Mare minune că nu-i îngheţa creierul.

—Corect, a aprobat ea. Numai că zâmbetul i s-a şters de pe chip în timp ce înghiţea. Ochii ei albaştri, mereu ageri, m-au studiat în tăcere preţ de câteva clipe. Iar Rose vrea acum ceva, a adăugat Mia.

—Hei, noi doar suntem bucuroase să te vedem, am protestat.

—Te cred. Dar bănuiesc că mai ai şi un alt motiv.

Zâmbetul Lissei a devenit mai larg. O amuza faptul că picasem în capcana propriului meu joc de-a spionii.

—Ce te face să spui asta? a descusut-o ea. Poţi s-o descifrezi chiar atât de bine pe Rose, sau doar presupui *ca de obicei* că are vreun motiv ascuns?

Acum, Mia era cea care zâmbea din nou.

—Ambele, a zis, trăgându-se în grabă mai aproape pe canapea şi fixându-mă cu o privire plină de seriozitate. Oare când devenise atât de perspicace? OK, a zis apoi. N-are sens să pierdem vremea. Cu ce ai nevoie să te ajut?

Am suspinat, înfrântă.

—Am nevoie să ajung în biroul principal de securitate al Gardienilor.

În spatele meu, Lissa a scos un soi de sunet sugrumat. Îmi era cam milă de ea. Chiar dacă putea şi ea, ocazional, să-şi ascundă gândurile faţă de mine, nu prea multe din ceea ce făcea sau spunea m-ar fi putut surprinde cu adevărat. iar eu? În continuare, o legam la ochi. În cea mai mare parte a timpului, ea habar n-avea ce-o să urmeze; cu toate acestea, sinceră să fiu, dacă plănuiam să scoatem din închisoare un infractor notoriu, atunci pătrunderea frauduloasă într-un birou de securitate n-ar fi trebuit să însemne un şoc atât de mare.

—Uau! a exclamat Mia. Văd că nu-ţi pierzi vremea cu mărunţişuri.

Zâmbetul i s-a schimonosit un pic.

—Sau, fireşte, dac-ar fi mărunţişuri, nici n-ai mai veni la mine. Le-ai rezolva şi singură.

—Poţi să mă... să ne ajuţi să intrăm? am întrebat-o. Eşti în relaţii amicale cu unii dintre gardienii de-acolo... iar tatăl tău are acces într-o mulţime de locuri...

Nu ştiam precis ce post ocupa domnul Rinaldi, dar mă gândeam că era ceva legat de întreţinere.

—Ce anume cauţi? m-a întrebat ea. Văzând că deschid gura să protestez, a ridicat o mână, să mă oprească.

—Nu, nu! N-am nevoie de amănunte. Doar o idee generală, ca să-mi dau seama ce e de făcut. Ştiu că nu vrei să intri acolo doar ca să vezi cum arată locul.

—Am nevoie de câteva dosare, i-am explicat.

—De personal? m-a întrebat, înălţându-şi sprâncenele. Ce, vrei să-ţi cauţi un post?

—Păi... nu.

Hm! N-ar fi fost o idee rea, dată fiind precaritatea şanselor mele de a-i fi repartizată Lissei. Dar, nu. Fiecare problemă, la vremea ei.

—Am nevoie de documente legate de sistemele de securitate ale anumitor locuri: şcoli, reşedinţe regale, închisori.

M-am străduit să-mi menţin o intonaţie nepăsătoare în timp ce pronunţam cel din urmă cuvânt. Mia era pe felie cu unele chestii trăsnite, dar până şi ea îşi avea limitele sale.

—Acolo ţin aşa ceva, îmi închipui, nu? am întrebat-o.

—Acolo, a confirmat ea. Dar în cea mai mare parte sunt în format electronic. Şi, nu te supăra, dar asta ar putea să te depăşească până şi pe tine. Chiar dac-am reuşi să ajungem la vreunul dintre computerele lor, totul e protejat cu parole. Şi, atunci când pleacă, ei îşi încuie computerele. Bănuiesc că nu te-ai făcut şi hacker, de când nu te-am mai văzut.

Nu, sigur că nu. Şi, spre deosebire de eroii filmelor acelora cu spioni, cu care mă tot tachina Lissa, nu aveam prieteni experţi în tehnologie care să se poată apropia măcar de spargerea acelui gen de criptare şi de securitate. Fir-ar să fie! Am rămas cu privirea fixată în podea, posomorâtă, întrebându-mă dacă mai aveam o

cât de mică şansă de a obţine şi alte informaţii de la Abe.

—Dar, a continuat Mia, dacă informaţia de care ai nevoie nu este *prea* uzitată, e posibil ca ei să mai aibă şi vreo copie pe hârtie.

Mi-am smucit brusc capul în sus.

—Unde?

—Au camere de depozitare, pe undeva, prin subsoluri. Dosare peste dosare. Totul sub cheie, la fel şi astea... dar probabil că ar fi o cale mai accesibilă, decât să te iei la trântă cu computerele. Dar, din nou, depinde de ce-ţi trebuie. Şi de cât de veche e informaţia.

Abe îmi lăsase impresia că închisoarea Tarasov se găsea acolo de ceva vreme. Sigur exista o consemnare legată de ea în arhivele acelea. Nu mă îndoiam că, de ceva vreme, gardienii trecuseră la formatul digital, ceea ce însemna că era să nu găsim amănunte de ultimă oră despre sistemul de securitate al închisorii, dar tot aş fi putut să prind câte ceva.

—E posibil să fie ceea ce ne trebuie. Poţi să ne strecori acolo?

Mia a rămas tăcută mai multe clipe, şi parcă vedeam cum i se învârtesc rotiţele în minte.

—E posibil, a zis până la urmă, aruncând o privire spre Lissa. Tu mai poţi să-i constrângi pe alţii şi să ţi-i faci sclavi?

Lissa s-a strâmbat.

—Nu-mi place să mă gândesc la aşa ceva, dar, mda, pot.

Era un alt dar al spiritului.

Mia s-a mai gândit un timp, după care a făcut un semn de încuviinţare.

—OK. Întoarceţi-vă cam pe la două, şi-o să vedem ce putem face.

Ora două după-amiaza pentru tot restul lumii însemna miezul nopţii pentru moroi, care-şi desfăşurau activităţile după un orar nocturn. Să ies în plină lumină a zilei nu mi se părea ceva prea tainic, însă eram nevoită să deduc că planul Miei se baza tocmai pe faptul că, la acea oră a zilei, aveau să fie mai puţine persoane prin preajmă.

Tocmai încercam să mă hotărăsc dac-ar fi cazul să mai facem puţină conversaţie sau să plecăm, când o bătaie în uşă mi-a întrerupt gândurile. Mia a tresărit şi a părut, deodată, stingherită. S-a ridicat să se ducă spre uşă, şi o voce cunoscută a plutit de-a lungul antreului până la noi.

—Scuze c-am venit mai devreme, dar...

Christian şi-a făcut apariţia în living. A tăcut brusc când ne-a văzut, pe mine şi pe Lissa. Toată lumea a părut că îngheaţă pe loc, aşa că am considerat că era de datoria mea să mă prefac că nu era o situaţie oribil de stânjenitoare.

—Bună, Christian, am exclamat, voioasă. Ce mai faci?

Ochii lui se opriseră asupra Lissei, iar el a avut nevoie de câteva clipe până să şi-i smulgă şi să-i îndrepte spre mine.

—Bine, a zis, îndreptându-şi apoi privirea spre Mia. Pot să mă întorc...

Lissa s-a ridicat grăbită.

—Nu e cazul, a zis, pe un ton rece, potrivit unei prinţese. Rose şi cu mine oricum trebuia să plecăm.

—Mda, am aprobat-o, preluând ştafeta. Avem... tre-buri. .. de rezolvat. Şi nu vrem să vă ţinem de la...

Pe naiba, nici n-aveam idee ce urmau ei să facă. Şi nici nu eram convinsă că mi-aş fi dorit să aflu.

Mia şi-a regăsit glasul.

—Christian ar vrea să vadă câteva dintre mişcările pe care le-am tot exersat cu gardienii din campus.

—Super, am zis, păstrându-mi zâmbetul pe faţă în timp ce, împreună cu Lissa, ne îndreptam spre uşă. Ea se străduia să se ţină cât mai departe cu putinţă de Christian. Jill o să fie geloasă, am adăugat.

Şi nu numai Jill. După încă o serie de salutări de rămas-bun, eu şi cu Lissa am plecat, întorcându-ne prin grădinile Curţii. Cu ajutorul legăturii noastre, o simţeam cum tremură de furie şi gelozie.

—Nu-i vorba decât despre clubul lor de luptători, Liss, i-am zis, neavând nevoie să aud şi replica ei ca să deschid conversaţia. Nu se-ntâmplă nimic. Doar discută despre cum să dea pumni şi şuturi şi despre alte chestii plicticoase.

Mă rog, în realitate subiectul era destul de atrăgător, dar nu era să idealizez faptul că Mia şi Christian îşi petreceau mult timp împreună.

—Poate că nu se-ntâmplă *acum* nimic, a mârâit ea, privind încăpăţânată drept înainte. Dar cine ştie ce-ar putea să mai urmeze? Îşi petrec timpul împreună, exersează câteva mişcări fizice, o chestie duce la alta...

—E o prostie, i-am zis. Chestiile de genul ăsta nu au absolut nimic romantic în ele.

Era încă o minciună, din moment ce exact aşa debutase şi relaţia mea cu Dimitri. Dar, încă o dată, era preferabil să nu amintesc despre aşa ceva.

—În plus, Christian n-are cum să se încurce cu *toate c*fetele iu care-şi petrece timpul. Mia, Jill... fără supărare, dar nu mi se pare chiar genul de curtezan.

—Totuşi, arată chiar bine, a argumentat ea, clocotind încă dinăuntru de sentimentele acelea întunecate.

Mda, am recunoscut, având grijă să-mi păstrez privirea fixată pe drumul din faţă. Dar e nevoie de mai mult de atât. Şi, în plus, credeam că nu te mai interesează ce face el.

—Păi, nu, a încuviinţat ea, dar fără să se convingă nici măcar pe ea însăşi, darămite pe mine. Absolut deloc.

Încercările mele de a o distrage s-au dovedit cam inutile în tot restul zilei. Cuvintele rostite de Tasha mi-au revenit în minte: *De ce n-ai rezolvat problema asta?*

Pentru că Lissa şi Christian erau prea afurisit de iraţionali, captivi amândoi în mrejele propriilor îmbufnări... ceea ce mă cam îmbufna şi pe mine, în schimb. Christian ar fi putut să-mi fie destul de folositor în cadrul escapadelor mele ilicite, însă trebuia să păstrez distanţa, de dragul Lissei.

Până la urmă, am lăsat-o cu îmbufnarea ei, când am văzut că se apropie ora cinei. În comparaţie cu situaţia ei pe plan sentimental, relaţia mea cu un semi-răsfăţat playboy regal dintr-o familie care o dezaproba părea de-a dreptul strălucită. Cât de tristă şi de înspăimântătoare devenea lumea... Am asigurat-o pe Lissa c-o să mă întorc imediat după cină şi-o să mergem împreună la Mia. Menţionarea numelui Miei n-a prea încântat-o pe Lissa, însă gândul la o posibilă pătrundere prin efracţie i-a deturnat pentru moment atenţia de la Christian.

Rochia pe care mi-o luasem pentru cină era una maro, dintr-un material uşor, diafan, excelent pentru temperaturile verii. Decolteul era decent, iar mânecuţele care acopereau doar umerii îi confereau o notă de eleganţă. Cu părul prins într-o coadă la ceafă, ascunzând destul de bine tatuajul pe cale de vindecare, aproape că păream o iubită respectabilă... ceea ce nu făcea decât să demonstreze cât de înşelătoare sunt aparenţele, din moment ce eram părtaşă la o nebunească uneltire, prin care să-mi readuc din morţi fostul iubit.

Adrian m-a examinat din cap până-n picioare, în clipa în care am sosit la casa părinţilor lui. Ei îşi păstrau o reşedinţă permanentă aici, la Curte. Micul zâmbet de pe chipul lui mi-a dat de înţeles că-i plăcea ceea ce vedea.

—Se aprobă? l-am întrebat, făcând o piruetă.

Şi-a strecurat un braţ pe după mijlocul meu.

—Din nefericire, da. Speram c-o să apari în ceva mult mai dezmăţat. Ceva care să-mi scandalizeze părinţii.

—Uneori, am impresia că nici nu-ţi pasă de mine, ca persoană, am remarcat, în timp ce intram în casă. E ca şi cum m-ai folosi pentru capacitatea mea de a-i intriga pe ceilalţi.

—Amândouă sunt valabile, micuţule dhampir. Ţin la tine şi mă folosesc de tine pentru capacitatea ta de a-i intriga pe alţii.

Mi-am ascuns zâmbetul în timp ce menajera familiei Ivashkov ne conducea spre sufragerie. Curtea avea, de fapt, restaurante şi cafenele strecurate printre celelalte clădiri, însă membrii unei familii regale, cum erau şi părinţii lui Adrian, considerau că este mai elegant dacă organizează o cină cu fast la ei acasă. Eu, una, aş fi preferat să fie în public. Aş fi avut mai multe variante de evadare,

—Tu trebuie să fii Rose.

Munca mea de evaluare a posibilităţilor de evadare a fost întreruptă în clipa în care o extrem de înaltă şi

extrem de elegantă femeie moroi a apărut în încăpere. Purta o rochie dintr-un satin verde-închis, care m-a făcut imediat să mă simt distonant, şi asortată perfect cu nuanţa ochilor ei... Şi ai lui Adrian. Părul închis era pieptănat într-un coc, iar în clipa în care mi-a luat mâna, şi-a coborît spre mine un zâmbet plin de căldură neprefăcută.

—Eu sunt Daniella Ivashkov, mi-a zis. Mă bucur foarte mult să te cunosc, în sfârşit.

Oare? I-am strâns mâna ca răspuns, într-un gest automat.

—Şi eu mă bucur să vă cunosc, Lady Ivashkov.

—Spune-mi Daniella, te rog.

S-a întors spre Adrian şi a ţâţâit din buze, în timp ce-i îndrepta gulerul cămăşii închise până la gât.

—Nu, serios, dragule, a zis. Nu te priveşti în oglindă înainte să ieşi pe uşă? Părul tău este vraişte.

Adrian s-a ferit de mâna ei, care se îndrepta spre capul lui.

—Glumeşti? Mi-am petrecut ore întregi în faţa oglinzii ca să-l *fac* să arate aşa.

Ea a scos un suspin de suferinţă.

—Sunt zile în care nu pot să-mi dau seama dacă am fost sau nu norocoasă neavând şi alţi copii.

În spatele ei, servitori tăcuţi aşezau mâncarea pe masă. Din platouri se înălţau aburi, iar mie îmi chiorăia stomacul. Speram doar să nu mă fi auzit cineva.

Daniella a aruncat o privire în lungul coridorului de dincolo de ea.

—Nathan, eşti amabil să te grăbeşti? Se răceşte mâncarea. Câteva clipe mai târziu, zgomot de paşi grei răsunau pe ornmentata podea din lemn, iar Nathan Ivashkov pătrundea în încăpere. La fel ca şi soţia lui, avea o ţinută protocolară, satinul albastru al cravatei sale sclipind alături de rigiditatea impozantei haine a costumului negru. Chiar mă bucuram că aveau aer condiţionat acolo, fiindcă altfel s-ar fi topit în stofa aceea apăsătoare. Dar trăsătura lui care ieşea cel mai mult în evidenţă era cea pe care mi-o aminteam de data trecută: distinctivul argintiu al părului şi al mustăţii. Oare părul lui Adrian va arăta la fel când va ajunge mai bătrân? Noo, asta nu o s-o aflu niciodată. Adrian probabil că şi-ar vopsi părul la primul semn de încărunţire... sau de argintare.

Chiar dacă tatăl lui Adrian arăta exact aşa cum mi-l aminteam, era limpede că el habar n-avea cine eram eu. De fapt, a părut cuprins de o autentică nedumerire la vederea mea.

—Ea este, ăăă, prietena lui Adrian, Rose Hathaway, m-a prezentat Daniella, cu blândeţe. Ţi-aduci aminte: ne-a zis c-o va aduce astă-seară.

—Încântată să vă cunosc, Lord Ivashkov.

Spre deosebire de soţia lui, nu mi-a oferit posibilitatea adresării cu prenumele, ceea ce m-a liniştit un pic. Strigoiul care-l transformase cu forţa pe Dimitri

se numea şi el tot Nathan, şi nu era un prenume pe care să-l pot rosti cu voce tare. Tatăl lui Adrian m-a măsurat din cap până-n picioare, dar nu cu aprecierea pe care mi-o arătase Adrian mai devreme. Era, mai degrabă, de parcă aş fi reprezentat o curiozitate.

—A! Fata dhampir.

N-a fost neapărat nepoliticos, ci doar dezinteresat. Adică, nici nu mă făcuse prostituată pentru sânge, sau altfel. Ne-am aşezat cu toţii să mâncăm şi, cu toate că Adrian îşi menţinea tipicul său zâmbet fluşturatic pe faţă, am simţit încă o dată o undă care m-a informat că tare, *tare* mult şi-ar fi dorit o ţigară. Probabil şi ceva tărie. Să fie în preajma părinţilor săi nu era ceva care să-l încânte. Când unul dintre servitori ne-a turnat tuturor vin, Adrian a părut străbătut de o imensă uşurare şi nu s-a mai abţinut. L-am fulgerat cu o privire de avertisment, însă el nu m-a luat în seamă.

Nathan a izbutit să-şi devoreze cu rapiditate medalioanele de porc glasate cu sos balsamic, dar să şi arate în continuare elegant şi cuviincios.

—Aşa, a zis, concentrându-şi atenţia asupra lui Adrian, acum, că Vasilisa a absolvit, ce aveţi de gând să faceţi cu vieţile voastre? N-o să duceţi o viaţă de lipsuri alături de studenţii de la vreo facultate, nu? N-are rost să mai mergeţi acolo.

—Nu ştiu, a răspuns alene Adrian. A clătinat din cap, ciufulindu-şi şi mai mult părul răvăşit cu atâta grijă. Mie-mi cam place să pierd vremea cu ei, a

mărturisit apoi. Ei mă consideră mai amuzant decât sunt în realitate.

—Nu mă surprinde, a replicat tatăl lui. Nu eşti absolut deloc amuzant. E vremea să faci şi ceva productiv. Dacă nu ai de gând să te întorci la facultate, măcar ar trebui să începi să participi la unele întâlniri de afaceri ale familiei. Tatiana te răsfaţă, dar ai putea să înveţi multe de la Rufus.

Cunoşteam destule din politica regală cât să recunosc numele. Cel mai vârstnic membru al fiecărei familii era, de obicei, „prinţul", sau „prinţesa", şi deţinea un post în Consiliul Regal... şi era eligibil să devină rege, respectiv regină. Atunci când Tatiana preluase coroana, Rufus devenise prinţul familiei Ivashkov, fiind următorul în ordinea vârstei.

—Corect, a zis Adrian, cu o figură lipsită de expresie. El nu prea mâncase, mai mult îşi fâţâise mâncarea prin farfurie. Chiar aş vrea să aflu, a continuat el, cum reuşeşte să-şi păstreze amantele neştiute de soţie.

—Adrian! s-a răstit Daniella, în timp ce o roşeaţă îi cuprindea obrajii palizi. Nu se spun astfel de lucruri la masă... şi în mod sigur nu faţă de un musafir.

Nathan a părut să mă observe din nou şi mi-a adresat o ridicare nepăsătoare din umeri.

—Ea nu contează.

Mi-am muşcat buzele, reprimându-mi tentaţia de a vedea dacă nu cumva pot să-mi azvârl farfuria din

porţelan ca pe un larabee şi să-l izbesc drept în cap. Am hotărât că nu e cazul. Nu numai că aş fi distrus cina, dar nici nu cred că farfuria ar fi putut căpăta portanţa necesară.

Nathan şi-a întors privirea încruntată spre Adrian.

—În schimb, *tu*, da. Nu vreau să te văd stând degeaba şi nefăcând nimic... şi folosindu-te de banii noştri pentru finanţarea inactivităţii.

Ceva îmi spunea că era cazul să stau deoparte, dar nu puteam suporta să-l văd pe Adrian făcut cu ou şi cu oţet de enervantul său tată. Adrian *chiar* stătea degeaba şi risipea banii, dar Nathan nu avea dreptul să râdă de el din cauza asta. Adică, sigur, eu făceam aşa ceva tot timpul. Dar asta era altceva.

—Poţi să te duci la Lehigh, ca şi Lissa, i-am propus. Să continui să studiezi spiritul împreună cu ea, după care... să faci ce făceai data trecută când ai fost în facultate...

—Adică să bea şi să chiulească de la cursuri, a precizat Nathan.

—Artă, a intervenit Daniella. Adrian lua cursuri de artă.

—Chiar? am întrebat surprinsă, întorcându-mă spre el. Cumva, puteam să mi-l închipui ca fiind genul de artist. Se potrivea cu personalitatea lui dezordonată. Atunci, ar fi perfect, am continuat. Ai putea să le reiei.

Adrian a ridicat din umeri şi şi-a dat gata cel de-al doilea pahar de vin.

—Nu ştiu. Facultatea asta ar avea probabil aceleaşi lipsuri ca şi precedenta.

—Care anume? m-am interesat, încruntându-mă.

—Temele.

—Adrian, a mârâit tatăl lui.

—E OK, a zis Adrian, plin de vioiciune, sprijinindu-şi nepăsător braţul pe masă. Eu nu am cu adevărat nevoie de un serviciu, sau de bani în plus. După ce-o să mă căsătoresc cu Rose, eu şi copiii o să trăim doar din salariul ei de gardian.

Am îngheţat cu toţii, chiar şi eu. Ştiam foarte bine că glumea. Adică, şi dacă ar fi nutrit fantezii legate de căsătorie şi de copii (şi eram *foarte* convinsă că nu era cazul), sărmanul salariu pe care-1 primea un gardian n-ar fi ajuns *niciodată* ca să-i asigure viaţa de lux dorită de el.

Tatăl lui Adrian, cu toate acestea, în mod evident *nu* credea că el glumeşte. Daniella părea nedecisă. În ce mă priveşte, eu eram doar stânjenită. Era un subiect foarte, foarte neplăcut de pus pe tapet la o astfel de cină, şi nu-mi venea să cred că Adrian întinsese atât de mult coarda. Nici măcar nu credeam că alcoolul ar fi avut vreo vină. Pur şi simplu, lui Adrian îi plăcea să-şi chinuiască tatăl în asemenea hal.

Tăcerea aceea cumplită a devenit din ce în ce mai densă. Instinctul meu visceral de a umple vidul de conversaţie se dezlănţuise, însă ceva îmi spunea că era mai bine să păstrez tăcerea. Tensiunea sporea. În clipa

în care s-a auzit soneria de la intrare, tuspatru aproape că am sărit ca arşi de pe scaunele noastre.

Menajera, Torrie, a dat fuga să deschidă, iar eu am scos, în gând, un suspin de uşurare. Un vizitator neaşteptat poate că avea să contribuie la detensionarea atmosferei.

Sau poate că nu.

Torrie şi-a dres glasul când s-a întors, evident fâstâcită, în timp ce-şi plimba privirea de la Daniella la Nathan şi înapoi. Maiestatea Sa regina Tatiana este aici.

—Nu. Se. Poate.

Tustrei Ivashkovii s-au ridicat brusc şi, după o jumătate de secundă, eram şi eu în picioare. Mai devreme, nu-l credeam pe Adrian când îmi spusese că ar putea să apară şi Tatiana. Din ceea ce vedeam pe chipul lui, părea şi el surprins acum. Dar, fără doar şi poate, iat-o. S-a strecurat în încăpere, elegantă, în ceea ce pentru ea probabil că reprezenta stilul *business casual:* jachetă şi pantaloni largi, negre, de comandă, cu o bluză din mătase roşie cu dantelă pe dedesubt. În părul întunecat îi sclipeau mici agrafe cu pietre preţioase, iar privirea aceea poruncitoare s-a abătut asupra noastră în timp ce ne-am repezit cu toţii să facem plecăciuni dinaintea ei. Până şi propria ei familie respecta formalităţile.

—Mătuşă Tatiana, a rostit Nathan, forţându-se ca pe chipul lui să apară ceva ce aducea a zâmbet. Nu cred că

o făcea prea des. Ne faci plăcerea să stai la masă cu noi?

Ea a respins propunerea cu un gest.

—Nu, nu. Nu pot să rămân. Eram în drum spre Priscilla, dar m-am gândit să mă opresc puţin când am auzit că s-a întors Adrian, a zis, oprindu-şi privirea asupra lui. Nu pot să cred că ai fost aici toată ziua şi n-ai venit să mă vizitezi!

Vocea îi suna rece, dar jur că avea un licăr de amuzament. Era ceva înspăimântător. Tatiana nu era o persoană pe care s-o consider caldă şi moale. Întreaga experienţă în afara vreunuia dintre saloanele ceremoniale ale Curţii avea ceva cu totul ireal.

Adrian i-a răspuns cu un zâmbet generos. Era, în mod evident, persoana cea mai în largul ei din întreaga încăpere, în clipa de faţă. Din motive pe care niciodată nu le-am înţeles, Tatiana îl iubea şi-l răsfăţa pe Adrian. Asta nu însemna că nu-i iubea şi pe ceilalţi membri ai familiei; numai că, pur şi simplu, se vedea cât se poate de clar că el era favoritul ei. Iar asta fusese mereu o surpriză pentru mine, ştiind cât de ticălos putea să fie el uneori.

—A, mi-am închipuit că ai lucruri mai importante de făcut decât să mă vezi pe mine, i-a zis el. În plus, m-am lăsat de fumat, aşa că acum n-o să mai putem să tragem câte o ţigară pe furiş împreună, în spatele sălii tronului.

—Adrian! l-a repezit Nathan, faţa colorându-i-se într-un roşu aprins. Atunci mi-a trecut prin minte că aş

fi putut să pornesc un joc de beţivi pe baza numărului de situaţii în care rostea pe un ton dezaprobator numele fiului său.

—Mătuşică, îmi cer scu...

Tatiana a ridicat din nou o mână.

—O, mai taci, Nathan. Nu vrea nimeni să-ţi audă scuzele.

Aproape că m-am înecat. Era ceva oribil să mă aflu în aceeaşi încăpere cu regina, însă aproape că merita suferinţa, ca s-o vezi pălmuindu-l verbal pe Lordul Ivashkov. Tatiana s-a întors spre Adrian, gheaţa de pe chip topindu-i-se.

—Te-ai lăsat, în sfârşit? Era şi timpul. Bănuiesc că e opera ta, nu?

Mi-a trebuit o clipă până să-mi dau seama că vorbea cu mine. Până în acel punct, sperasem să nici nu mă fi observat. Asta mi se părea unica explicaţie a faptului că încă nu ţipase la ei s-o dea afară pe mica rebelă prostituată pentru sânge. Era şocant. Tonul ei nici măcar nu suna acuzator. Ci... Impresionat.

—Pă-păi, n-am fost eu, Maiestatea Voastră, am zis. Umilinţa mea era foarte departe de comportamentul pe care-1 avusesem la ultima noastră întâlnire. Adrian a fost cel care *a* , hm..., manifestat hotărârea să se lase.

Tatiana a chicotit: aşa să-mi ajute Dumnezeu.

—Foarte diplomatic răspunsul. Ar trebui să te repartizăm lângă un politician.

Lui Nathan nu-i plăcea faptul că acaparasem atenţia reginei. Nici eu nu eram convinsă că-mi plăcea, fie şi pe acel ton oarecum glumeţ.

—Ai afaceri de discutat în seara asta cu Priscilla? s-a interesat el. Sau doar luaţi o cină ca între prietene?

Tatiana şi-a smuls privirea de la mine.

—Ambele. S-a iscat o oarecare gâlceavă inter-familială. Nu în mod public, dar urmează. Unii fac zarvă cu privire la moralitate. Alţii sunt pregătiţi să-şi înceapă imediat antrenamentele. Iar alţii se întreabă dacă nu cumva gardienii pot să reziste şi fără somn.

Şi-a dat ochii peste cap.

—Iar astea nu sunt decât propunerile cele mai blânde, a adăugat.

Fără discuţie, vizita aceasta devenise deodată cu mult mai interesantă.

—Sper că-i vei închide pe aceşti aşa-zişi militanţi, a mârâit Nathan. Noi să luptăm alături de gardieni ar însemna o inutilitate.

—*Absurditatea*, a replicat Tatiana, este faptul că există vrajbă între familiile regale. Asta-i ceea ce vreau eu să „închid".

Tonul ei devenise semeţ, foarte regesc.

—Noi suntem conducătorii printre moroi. Noi trebuie să constituim un exemplu. Noi trebuie să fim uniţi, ca să supravieţuim.

Am examinat-o, plină de curiozitate. Ce voia să însemne asta? Nu-şi exprimase nici acordul, nici

dezacordul faţă de punctul de vedere al lui Nathan cu privire la posibilitatea ca şi moroii să lupte. Nu pomenise decât de statornicirea păcii în rândul poporului ei. Dar cum? Metoda ei consta în încurajarea sau în strivirea noii mişcări? Securitatea reprezenta o imensă grijă pentru toată lumea, în urma atacului, şi pe umerii ei cădea sarcina să-i dea de cap.

—Mie îmi sună destul de dur, a zis Adrian, prefăcându-se neştiutor în privinţa gravităţii problemei. Dar, dacă tu ţii morţiş la ţigara de după, o să fac o excepţie.

—Prefer să-mi faci o vizită ca lumea mâine, a replicat ea, sec. Şi lasă-ţi acasă ţigările.

A aruncat o privire spre paharul lui de vin, golit.

—Şi alte lucruri.

Un fulger de oţelită hotărâre i-a trecut prin ochi şi, chiar dacă s-a topit la fel de repede pe cât apăruse, aproape că m-am liniştit. Iat-o pe acea Tatiana de gheaţă pe care o cunoşteam.

El i-a răspuns cu un salut.

—S-a notat.

Tatiana ne-a dăruit nouă, celorlalţi, câte o privire fugară.

—Să aveţi o seară bună, a fost singura ei urare de rămas-bun. Ne-am înclinat din nou, iar ea s-a îndreptat spre uşaă. În timp ce mergea, am auzit foieli şi murmure de voci. Avea după ea o suită, acum îmi

dădeam seama, şi lăsase pe toată lumea în antreu cât timp venise să-l salute pe Adrian.

Cina s-a desfăşurat în tăcere după plecarea ei. Vizita Tatianei ne cam lăsase pe toţi paf. Cel puţin, asta însemna că nu mai eram nevoită să-i aud ciorovăindu-se pe Adrian şi pe tatăl lui. Daniella a întreţinut în mare măsură bruma de conversaţie care a mai urmat, încercând să se intereseze de pasiunile mele, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că ea nu spusese nicio vorbă pe tot timpul scurtei vizite a Tatianei. Daniella intrase în familia Ivashkov prin măritiş, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva regina o intimida.

Când a venit vremea ca noi să plecăm, Daniella a fost un zâmbet, în timp ce Nathan s-a retras în biroul lui.

—Ai fi cazul să vii mai des, i-a zis ea lui Adrian, netezindu-i părul în ciuda protestelor lui. Iar tu eşti oricând binevenită, Rose.

—Vă mulţumesc, am răspuns, consternată. Îi tot examinam faţa, să văd dacă minţea, dar nu cred că era cazul. Nu avea nicio logică. Moroii nu aprobau relaţiile pe termen lung cu dhampirii. Şi, în mod special, moroii din familiile regale nu aprobau astfel de relaţii. Iar moroii din familiile regale înrudiţi cu regina le dezaprobau în mod şi mai *special*, cel puţin dacă experienţele de dată recentă constituiau un indiciu în acest sens.

Adrian a oftat.

—Poate, dacă nu e şi el pe-aici. Of, fir-ar să fie! Bine că mi-am amintit. Mi-am lăsat aici pardesiul data trecută... am vrut să plec cât mai repede.

—Păi, ai vreo, să zic, cincizeci de pardesie, am remarcat.

—Întreab-o pe Torrie, l-a sfătuit Daniella. Ea ştie precis unde este.

Adrian a plecat s-o caute pe menajeră, lăsându-mă singură cu mama lui. Ar fi trebuit să rostesc tot felul de nimicuri politicoase, neînsemnate, însă curiozitatea m-a biruit.

—Cina a fost chiar grozavă, i-am zis, cu toată sinceritatea. Şi sper că n-o să mi-o luaţi în nume de rău... dar vreau să zic că... în fine, păreţi să fiţi de acord cu relaţia dintre mine şi Adrian.

A încuviinţat, cu toată seninătatea.

—Sunt.

—Şi...

Ei bine, trebuia s-o spun.

—Tati... Regina Tatiana părea să cam fie şi ea de acord,

—Chiar este.

Am verificat dacă nu cumva îmi căzuse falca direct pe podea.

—Dar... adică, ultima dată când am vorbit cu ea, a fost de-a dreptul furioasă. Îmi tot spunea şi-mi tot repeta că niciodată n-o să permită ca noi doi să fim

împreună, pe viitor, sau să ne căsătorim, sau orice de genul acesta.

Am tresărit, amintindu-mi de gluma lui Adrian.

—Mi-am închipuit că şi dumneavoastră sunteţi de aceeaşi părere. Oricum, Lordul Ivashkov este. Doar nu puteţi să vă doriţi cu adevărat ca fiul dumneavoastră să rămână pentru totdeauna cu o fată dhampir.

Zâmbetul Daniellei era unul blând, dar crispat.

—*Tu* ai de gând să rămâi cu el pentru totdeauna? *Tu* ai de gând să te măriţi cu el şi să vă aşezaţi la casa voastră? Întrebarea m-a prins pe picior greşit.

—Eu... nu... Adică, nu vreau să pară o jignire faţă de Adrian. Pur şi simplu, niciodată...

—Nu ţi-ai planificat să te aşezi la casa ta? a completat ea, încuviinţând cu înţelepciune. Aşa m-am gândit şi eu. Crede-mă, ştiu că Adrian n-a vorbit serios mai devreme. Toată lumea se grăbeşte să tragă concluzii care nici măcar nu au o bază reală. Am auzit despre tine, Rose... la fel ca toată lumea. Şi te admir. Şi, bazându-mă pe ceea ce am aflat, presupun că nu eşti genul care ar renunţa la viaţa de gardian pentru cea de gospodină.

—Aveţi dreptate, am recunoscut.

—Atunci, nu văd care ar fi problema. Sunteţi tineri amândoi. Aveţi tot dreptul să vă distraţi şi să faceţi tot ceea ce vreţi, acum, dar eu... eu şi cu tine... noi două ştim că, şi dac-o să te vezi cu Adrian, din an în Paşte, pentru tot restul vieţii, tot n-o să vă căsătoriţi, sau să vă

aşezaţi la casa voastră. Şi asta n-are nimic de-a face cu ceea ce spune Nathan, sau oricine altcineva. Ăsta este mersul lumii. Ăsta este genul tău de persoană. Pot să ţi-o citesc în ochi. Şi Tatiana a înţeles acelaşi lucru şi iată de ce a lăsat-o mai moale. Tu ai nevoie să fii în lume, la luptă, şi asta-i ceea ce vei face. Cel puţin, dacă ai cu adevărat de gând să fii gardian.

—*Am.*

Mă holbam la ea, minunându-mă. Atitudinea ei era uluitoare. Era prima persoană dintr-o familie regală care nu se înspăimântase toată şi nu înnebunise la auzul ideii unei legături dintre un moroi şi o fată dhampir. Dacă şi alte persoane i-ar fi împărtăşit punctul de vedere, asta ar fi făcut ca vieţile multora să fie mai uşoare. Şi avea dreptate. Nu conta părerea lui Nathan. N-ar fi contat nici măcar dacă ar fi fost Dimitri prin preajmă. Ideea de bază era că Adrian şi cu mine n-aveam să fim împreună pentru tot restul vieţilor noastre, din cauză că eu aveam să fiu permanent în serviciul de gardian, nu să lâncezesc ca el. Conştientizarea acestui fapt dăruia libertate multor altora... şi, cu toate acestea, mă şi întrista un pic.

În spatele ei, îl vedeam pe Adrian apropiindu-se pe coridor. Daniella s-a aplecat în faţă, coborându-şi tonul, astfel încât să n-o aud decât eu. Şi, atunci când a vorbit, în voce i s-a simţit o notă de melancolie, de îngrijorare maternă.

—Dar Rose, din moment ce sunt de acord ca voi doi să aveţi o relaţie şi să fiţi fericiţi, te rog, încearcă la rândul tău să nu-i frângi inima *prea tare*, atunci când va veni vremea despărţirii!

PATRU

AM AJUNS LA CONCLUZIA că era de preferat să nu-i pomenesc lui Adrian despre conversaţia avută cu mama lui. Nu-mi trebuiau puteri parapsihice ca să-i intuiesc dispoziţia confuză, în timp ce ne întorceam spre pavilionul pentru oaspeţi. Tatăl lui îl enervase, însă aparenta acceptare din partea mamei lui îi ridicase moralul. N-aş fi vrut să i-1 stric aducându-i la cunoştinţă faptul că ea era de acord ca noi doi să fim împreună numai fiindcă îşi dădea seama că era ceva de distracţie,

—Şi ce faci, ieşi acum cu Lissa? m-a întrebat el când am ajuns dreptul camerei mele.

—Mhî. Scuze. Ştii tu: de-ale fetelor.

Numai că prin „de-ale fetelor" înţelegeam pătrunderea prin efracţie într-un loc interzis.

Adrian a părut un pic dezamăgit, dar ştiam că nu ne poartă pică pentru prietenia noastră. Mi-a dăruit un mic zâmbet şi şi-a petrecut braţele pe după mijlocul meu, aplecându-se să mă sărute. Buzele ni s-au întâlnit, şi

acea căldură care mă curprindea mereu mi s-a răspândit prin tot trupul. După câteva dulci clipe, ne-am desprins, însă expresia din ochii lui îmi spunea că nu-i venise deloc uşor s-o facă.

—Pe mai târziu, i-am zis. Mi-a mai dăruit o sărutare după care a plecat spre camera lui.

Imediat, am căutat-o pe Lissa, care-şi făcea de lucru prin cameră. Privea concentrată o lingură de argint şi, prin legătura noastră, îi simţeam încordarea. Încerca s-o impregneze cu puterea de constrângere a spiritului, astfel încât oricine ar fi ţinut-o în mână să se însenineze. M-am întrebat dacă era pentru ea, sau doar experimenta la întâmplare. Nu i-am mai verificat gândurile, ca să aflu exact.

—O lingură? am întrebat-o, amuzată.

A ridicat din umeri şi a lăsat jos lingura.

—Ei, nu e deloc simplu să pui mâna pe ceva din argint. Trebuie să mă folosesc de ce găsesc.

—În fine, ar merge pentru înveselirea cinelor festive.

A zâmbit şi şi-a pus picioarele pe măsuţa de lemn de abanos aşezată în mijlocul livingului micului ei apartament. Ori de câte ori vedeam măsuţa aceea, nu mă puteam împiedica să nu-mi amintesc de mobilierul negru şi lucios din apartamentul care-mi fusese temniţă când eram în Rusia. Mă luptasem cu Dimitri folosind o ţepuşă confecţionată dintr-un picior de scaun, asemănător ca stil.

—Că veni vorba... cum a mers la cina *ta* festivă?

—Nu atât de rău pe cât am crezut, i-am mărturisit. Totuşi, niciodată nu mi-am dat seama cât de javră poate să fie tatăl lui Adrian. Mama lui a fost chiar destul de mişto. N-o deranjează că noi doi suntem împreună.

—Mda, am cunoscut-o. E drăguţă... cu toate că n-aş fi crezut niciodată să fie atât de drăguţă, încât să accepte o relaţie scandaloasă. Maiestatea Sa nu şi-a făcut apariţia, presupun, aşa-i?

Lissa glumea, aşa că răspunsul meu a lăsat-o cu gura căscată.

—Ba da, şi... n-a fost nimic îngrozitor.

—Ce? Mi s-a părut mie, sau ai zis „n-a fost"?

—Da, da, ştiu. A fost o nebunie. A trecut într-o vizită extrem de rapidă, ca să-l vadă pe Adrian, şi s-a comportat ca şi cum prezenţa mea acolo n-ar fi fost o problemă.

Nu mi-am mai bătut capul să aprofundez vederile politicii Tatianei cu privire la pregătirea moroilor pentru luptă.

—Sigur, am adăugat, cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat dac-ar fi rămas? Poate că şi-ar fi revenit la starea ei obişnuită, şi atunci, aş fi avut nevoie de un întreg set de argintărie fermecată ca să mă împiedice să înfig un cuţit în ea.

—Rose, *nu se poate* să faci glume de genul ăsta, a gemut Lissa.

I-am zâmbit.

—Nu fac decât să exprim gândurile pe care ţie ţi-e frică să le rosteşti cu voce tare.

Replica mea a făcut-o să zâmbească, la rândul ei.

—E multă vreme de când n-am mai auzit asta, a zis ea, încetişor.

Călătoria mea în Rusia fusese o sincopă a prieteniei noastre, dar ca rezultat, toate astea îmi arătaseră cât de mult înseamnă, în realitate, pentru mine.

Ne-am petrecut restul timpului stând de vorbă, discutând despre Adrian şi bârfind pe diverse teme. M-am relaxat vazând că ea trecuse peste toanele de mai devreme, legate de Christian, însă pe măsură ce ziua înainta, creştea şi neliniştea privitoare la misiunea care ne aştepta împreună cu Mia.

—O să fie bine, i-am zis când a sosit clipa. Traversam din nou terenurile Curţii, îmbrăcate comod, în tricouri şi jeanşi. Era bine că nu mai aveam de-a face cu programul de stingere de la şcoală, dar, încă o dată, faptul că mă aflam în bătaia soarelui strălucitor nu mă făcea să mă simt grozav de adăpostită. O să fie uşor, am insistat.

Lissa m-a săgetat cu privirea, dar nu a zis nimic. În lumea noastră, gardienii reprezentau forţele de securitate, iar acolo era sediul lor central. Pătrunderea în el era oricum, numai uşoară nu.

Cu toate acestea, Mia părea hotărâtă când am ajuns la ea, făcându-mă să mă simt încurajată de atitudinea ei... ca şi de faptul că era îmbrăcată complet în negru. E

adevărat, nu i-ar fi fost deloc de ajutor la lumina soarelui, însă prin asta făcea ca totul să pară mai legitim. Muream de curiozitate să aflu cum decurseseră treburile cu Christian, ca şi Lissa, de altfel, încă o dată, era unul dintre acele subiecte care mai bine rămâneau neabordate.

Totuşi, Mia ne-a explicat planul ei, despre care, cu toată sinceritatea, am fost de părere că avea aproximativ şaizeci şi cinci la sută şanse de reuşită. Lissa se simţea stânjenită de rolul pe care-l avea de jucat, din moment ce implica utilizarea forţei de constrângere, însă s-a declarat de acord cu el, ca un soldat credincios. Am trecut în revistă de câteva ori toate amănuntele, după care am pornit spre clădirea care găzduia sediul operaţional al gardienilor. Eu mai fusesem acolo o dată, când mă dusese Dimitri să vorbesc cu Victor, în celulele de detenţie de lângă sediul gardienilor. Nu-mi petrecusem niciodată prea mult timp prin birourile principale, care, după cum anticipase Mia, erau foarte puţin populate la acea oră a zilei.

La intrare, ne-a întâmpinat un spaţiu de recepţie de genul celor pe care le poţi întâlni în oricare clădire administrativă. Un gardian sever stătea la un birou dotat cu un computer, înconjurat de tot felul de mese şi dulapuri cu acte. Probabil că nu prea avea mare lucru de făcut la acea oră a nopţii, după orarul nostru, dar tot era, în mod evident, extrem de vigilent. În spatele lui se

vedea o uşă, care mi-a captat atenţia. Mia îmi explicase că era poarta de intrare spre toate secretele gardienilor, spre documentele lor şi spre birourile cele mai importante... ca şi spre spaţiile de supraveghere care monitorizau în regiunile de înalt risc ale Curţii.

Sever sau nu, tipul şi-a găsit resurse pentru un mic zâmbet pentru Mia.

—Nu e un pic cam târziu pentru tine? Doar n-ai venit pentru lecţii, nu?

Mia a răspuns la zâmbet. Trebuie să fi fost unul dintre gardienii cu care ea ajunsese să se împrietenească de când ajunsese la Curte.

—Noo, doar că eram cu două prietene şi-am vrut să le arăt locurile de pe-aici.

Gardianul şi-a arcuit o sprânceană în timp ce ne examina, şi pe mine şi pe Lissa. Şi-a înclinat uşor capul, în semn de salut.

—Prinţesă Dragomir. Gardian Hathaway.

Din câte se pare, reputaţia noastră ne precedase. Era pentru prima oară când mi se adresa cineva cu noul meu titlu, ceea ce m-a luat prin surprindere... şi m-a făcut să mă simt puţin cam vinovată pentru că trădam gruparea a cărei membră abia devenisem.

—El este Don, ni l-a prezentat Mia. Don, prinţesa vrea să te roage să-i faci un serviciu, i-a explicat, privind-o cu subînţeles pe Lissa.

Lissa a inspirat adânc şi, în timp ce-şi concentra privirea asupra lui, fierbinţeala magiei de constrângere se revărsa, prin legătura noastră, peste mine.

—Don, a rostit ea pe un ton hotărât, dă-ne cheile şi codurile de acces pentru arhivele de la subsol. Şi ai grijă să fie deconectate camerele de supraveghere video din zona aceea.

El s-a încruntat.

—De ce-aş face eu...

Dar, cum ea continua să-l fixeze cu privirea, puteam să văd cum pune stăpânire pe el forţa de constrângere. Trăsăturile feţei i s-au destins în semn de docilitate. Am suspinat, uşurată. Erau destui cei care aveau suficientă putere, încât să reziste forţei de constrângere; mai ales a celei exercitate de moroii obişnuiţi. Deşi a Lissei era cu mult mai puternică, fiind utilizatoare a spiritului, nu puteai să ştii dacă nu cumva dădea peste cineva capabil să opună rezistenţă.

—Sigur că da, a răspuns el, ridicându-se în picioare. A deschis un sertar al biroului şi i-a înmânat Miei o legătură de chei, pe care ea mi-a pasat-o cu promptitudine. Codul este **4312578**.

Mi-am întipărit în memorie succesiunea de cifre, iar el ne-a invitat să pătrundem pe acea atotputernică uşă. Dincolo de ea, coridoarele se răspândeau în toate direcţiile. El ne-a arătat spre unul din dreapta noastră.

—Pe-acolo. În capăt, faceţi la stânga, coborâţi două etaje şi uşa de pe dreapta.

Mia mi-a aruncat o privire, vrând să se asigure că am înţeles. I-am făcut un semn de încuviinţare, aşa că şi-a întors din nou privirea spre el.

—Acum, ai grijă să opreşti camerele de supraveghere.

—Du-ne la centrul de comandă al supravegherii video, a cerut cu fermitate Lissa.

Don nu putea să se împotrivească ordinului ei, aşa că ea şi Mia au pornit după el, lăsându-mă de una singură. Partea importantă a planului depindea numai de mine, aşa că m-am grăbit să pornesc spre capătul holului. Chiar dacă sediul era slab populat, tot era posibil să dau peste cineva pe-acolo... şi nu mai aveam la dispoziţie vreo forţă de constrângere care să mă scoată din necaz cu vorba bună.

Indicaţiile lui Don s-au dovedit perfecte, dar eu tot nu mă simţeam pregătită când am tastat codul şi am pătruns în pivniţă. Şiruri după şiruri de dulapuri cu acte se întindeau de-a lungul unui uriaş culoar. Nici măcar nu-i zăream capătul. Dulapurile erau stivuite în teancuri de câte cinci, iar iluminatul fluorescent, slab, şi tăcerea sinistră îi confereau întregului loc o atmosferă bizară, aproape bântuită. Toate informaţiile gardienilor de dinaintea erei digitale. Dumneze ştie cât de departe se întindeau în trecut aceste consemări. Până în Europa medievală? Dintr-odată, m-am simţit vinovată şi m-am întrebat dacă eram în stare să merg mai departe cu toată povestea.

M-am dus până la primul dulap din stânga mea, uşurată să vad că era etichetat. Pe el scria AA**1**. Dedesubt era AA**2** şi aşa mai departe. Of, Doamne! Trebuia să trec de mai multe dulapuri ca să termin doar cu A-urile. Le eram recunoscătoare pentru o organizare atât de simplă cum era cea alfabetică, însă acum înţelegeam de ce dulapurile păreau să se înşire la nesfârşit. Am fost nevoită să parcurg mai mult de trei sferturi din încăpere ca să ajung la T-uri. Şi abia la compartimentul TA**27** am găsit dosarul pentru închisoarea Tarasov.

Mi s-a tăiat respiraţia. Dosarul era gros, plin cu tot felul de documente. Erau file despre istoria închisorii şi despre tiparul după care migra, ca şi planuri de amplasare pentru fiecare dintre localizări. Aproape că nu-mi venea să cred. Atâtea informaţii... dar mie ce anume îmi trebuia? Ce mi-ar fi fost de folos? Răspunsul a sosit repede: *tot.* Am închis compartimentul şi mi-am îndesat dosarul sub braţ. OK. Era vremea s-o şterg de-acolo.

Am făcut stânga-mprejur şi am pornit spre ieşire în pas alergător. Acum, că aveam ceea ce-mi trebuia, urgenţa fugii mă apăsa. Aproape că ajunsesem, când am auzit un uşor ţăcănit, urmat de deschiderea uşii. Am încremenit în clipa în care, pe ea, a intrat un dhampir pe care nu-l cunoşteam. A încremenit şi el, evident uluit, şi am luat ca pe o mică binecuvântare faptul că nu m-a ţintuit imediat de perete şi nu m-a luat la întrebări.

—Tu eşti Rose Hathaway, mi-a zis.

Doamne sfinte! Mai exista şi cineva care să nu ştie cine sunt?

M-am încordat, nesigură cu privire la ceea ce puteam să mă aştept de la o astfel de întâlnire, dar am vorbit de parcă ea ar fi fost una perfect normală.

—Aşa s-ar părea. Dar tu cine eşti?

—Mihail Tanner, mi-a răspuns, încă nedumerit. Ce cauţi aici?

—Un comision, l-am informat, voioasă, arătându-i dosarul. Gardianul de serviciu de-aici avea nevoie de ceva.

—Minţi, a replicat el. *Eu* sunt gardianul de serviciu la arhivă. Dacă ar fi avut nevoie cineva de ceva, pe mine m-ar fi trimis.

Oh, ce de rahat! Asta zic şi eu plan perfect care eşuează. Şi totuşi cum stăteam acolo, un gând ciudat mi-a trecut prin minte. Înfăţişarea lui nu-mi era deloc cunoscută: părul şaten creţ, înălţime medie, vârsta spre treizeci de ani. Destul de zău aşa. Însă numele... era ceva legat de numele lui.

—Domnişoara Karp! am icnit deodată. Tu eşti cel care... ai avut o legătură cu domnişoara Karp.

A înţepenit, iar ochii lui albaştri s-au îngustat, precauţi.

—Ce ştii tu despre asta?

Am înghiţit în sec. Ceea ce făcusem — sau încercasem să fac pentru Dimitri nu era ceva fără precedent.

—Ai iubit-o. Te-ai dus s-o ucizi după ce... după ce s-a transformat.

Domnişoara Karp ne fusese profesoară cu câţiva ani în şcoală. Era utilizatoare a spiritului, iar când efectele acestuia ajunseseră s-o ducă spre demenţă, făcuse unicul lucru prin care să-şi salveze minţile: să devină strigoi. Iar Mihail, iubitul ei, făcuse unicul lucru prin care ştia *el* că poate sâ pună capăt acelei stări malefice: s-o caute şi s-o ucidă. Mi-a trecut prin minte că mă aflam faţă-n faţă cu eroul unei poveşti de dragoste aproape la fel de dramatică pe cât era şi a mea.

—Dar n-ai găsit-o, am adăugat, cu blândeţe. Aşa e?

A zăbovit mult timp până să-mi răspundă, cântărindu-mă intens cu privirea. Chiar mă întrebam la ce se gândea. La ea? La propria suferinţă? Sau doar mă analiza?

—Nu, mi-a răspuns, în cele din urmă. A trebuit să încetez s-o caut. Gardienii aveau mai multă nevoie de mine.

Vorbea pe acel ton calm, stăpânit, în care excelau gardienii, însă în ochii lui vedeam durerea: o durere pe care o înţelegeam cum nu se putea mai bine. Am ezitat înainte să-mi încerc singura şansă de a nu fi dată de gol şi aruncată într-o celulă a închisorii.

—Ştiu... ştiu că ai toate motivele din lume să mă scoţi afară de-aici, apucându-mă de păr, şi să mă predai. Aşa ar trebui. Asta-i ceea ce se presupune că ar trebui să faci... asta aş face şi eu. Dar chestia e că... ăsta...

Am făcut încă o dată semn din cap spre dosar.

—Ei bine, eu cam încerc să fac ceea ce ai făcut tu. Încerc să salvez pe cineva.

A rămas tăcut. Probabil că putea să ghicească la cine mă refeream şi să înţeleagă faptul că „salvarea" însemna „uciderea". Dacă ştia cine sunt, ştia şi cine-mi fusese îndrumătorul. Puţini aflaseră despre legătura mea sentimentală cu Dimitri, însă faptul că-mi păsa de el era de la sine înţeles.

—E zadarnic, să ştii, a zis până la urmă Mihail. De data asta, vocea lui îşi mai pierduse din siguranţă. Eu am încercat, m-am străduit din răsputeri s-o găsesc. Dar când ei dispar nu vor să fie găsiţi...

Am clătinat din cap.

—Atunci, noi nu mai avem ce să facem. Înţeleg de ce vrei s-o faci. Crede-mă, te înţeleg. Dar e imposibil. N-o să-l găseşti niciodată, dacă el nu vrea.

M-am întrebat cât de multe aş fi putut să-i mărturisesc lui Mihail... cât de multe ar fi trebuit, de fapt. Mi-am dat seama că dacă mai exista cineva pe lumea asta care să înţeleagă prin ce treceam, atunci el ar fi fost acela. În plus, în clipa de faţă nici nu aveam prea multe variante.

—Chestia e că eu cred că pot să-l găsesc, am rostit, tărăgănat. De fapt, mă caută.

—Ce? s-a mirat Mihail, înălţându-şi sprâncenele. Cum de ştii?

—Fiindcă, hm, îmi trimite scrisori şi mi-o spune.

Expresia de războinic aprig i-a revenit imediat.

—Dacă ştii asta, dacă *poţi* să-l găseşti... atunci ar trebui să obţii ajutor şi să-l ucizi.

Am tresărit la auzul celor din urmă cuvinte şi, încă o dată mi-a fost frică să spun ceea ce a urmat.

—M-ai crede dacă ţi-aş spune că există o cale prin care îl pot salva?

—Adică, să-l distrugi. Am clătinat din cap.

—Nu .. Adică, să-l salvez cu adevărat. O cale prin care să-l aduc la starea lui iniţială.

—Nu, a ripostat grăbit Mihail. Aşa ceva e imposibil.

—Poate că nu. Ştiu pe cineva care a făcut-o... care a transformat la loc un strigoi.

OK, era o mică minciună. În realitate, nu cunoşteam persoana, dar nu voiam să intru în lanţul slăbiciunilor de genul ştiu-pe-cineva-care-ştie-pe-cineva...

—E imposibil, a repetat Mihail. Strigoii sunt morţi. Morţi vii. Tot aia.

—Şi dacă ar exista o şansă? i-am zis. Dacă s-ar putea realiza? Dacă domnişoara Karp... dacă Sonya... ar putea să redevină moroi? Dacă s-ar putea să fiţi din nou împreună?

Bine, asta ar fi însemnat ca ea să redevină nebună, dar era un amănunt care putea fi lăsat pe mai târziu.

Parcă a trecut o veşnicie până să-mi răspundă, neliniştea mea sporind. Lissa nu putea să-şi menţină constrângerea la infinit, iar eu îi spusesem Miei c-o să mă mişc repede. Planul avea să se ducă de râpă dacă nu ieşeam cât mai curând. Şi totuşi, urmărindu-l cu atenţie, puteam să văd cum masca i se clinteşte. După tot acest timp, încă o iubea pe Sonya lui.

—În cazul în care ceea ce spui este adevărat — deşi nu cred —, atunci vin cu tine.

Hopa, asta nu. Asta nu era în plan.

—Nu poţi, i-am zis la repezeală. Deja am oamenii la locurile lor (încă o mică minciună). O persoană în plus ar putea strica totul. Nu sunt de una singură, am adăugat retezându-i ceea ce mi-am închipuit că i-ar fi fost următorul argument. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuţi... dacă vrei cu adevărat să ai o şansă de a o readuce... trebuie să-mi dai drumul.

—E imposibil să fie adevărat, a repetat el. Însă în tonul lui era o îndoială, iar eu am mizat pe ea.

—Eşti dispus să-ţi joci şansa?

Din nou, tăcere. Deja începusem să transpir. Mihail a închis ochii pentru o clipă şi a tras aer adânc în piept. Apoi, a făcut un pas într-o parte şi un gest în direcţia uşii.

—Du-te.

Aproape că m-am ofilit de uşurare şi m-am grăbit să închid clanţa.

—Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult.

—Aş putea să am o grămadă de necazuri din cauza asta, spuse cu un glas istovit. Şi tot nu cred că ar fi posibil.

—Dar speri să fie.

Nu mai aveam nevoie de vreun răspuns din partea lui ca să-şi dea seama că aveam dreptate. Am deschis uşa, am dat să ies, dar m-am oprit şi i-am aruncat o privire. De data asta nu-şi mai ascundea durerea şi suferinţa de pe chip.

—Dacă ai vorbit serios... dacă vrei să mă ajuţi... ar putea fi o cale.

O nouă piesă din puzzle mi se dezvăluise, o altă cale prin care puteam să continuăm. I-am explicat de ce aveam nevoie din partea lui şi am rămas surprinsă cât de repede s-a declarat de acord. Într-adevăr, îmi semăna, mi-am dat seama. Ştiam amândoi că ideea de a readuce la viaţă un strigoi era incredibilă... şi totuşi, noi ne doream atât de mult, atât de tare să se poată...

Pe urmă m-am strecurat înapoi sus de una singură. Don era la biroul lui, şi chiar m-am întrebat ce făcuse Mia cu Lissa. N-am mai aşteptat să aflu şi am ieşit din clădire, într-o curticică pe care ne-o stabiliserăm ca punct de întâlnire. Mia şi Lissa erau amândouă acolo, patrulând nerăbdătoare. Nemaifiind distrasă de

nelinişte, m-am deschis către legătură şi i-am simţit agitaţia Lissei.

—Slavă Domnului, a zis, în clipa în care m-a zărit. Am crezut că te-au prins.

—Ei bine... e o poveste lungă.

Una pe care nu m-am sinchisit s-o mai relatez.

—Am obţinut ceea ce-mi trebuia. Şi... de fapt, cu mult mai mult. Cred că putem s-o facem.

Mia mi-a adresat o privire care era, în acelaşi timp, confuză, dar şi gânditoare.

—Sunt sigură că mi-aş dori să ştiu ce puneţi la cale voi două.

Am clătinat din cap în timp ce plecam toate trei.

—Te înşeli, i-am răspuns. Eu nu sunt aşa de sigură că ţi-ai dori.

CINCI

AM HOTĂRÂT CĂ AR FI cel mai bine ca eu şi Lissa să stăm treze până târziu după ce ne-am întors în camera ei, studiind cu atenţie documentele. Lissa a trecut printr-un întreg vălmăşag de sentimente când i-am povestit întâlnirea mea cu Mihail... despre care nu pomenisem de faţă cu Mia. Reacţia ei iniţială a fost de surprindere, dar au mai fost şi altele. Teamă faţă de

necazurile pe care aş fi putut să le am. Un pic de căldură romanţioasă în legătură ceea ce eram dispuşi să facem, atât Mihail, cât şi eu, pentru persoanele iubite. Întrebări, dacă şi ea ar fi procedat la fel în cazul în care ar fi fost şi Christian într-o astfel de situaţie şi concluzia instantanee ar fi fost că da: iubirea faţă de el era încă într-atât de puternică. Pe urmă, îşi spusese că, în realitate el n-o mai interesa, ceea ce mi s-ar fi părut enervant dacă n-aş fi fost atât de gânditoare.

—Care-i problema? m-a întrebat.

Scăpasem un oftat zgomotos, de necaz, fără să-mi dau seama în timp ce-i citeam gândurile. Nevrând ca ea să ştie că-i invadasem mintea, i-am arătat spre hârtiile răspândite pe patul ei.

—Mă chinuiesc să le dau ăstora de capăt. Ceea ce nu era întru totul departe de adevăr.

Alcătuirea închisorii era complexă. Celulele ocupau două etaje şi erau minuscule: doar câte un deţinut în fiecare. Documentele nu explicau şi de ce, însă motivele erau evidente. Se potrivea cu ceea ce-mi spusese Abe, referitor la împiedicarea criminalilor să se transforme în strigoi. Şi eu, să fi fost aruncată într-o închisoare pentru mulţi ani, aş fi înţeles tentaţia de a ceda nervos şi de a-mi ucide colegul, devenind astfel strigoi şi evadând. În plus, celulele erau amplasate chiar în centrul clădirii, fiind înconjurate de gărzi, de birouri, de „spaţii pentru exerciţii", la care se adăugau bucătăria şi camera cu hrănitori. Documentele explicau modul de

rotaţie a gărzilor, precum şi programul de hrănire pentru deţinuţi. Se pare că erau escortaţi câte unul la hrănitori, straşnic păziţi, permiţându-se doar scurte sorbituri de sânge. Din nou, totul era menit să-i menţină slăbiţi şi să-i împiedice se transforme în strigoi.

Toate informaţiile erau bune, dar nu aveam motiv să cred că vreuna dintre ele ar fi fost la zi, din moment ce ultimele înregistrări din dosar aveau o vechime de cinci ani. Mai era posibil şi ca închisoarea să-şi fi instalat între timp tot felul de echipamente noi pentru supraveghere. Probabil că singurele lucruri pe care puteam conta că ar fi neschimbate erau amplasamentul închisorii şi modul de alcătuire a clădirii.

—Cum simţi că ţi-au mai evoluat talentele de făcătoare de farmece? am întrebat-o pe Lissa.

Cu toate că nu fusese capabilă să-mi impregneze inelul cu tot atât de mult spirit vindecător pe cât reuşise o femeie pe care o cunoscusem, pe nume Oksana, observasem că în tunericul pe care mi-l inducea spiritul Lissei se mai domolise puţin. Lissa făcuse un inel şi pentru Adrian, dar nu puteam să afirm cu toată certitudinea că el ar fi fost cel care-l ajutase să-şi controleze viciile în ultima vreme, vicii la care se deda de obicei ca să-şi atenueze efectele spiritului.

Lissa a ridicat din umeri şi s-a rostogolit pe pat, întinzându-se pe spate. Epuizarea o copleşise, dar se străduia să rămână trează de dragul meu.

—Spre bine. Mi-aş dori s-o cunosc pe Oksana.

—Poate, într-o zi, i-am răspuns, cam ambiguu. Nu prea credeam că Oksana ar fi fost dispusă vreodată să părăsească Rusia. Doar fugise împreună cu gardianul ei, aşa că voia să treacă neobservată. În plus, n-aş fi vrut ca Lissa să se apropie prea curând de locurile acelea, după toate cele pe care le păţisem eu acolo.

—Ai reuşit să utilizezi spiritul şi pentru impregnarea lucrurilor şi cu altceva în afara capacităţii de vindecare? După o clipă mi-am ăspuns singură. A, da. Treaba aia cu lingura.

Lissa a făcut o strâmbătură, care însă s-a transformat într-un căscat.

—Nu cred că a ieşit prea grozav.

—Hmm.

—Hmm?

Am privit din nou fotocopiile planurilor.

—Mă gândesc că, dac-ai putea să mai faci câteva farmece de constrângere, ne-ar ajuta foarte mult. Avem nevoie ca lumea să vadă ceea ce vrem noi să vadă.

Era clar că, dacă Victor — ale cărui puteri de constrângere nu erau nici pe departe atât de mari ca ale ei — reuşise un farmec de constrângere pasională, putea şi ea să realizeze ceea ce-mi trebuia mie. Nu avea nevoie decât de mai mult exerciţiu. Lissa înţelegea principiile de bază, însă avea greutăţi cu privire la durabilitatea efectelor dorite. Singura problemă era că, rugând-o să facă asta, o obligam să-şi utilizeze în mai mare măsură spiritul. Şi chiar dacă efectele secundare

nu aveau să se arate imediat, era probabil ca ele să revină pe viitor, bântuind-o.

M-a privit curioasă, dar văzând-o cum cască iarăşi, i-am spus să nu-şi mai bată capul cu asta. O să-i explic eu mâine Nu s-a împotrivit câtuşi de puţin şi, după o îmbrăţişare grăbită, ne-am retras fiecare în propriul pat. Nu ne mai rămăsese prea mult timp pentru somn, dar trebuia să ne mulţumim cu ce aveam. Mâine urma să fie o zi importantă.

Când participasem la procesul lui Victor, purtasem un fel de variantă a echipamentului convenţional al gardienilor, în negru şi alb. În situaţiile normale, când ne jucam rolurile de gărzi de corp, îmbrăcam veşminte obişnuite. În schimb, pentru evenimentele mai sofisticate, se dorea să arătăm ca scoşi din cutie, cu o înfăţişare profesională. Aşa că, în dimineaţa următoare cutezătoarei noastre pătrunderi prin efracţie, am simţit pentru prima dată cu adevărat gustul modei pentru gardieni.

La judecata lui Victor îmbrăcasem haine de ocazie, însă acum aveam un echipament oficial de gardian, croit exact pe măsura mea: pantaloni largi, negri şi drepţi, o bluză albă încheiată până-n gât şi un sacou negru care-mi venea perfect. Era clar că nu fuseseră menite să arate sexy, dar felul în care-mi îmbrăţişau abdomenul şi şoldurile îmi provoca senzaţii plăcute. M-am simţit satisfăcută de imaginea mea din oglindă şi,

după câteva minute de meditaţie, mi-am prins părul într-un coc împletit cu grijă, lăsând la iveală semnele *molnija*. Pielea era încă iritată, dar bine că măcar scăpasem de pansament. Arătam foarte... profesionist. Toate acestea îmi reaminteau de Sydney. Ea era Alchimist: o fată din rândul oamenilor, care colabora cu moroii şi cu dhampirii, ascunzând de restul lumii existenţa vampirilor. Cu simţul ei vestimental deosebit, arăta mereu ca şi cum ar fi fost pregătită pentru o întâlnire de afaceri. Chiar îmi doream să-i trimit o servietă ca dar de Crăciun.

Ei, bine, dacă vreodată ar fi fost cazul să mă etalez, atunci acum era momentul. După trecerea testelor şi absolvire, era următorul pas important spre trecerea la rangul de gardian. Se organizase un prânz oficial, la care participau toţi proaspeţii absolvenţi. De asemenea, participau şi moroii care urmau să primească gardieni, în speranţa de a-şi ademeni candidaţii. Rezultatele noastre de pe parcursul şcolii şi cele de la teste ajunseseră între timp cunoscute public, iar aceasta era o şansă oferită moroilor de a ne cunoaşte şi de a opta pentru cei doriţi pe post de gardieni. Fireşte, în majoritatea acestora, oaspeţii erau din familiile regale, dar fuseseră selectaţi şi câţiva moroi mai importanţi.

Eu chiar nu aveam niciun interes să fac paradă şi să mă leg de vreo familie şic. Lissa era unica pe care voiam s-o protejez. Dar chiar şi-aşa, trebuia să fac o

bună impresie. Aveam nevoie să dau de înţeles cât mai limpede că *eu* eram cea care trebuia să-i fie gardian.

Noi două am mers împreună spre salonul regal de bal. Era o singură sală suficient de spaţioasă, încât să încăpem cu toţii, din moment ce participarea nu se limita doar la absolvenţii de la Sf. Vladimir. Toate şcolile americane îşi trimiseseră recruţii, aşa că, pentru o clipă, marea aceea de negru şi alb mi s-a părut ameţitoare. Frânturi de culoare — moroii din familiile regale, înveşmântaţi în tot ce aveau mai bun — mai însufleţeau un pic paleta cromatică. În jurul nostru, delicatele fresce în acuarelă făceau ca pereţii să pară strălucitori. Lissa nu îmbrăcase vreo rochie de bal, sau altceva asemănător, însă arăta extrem de elegantă într-o rochie mulată, verde-albăstruie, din borangic.

Cei din familiile regale se amestecau cu acea lejeritate a socializării cu care fuseseră crescuţi, însă colegii mei se foiau stânjeniţi. Deşi niciunul dintre ei nu părea să se-agite prea tare. Nu era treaba noastră să-i căutăm pe alţii: trebuia să fim abordaţi. Toţi absolvenţii purtau ecusoane cu numele lor: ecusoane metalice, gravate. Aici nu existau insigne cu „Bună ziua, numele meu este...Ecusoanele ajutau la identificarea noastră, astfel încât moroii din familiile regale să| poată veni la noi, să ne pună întrebările de rigoare.

Nu mă aşteptam să intre altcineva în vorbă cu mine, în afara prietenilor mei, aşa că, împreună cu Lissa, ne-am îndreptat direct spre bufet, după care ne-am ocupat

locurile într-un colţişor liniştit, unde să ne putem ronţăi tartinele şi caviarul. Mă rog, caviar mânca Lissa. Mie îmi amintea prea mult de Rusia.

Adrian, fireşte, a fost primul care ne-a căutat. L-am întâmpinat cu un zâmbet strâmb.

—Tu ce cauţi aici? Ştiu că n-ai fost selectat să primeşti gardian.

Nemaiavând planuri concrete pentru viitor, se presupunea Adriann urma să locuiască, pur şi simplu, la Curte. Din acest motiv, nu avea nevoie de protecţie pentru exterior; totuşi ar fi fost cu siguranţă eligibil, în cazul în care se hotăra să pornească în lume.

—E adevărat, dar zău că nu-mi vine să ratez vreo petrecere, a răspuns el.

Ţinea în mână un pahar cu şampanie, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva efectele inelului pe care i-l dădu-se Lissa se vor fi risipit. Sigur, un pahar din când în când nu însemna sfârşitul lumii, iar limbajul eseului de cucerire era destul de vag la acest capitol. În principal, fumatul era cel de care doream să se ţină departe.

—Ai fost deja abordată de vreo duzină de moroi plini de speranţe?

—Cine şi-ar dori-o pe nesăbuita de Rose Hathaway? Am replicat, clătinând din cap. Aia care lasă totul baltă pe nepusă masă, ca să-şi rezolve propriile probleme?

—O mulţime, a zis el. Eu sigur te-aş vrea. I-ai făcut praf toţi în luptă, plus că, adu-ţi aminte: toată lumea

crede că ai plecat să te distrezi omorând strigoi. Unii ar putea să creadă că, pentru asta, merită să-ţi îndure personalitatea extravagantă.

—Ai dreptate, s-a auzit deodată o voce. Ridicându-mi ochii, am văzut-o pe Tasha Ozera, stând lângă noi, cu un zâmbet pe chipul brăzdat de cicatrice. Cu toată desfigurarea mi s-a părut că arată frumoasă astăzi: mai regesc decât o văzusem vreodată. Părul ei lung şi negru lucea, şi era îmbrăcată cu o fustă bleumarin şi o bluză dantelată, fără mâneci. Purta chiar pantofi cu tocuri înalte şi bijuterii: cu aşa ceva în mod sigur n-o mai văzusem.

Mă bucuram s-o văd: nu ştiam că venise şi ea la Curte. Deodată, un gând neobişnuit mi-a trecut prin minte.

—Ţi-au dat voie, în sfârşit, să ai un gardian? am întrebat-o. Familiile regale aveau o mulţime de modalităţi tăcute, politicoase, prin care să-i evite pe cei căzuţi în dizgraţie. În cazul familiei Ozera, alocarea gardienilor fusese redusă la jumătate, ca un fel de pedeapsă pentru ceea ce făcuseră părinţii lui Christian. Era ceva total nedrept. Familia Ozera merita să se bucure de aceleaşi drepturi ca oricare altă familie regală.

Ea a încuviinţat.

—Cred că speră să-mi închidă gura pe tema luptei moroilor alături de dhampiri. Un fel de mită.

—Una care n-o să te ducă de nas, sunt convinsă.

—Nţ. Dac-o să aibă vreun efect, atunci acela o să fie că-mi oferă pe cineva cu care să mă antrenez.

Zâmbetul i s-a şters de pe chip, iar privirea i s-a plimbat, şovăielnică, peste noi.

—Sper că n-o să te superi... dar am înaintat o cerere pentru tine, Rose.

Lissa şi cu mine am avut un schimb rapid de priviri uluite

—A! am exclamat. Nu ştiam ce altceva aş fi putut să spun.

—Sper c-o să i te repartizeze Lissei, a adăugat în graba Tasha, evident stânjenită. însă regina pare să se încăpăţâneze rău în propriile alegeri. Iar dacă va fi cazul...

—E OK, am întrerupt-o. Dacă nu pot să fiu cu Lisau atunci chiar te-aş prefera pe tine.

Era adevărat. Mi-o doream pe Lissa mai mult decât pe oricine altcineva pe lume, dar dacă aveau să ne despartă, atunci fără discuţie c-o preferam pe Tasha faţă de oricare persoană de familie regală. Desigur, eram destul de conştientă de faptul că şansele de a-i fi repartizată ei erau la fel de slabe ca şi cele de a-i fi repartizată Lissei. Cei care-mi purtau pică pentru vina de a fi fugit în lume aveau să se dea peste cap ca să mă pună în cea mai neplăcută situaţie cu putinţă. Şi, chiar dacă i se oferise posibilitatea de a avea un gardian, aveam eu o presimţire că preferinţele Tashei nu vor fi

socotite, nici ele, mai prioritare. Aşa că viitorul meu încă era un mare semn de întrebare.

—Hei! a exclamat Adrian, ofensat de faptul că nu-l numisem pe el ca a doua opţiune. I-am răspuns scuturând din cap.

—Doar ştii că o să fiu oricum repartizată unei femei. În plus tu trebuie să faci ceva în viaţă, ca să-ţi câştigi dreptul la gardian.

Intenţia mea fusese doar să glumesc, însă faptul că se cam îmbufnase m-a făcut să-mi treacă prin gând că poate chiar îl jignisem. Tasha, în schimb, părea să se liniştească.

—Mă bucur că nu te superi. Şi, între timp, o să fac tot posibilul să vă ajut pe voi două, a promis, după care şi-a dat părul peste cap. Nu că părerea mea ar avea prea mare importanţă, a adăugat.

Să-mi exprim îndoielile cu privire la repartizarea mea mi părea inutil. În schimb, am dat să-i mulţumesc pentru ofrtă, când un nou oaspete s-a alăturat grupului nostru: Daniella Ivashkov.

—Adrian, l-a mustrat, cu blândeţe, schiţând un mic zâmbet, nu se poate să le ţii numai pentru tine pe Rose şi pe Vasilisa. Apoi, s-a întors spre mine şi spre Lissa. Regina ar vrea să vă vadă pe amândouă, ne-a anunţat ea.

Ce drăguţ! Ne-am ridicat, însă Adrian a rămas aşezat, nedorind câtuşi de puţin să-şi viziteze mătuşa. Din câte se părea, nici Tasha. Observând-o, Daniella a

salutat-o printr-o scurtă şi politicoasă înclinare a capului.

—Lady Ozera, a zis ea, după care a plecat, presupunând că o vom urma. Mi se părea ridicol faptul că Daniella se arăta dispusă să mă accepte pe mine, dar nu se dezbăra de acea prejudecată conform căreia oricare Ozera trebuia ţinută la distanţă. Bănuiesc că amabilitatea ei nu se întindea decât până aici.

Tasha, totuşi, ajunsese de multă vreme imună la genul acesta de tratament.

—Distracţie plăcută, a zis ea, după care şi-a îndreptat privirea spre Adrian. Încă o şampanie?

—Lady Ozera, a răspuns el cu emfază, noi suntem două spirite unite într-acelaşi gând.

Am ezitat până s-o urmez pe Lissa spre Tatiana. Remarcasem apariţia impresionantă a Tashei, însă abia acum acordam atenţie unui amănunt.

—Toate bijuteriile tale sunt din argint? am întrebat-o.

Şi-a pipăit absentă colierul cu opal de la gât. Degetele îi erau împodobite cu trei inele.

—Da, mi-a răspuns, nedumerită. De ce?

—O să ţi se pară de-a dreptul ciudat... mă rog, poate că nu, prin comparaţie cu ciudăţenia mea obişnuită. —Dar ai putea să, hm, să ni le împrumuţi pe toate?

Lissa m-a fulgerat cu privirea, dar a ghicit imediat motivul meu. Aveam nevoie de cât mai multe farmece, însă ne cam lipsea argintul. Tasha şi-a arcuit o

sprânceană, dar la fel ca atât de mulţi dintre prietenii mei, avea o remarcabilă abilitate de a se adapta la ideile mele bizare.

—Sigur, mi-a răspuns. Dar n-aş putea să vi le dau mai târziu? Nu prea m-ar tenta să mă jumulesc de bijuterii în timpul petrecerii.

—Nicio problemă.

—O să aranjez să vi le trimită în cameră.

Odată stabilite acestea, eu şi cu Lissa am pornit spre locul unde se afla Tatiana, înconjurată de admiratori şi de doritori să o linguşească. Daniella probabil că se înşelase afirmând că Tatiana voia să ne vadă pe *amândouă.* Amintirea urletelor ei, cerându-mi să mă ţin departe de Adrian, îmi învăpăia încă mintea, iar cina cu familia Ivashkov nu mă făcuse să-mi închipui că eu şi regina deveniserăm dintr-odata cele mai bune prietene.

Cu luate acestea, uimitor lucru, când a dat cu ochii de Lissa şi de mine a fost numai zâmbete.

—Vasilisa. Şi Rosemarie, ne-a salutat, invitându-ne cu un gest să ne apropiem, iar grupul din jurul ei s-a desfăcut făcându-ne loc. M-am apropiat odată cu Lissa, cu paşi nesiguri. Oare avea să urle la mine în faţa tuturor acestor persoane?

După toate aparenţele, nu. Mereu mai existau câţiva de la familiile regale de cunoscut, aşa că Tatiana le-a prezentat mai întâi pe Lissa tuturor acestora. Cu toţii erau curioşi cu privire la prinţesa Dragomir. Regina m-a prezentat şi pe mine, dar nu şi-a mai dat tot atâta

osteneală să-mi înalţe imnuri de slavă, ca în cazul Lissei. Totuşi, simplul fapt că mă băga în seamă era uluitor.

—Vasilisa, a zis Tatiana, de îndată ce a sfârşit cu formalităţile, mă gândeam că ar trebui să faci cât de curând o vizită la Lehigh. S-au pus la cale aranjamentele necesare pentru ca tu să pleci într-acolo peste, hm, poate o săptămână şi jumătate. Ne-am gândit că ar fi un cadou drăguţ cu ocazia zilei tale de naştere. Serena şi Grant te vor însoţi, fireşte, şi voi mai trimite şi pe alţi câţiva.

Serena şi Grant erau gardienii care ne înlocuiseră, pe mine şi pe Dimitri, în calitatea de viitori protectori ai Lissei. Fireşte că aveau să meargă cu ea. Dar apoi, Tatiana a rostit cea mai năucitoare replică dintre toate.

—Şi poţi să mergi şi tu, dacă vrei, Rose. Nu cred că Vasilisa ar putea sărbători fără tine.

Lissa s-a luminat la faţă. Universitatea Lehigh. Ispita care o determinase să accepte viaţa la Curte. Lissa tânjea după cât mai multă învăţătură cu putinţă, iar regina îi oferise şansa s-o obţină. Perspectiva unei vizite acolo o umpluse de nerăbdare şi de entuziasm... mai ales dacă putea să sărbătorească a optsprezecea aniversare acolo, împreună cu mine. Era suficient ca s-o distragă de la problemele cu Victor şi cu Christian, ceea ce însemna ceva.

—Vă mulţumesc, Maiestate. Ar fi grozav.

Exista o serioasă posibilitate, o ştiam, ca eu să nu pot fi disponibilă pentru această vizită programată: aceea ca planul meu cu privire la Victor să dea roade. Dar nu voiam să stric bucuria Lissei... şi, oricum, nu prea puteam să pomenesc despre aşa ceva în anturajul acesta regal. În acelaşi timp eram cam buimăcită, ca urmare a faptului că fusesem invitată. După anunţarea invitaţiei, regina nu mi se mai adresă nicicum, continuând să discute cu ceilalţi din preajma ei. Totuşi, fusese agreabilă — cel puţin, pentru felul ei de-a fi - atunci când mi se adresase, exact ca în casa familiei Ivashkov. Nu tocmai drăguţă în sensul de cea-mai-bună-prietenă, dar în mod cert nici căţea-turbată-în-delir. Poate că Daniella avusese dreptate.

Au urmat şi alte drăgălăşenii, toată lumea pălăvrăgind şi străduindu-se să facă impresie bună în faţa reginei, şi curând a devenit limpede că nu mai era nevoie de mine acolo. Rotindu-mi privirea prin încăpere, am descoperit pe cineva cu care aveam nevoie să discut şi, cu toată sfiala cuvenită, m-am apropiat de grup, ştiind că Lissa se putea apăra şi singură.

—Eddie, am strigat, ajungând de cealaltă parte a salonului de bal. În sfârşit, te prind singur.

Eddie Castile, un vechi prieten de-al meu, mi-a zâmbit cu gura până la urechi când m-a văzut. Şi el era dhampir, înalt, cu o faţă lunguiaţă şi îngustă care încă-i dădea o înfăţişare simpatică, băieţească. De data asta, îşi îmblânzise părul castaniu-închis. Lissa sperase

odinioară ca eu şi cu Eddie să ne cuplăm, însă nu rămăseserăm decât prieteni. Cel mai bun prieten al lui fusese Mason, un tip încântător, nebun după mine, dar pe care îl asasinase un strigoi. După moartea lui Mason, eu şi cu Eddie adoptaserăm o atitudine protectoare unul faţă de celălalt. Mai târziu, el fusese răpit, in decursul atacului asupra şcolii Sf. Vladimir, şi această experienţă îl transformase într-un gardian serios, uneori, un pic cam *prea* serios. Mi-ar fi plăcut să-l văd distrându-se mai mult, aşa că am fost încântată zărind acum licărul de bucurie din ochii lui căprui.

—Am impresia că fiecare moroi regal din sala asta a încercat să te corupă, l-am tachinat eu. Dar nu era întru totul o glumă. Fusesem cu un ochi pe el de când începuse petrecerea şi mereu îl văzusem cu câte cineva. Rezultatele lui erau excepţionale. Faptul că supravieţuise întâmplărilor acelora cumplite din viaţa lui poate că-l marcase, dar se şi reflectase cât se poate de favorabil în aptitudinile lui. Avea note grozave din şcoală şi un rezultat excelent la teste. Şi, ce era mai important, nu avea reputaţia mea, de nesăbuit. Era o partidă bună.

—Cam aşa se pare, mi-a răspuns, râzând. Chiar nu m-am aşteptat la aşa ceva.

—Prea multă modestie. Eşti cel mai tare din încăperea asta.

—Nu mă compar cu tine.

—Mda. După cum demonstrează şi coada interminabilă a celor care vor să discute cu mine. Din câte ştiu, Tasha Ozera e singura care mă vrea. În afara Lissei, bineînţeles.

Câteva cute i-au încreţit fruntea.

—Putea să fie şi mai rău.

—Ba o să fie şi mai rău. Nici gând să ajung cu vreuna dintre ele.

Am tăcut amândoi, şi o subită nelinişte m-a străbătut Venisem să-i cer un serviciu lui Eddie, dar nu mi se mai părea o idee nimerită. Eddie se afla în pragul unei cariere strălucite. Era un prieten credincios, şi ştiam sigur că m-ar fi ajutat cu ceea ce aveam nevoie... dar, dintr-odată, nu mai puteam să i-o cer. Totuşi, la fel ca şi Mia, Eddie era un bun observator.

—Ce te apasă, Rose?

În tonul lui se simţea preocuparea: firea aceea protectoare năvălind la suprafaţă.

Am scuturat din cap. Nu puteam s-o fac.

—Nimic, i-am zis.

—Rose, a exclamat el, pe un ton de avertisment.

Am întors capul, nefiind în stare să-i întâlnesc privirea.

—Nimic important. Zău!

Găsesc eu altă cale, cu altcineva.

Spre surprinderea mea, a întins mâna, m-a apucat de bărbie şi mi-a înclinat capul pe spate. Privirea lui a captat-o pe-a mea fără să-i lase şanse de scăpare.

—De ce ai nevoie?

L-am privit fix, îndelung. Eram atât de egoistă, să pun în pericol vieţile şi reputaţiile unor prieteni la care ţineam atât de mult. Dacă Lissa şi Christian n-ar fi fost în relaţii atât de proaste l-aş fi rugat şi pe el. Însă acum Eddie era singurul care mai rămăsese.

—Am nevoie de ceva... de ceva destul de ieşit din comun.

Înfăţişarearea îi era serioasă, însă colţurile buzelor i s-au întins intr-un zâmbet crispat.

—Tot ceea ce faci tu e ieşit din comun, Rose.

—Dar nu ca asta. Asta-i... în fine, e ceva care ar putea să te facă să pierzi. Să te vâre în mari necazuri. Şi nu pot să-ţi cer una ca asta.

Zâmbetul schiţat i-a dispărut de pe chip.

—Nu contează, a replicat, îndârjit. Dacă ai nevoie de mine, te ajut. Indiferent despre ce e vorba.

—Tocmai, că nu ştii despre ce e vorba.

—Am încredere în tine.

—E ceva cam ilegal. O trădare, chiar.

Asta l-a descumpănit pentru o clipă, dar nu i-a clintit hotărârea.

—Orice, dacă ai tu nevoie. Nu mă interesează. Orice-ar fi, îţi ţin spatele.

Îi salvasem viaţa lui Eddie în două rânduri şi ştiam că vorbea cât se poate de serios. Se simţea îndatorat faţă de mine. S-ar fi dus oriunde i-aş fi cerut, nu din

romantismul unui îndrăgostit, ci din prietenie şi loialitate.

—E ceva ilegal, am repetat. Va trebui să te furişezi afară de la Curte... în seara asta. Şi nu ştiu când ne mai întoarcem.

Era întru totul posibil să nici *nu* ne mai întoarcem. Dacă ni se întâmpla să ne ciocnim de gărzile închisorii... ei bine, era posibil ca acestea să apeleze la măsuri radicale, ca să-şi facă datoria. Pentru aşa ceva ne pregătiserăm cu toţii. Totuşi, nu puteam să regizez evadarea asta numai cu ajutorul forţei de constrângere pe care o deţinea Lissa. Mai aveam nevoie de un luptător care să-mi ţină spatele.

—Nu trebuie să-mi spui decât când plecăm.

Şi asta a fost tot. Nu i-am mai destăinuit amploarea planului nostru, informându-1 doar despre locul de întâlnire pentru noaptea aceea şi enumerându-i ce anume trebuie să ia cu el. Nu mi-a pus nici măcar o întrebare. Mi-a spus doar că va fi acolo. Alţi moroi de sânge regal au sosit atunci să discute cu el, aşa că l-am lăsat, ştiind că-1 voi revedea mai târziu. Îmi venea greu, dar tot am reuşit să trec peste sentimentul de vinovăţie legat de posibila primejduire a viitorului lui.

Eddie a sosit, exact după cum promisese, în clipa în care planul meu începea să se deruleze, ceva mai târziu, în noaptea aceea. Încă o dată trebuie să precizez, *noapte* însemna „plină zi”. Resimţeam aceeaşi nelinişte ca

atunci când ne strecuraserăm în sediul gardienilor, împreună cu Mia. Lumina zilei scotea totul la iveală, dar, la urma urmei, cei mai mulţi dormeau. Lissa, Eddie şi cu mine am traversat terenul Curţii furişându-ne cât am putut de bine până la locul de întâlnire cu Mihail, într-o zonă a complexului care cuprindea tot felul de garaje pentru vehicule. Garajele erau clădiri mari, din metal, ca într-un spaţiu industrial, amplasate la marginile terenurilor Curţii. Totul părea pustiu.

Ne-am strecurat în garajul pe care mi-1 indicase el noaptea trecută şi, spre marea mea uşurare, nu am găsit pe nimeni altcineva pe-acolo. Mihail ne-a examinat pe tustrei cu privirea părând surprins de „echipa mea de şoc", dar nu a pus nicio întrebare, nici nu a mai încercat să ni se alăture. Din nou m-a străbătut un val de vinovăţie. Încă o persoană care-şi riscă viitorul pentru mine.

—O să fie cam înghesuială, a cugetat el cu voce tare.

—Suntem doar între prieteni, i-am răspuns, cu un zâmbet forţat.

Nu a râs la gluma mea, a deschis în schimb portiera unui Dodge Charger negru. Nu glumise deloc referindu-se la înghesuială. Era un model nou: mare păcat. Unul mai vechi ar fi fost mai încăpător, însă gardienii nu foloseau decât ce era mai bun.

—Imediat cum ajungem suficient de departe, trag pe dreapta şi vă las să ieşiţi, a zis el.

—O să ne descurcăm, l-am asigurat. Hai să mergem.

Ne-am îngrămădit tustrei în portbagaj: eu, Lissa şi Eddie.

—Of, Doamne, a murmurat Lissa. Sper că nu suferă nimeni de claustrofobie.

Era ca într-un joc tâmpit de Twister. Portbagajul era destul de încăpător pentru câteva bagaje, dar nu fusese proiectat să găzduiască trei persoane. Eram cât se poate de înghesuiţi, spaţiul personal fiind inexistent. Eram grămadă, unul peste altul. Mulţumit să vadă că încăpuserăm toţi, Mihail a închis portbagajul, şi întunericul ne-a înghiţit instantaneu. Un minut mai târziu, motorul a pornit şl maşina s-a pus în mişcare.

—Cât o dura până o să ne oprim? m-a întrebat Lissa. Sau mai întâi murim intoxicaţi cu monoxid de carbon?

—Încă n-am ieşit din perimetrul Curţii, am constatat eu, smulgându-i un oftat.

Automobilul şi-a continuat drumul şi, nu mult mai târziu, s-a oprit. Mihail probabil că ajunsese la poartă şi discuta cu cei care făceau de pază. Îmi spusese mai devreme c-o să inventeze un pretext sau altul — că trebuie să facă un comision de pildă — şi nu aveam motive să credem că paznicii nu l-ar fi luat la întrebări sau i-ar fi percheziţionat maşina. Curtea nu-şi făcea griji cu privire la cei care voiau să se furişeze afară, cum fusese cazul în şcoală. Cea mai mare preocupare era legată de cei care voiau să intre.

A trecut un minut, ceea ce m-a făcut să mă întreb, înfricoşată dacă nu cumva intervenise vreo problemă.

Apoi, automobilul a pornit din nou, şi tustrei am suspinat uşuraţi. Am prins viteză şi, după cam un kilometru şi jumătate, dacă socotisem bine, maşina a tras pe dreapta şi s-a oprit. Portbagajul s-a deschis, iar noi ne-am revărsat afară. Niciodată nu am fost atât de bucuroasă să respir aer curat. M-am aşezat pe scaunul din dreapta lui Mihail, iar Lissa şi Eddie au ocupat bancheta din spate. De îndată ce ne-a văzut instalaţi, Mihail a pornit din nou, fără să scoată vreo vorbă.

Mi-am mai îngăduit câteva clipe de remuşcări faţă de cei pe care-i implicasem, dar pe urmă le-am alungat. Acum era prea târziu pentru astfel de griji. Mi-am lăsat îngrijorările şi sentimentul de vinovăţie faţă de Adrian. S-ar fi dovedit cu siguranţă un bun aliat, dar nu prea aveam cum să-i cer sprijinul pentru aşa ceva.

Şi cu asta, m-am lăsat pe spătarul scaunului şi m-am gândit la misiunea care ne aştepta. Aveam nevoie de aproximativ o oră ca să ajungem la aeroport, după care tustrei zburam spre Alaska.

ŞASE

—**ŞTIŢI CE NE-AR TREBUI?**

Stăteam între Eddie şi Lissa, în avionul care ne ducea din Seattle în Fairbanks. Fiind cea mai scundă —

de departe —, dar şi creierul operaţiunii, mă pricopsisem cu locul din mijloc.

—Un plan nou? a întrebat Lissa.

—Un miracol? a zis Eddie.

M-am oprit şi, înainte de a le răspunde, i-am privit chiorâş pe amândoi. De când făceau pe şmecherii pe-aici?

—Nu. Lucruri. Avem nevoie de instrumente super, dacă vrem s-o scoatem la capăt.

Am ciocănit cu degetul în planul închisorii, care stătuse în poala mea aproape în fiecare clipă a călătoriei noastre de până atunci. Mihail ne lăsase lângă un mic aeroport aflat la o oră distanţă faţă de Curte. Prinseserăm o cursă de pasageri de acolo şi până la Philadelphia, pe urmă o alta până în Seattle, iar acum zburam spre Fairbanks. Îmi amintea un pic de nebunia zborurilor pe care fusesem nevoită să le fac la întoarcerea din Siberia în S.U.A. Şi călătoria aceea mă purtase prin Seattle. Începeam să cred că oraşul acela era poartă de trecere spre tot felul de locuri obscure.

—Şi eu care credeam că singurele instrumente necesare sunt inteligenţele noastre, a cugetat Eddie. O fi fost el în majoritatea timpului serios când era vorba despre munca lui de gardian, dar când se relaxa, ştia să-şi folosească şi umorul. Nu că s-ar fi simţit complet în largul lui cu misiunea care ne aştepta, mai ales acum, după ce aflase mai multe detalii (nu chiar pe toate). Ştiam că, de îndată ce vom ateriza, îşi va pune

instantaneu în funcţiune vigilenţa. Fusese, lesne de înţeles, şocat atunci când îi dezvăluisem că-1 vom elibera pe Victor Dashkov. Nu-i povestisem nimic legat de Dimitri, sau de utilizarea spiritului, ci doar că scoaterea lui Victor din închisoare juca un rol important într-o piesă mult mai măreaţă. Încrederea lui Eddie în mine era atât de nestrămutată, încât mă crezuse pe cuvânt şi nu mai aprofundase subiectul. Asta mă făcea să mă întreb cum va reacţiona când va afla adevărul.

—Ne-ar trebui un GPS, cel puţin, am spus eu. Pe chestia asta nu sunt decât latitudini şi longitudini. Nu şi indicaţii clare.

—N-ar trebui să fie greu, a zis Lissa, răsucind întruna în mâini o brăţară. Îşi desfăcuse tăviţa şi revărsase pe ea bijuteriile Tashei. Sunt convinsă că până şi în Alaska a pătruns tehnica modernă.

Afişa şi ea o atitudine ironică, deşi, prin legătura noastră îi simţeam îngrijorarea.

Buna dispoziţie a lui Eddie s-a mai estompat un pic.

—Sper că nu te gândeşti la arme sau la altceva asemănător.

—Nu. Absolut deloc. Dacă ne iese mişcarea cum trebuie, atunci n-o să ştie nimeni că am trecut pe-acolo.

O comfruntare fizică era destul de probabilă, dar speram să diminueze riscul unor vătămări grave.

Lissa a suspinat şi mi-a întins brăţara. Era îngrijorată din cauză că o mare parte a planului meu depindea de farmcele mele: atât la propriu, cât şi la figurat.

—Nu ştiu dac-o să aibă efect, dar poate că-ţi va da mai multă rezistenţă.

Am luat brăţara şi mi-am strecurat-o pe încheietură. N-am simţit nimic, însă rareori simţeam când era vorba de obiecte fermecate. Îi lăsasem lui Adrian un bileţel în care-l informam că eu şi Lissa ne doriserăm o evadare, o „escapadă de-a fetelor" înainte de repartizarea mea şi de vizita ei la la facultate. Ştiam că o să-l rănesc. Povestea cu excursia între fete avea să atârne greu în balanţă, însă tot s-ar fi simţit lezat din cauză că nu fusese invitat şi el într-o expediţie cutezătoare, asta în cazul în care măcar ar fi crezut că în aşa ceva ne lansaserăm. Probabil că între timp ajunsese să mă cunoască suficient de bine, încât să-şi dea seama că, în majoritatea lor, acţiunile mele aveau şi mobiluri ascunse. Speranţa mea era ca el să răspândească povestea printre oficialităţile Curţii, atunci când avea să ni se remarce dispariţia. Tot aveam să dăm de necazuri, însă un weekend de nebunii era preferabil faţă de spargerea unei închisori. Şi, cinstit vorbind, ce s-ar mai fi putut înrăutăţi în situaţia mea? Singura hibă era că Adrian era capabil să mă viziteze în vis şi să mă tortureze până afla ce se petrecea în realitate. Era una dintre cele mai interesante — şi uneori enervante — abilităţi ale spiritului. Lissa nu învăţase să pătrundă în visele altora, însă avea cunoştinţe rudimentare de principiu. Căutând o cale de mijloc între aceasta şi utilizarea forţei de constrângere, încercase să farmece o

brăţară, astfel încât să-i blocheze accesul lui Adrian mai târziu, când aveam să adorm.

Avionul şi-a început coborârea spre Fairbanks; am aruncat o privire pe fereastră, spre pinii înalţi şi întinderile înzăpezite. În gândurile Lissei, descifrasem că s-ar cam fi aşteptat la gheţari şi la troiene de zăpadă, deşi ştia că era plină vară acolo. După ce fusesem în Siberia, învăţasem să renunţ la idei preconcepute privitoare la stereotipurile regionale.

Cea mai mare grijă a mea o reprezenta soarele. Plecaserăm de la Curte în plină zi, şi cum călătoriile noastre ne purtaseră spre apus, schimbarea fusului orar însemna că soarele mersese cu noi. Acum, deşi era aproape nouă seara, ne aştepta un cer albastru şi însorit, graţie latitudinii nordice la care ne găseam.

Era ca o uriaşă prelată de siguranţă. Nu pomenisem despre aşa ceva faţă de Lissa sau de Eddie, însă mi se părea probabil ca Dimitri să aibă spioni pretutindeni. La Sf. Vladimir, la Curte, fusesem intangibilă, însă în scrisorile lui afirma clar că mă va aştepta până voi trece dincolo de hotarele acestora. Nu ştiam cât de întinsă îi era reţeaua, însă existenţa unor oameni aflaţi în slujba strigoilor, care să supravegheze pe timpui zilei, nu m-ar fi surprins. Şi chiar dacă plecasem ascunsă într-un portbagaj, erau mari şanse ca Dimitri să se fi lansat deja în urmărirea mea.

Şi aceeaşi lumină care-i înfrâna pe deţinuţi urma să ne fie nouă siguranţă. Nu aveam decât câteva ore de

noapte în care să ne păzim, iar dacă ne mişcăm repede, puteam să plecăm din Alaska în timp record. Desigur, asta nu trebuia să fie neapărat o treabă bună. Însemna să pierdem.

Cea dintâi complicaţie a apărut imediat ce-am aterizat şi am vrut să închiriem o maşină. Eu şi Eddie aveam deja optsprezece ani, dar niciuna dintre firme nu voia să închirieze un automobil cuiva atât de tânăr. După cel de-al treilea refuz, enervarea mea a început să crească. Cine-ar fi crezul că vom fi ţinuţi în loc de o asemenea idioţenie? Dar în sfârşit, la cel de-al patrulea ghişeu, o femeie ne-a informat, ezitantă, că era un tip pe la vreun kilometru şi jumătate distanţa faţă de aeroport care, foarte probabil, ne-ar fi închiriat o maşină, cu condiţia să avem un card de credit şi un cont suficient de burduşit.

Am parcurs drumul pe o vreme plăcută, dar puteam să-mi dau seama că soarele începuse s-o deranjeze pe Lissa până am ajuns la destinaţie. Bud — şeful firmei *Maşini de închiriat de la Bud* — nu s-a dovedit *chiar atât* de delăsător pe cât ne-am fi aşteptat şi ne-a închiriat într-adevăr un automobil, după ce i-am oferit suficienţi bani. Plecând de-acolo, am găsit o cameră la un motel modest şi-am trecut din nou în revistă planurile noastre.

Toate informaţiile pe care le deţineam indicau faptul că închisoarea îşi derula programul după orarul vampirilor, ceea ce însemna că tocmai aceasta era

perioada lor de activitate zilnică. Planul nostru prevedea să rămânem în hotel până în ziua următoare, când venea „noaptea" moroilor, uf până atunci să prindem în pripă ceva somn. Astfel, Lissa avea mai mult timp la dispoziţie în care să lucreze la farmecele ei. Camera noastră era lesne de apărat.

Somnul meu a fost lipsit de prezenţa lui Adrian, fapt care m-a mulţumit, însemnând fie că el acceptase ideea excursiei între fete, fie că nu putuse trece de farmecul brăţării dăruite de Lissa. Dimineaţă, am făcut rost de câteva gogoşi pentru micul dejun şi le-am mâncat, cu ochii un pic cam cârpiţi de somn. Inversarea programului nostru normal, cel al vampiresc ne cam dădea peste cap.

Zaharurile ne-au ajutat totuşi să ne încărcăm bateriile, aşa că eu şi Eddie am plecat pe la ora zece într-o recunoaştere, lăsând-o pe Lissa în cameră. Am cumpărat GPS-ul râvnit de mine şi vreo câteva alte lucruri de la un magazin de articole alternative din drum şi ne-am folosit de el avântându-ne pe drumuri de ţară izolate care păreau să nu ducă nicăieri. Atunci când GPS-ul ne-a informat că mai aveam aproximativun kilometru şi jumătate până la închisoare, am oprit maşina pe marginea unui mic drum de pământ şi-am luat-o pe un câmp cu iarbă înaltă, care se întindea la nesfârşit în faţa noastră.

—Credeam că în Alaska e tundră, mi-a zis Eddie, făcând să scrâşnească sub tălpi tulpinile înalte. Cerul

era din nou albastru şi senin, cu doar câţiva norişori care nu se sinchiseau să acopere soarele. Plecasem îmbrăcată cu o geacă subţire, dar văzând că încep să transpir, mi-o scosesem, iar acum o purtam legată în jurul mijlocului. La răstimpuri, câte o binevenită rafală de vânt mai răzbătea până la noi, turtind iarba şi spulberându-mi părul.

—Bănuiesc că nu peste tot. Sau poate că ar trebui să o luăm mai mult spre nord. A, ia uite! Arată promiţător. Ne-am oprit în faţa unui gard înalt din sârmă ghimpată, un enorm panou prins de el pe care scria: „Proprietate privată accesul interzis persoanelor neautorizate". Literele erau roşii, aparent ca să accentueze seriozitatea mesajuşui. Personal, aş fi adăugat un craniu şi două oase încrucişate deasupra, ca mesajul să-şi atingă mai sigur scopul.

Ne-am învârtit preţ de câteva clipe studiind gardul, după care am făcut un schimb de priviri resemnate.

—Lissa o să ne vindece toate rănile, am zis eu, optimistă.

Să escaladezi sârma ghimpată nu înseamnă ceva imposibil, dar nici distractiv. Punându-mi geaca pe sârmele de care trebuia să mă apuc, am reuşit să mă protejez în bună măsură, dar tot m-am ales cu câteva zgârieturi şi mi-am rupt şi hainele. Imediat cum am ajuns pe gard, am sărit de cealaltă parte, preferând o aterizare dură unei coborâri la fel de înţepătoare. Eddie

mi-a urmat exemplul, strâmbându-se din cauza impactului violent.

Am mai mers puţin, după care ne-a apărut în faţa ochilor conturul întunecat al unei clădiri. Ne-am oprit simultan şi-am îngenuncheat, căutând să facem ca iarba să fie o acoperire cât de cât rezonabilă. Dosarul închisorii preciza că existau camere de supraveghere pe exterior, ceea ce însemna că riscam să fim depistaţi dacă ne apropiam prea mult. Odată cu GPS-ul, cumpărasem un binoclu foarte puternic aşa că l-am scos imediat şi m-am apucat să studiez exteriorul clădirii.

Binoclul era bun — cu adevărat bun —, cum era şi cazul, la preţul acela. Gradul de detaliere era uimitor. La fel ca atât de multe dintre creaţiile moroilor, clădirea era un amestec de vechi şi nou. Zidurile erau alcătuite din sinistre blocuri de piatră cenuşie şi făceau aproape total nevăzută închisoarea propriu-zisă, al cărei acoperiş abia dacă se iţea pe deasupra lor. Două siluete se vedeau patrulând pe culmea zidurilor, ochi vigilenţi care să completeze camerele video. Locul acela arăta ca o fortăreaţă, impenetrabilă şi fără şanse de scăpare. Ar fi meritat o amplasare pe o faleză stâncoasă, pe fundalul unui sinistru cer negru. Câmpia şi soarele păreau să facă notă discordantă.

I-am intins binoclul lui Eddie. La rândul lui, a făcut câteva observaţii, apoi mi-a arătat spre stânga.

—*Acolo!*

Încordându-mi privirea, am zărit cu chiu, cu vai o maşină sau un SUV îndreptându-se spre închisoare. A ocolit prin spatele ei şi a dispărut din vedere.

—Singura noastră intrare, am murmurat, amintindu-mi fotocopia planului. Ştiam că nu aveam nicio şansă de a escalada zidurile, şi nici să ne apropiem suficient pe jos fără să fim descoperiţi. Aveam nevoie să intrăm literalmente pe uşa di faţă, şi tocmai în punctul acela planul devenea puţin mai sumar.

Eddie a lăsat jos binoclul şi şi-a întors privirea spre mine, încreţindu-şi fruntea.

—Am vorbit serios mai înainte, să ştii. Am încredere în tine indiferent de ce faci asta, ştiu că e pentru o cauză bună. Şi până ca lucrurile să se pună în mişcare, te întreb: eşti sigură că asta vrei să faci?

I-am răspuns cu un hohot de râs scrâşnit.

—Dacă vreau? Nu. Dar sunt nevoită s-o fac.

A dat din cap în semn de încuviinţare.

—Suficient.

Am mai supravegheat o vreme închisoarea, deplasându-ne încoace şi-ncolo, ca să obţinem unghiuri diferite, creându-ne în acelaşi timp un câmp vizual cât mai larg. Locul arăta cam cum ne aşteptaserăm, dar faptul că aveam acum şi o imagine tridimensională tot ne era de folos.

După aproximativ o jumătate de oră, am pornit înapoi spre hotel. Lissa stătea turceşte pe unul dintre paturi, lucrând încă la farmecele ei. Sentimentele care

ajungeau la mine dinspre ea erau de căldură şi de mulţumire. Utilizarea spiritului o făcea întotdeauna să se simtă bine — chiar dacă ulterior avea şi efecte secundare —, iar acum avea impresin că făcuse progrese.

—Adrian m-a sunat de două ori pe mobil, m-a informat ea, în timp ce intram.

—Şi n-ai răspuns?

—Nţ. Bietul băiat.

Am ridicat din umeri.

—E mai bine-aşa.

I-am făcut un rezumat a ceea ce văzusem, iar moralul ei a început să se prăbuşească. Vizita noastră făcuse ca toată acţiunea pe care aveam s-o desfăşurăm ceva mai târziu să capete contururi din ce în ce mai reale, iar lucrul cu spiritul deja îi întinsese nervii la maximum. Câteva clipe mai târziu am simţit-o cum îşi înghite frica. Devenise hotărâtă. Mi-a spus că avea să facă tot ceea ce trebuia şi că ţinea să-şi respecte cuvântul dat, chiar dacă fiecare secundă care o aducea mai aproape de Victor Dashkov o îngrozea tot mai mult.

A urmat masa de prânz, iar apoi, după câteva ore, a sosit timpul să ne punem planul în mişcare. Pentru oamenii obişnuiţi, era începutul serii, ceea ce însemna că noaptea vampirică avea să se sfârşească foarte curând. Prin urmare, acum, ori niciodată. Lissa ne-a împărţit surescitată farmecele pe care le crease pentru

noi, îngrijorată la gândul că ar fi putut să nu-şi facă efectul. Eddie s-a îmbrăcat în proaspăt primita uniformă negru cu alb a gardienilor, în timp ce eu ţi Lissa am rămas în hainele noastre de stradă... cu doar câteva modificări. Părul Lissei avea acum o nuanţă între gri deschis şi maro, rezultatul aplicării unui şampon colorant care avea să iasă la spălat. Eu îmi prinsesem strâns părul ăntr-o perucă roşie, creaţă, care-mi amintea într-un mod stânjenitor de mama. Ne-am aşezat pe bancheta din spate a automobilului, iar Eddie ne-a condus ca un stilat şofer profesionist pe izolatele drumuri parcurse mai devreme. De data aceasta însă, n-am mai oprit. Ne-am continuat drumul direct spre închisoare... sau, mă rog, spre ghereta pazei. Niciunul dintre noi nu a vorbit în tot acest timp, însă încordarea şi neliniştea din noi creştea neîntrerupt.

Înainte să ne apropiem măcar de zidul exterior, am dat de un post de control în care se afla un gardian. Eddie a oprit în timp ce eu mă străduiam să-mi iau o înfăţişare cât mai calmă. A coborît geamul din dreptul lui, iar gardianul de serviciu s-a apropiat şi a îngenuncheat, astfel încât ochii să le fie la acelaşi nivel.

—Cu ce problemă pe-aici?

Eddie i-a întins o bucată de hârtie, cu o atitudine încrezătoare, voit nepăsătoare, de parcă totul ar fi fost perfect normal.

—Am adus hrănitoare noi.

Dosarul cuprindea tot felul de formulare şi documente privind treburile închisorii, inclusiv rapoarte de activitate şi tipizate pentru aprovizionare... cum ar fi cele pentru hrănitori. Făcuserăm o copie după unul dintre formularele de solicitare a hrănitorilor şi-l completaserăm.

—N-am fost anunţat de vreo livrare, a replicat gardianul, nu atât bănuitor, cât derutat. A privit apoi cu atenţie documentul. Acesta este un formular vechi, a remarcat el.

Eddie a ridicat din umeri.

—Asta mi-au dat, asta am adus. Sunt cam nou în domeniu.

Tipul a zâmbit.

—Mda, pari că de-abia ai terminat şcoala.

A aruncat o privire spre Lissa şi spre mine şi, cu toată stăpânirea mea de sine atât de exersată, m-am încordat. Gardianul s-a încruntat în timp ce ne examina. Lissa îmi dăduse un colier, în timp ce ea îşi pusese un inel, ambele fermecate cu o uşoară forţă de constrângere care-i făcea pe ceilalţi să creadă că suntem din rândul oamenilor obişnuiţi. Ar fi fost mult mai simplu dac-ar fi putut să-şi determine victima poarte un obiect fermecat care s-o forţeze să creadă că suntem oameni obişnuiţi, însă acum era imposibil. În condiţiile date, magia era mai dificilă. Gardianul a făcut ochii mici, de parcă ne-ar fi văzut prin ceaţă. Dacă farmecele ar fi fost perfecte, el nu ne-ar mai fi privit şi a doua

oară. Aşa, însemna că avem o mică hibă. Ne modificau aparenţa, dar nu atât de clar cât am fi sperat. Tocmai de-aceea ne dăduserăm osteneala să ne schimbăm culoarea părului: în cazul în care iluzia umană ar fi eşuat, tot am mai fi avut ceva care să ne protejeze identitatea. Lissa era pregătită să aplice direct constrângerea, deşi speraserăm să nu ajungem la aşa ceva cu fiecare persoană întâlnită.

Câteva clipe mai târziu, gardianul ne-a întors spatele, părând să fi ajuns la concluzia că, în definitiv, nu eram decât două fiinţe umane. Am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni şi mi-am descleştat pumnii. Nici măcar nu-mi dădusem seama că-i ţinusem strânşi.

—Aşteaptă puţin, şi-o să vă las să treceţi, i-a zis lui Eddie.

S-a îndepărtat şi-a ridicat receptorul unui telefon din ghereta lui. Eddie a întors capul spre noi.

—E bine pân-aici?

—În afara formularului vechi, am mormăit eu.

—N-avem cum să aflăm dacă farmecul meu îşi face efectul, s-a interesat Eddie.

Lissa îi dăduse unul dintre inelele primite de la Tasha, fermecându-l astfel încât să-l facă să pară bronzat şi cu părul negru. Din moment ce nu-i modifica şi rasa, farmecul nu trebuia să-i estompeze trăsăturile. La fel ca şi farmecele mele, menite să ne dea aparenţă umană, bănuiam că nici la noi nu proiecta exact imaginea pe care o sperase ea, dar că ne schimbase

înfăţişarea suficient, încât nimeni să nu-l poată identifica mai târziu pe Eddie. Dată fiind rezistenţa slabă faţă de constrângere — şi faptul că ştiam despre existenţa unui farmec, ceea ce-i anula efectul asupra noastră, eu şi Lissa nu puteam să ne dăm seama cu precizie ce se vedea prin ochii altora.

—Sunt convinsă că e perfect, l-a liniştit Lissa.

Gardianul s-a întors.

—Puteţi să intraţi, şi-o să descurce ei totul acolo.

—Mersi, a spus Eddie, luându-şi înapoi formularul.

Atitudinea gardianului de serviciu dădea de înţeles că el bănuia existenţa unei erori funcţionăreşti. Fusese vigilent şi ideea că ar putea cineva să strecoare fraudulos hrănitoare într-o închisoare nu prea era de genul celor la care s-ar fi pretat cineva... sau al celor privite ca riscante pentru securitate.

Bietul băiat!

Doi gardieni ne-au întâmpinat când am ajuns la uşa din zidul exterior al închisorii. Ne-au cerut să coborâm tustrei şi ne-au condus în zona cuprinsă între zid şi închisoarea propriu-zisă. Dacă terenurile de la Sf. Vladimir şi cele ale Curte erau luxuriante, pline de plante şi de arbori, pământul de-aici era sterp şi pustiu. Nici măcar iarbă, doar pământ bine bătătorit. Oare acesta să fi fost cel care le slujea deţinuţilor drept „spaţiu pentru exerciţii"? Oare li se permitea măcar să iasă vreodată în aer liber? Chiar mă surprindea faptul că

nu vedeam pe nicăieri vreun soi de şanţ cu apă, de genul celor din jurul fortificaţiilor medievale.

Interiorul clădirii era la fel de posomorât ca şi exteriorul. Celulele pentru detenţie de la Curte erau sterile şi aveau numai metal şi pereţi goi. Mă aşteptasem să întâlnesc şl aici ceva asemănător. Cu toate acestea, oricine ar fi fost proiectantul închisorii Tarasov, e clar că se lepădase de aspectul modem, imitând în schimb acel gen de puşcărie pe care-ar fi putut-o întâlni prin România Evului Mediu.

Pereţii aspri din piatră se întindeau mai departe, de-a lungul holului, cenuşii şi rău-prevestitori, iar aerul era rece şi umed. Gardienii detaşaţi aici sigur aveau condiţii de muncă dintre cele mai neplăcute. Probabil că se voise ca faţada intimidantă să se întindă peste tot, chiar şi pentru deţinuţii care intrau pentru prima dată pe acea poartă. Potrivit planului nostru, exista şi un mic corp cu dormitoare, unde locuiau angajaţii. Speram ca măcar acelea să arate mai bine.

Chiar dacă decorul era de Ev Mediu, pe măsură ce mergeam pe coridor mai treceam din când în când pe lângă o cameră de supraveghere. Sistemul de securitate nu era în niciun caz primitiv pe-aici. Uneori, mai auzeam trântindu-se o uşă greoaie, dar, în ansamblu, domnea o tăcere deplină, sinistră, aproape mai înfricoşătoare decât ar fi fost urletele şi ţipetele.

Ne-au dus în biroul directorului, o încăpere care încă avea aceeaşi arhitectură posacă, deşi era plină de

obişnuitele accesosorii administrative: birou, computer etc. Arăta eficient şi nimic mai mult. Însoţitorii noştri ne-au explicat că urma să-l întâlnim pe directorul adjunct, din moment ce directorul cel mare era încă în pat. Ca să vezi. Subalternul se procopsise cu schimbul de noapte. Speram ca asta să însemne că era obosit şi că avea o vigilenţă scăzută. Dar probabil că nu era cazul. Asta li se întâmpla foarte rar gardienilor, indiferent de posturile în care erau repartizaţi.

Theo Marx, s-a prezentat directorul adjunct, strângând mâna lui Eddie. Era un dhampir nu cu mult mai în vârstă decât noi, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu fusese proaspăt detaşat aici.

—Larry Brown, a replicat Eddie. Îi inventaserăm un nume anost, unul care să nu iasă în evidenţă, folosindu-l şi pe formularul pe care-l completaserăm.

Theo nu ni s-a adresat, mie sau Lissei, însă ne-a aruncat privire nedumerită ca şi primul gardian întâlnit, în timp ce farmecul încerca să-şi facă efectul. A urmat încă o încetinire a reacţiei, dar şi de data aceasta am trecut proba. Theo şi-a întors atenţia asupra lui Eddie şi a luat formularul de livrare.

—E altfel faţă de cel obişnuit, a remarcat el.

—Habar n-am, a rostit Eddie, pe un ton de scuză. E prima mea livrare.

Theo a oftat şi s-a uitat la ceas.

—Directorul o să intre de serviciu peste vreo două ore. Cred c-o să trebuiască să aşteptăm până vine el

încoace, ca să ne dăm seama ce se-ntâmplă. De regulă, cei de la Sommerfield au actele puse la punct.

Erau câteva instituţii ale moroilor în întreaga ţară care se ocupau cu recrutarea hrănitorilor — a celor aflaţi la periferia societăţii omeneşti, care se mulţumeau să-şi petreacă restul vieţii drogaţi cu endorfinele vampirilor — şi cu repartizarea lor. Sommerfield era numele uneia dintre aceste instituţii, având sediul în Kansas City.

—Eu nu sunt singurul nou-venit de la ei, a zis Eddie. Poate a făcut cineva o încurcătură.

—Tipic, a pufnit Theo. Ei bine, ai putea să stai jos şi să aştepţi. Pot să-ţi aduc o cafea, dacă vrei.

—Noi când mai avem vreo hrănire? am întrebat deodată, folosindu-mi cea mai scâncită şi mai aeriană voce de care eram capabilă. A trecut atât de mult...

Lissa s-a luat după mine.

—Ne-au zis c-o să putem când o s-ajungem aici.

Eddie şi-a dat ochii peste cap, exasperat de ceea ce reprezenta un comportament caracteristic pentru hrănitori.

—Aşa mi-au făcut tot drumul.

—Pot să-mi dau seama, a zis Theo. Hm. Hrănitorii...

Uşa biroului era puţin întredeschisă, aşa că a strigat prin ea.

—Hei, Wes? Poţi să vii pân-aici?

Unul dintre gardienii din escortă şi-a vârât capul pe uşă.

—Mda?

Theo ne-a făcut semn să ne îndepărtăm.

—Du-le pe-astea două în spaţiul pentru hrănire, ca să nu ne înnebunească de cap. Dac-o fi cineva treaz, poate să le folosească.

Wes a încuviinţat şi ne-a făcut semn să ieşim. Eddie şi cu mine am schimbat cea mai scurtă privire cu putinţă. Chipul lui nu trăda nimic, dar l-am simţit că era neliniştit. De-acum, eliberarea lui Victor era sarcina noastră, iar lui Eddie nu-i plăcea faptul că ne trimitea în bârlogul lupului.

Wes ne-a condus pe mai multe uşi şi pe la mai multe puncte de control, pătrunzând tot mai adânc în închisoare. Mi-am dat seama că, pentru fiecare punct al sistemului de securitate de care treceam ca să intru, aveam câte unul de trecut şi la ieşire. Conform planului, spaţiul pentru hrănire era situat de cealaltă parte a închisorii. Presupusesem că acum urma o rută ocolitoare, pe la periferia clădirii, însă dimpotrivă, o tăiaserăm drept prin centrul acesteia: locul în care se aflau deţinuţii. Studierea planului îmi oferise o idee asupra dispunerii interioare, însă Lissa nu şi-a dat seama încotro ne îndreptam până când nu a văzut afişul: „Atenţie: intrarea in spaţiul deţinuţilor (Criminali)". Mi se părea o exprimare cam ciudată. Oare nu toţi cei de-aici erau criminali?

O pereche de uşi masive bloca pătrunderea în această secţiune, iar Wes a folosit atât un cod

electronic, cât şi o cheie obişnuită ca să treacă mai departe. Chiar dacă ritmul paşilor Lissei a rămas neschimbat, i-am simţit neliniştea ieşind în timp ce intram pe un coridor lung, pe care, de-o parte şi de cealaltă, se aflau celule cu gratii. Nici eu nu eram în largul meu, însă Wes — deşi în permanenţă cu simţurile treze — nu arăta nici cel mai mic semn de teamă. Wes intra tot timpul prin zona asta, mi-am dat seama. Îi cunoştea nivelul de securitate. Oricât de primejdioşi ar fi fost deţinuţii, să treacă pe lângă ei reprezenta, în cazul lui, o activitate de rutină.

Oricum, privirile aruncate pe furiş în celule mi-au făcut inima să-mi stea în loc. Micile compartimente erau cât se poate de întunecate şi de lugubre, conţinând doar un mobilier minimal. Cei mai mulţi dintre deţinuţi dormeau, din fericire. Câţiva ne-au privit totuşi cum treceam pe lângă ei. Niciunul nu a scos vreo vorbă, însă tăcerea lor era şi mai înfricoşătoare. Unii dintre moroii închişi acolo semănau cu oamenii obişnuiţi pe lângă care treceai pe stradă, făcându-mă să mă întreb ce faptă putuseră să comită de ajunseseră aici. Chipurile le erau triste, văduvite de orice speranţă. Tresărind, mi-am dat seama că unii dintre deţinuţi nu erau moroi: erau dhampiri. Părea logic, dar tot mă luase pe nepregătite. În definitiv, şi printre cei din neamul meu puteau să existe criminali, care trebuiau pedepsiţi.

Dar nu toţi deţinuţii dădeau impresia că erau inofensivi. Alţii arătau ca şi cum locul lor ar fi fost fără

doar şi poate aici, în Tarasov. Aveau în ei o anumită răutate, îţi stârneau o senzaţie sinistră când te ţintuiau cu privirile şi nu-ţi mai dădeau drumul. Ne examinau în cel mai mic amănunt, deşi, din ce motiv, nu puteam să-mi dau seama. Oare căutau ceva care le-ar fi putut oferi şansa de evadare? Oare puteau să vadă dincolo de măştile noastre? Sau erau, pur şi simplu, înfometaţi? Nu ştiam răspunsurile la toate aceste întrebări, dar mă linişte a prezenţa gardienilor tăcuţi postaţi pe toată întinderea culoarului. Mă mai liniştea şi faptul că nu-l vedeam pe Victor, ceea ce mă făcea să presupun că era găzduit pe un alt culoar. Nu puteam risca să fim recunoscute, nu încă.

În cele din urmă, am ieşit de pe culoarul deţinuţilor pe o pereche de uşi, ajungând în sfârşit în spaţiul pentru hrănire.

Şi aici plana senzaţia de temniţă medievală, însă imaginea trebuia menţinută, pentru deţinuţi. Lăsând deoparte aspectul, alcătuirea camerei hrănitorilor era similară cu cea de care dispunea Sf. Vladimir, doar că era mai mică. Câteva îţi ofereau o intimitate moderată, iar un moroi cu înfăţişare plictisită citea o carte la un birou, părând însă pe cale să adoarmă. Nu era decât un hrănitor în încăpere, un bărbat costeliv, între două vârste, care stătea pe un scaun, cu un aer de drogat pe faţă, holbându-se în gol.

Moroiul a tresărit la intrarea noastră, făcând ochii mari. În mod evident, reprezentam pentru el cel mai

palpitant eveniment din acea noapte. Nu a părut mirat când ne-a privit; din câte se părea, avea o slabă rezistenţă faţă de forţa de constrângere, ceea ce era bine de ştiut.

—Ce-i asta?

—Două prospături, tocmai sosite, l-a informat Wes.

—Dar nu sunt pentru noi, a zis moroiul. Noi niciodată nu avem parte de unele atât de tinere. Mereu ne dau hrănitori bătrâni şi storşi.

—Nu mă-ntreba pe mine, a replicat Wes, pornind deja spre uşă după ce ne-a arătat, mie şi Lissei, scaunele pe care să ne aşezăm. Era evident că escortarea a două hrănitoare era o misiune mai prejos de nivelul său.

—Marx le-a trimis aici până se trezeşte Sullivan, a explicat el din uşă deşi eu cred că o să se lămurească până la urmă că a fost o eroare. Numai că astea se plângeau că au nevoie de o doză.

—Minunat, a oftat moroiul. Ei bine, următoarea noastră masă e programată peste un sfert de oră, aşa că pot să-i dau o pauză lui Bradley, ăla de colo. Şi-aşa e atât de dus, încât mă îndoiesc c-o să observe dacă dă altcineva sânge în locul lui.

Wes a încuviinţat.

—Anunţăm noi după ce lămurim lucrurile.

Gardianul a plecat, iar moroiul a ridicat o mapă de pe birou, suspinând din nou. Aveam senzaţia că toţi cei de pe-aici se săturaseră de slujbele lor. Şi-i înţelegeam

perfect. Probabil că era un loc de muncă de-a dreptul mizerabil. Preferam la orice oră lumea largă.

—Cine e programat să se hrănească peste un sfert de oră? am întrebat.

Capul moroiului s-a smucit în sus; ochii-i erau plini de mirare. Nu era genul de întrebări pe care le puneau hrănitorii.

—Ce-ai zis?

Lissa s-a ridicat şi i-a captat privirea.

—Răspunde-i la întrebare.

Chipul individului a devenit flasc. Chiar *era* uşor de constrâns.

—Rudolf Kaiser.

Un nume pe care niciuna dintre noi nu-1 cunoştea. N-aveam de unde să ştim dacă nu cumva era aici pentru asasinate în masă, sau pentru o banală delapidare.

—Victor Dashkov când este programat? a întrebat Lissa.

—Peste două ore.

—Modifică programul. Spune-le paznicilor lui că s-a produs o rearanjare şi că trebuie să vină el acum, în locul lui Rudolf.

Ochii inexpresivi ai moroiului — acum cu o privire atât de buimacă pe cât era a lui Bradley, hrănitorul, zău aşa. Dădeau impresia că posesorul lor avea nevoie de câteva clipe ca să prelucreze ordinul primit.

—Da, a spus apoi.

—Este un lucru care se poate întâmpla în mod normal. N-o să trezească bănuieli.

—N-o să trezească bănuieli, a repetat el, cu o voce molcomă.

—Fă-o, i-a ordonat ea, cu duritate în glas. Sună-i, aranjează treaba, şi nu-ţi lua ochii de la mine.

Moroiul a executat ordinul. Vorbind la telefon, s-a prezentat ca fiind Northwood. După ce a închis, totul era deja aranjat. Nu mai aveam altceva de făcut decât să aşteptăm. Întregul meu trup părea torsionat de-atâta tensiune. Theo spusese că mai aveam mai mult de o oră până ca directorul să vină la serviciu. Până atunci, nimeni nu avea să ne pună întrebări. Eddie trebuia pur şi simplu să-şi omoare timpul împreună cu Theo şi să nu stârnească alte bănuieli în afara celor date de o eroare birocratică. *Fii calmă, Rose. Poţi s-o faci.*

În timp ce aşteptam, Lissa l-a constrâns pe Bradley, hrănitorul să se cufunde într-un somn adânc. Nu-mi doream martori, nici măcar drogaţi. La rândul meu, am deviat cu o forţă aproape insesizabilă camera video din încăpere, astfel încât să nu poată cuprinde cea mai mare parte a interiorului.

Fireşte, trebuia să ne descurcăm la plecare cu întregul sistem de supraveghere al închisorii, însă pentru moment era necesar ca nimeni din personalul de securitate să nu vadă cumva ceea ce urma să se întâmple.

Abia mă instalasem într-o nişă, când s-a deschis uşa. Lissa s-a aşezat pe scaunul ei, de lângă biroul lui Northwood, astfel încât să-şi poată concentra constrângerea asupra lui.

Îi dădusem instrucţiuni să fiu eu hrănitoarea. Chiar dacă eram într-un spaţiu aproape închis, prin ochii Lissei am văzul intrând grupul: doi gardieni... şi Victor Dashkov.

Aceeaşi suferinţă pe care o resimţise văzându-l la proces a săgetat-o şi acum. Pulsul i-a crescut. Mâinile au începui să-i tremure. Unicul lucru care o făcuse până la urmă să se calmeze atunci, la proces, fusese deznodământul, faptul că Victor urma să fie închis pentru totdeauna şi că nu mai putea să-i facă rău vreodată.

Iar acum, ne pregăteam să schimbăm toate acestea.

Prin puterea voinţei, Lissa şi-a alungat temerile din minte, astfel încât să-şi păstreze influenţa asupra lui Northwood. Gardienii care-l încadrau pe Victor erau severi şi pregătiţi să treacă la acţiune, deşi în realitate nu aveau nevoie de aşa ceva. Maladia care-l măcina de atâţia ani — cea pe care Lissa i-o vindecase temporar — începuse din nou să-şi scoată capul. Lipsa exerciţiului fizic şi a aerului proaspăt păreau să-şi fi cerut, la rândul lor, tributul, la fel ca şi limitarea cantităţilor de sânge de care se presupunea că ar avea parte deţinuţii. Paznicii îl încătuşaseră, ca o măsură

suplimentară de precauţie, iar greutatea metalului îl trăgea în jos, aproape făcându-l să-şi târşâie picioarele.

—Acolo, i-a zis Northwood, arătând spre mine. Aia.

Gardienii l-au condus pe Victor pe lângă Lissa, iar el abia dacă a învrednicit-o cu o a doua privire. Lissa lucrase acum cu o dublă constrângere: îl ţinea pe Northwood sub control şi, în acelaşi timp, întrebuinţase o explozie rapidă, astfel încât să i se pară nesemnificativă lui Victor atunci când trecea pe lângă ea. Gardienii l-au aşezat pe un scaun lângă mine, după care s-au retras, dar fără să-şi ia ochii de pe el.

Unul dintre ei a pornit o conversaţie cu Northwood, remarcând tinereţea noastră şi faptul că eram noi în domeniu.

Dacă va mai trebui să fac una ca asta vreodată, o s-o rog pe Lissa să ne farmece, ca să arătăm mai bătrâne.

Aşezat alături de mine, Victor s-a aplecat şi a deschis gura. Hrănirea era o a doua natură, aşa că nu prea avea nevoie să se gândească la ceea ce făcea. Era ca şi cum nu m-ar fi văzut.

Numai că, tocmai în clipa aceea... m-a văzut.

A încremenit, făcând ochii mari. Anumite caracteristici individualizau familiile regale ale moroilor, iar ochii de culoare deschisă, verzi ca jadul, se întâlneau atât la Dashkovi, cât şi la Dragomiri. Privirea aceea istovită, resemnată, dispăruse, iar ascuţimea şireată care-l caracteriza într-o atât de mare măsură — acel intelect viclean pe care-l cunoşteam atât

de bine - revenise brusc la locul ei. Îmi amintea în chip sinistru de unii dintre deţinuţii pe lângă care trecuserăm mai înainte.

Numai că era tulburat. La fel ca şi în cazul celorlalţi pe care-i întâlniserăm, farmecul meu îi încâlcea gândurile. Simţurile îi spuneau că eram un om obişnuit... şi, cu toate acestea, iluzia nu era perfectă. Mai exista şi faptul că Victor, fiind un redutabil mânuitor al forţei de constrângere, dar fără să fie utilizator al spiritului, era relativ imun la ea. Şi, exact aşa cum eram noi, adică eu, Eddie şi Lissa, imuni fiecare la farmecele celorlalţi, pentru că ne cunoşteam adevăratele identităţi, acelaşi efect îl cunoştea acum şi Victor. Oricât ar fi insistat mintea lui că aş fi fost o femeie oarecare, ochii opuneau că sunt Rose Hathaway, chiar şi cu peruca pe care-o purtam. Şi, de îndată ce această informaţie a căpătat contururi ferme, iluzia umană a dispărut pentru el.

Un zâmbet intrigat i s-a întins lent pe chip, dezgolindu-i în mod ostentativ colţii.

—Măi, măi. Asta ar putea să fie cea mai bună masă din viaţa mea.

Vocea abia i se auzea, acoperită fiind de conversaţia celorlalţi.

—Apropie-ţi dinţii de mine, şi-o să fie ultima ta masă, am murmurat, la fel de încet. Dar, dacă vrei să ai vreo şansă să scapi de-aici şi să mai vezi lumea, o să faci exact ceea ce-ţi spun eu.

Mi-a adresat o privire întrebătoare. Am inspirat adânc, îngrozită de ceea ce aveam să spun în continuare.

—Atacă-mă!

ŞAPTE

—**NU CU DINŢII, AM ADĂUGAT** în grabă**.** Aruncă-te în mine! Foloseşte-ţi cătuşele! Orice crezi că poţi să faci. Victor Dashkov nu era nicidecum un prost. Alţii poate ae fi şovăit, sau ar mai fi pus întrebări. El, nu. Chiar dacă nu ştia precis ce avea să se întâmple, simţea că era o şansă să obţină libertatea. Poate chiar singura şansă de care ar avut vreodată parte. Era o persoană care-şi petrecuse bucată din viaţă ticluind tot felul de planuri complicate, aşa că era un profesionist când venea vorba să participe la ele.

Ridicându-şi braţele atât cât putea, s-a năpustit asupra mea prefăcându-se de minune că încearcă să mă sugrume cu lanţul care unea cătuşele. La rândul meu, am scos un ţipăt răsunător. Într-o clipă, gardienii erau deja acolo, încercând să-l oprească pe deţinutul dement care ataca, în nesăbuinţa lui o biată fată. Dar, în timp ce săreau să-l supună, am sărit şi eu atacându-i chiar pe *ei*.

Chiar dacă s-ar fi aşteptat să fiu periculoasă — şi nici prin gând nu le trecuse aşa ceva —, îi luasem pri surprindere şi nu au mai avut timp să reacţioneze. *Aproape* că-mi părea rău pentru cât de nedrept era faţă de ei.

Pe primul, l-am pocnit suficient de tare cât să-l scape din ochi pe Victor şi să zboare înapoi, izbindu-se de peretele de lângă Lissa, care-1 constrângea cu disperare pe Northwood să-şi păstreze calmul şi să nu sune pe nimeni, în toiul acestui haos. Celălalt gardian a avut ceva mai mult timp la dispoziţie ca să reacţioneze, însă tot s-a mişcat prea lent, dându-i drumul lui Victor şi întorcându-se spre mine. M-am folosit de faptul că avea garda jos şi l-am nimerit cu un pumn, forţând trecerea într-o încleştare corp la corp. Era masiv şi redutabil, şi de îndată ce a ajuns să mă considere o ameninţsre, nu s-a mai dat înapoi. Un pumn primit în umăr mi-a trimit un junghi de durere prin tot braţul, însă replica mea a fost o lovitură rapidă de genunchi în burtă. Între timp, colegul lui s-a pus pe picioare şi s-a îndreptat spre noi. Trebuia să pun cât mai repede capăt luptei, nu doar pentru binele meu, dar şi fiindcă, neîndoielnic, aveau să cheme întăriri dacă li se ivea o cât de mică ocazie.

L-am înşfăcat pe cel aflat mai aproape de mine şi l-am îmbrâncit cât am putut de tare într-un perete... cu capul înainte. S-a clătinat, năucit, iar eu am repetat mişcarea şi cu partenerul lui care tocmai ajunsese lângă mine. Primul gardian s-a prăbuşit pe podea, fără

simţire. Detestam să fac una ca asta, însă din fericire, un capitol al pregătirii mele se ocupase de distincţia între a scoate pe cineva din luptă şi a omorî. Sărmanul nu avea să se aleagă decât cu o durere de cap. Cel puţin, aşa speram. Celălalt gardian se avântase totuşi deja în ofensivă, aşa că am început să ne rotim, unul în faţa celuilalt, trimiţându-ne câte un pumn şi ferindu-ne de câte un altul.

—Nu trebuie să-l dobori! am strigat spre Lissa. Avem nevoie de el. Constrânge-l!

Replica ei mi-a venit prin intermediul legăturii. Era capabilă să constrângă două persoane în acelaşi timp, însă asta cerea o grămadă de energie. Deşi nu şi-o consumase încă, nu putea risca să şi-o epuizeze atât de devreme. Frustrarea ei luă locul fricii.

—Northwood, la culcare! s-a răstit ea. Chiar acolo! Cu capul pe birou! Eşti mort de oboseală şi-o să dormi ore în şir. Privind cu coada ochiului, l-am zărit pe Northwood prăbuşindu-se, izbindu-se cu capul de birou cu un *buf* zgomotos. Probabil că până ne terminam noi treaba, toţi cei de-aici aveau să se aleagă cu creierii zdruncinaţi. Atunci, m-am azvârlit asupra gardianului, folosindu-mi toată greutatea ca să îl aduc în raza vizuală a Lissei. Şi-a făcut şi ea loc în încăierarea noastră. Gardianul i-a aruncat o privire surprinsă, şi ei nici nu i-a trebuit mai mult.

—Stai!

Nu a reacţionat la fel de repede ca Northwood, însă tot a căzut. Individul ăsta se dovedea mai rezistent.

—*Încetează lupta!* a strigat ea cu mai multă forţă, intensificându-şi puterea voinţei.

Rezistent sau nu, n-avea cum să se împotrivească unui atac atât de puternic. Braţele i-au căzut pe lângă corp, iar el a încetat să se mai lupte cu mine. M-am tras înapoi, respirând normal şi potrivindu-mi peruca la locul ei.

—Să-l ţin pe ăsta aşa o să fie cam greu, mi-a mărturisit Lissa.

—Greu, adică cinci minute, sau cinci ore?

—Undeva pe la mijloc.

—Atunci, hai să mergem! Ia de la el cheia lui Victor.

I-a cerut gardianului cheia de la cătuşe. Victor ne-a spun că era la celălalt gardian. Zis şi făcut: l-am percheziţionai pe sărmanul inconştient — respiraţia îi era regulată, Slavă Domnului! — şi am găsit cheia. Pe urmă, mi-am îndreptat întreaga atenţie spre Victor. De îndată ce începuse lupta, retrăsese într-o parte şi, pur şi simplu, urmărise tăcut scena, în timp ce, nu mă îndoiam, tot felul de noi posibilităţi prindeau contur în mintea lui sucită.

M-am apropiat de el şi mi-am pus „masca de groază", in timp ce ridicam mâna cu cheia.

—Acum, o să-ţi descui cătuşele, l-am anunţat cu o voce în acelaşi timp mieroasă, dar şi ameninţătoare. O

să faci exact ceea ce-ţi spunem noi. N-o să fugi, n-o să sari la bătaie, şi nici n-o să te amesteci în vreun fel în planurile noastre

—Da? Nu cumva mai nou ai început să foloseşti şi tu constrângerea, Rose? a replicat el sec.

—N-am nevoie, am ripostat, descuindu-i cătuşele. Pot să te las fără simţire la fel de uşor ca pe tipul de colo şi să te târăsc după mine afară. Pentru mine, e tot aia.

Cătuşele grele şi lanţul au căzut pe podea. Expresia aceea vicleană, plină de sine, i-a rămas mai departe întipărită pe chip; şi-a frecat uşor, cu degetele, încheieturile fiecărei mâini. Am observat că avea tăieturi şi vânătăi. Cătuşele nu erau comode, însă refuzam să-mi fie milă de el. Deodată, şi-a ridicat privirea spre noi.

—Absolut încântător, a meditat cu voce tare. Dintre toate persoanele care ar fi putut încerca să mă salveze, nu m-aş fi aşteptat niciodată la voi două... şi totuşi, dacă stau să mă gândesc, probabil că sunteţi singurele capabile să faceţi asta.

—N-avem nevoie de compunerile tale, Hannibal, l-am întrerupt eu. Şi nu folosi termenul de *salvare*. Dă impresia c-ai fi cine ştie ce erou încarcerat pe nedrept.

Victor şi-a arcuit o sprânceană, ca şi cum ar fi considerat că, într-adevăr, acesta era cazul lui. Dar, în loc să mă contrazică, a făcut un semn din cap spre Bradley, care chiar dormise pe toata durata luptei. La

cât era de drogat, constrângerea Lissei era mai mult decât suficientă ca să-l doboare.

—Daţi-mi-l mie, a cerut Victor.

—Ce? m-am răstit. N-avem timp de-aşa ceva!

—Iar eu nu am forţă pentru ce-aveţi voi de gând, a şuierat Victor.

Masca lui agreabilă şi atotcunoscătoare căzuse, lăsând loc unei ce vădea viciu şi disperare.

—Închisoarea implică mult mai multe decât gratiile. Ne înfometează, privându-ne de alimente şi de sânge, vrând să ne menţină cât mai slăbiţi. Mersul e singurul exerciţiu fizic de care am avut parte aici, dar şi el înseamnă un efort destul de mare. Aşa că, dacă nu ai de gând cu adevărat să mă târăşti afară de-aici, dă-mi sânge!

Asta mi-a tăiat orice posibilitate de replică.

—Hai, dar grăbeşte-te.

Am privit-o, uluită. Fusesem pe cale să-l refuz pe Victor, dar prin legătura noastră receptasem un neobişnuit amestec de sentimente din partea ei. Compasiune şi... înţelegere. O, sigur că îl ura în continuare, fără discuţie. Dar mai ştia şl ce înseamnă să trăieşti din cantităţi drămuite de sânge.

Din fericire, Victor s-a mişcat repede. Gura lui s-a lipit de gâtul omului, practic înainte ca Lissa să-şi termine vorbele. Năuc sau nu, pentru Bradley era de-ajuns să simtă dinţii înfipţi în gâtul lui, ca să se trezească. A tresărit, însă pe faţă i s-a întipărit imediat

extazul tipic hrănitorilor, provocat de endorfinele vampirilor. Un scurt jet de sânge era ce i-ar fi fost necesar lui Victor, însă atunci când ochii lui Bradley au început să se facă mari de surprindere, mi-am dat seama că Victor voia mai mult decât o sorbitură rapidă. Dintr-un salt, l-am şi smuls pe Victor de pe hrănitor, care avea un aer buimac.

—Ce naiba faci? l-am luat la rost pe Victor, zgâlţâindu-l cu putere. Era un gest pe care-mi doream de multă vreme să-l fac. Credeai că poţi să-l secătuieşti de sânge şi să te prefaci în strigoi chiar sub ochii noştri?

—Nu prea, a răspuns Victor, crispându-se sub strânsoarea mea.

—Nu asta făcea, a intervenit Lissa. Doar şi-a pierdut controlul pentru o clipă.

Setea de sânge fiindu-i satisfăcută, lui Victor i-au revenit şi manierele elegante.

—O, Vasilisa! Mereu înţelegătoare.

—Nu ţi-o lua în cap, a mârâit ea.

M-am uitat chiorâş la amândoi.

—Trebuie să plecăm. Imediat.

M itiu întors spre gardianul aflat sub constrângerea Lissei.

—Du ne în sala unde sunt monitorizate camerele de supraveghere.

Nu a reacţionat la comanda mea, aşa că, oftând, am privit-o nerăbdătoare pe Lissa. Ea a repetat cererea mea, iar el s-a întors imediat spre ieşire. Nivelul

adrenalinei mi-a crescut mult, ca urmare a luptei, şi eram încordată să terminăm cu toate astea şi să plecăm de-acolo. Prin intermediul legăturii o simţeam şi pe ea agitată. Chiar dacă-i justificase nevoia de sânge lui Victor, în timp ce mergeam se ţinea cât mai departe de el cu putinţă. Conştientiza treptat ce anume era şi ce făcea. Mi-aş fi dorit s-o pot face să se relaxeze, însă nu aveam timp.

L-am urmat pe gardian — Lissa îl întrebase cum îl cheamă, Giovanni, îi răspunsese — prin mai multe coridoare şi puncte de control. Drumul pe care ne conducea trecea pe la marginile închisorii, nu printre celule. Mi-am ţinut respiraţia aproape tot timpul, îngrozită de gândul că am putea da peste cineva. Prea mulţi alţi factori conlucrau împotriva noastră; nu ne mai trebuia şi aşa ceva. Norocul era de partea noastră totuşi în continuare şi n-am dat peste nimeni; probabil ca rezultat al faptului că ne desfăşuram activitatea spre sfârşitul nopţii, şi nici nu treceam printr-o zonă de înaltă securitate.

Lissa şi Mia l-au obligat şi pe gardianul de la Curte să ne dea înregistrările camerelor de supraveghere de-acolo, când nu am fost de faţă. Când Giovanni ne-a condus în sala de supraveghere a închisorii, nu mi-am putut stăpâni un mic icnet. Monitoarele umpleau pereţii, iar în faţa lor se întindeau console cu tot felul de butoane şi comutatoare complicate. Birouri ticsite de computere erau pretutindeni. Aveam senzaţia că

încăperea asta avea puterea de a decola ca o rachetă în spaţiul cosmic. Tot ce se afla în închisoare putea fi văzut de-aici: fiecare celulă, cele câteva holuri, până şi biroul directorului, unde Eddie stătea la palavre cu Theo. Iar înăuntru mai erau doi gardieni, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ne văzuseră trecând pe coridoare. Totuşi, nu; erau mult prea concentraţi asupra unei alte imagini, cea a unei camere video întoarse cu faţa spre un perete gol. Era cea pe care o mişcasem eu, în sala hrănitorilor.

Stăteau aplecaţi spre acel monitor, iar unul dintre ei tocmai spunea că era cazul să cheme pe cineva care să verifice ce se petrecuse acolo. Apoi, şi-au ridicat amândoi privirile observându-ne.

—Ajut-o să-i doboare, i-a ordonat Lissa lui Giovanni. Din nou, o ezitare. Ne-am fi descurcat mai bine cu un „ajutor" dotat cu o voinţă mai slabă, însă Lissa nu avea de unde să ştie atunci când îl alesese. Ca şi mai devreme, a reacţionat până la urmă. Şi tot la fel ca mai devreme, surpriza a jucat un rol important în înfrângerea rezistenţei celor doi gardieni. Eu eram o străină — ceea ce îi făcuse să treacă imediat în gardă —, dar tot le păream o fiinţă omenească. În schimb, Giovanni era colegul lor de muncă; nu s-ar fi aşteptat la un atac din partea lui.

Cu toate acestea, nu a fost deloc simplu să-i doborâm. Faptul că aveam un ajutor îmi era de mare folos: Giovannl îşi cunoştea bine meseria. L-am lăsat

destul de repede fără cunoştinţă pe unul dintre gardieni, Giovanni folosindu-se de o priză cu strangulare şi tăindu-i respiraţia până când l-a făcut să se prăbuşească. Celălalt gardian s-a ţinut la distanţă şi, după cum am remarcat, îi tot fugeau ochii spre unul dintre pereţi. Acolo se găseau un extinctor, un întrerupător pentru lumină, dar şi un buton rotund, din argint.

—Asta-i alarma! a exclamat Victor, exact în timp ce gardianul se repezea spre buton.

Giovanni şi cu mine l-am placat în acelaşi timp, oprindu-l numai cu o clipă înainte ca degetele lui să atingă butonul, ceea ce ar fi însemnat să fie trimisă o întreagă legiune de gardieni asupra noastră. Un pumn în cap l-a făcut şi pe ultimul knock-out. Cu fiecare persoană pe care o doboram în această închisoare, un nod de vinovăţie şi de greaţă mi se răsucea tot mai strâns în stomac. Gardienii erau băieţii buni, şi nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc mereu că eu eram în tabăra răului.

Acum, fiindcă rămăseserăm numai noi, Lissa ştia care trebuie să fie pasul următor.

—Giovanni, scoate toate camerele din funcţiune şi şterge înregistrările din ultima oră. De data aceasta, ezitarea lui a fost mult mai mare. Făcându-l să lupte împotriva prietenilor săi, Lissa avusese nevoie de foarte multă putere de constrângere. Acum, îşi exercita controlul asupra lui, însă forţele ei scădeau, şi avea să

devină din ce în ce mai greu să-l facă să se supună comenzilor.

—Fă ce ţi spune, a mârâit ameninţător Victor, postându-se lângă Lissa. Ea a tresărit simţindu-i apropierea, însă atunci când privirea lui şi-a unit puterea cu a ei, Giovanni s-a supus ordinului şi a început să tragă de întrerupătoarele de pe consolă. Puterea lui Victor nu se compara nici pe departe cu a Lissei, însă mica lui explozie de constrângere sporise efectul celei exercitate de ea.

Unul câte unul, monitoarele s-au întunecat, după care Giovanni a tastat câteva comenzi la computerul care înmagazina imaginile digitale captate de camere. Mai multe rânduri roşii de eroare au început să clipească pe console, dar acum nu mai era nimeni acolo ca să rezolve problema.

—Chiar dacă le şterge, există specialişti care ar putea să le recupereze de pe hard-disc, a remarcat Victor.

—E un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, am ripostat, enervată. Reprogramarea, sau cum i-o zice, încă nu intră în panoplia mea de aptitudini.

Victor şi-a dat ochii peste cap.

—Poate că da, dar distrugerea sigur este printre ele.

Mi-au trebuit câteva clipe până să înţeleg la ce se referea, dar apoi mi-a picat fisa. Oftând, am înşfăcat extinctorul de pe perete şi am izbit computerul până când n-a mai rămas din el decât un morman de frânturi

din plastic şi din metal. Lissa tresărea la fiecare lovitură şi tot trăgea cu ochiul spre uşă.

—Sper să fie bine izolată acustic încăperea, a bombănit ea.

—Pare zdravănă, am replicat, încrezătoare. Iar acum, a venit vremea să plecăm.

Lissa i-a poruncit lui Giovanni să ne conducă spre biroul directorului, aflat la intrarea în închisoare. El s-a supus ducându-ne înapoi prin labirintul prin care merseserăm mai devreme. Codurile ştiute de el şi cardul lui de securitate ne-au trecut de fiecare punct de control.

—Presupun că n-ai putea să-l constrângi pe Theo să ne lase ieşim, nu? am întrebat-o pe Lissa.

Buzele i s-au strâns într-o linie aspră. A scuturat din cap. Nu ştiu nici măcar până când pot să-l mai ţin pe Giovanni. N-am mai folosit niciodată pe cineva în chip de marionetă.

—Nu-i nimic, i-am zis, încercând s-o liniştesc, dar să-mi dai şi mie curaj. Hai că aproape am terminat.

Numai că trebuia să mai trecem de o încăierare. După ce bătusem măr jumătate din strigoii Rusiei, încă mă simţeam pe propriile puteri, însă sentimentul de vinovăţie nu reuşea să mă părăsească. Iar dacă aveam să dăm peste o duzină de gardieni, nici măcar forţele mele nu aveau să fie suficiente. Îmi cam pierdusem orientarea după planul fotocopiat, dar am observat că drumul pe care ne ducea Giovanni înapoi spre biroul

directorului trecea, până la urmă, printr-un bloc de celule. Din nou, un afiş prevenitor deasupra capetelor noastre: „Atenţie: intrarea în spaţiul deţinuţilor (Psihiatrie)”.

—Psihiatrie? am întrebat, nedumerită.

—Normal, a murmurat Victor. Unde altundeva crezi că îi trimite pe deţinuţii cu probleme psihice?

—În spitale, am replicat, abţinându-mă de la o glumă legată de convingerea că toţi criminalii au probleme psihice.

—Ei bine, nu totdeauna...

—Stop!

Lissa l-a întrerupt şi s-a oprit brusc în faţa uşii. Noi ceilalţi aproape că ne-am ciocnit de ea. S-a retras grăbită, făcând câţiva paşi.

—Care-i problema? am întrebat-o.

Ea s-a întors spre Giovanni.

—Găseşte alt drum spre birou.

—E cel mai rapid, a argumentat el. Lissa a clătinat încetişor din cap.

—Nu mă interesează. Găseşte altul, unul pe care să nu dăm de lume.

Gardianul s-a încruntat, însă forţa ei de constrângere îl ţinea încă sub control. S-a întors brusc, obligându-ne să ne grăbim ca să putem ţine pasul cu el.

—Care-i problema? am insistat. Gândurile Lissei erau prea învălmăşite ca să pot extrage motivul din ele. A făcut o grimasă.

—Am simţit aure ale spiritului dincolo.

—*Ce?* Câte?

—Cel puţin două. Nu ştiu dacă m-au simţit sau nu.

Dacă n-ar fi fost vorba despre faptul că nu-l mai putea ţine mult sub stăpânirea ei pe Giovanni, ca şi nevoia de a ne grăbi, m-aş fi oprit imediat.

—Utilizatori ai spiritului...

Lissa căuta de multă vreme şi cu multă asiduitate alte persoane ca ea. Cine-ar fi crezut că le-am fi putut găsi acolo. Dar, la urma urmei... poate c-ar fi trebuit să ne aşteptăm. Doar ştiam că utilizatorii spiritului mergeau pe buza unei prăpăstii a demenţei. De ce n-ar fi sfârşit ei într-un astlel de loc? Şi, dacă mă gândeam la câtă osteneală ne dădusem doar ca să aflăm de existenţa închisorii acesteia, nu era de mirare că şi aceşti utilizatori ai spiritului rămăseseră ascunşi. Mă îndoiesc că vreunul dintre cei care lucrau aici avea vreo idee cât de vagă, despre ei.

Am schimbat o scurtă privire între noi. Ştiam cu câtă

ardoare şi-ar fi dorit să cerceteze, însă nu era timp acum. Victor părea deja mult prea interesat de ceea ce vorbiserăm, aşa că următoarele cuvinte ale Lissei au răsunat doar în capul meu: *Sunt destul de convinsă că oricare utilizator al spiritului ar putea să vadă dincolo de farmecul meu. Nu putem risca să afle cum arătăm în realitate... chiar dacă descrierile ar proveni de la persoane considerate nebune.*

Am înclinat din cap în semn că înţelesesem, lăsând deoparte curiozitatea, şi chiar regretul. Va trebui să vedem altă dată despre ce e vorba; să zicem, data viitoare când ne vom hotărî *să dăm o* spargere într-o închisoare de maximă securitate.

Am ajuns în fine în biroul lui Theo, fără alte incidente; capul îmi bubuise cu furie pe tot timpul drumului, în timp creierul îmi repeta întruna: *Du-te! Du-te! Du-te!* În clipa în care grupul nostru şi-a făcut intrarea, Eddie şi Theo sporovăiau pe tema politicilor de la Curte. Eddie a sărit imediat în picioare şi s-a aruncat asupra lui Theo, dându-şi seama că a venit vremea să plecăm. L-a strangulat la fel de eficient pe Theo cum făcusem eu mai devreme cu Giovanni, şi m-am bucurat că se mai ocupa şi altcineva de treburile murdare, nu numai eu. Din nefericire, Theo a izbutit să scoată un chelălăit pe cinste înainte să leşine şi să se prăbuşească pe podea.

Imediat, cei doi gardieni care ne escortaseră mai devreme au năvălit în birou. Eu şi cu Eddie ne-am avântat în încăierare, iar Lissa şi Victor l-au constrâns pe Giovanni să ni ne alăture. Totuşi, ca să ne îngreuneze misiunea, chiar după ce-am reuşit să-l înfrângem pe unul dintre gardieni, Giovanni s-a smuls de sub efectul constrângerii şi a început să lupte *contra* noastră. Mai rău, a dat fuga spre peretele pe care am constatat — prea târziu — că se găsea un alt buton de

alarmă tot din argint. A izbit cu pumnul în el, şi un vaiet pătrunzător a umplut atmosfera.

—Fir-ar al naibii! am urlat.

Abilităţile Lissei nu cuprindeau şi înfruntările fizice, iar Victor nu era cu mult mai breaz. Cădea în sarcina mea şi a lui Eddie să terminăm cu cei doi rămaşi... şi trebuia s-o facem cât mai *repede*. Cel de-al doilea dintre gardienii din escortă s-a prăbuşit, după care am rămas numai noi doi şi Giovanni, A izbutit să-mi dea o lovitură straşnică: una care m-a făcut să mă dau cu capul de perete. Nu fusese suficient de tare încât să mă facă să leşin, dar oricum lumea s-a învârtit cu mine şi pete negre şi albe mi-au dănţuit prin faţa ochilor. Lovitura m-a ţintuit pe loc pentru moment, dar imediat Eddie s-a aruncat peste el şi, în scurt timp, nici Giovanni nu mai reprezenta un pericol.

Eddie m-a prins de braţ ca să mă echilibreze, după care am ieşit tuspatru în goana mare din cameră. Am mai aruncat o privire peste umăr spre trupurile fără simţire, certându-mă încă o dată pentru ceea ce făcusem. Totuşi, nu aveam timp pentru învinovăţiri. Trebuia să ieşim de-acolo imediat. Toţi gardienii din închisoare aveau să ajungă aici în mai puţin de un minut.

Grupul nostru a alergat spre uşile principale, dar numai să constate că erau încuiate pe dinăuntru. Eddie a tras o înjurătură şi ne-a cerut să-l aşteptăm acolo. A fugit înapoi biroul lui Theo şi s-a întors cu unul dintre

cardurile de acces cu care Giovanni deschisese o mulţime de uşi. După cum era de aşteptat, acesta ne-a permis să ieşim, şi ne-am repezit nebuneşte spre maşina închiriată. Ne-am înghesuit toţi patru; spre bucuria mea, Victor a ţinut pasul cu noi şi s-a abţinut complet de la sâcâitoarele lui comentarii.

Eddie şi-a înfipt piciorul în ambreiaj şi a pornit pe drumul pe care veniserăm. Eu stăteam lângă el, în faţă.

—Pot să-ţi garantez că tipul de la poartă ştie de alarmă, l-am prevenit pe Eddie. Speraserăm iniţial că vom putea să ieşim pur şi simplu, spunându-i că, până la urmă, fusese vorba despre o încurcătură birocratică.

—Mhî, m-a aprobat Eddie, cu faţa împietrită. Aşa cum mă aşteptam, gardianul a ieşit din ghereta lui, agitându-şi mâinile.

—Aia o fi o armă? am strigat.

—Doar n-o să mă opresc ca să aflu, a ripostat Eddie, proptindu-şi cu putere talpa pe acceleraţie, iar când gardianul a înţeles că oricum aveam să trecem, s-a dat imediat la o parte din drum. Am spulberat braţul de lemn care bloca drumul în mii de aşchii.

—Bud o să rămână şi cu garanţia, am remarcat.

În urma noastră, am auzit zgomotul focurilor de armă. Eddie a mai scăpat o înjurătură, dar pe măsură ce goneam mai departe, sunetele deveneau din ce în ce mai slabe şi, curând, am ieşit din bătaia focului. Abia atunci, a suspinat uşurat.

—Dacă ne nimerea vreun cauciuc sau vreun geam, aveam mult mai multe motive de îngrijorare decât garanţia.

—O să trimită după noi, a rostit Victor, de pe bancheta din spate. Încă o dată, Lissa se depărtase de el cât putuse. Probabil chiar acum pornesc camionetele.

—Ai impresia că nu ne-am dat seama şi noi? l-am bruştuluit. Ştiam că încerca să se facă util, însă era ultima persoană căreia aş fi dorit să-i aud vocea în clipele acelea. Şi, chiar în timp ce vorbeam, aruncând o privire înapoi, am zărit contururile întunecate a două vehicule, gonind pe drum în urma noastră. Câştigau repede teren, înlăturând orice îndoială cu privire la faptul că SUV-urile ar fi fost capabile să prindă curând din urmă micul nostru automobil compact.

Mi-am consultat GPS-ul.

—Trebuie să cotim în curând, l-am prevenit pe Eddie, deşi nu avea nevoie de sfatul meu.

Ne alcătuiserăm anticipat un traseu pentru fugă, unul care cuprindea o mulţime de viraje strânse pe acele drumuri îndepărtate şi izolate. Din fericire, chiar erau cu duiumul. Eddie a tras cu putere de volan în stânga şi, aproape imediat, în dreapta. Şi totuşi, vehiculele urmăritoare rămăseseră mai departe vizibile în oglinda noastră retrovizoare. Abia după alte câteva cotituri, drumul a rămas liber în urma noastră.

O tăcere încordată plutea în automobil în timp ce aşteptam să ne ajungă din urmă gardienii. Dar nu ne-au

ajuns. Luasem viraje derutante, dar mi-au trebuit aproape zece minute ca să accept că, probabil, reuşiserăm s-o scoatem la capăt.

—Cred că i-am pierdut pe drum, a zis Eddie, cu mirare în glas, în ton cu simţămintele mele. Avea încă faţa brăzdată de cute de îngrijorare, iar degetele lui strângeau cu putere volanul.

—N-o să-i pierdem până nu ieşim cu bine din Fairbanks, am replicat. Sunt convinsă că o să-l scotocească, şi nu e deloc un oraş prea mare.

—Unde mergem? s-a interesat Victor. Dacă mi-e permis să-ntreb.

M-am foit pe scaunul meu până am ajuns într-o poziţie în care să-l pot privi în ochi.

—Asta tu trebuie să ne spui. Oricât de greu ar fi de crezut, n-am făcut toate astea pentru că ne-ar fi fost dor de amabila ta companie.

—Asta chiar ar fi fost greu de crezut.

L-am privit cu ochii mijiţi.

—Vrem să dăm de fratele tău. De Robert Doru.

Am avut satisfacţia de a-l fi prins pe Victor pe picior greşit pentru o clipă. Apoi, expresia vicleană a revenit pe chipul său.

—Fireşte! E urmarea cererii lui Abe Mazur, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e genul care să accepte un răspuns negativ. Dar, desigur, n-aş fi ghicit vreodată că eraţi în cârdăşie cu el.

După toate aparenţele, Victor nu ştia că în realitate cârdăşia era o legătură de familie, cu Abe, dar n-aveam de gând să-i îmbogăţesc cunoştinţele.

—Irelevant, am replicat, cu răceală. Iar acum, o să mă duci la Robert. Unde e?

—Ai uitat, Rose, a rostit Victor, gânditor. Nu tu eşti cea care se ocupă de constrângeri pe-aici.

—Nu, dar sunt cea care poate să te lege fedeleş pe marginea drumului şi să dea un telefon anonim la închisoare anunţându-ţi coordonatele geografice.

—Şi eu de unde ştiu că, după ce obţii ce vrei de la mine n-o să mă predai oricum? m-a întrebat. N-am niciun motiv să mă încred în tine.

—Ai dreptate. Şi eu sunt al naibii de sigură că n-aş avea încredere în mine. Dar, dacă totul iese cum trebuie, ar putea să existe o şansă ca, pe urmă, să te lăsăm liber.

Ba nu, în realitate nu exista niciuna.

—Nu e o carte pe care ai vrea s-o joci? N-o să mai ai niciodată o ocazie ca asta, şi tu o ştii bine.

Victor nu a mai avut vreo replică spirituală de data asta. Încă un punct pentru mine.

—Aşadar, am continuat, ne duci la el, sau nu?

Tot felul de gânduri pe care nu le puteam descifra i se învolburau în minte. Fără îndoială, chibzuia cum să întoarcă situaţia în avantajul lui, probabil încercând să-şi dea seama cum ar fi putut să scape de noi înainte să ajungem la Robert. Cel puţin, eu aşa aş fi procedat.

—Las Vegas, a rostit el, până la urmă. Trebuie să ajungem la Las Vegas.

OPT

DUPĂ CÂT ÎI FĂCUSEM capul mare lui Abe în legătură cu faptul că ajungeam mereu în locuri îndepărtate, de rahat, ar fi trebuit să mă arăt entuziasmată de perspectiva unei excursii în Oraşul Păcatului. Din nefericire, aveam câteva rezerve în legătură cu următoarea mea expediţie eroică. În primul rând, un loc ca Las Vegas ar fi fost ultimul în care m-aş fi aşteptat să găsesc un sihastru pe jumătate nebun. Din frânturile de informaţii pe care le aveam, Robert ajunsese să fie cam sărit de pe fix şi-şi dorea să fie singur. Un oraş aglomerat, plin de turişti, cam greu s-ar fi potrivit cu această descriere. Pe urmă, pentru că astfel de oraşe constituiau terenuri de vânătoare perfecte pentru strigoi. Aglomerat. Nechibzuit. Stăpânit de inhibiţii. Era foarte uşor să dispară oamenii de acolo... mai ales că majoritatea ieşea pe timpul nopţii.

O parte din mine era convinsă că aveam de-a face cu un şiretlic din partea lui Victor, însă el s-a jurat cu cerul şi cu pământul că spusese adevărul. În consecinţă,

neavând vreo vreo altă pistă de urmat, Las Vegasul a devenit următoarea noastră destinaţie. Oricum, nu aveam prea mult timp la dispoziţie ca să dezbatem problema, ştiind că urmăritorii noştri vor întoarce pe dos întregul Fairbanks în căutarea noastră. E adevărat farmecele Lissei ne modificaseră înfăţişările destul ca să nu caute persoane care să ne semene. Totuşi, pe Victor îl ştiau prea bine cum arată, deci cu cât dispăream mai curând din Alaska asta, cu atât era mai bine.

Din nefericire, mai aveam o mică problemă.

—Victor nu are acte, a remarcat Eddie. Nu putem să urcăm în avion.

Era adevărat. Toate bunurile lui Victor fuseseră confiscate de autorităţile închisorii, iar în vâltoarea dezactivării sistemelor de securitate şi a doborârii a jumătate de duzină de gardieni, nu prea avuseserăm timp să mergem să-i căutăm obiectele personale. Forţa de constrângere a Lissei era mentală, însă ea se simţea epuizată după cât o întrebuinţase în închisoare. În plus, era foarte probabil ca aeroportul să fie supravegheat de gardieni.

„Prietenul" nostru Bud, tipul care închiria maşini, a fost şi cel care ne-a oferit soluţia. Nu fusese deloc entuziasmat să-şi vadă automobilul restituit cu toate acele zgârieturi rezultate din cutezătorul pilotaj al lui Eddie, dar un suficient de gros teanc de bancnote făcuse în cele din urmă să înceteze bombănelile omului despre

„să mai închiriezi maşini unor puştani". Victor a fost cel care s-a gândit la un plan alternativ şi i l-a sugerat lui Bud.

—Există vreun aerodrom particular prin preajm.Am putea să-nchiriem un avion?

—Sigur că da, a răspuns Bud. Dar n-o să fie deloc ieftin.

—Asta nu e o problemă, am zis eu.

Bud ne-a aruncat o privire bănuitoare.

—Dar voi ce-aţi făcut, aţi jefuit vreo bancă, sau ce?

Nu, dar eram plini de bani. Lissa avea un fond succesoral care-i aloca lunar bani până la împlinirea vârstei de optsprezece ani, precum şi un card de credit cu o limită ridicată. Aveam şi eu un card de credit, rămas de când îl dusesem cu zăhărelul pe Adrian, convingându-l să-mi finanţeze expediţia în Rusia. Renunţasem la restul averilor, ca de exemplu la impresionantul cont bancar pe care mi-l deschisese. Dar, chiar dacă procedam incorect, chiar dacă nu mă hotărâsem să-mi păstrez un as în mânecă, era doar pentru cazuri de urgenţă.

Iar aceasta era categoric o urgenţă, aşa că am folosit cardul plătind o parte din costul zborului particular. Pilotul nu putea să ne ducă tocmai până la Las Vegas, dar tot putea să ne ducă până la Seattle, unde urma să ne pună în legătură cu alt pilot, cunoscut de-al lui, ca să parcurgem restul drumului. Iarăşi bani.

—Şi iarăşi Seattle, am cugetat cu voce tare, înainte ca avionul să decoleze. În interiorul micului avion cu reacţie erau patru scaune, câte două pe fiecare parte, faţă în faţă. Eu stăteam lângă Victor, iar Eddie, vizavi de el. Ne imaginaserăm că era cea mai bună configuraţie din punct de vedere al siguranţei.

—Ce-i cu Seattle? s-a mirat Eddie.

—Nu contează.

Micile avioane particulare nu sunt nici pe departe la fel cu marile avioanele comerciale, aşa că drumul nostru ne-a luat cea mai mare parte din zi. Pe durata lui, am continuat să-l întreb pe Victor despre rolul fratelui său în Las Vegas şi, în cele din urmă, am primit răspunsul dorit. Victor tot ar fi trebuit să ne spună, mai devreme sau mai târziu, însă cred că avusese o plăcere sadică să prelungească aşteptarea răspunsului.

—Robert nu locuieşte chiar în Las Vegas, ne-a explicat el. Are acolo o căsuţă — o cabană, presupun — pe lângă Rock Canyon, la destui kilometri distanţă de oraş.

Aha. Abia acum semăna cu ceea ce mă aşteptasem. Lissa , a înţepenit auzind cuvântul „cabană", iar eu i-am simţit stinghereala prin legătura noastră. Atunci când o răpise Victor, o dusese într-o cabană din pădure şi o torturase acolo. I-am adresat o privire pe cât de liniştitoare îmi stătea în puteri. Erau momente în care-mi doream ca legătura să fi funcţionat în ambele

sensuri, astfel încât să-i pot trimite cu adevărat o alinare.

—Prin urmare, acolo mergem?

Victor a pufnit.

—Sigur că nu. Robert îşi preţuieşte prea mult intimitatea N-ar lăsa persoane străine să vină acasă la el. În schimb, ar veni el în oraş, dacă l-aş ruga eu.

Lissa mi-a căutat privirea. *Victor ar putea să ne atragă într-o cursă. Are o mulţime de adepţi. Acum, că e în libertate ar putea să-i cheme pe ei la întâlnirea cu noi, în loc să mi-l aducă pe Robert.*

I-am făcut un semn de încuviinţare aproape imperceptibil, dorindu-mi încă o dată să-i fi putut răspunde la fel, prin legătura dintre noi. Şi eu mă gândisem la acelaşi lucru. Era absolut necesar să nu-l lăsăm niciodată singur pe Victor, să nu cumva să vorbească nesupravegheat la telefon. Şi, de fapt, planul acesta, de a ne întâlni cu Robert chiar la Las Vegas, mă făcea să mă simt mai bine. Pentru siguranţa noastră faţă de acoliţii lui Victor, era de preferat să fim în oraş, nu în mijlocul pustietăţii.

—Dat fiind faptul că am fost atât de îndatoritor, a zis Victor, am dreptul să ştiu ce vreţi de la fratele meu. Vreţi să aflaţi de o nouă utilizare a spiritului? a întrebat, aruncând o privire spre Lissa. Trebuie să fi desfăşurat o excelentă muncă de investigaţie, dac-aţi aflat despre el.

—N-ai niciun drept să ne cunoşti planurile, am ripostat eu. Şi, vrei să ţi-o spun pe bune? Dacă tot ţii

evidenţa cu cine pe cine îndatorează mai mult, atunci află că te surclasăm total pe foaia de punctaj. Mai ai mult de tot până să te revanşezi pentru ce-am făcut la Tarasov.

Unicul răspuns al lui Victor a fost un mic zâmbet.

O parte a zborului nostru s-a derulat pe timpul nopţii, ceea ce însemna că era dimineaţă devreme atunci când am ajuns în Las Vegas. Siguranţa oferită de lumina zilei. M-a făcut să văd cât de aglomerat era aeroportul. Şi pe cel particular, din Seattle, văzusem destul de multe avioane, dar cel din Fairbanks fusese aproape pustiu. Pista de aterizare de aici era înţesată de mici avioane cu reacţie, pe multe din ele scriind „lux". N-ar fi trebuit să mă surprindă. Las Vegas e fieful celebrităţilor şi al altor oameni bogaţi, mulţi din ei considerând probabil că s-ar fi înjosit călătorind cu avioanele comerciale, alături de pasageri de rând.

Erau şi taxiuri acolo, scutindu-ne de chinul închirierii unui automobil. Dar când şoferul ne-a întrebat unde mergem, am tăcut toţi mâlc. Atunci, m-am întors spre Victor.

—În centrul oraşului, da? Pe Fâşie?

—Da, a aprobat el. Îşi exprimase convingerea că Robert ar fi fost de acord cu o întâlnire cu persoane străine într-un loc foarte populat. Într-un loc din care să poată fugi cu uşurinţă.

—Fâşia e mare, a insistat şoferul. Căutaţi vreun loc în mod special, sau vă las în mijlocul străzii?

Tăcerea s-a aşternut din nou. Lissa m-a săgetat cu o privire semnificativă.

—La Witching Hour?

Am cântărit în minte propunerea. Las Vegas se număra printre locurile preferate ale unora dintre moroi. Soarele putemic îl făcea mai puţin atractiv pentru strigoi, iar cazinourile fără ferestre creau o atmosferă confortabilă, întunecoasă. Witching Hour era un hotel şi un cazinou de care auziserăm cu toţii. Deşi avea foarte mulţi clienţi din rândul oamenilor normali, era de fapt proprietatea unor moroi, aşa că deţinea o grămadă de facilităţi clandestine care făceau din el o mare atracţie pentru vampiri. Hrănitori, în camerele secrete din spate. Foaiere speciale rezervate exclusiv moroilor. Şi un număr destul de mare de gardieni care patrulau.

Gardieni...

Am clătinat din cap, aruncând o privire piezişă spre Victor.

—Nu putem să-l ducem acolo.

Dintre toate hotelurile din Las Vegas, Witching Hour era ultimul la care ar fi fost indicat să mergem. Probabil că evadarea lui Victor constituia ştirea zilei printre moroi. Să-l ducem în acel loc din Las Vegas cu cea mai mare concentraţie de moroi şi de gardieni ar fi fost, probabil, cea mai gravă greşeală pe care am fi putut s-o comitem în acest moment. În oglinda retrovizoare, observam nerăbdarea crescând pe chipul

şoferului. Eddie a fost cel care s-a trezit vorbind, până la urmă.

—La Luxor.

Noi doi stăteam pe bancheta din spate, încadrându-1 pe Victor, aşa că mi-am lungit gâtul spre el.

—Asta de unde ţi-a mai venit?

—Trebuie să lăsăm ceva distanţă între noi şi Witching Hour ne-a explicat Eddie, al cărui ton devenise deodată oarecum stânjenit. Şi întotdeauna mi-am dorit să stau acolo. Adică, dacă tot vii în Vegas, de ce să nu stai într-o piramidă?

—E o logică inatacabilă, a apreciat Lissa.

—Luxor să fie, l-am anunţat pe şofer.

Drumul a fost parcurs în tăcere, noi toţi — mă rog, cu excepţia lui Victor — holbându-ne uluiţi la privelişti. Chiar şi timpul zilei, străzile din Las Vegas erau un furnicar de oameni. Tineri fermecători se plimbau cot la cot cu numeroase cupluri de vârstnici din clasa medie, care probabil făcuseră economii peste economii pentru o astfel de excursie. Hotelurile şi cazinourile pe lângă care treceam erau enorme, încăpătoare şi ispititoare.

Iar când am ajuns la Luxor... mda. Era exact cum spusese Eddie. Un hotel în formă de piramidă. M-am holbat la el după ce am coborât din maşină, străduindu-mă din răsputeri să nu casc gura ca un turist zăpăcit ce eram. I-am plătit şoferului, după care am intrat cu toţii. N-aveam de unde să ştiu cât putea să dureze şederea

noastră acolo, încât categoric ne trebuia o cameră în care să ne stabilim baza operaţională.

Când am intrat în hotel, m-am simţit ca şi cum aş fi pătruns din nou într-un club de noapte din Sankt Petersburg sau din Novosibirsk. Lumini stroboscopice şi un copleşitor miros de fum de ţigară. Şi zgomot. Zgomot, zgomot, şi iar zgomot. Aparatele de jocuri piuiau şi zbâmâiau, jetoanele cădeau, lumea zbiera de necaz sau de încântare, iar zumzetul scăzut al conversaţiilor umplea încăperea, de parcă era acolo un roi de albine. M-am strâmbat. Toţi aceşti stimuli îmi zgâriau simţurile.

Am trecut printr-o margine a cazinoului ca să ajungem la recepţie, iar recepţionerul nici nu a clipit auzind că trei adolescenţi şi un bătrân îşi luau o cameră împreună. Mi-am imaginat că văzuseră de toate pe-acolo. Camera noastră era de mărime medie, cu două paturi duble şi, nu ştiu cum, dar avuseserăm noroc de o privelişte formidabilă. Lissa s-a oprit lângă fereastră, captivată de furnicarul de oameni şi automobile de pe Fâşia de dedesubt; în schimb, eu am intrat direct la afaceri.

—OK, sună-l, i-am ordonat lui Victor. El se instalase pe unul dintre paturi, cu braţele încrucişate şi privirea senină, ca şi cum am fi fost cu adevărat într-o vacanţă. Dar, cu tot zâmbetul acela superior, îi observam oboseala întipărită pe faţă. Chiar dacă se alimentase cu sânge, evadarea şi călătoia asta lungă

fuseseră epuizante, iar efectele maladiei care se întorcea încetul cu încetul îşi puneau în mod firesc amprenta asupra formei lui fizice.

Victor a întins imediat mâna după telefonul din cameră. L-am oprit, clătinând din cap.

—Liss, dă-i să sune de pe mobilul tău. Vreau ca numărul să rămînă în memorie.

Lissa a întins cu precauţie telefonul, ca şi cum el ar fi putut să-l contamineze. Victor l-a luat şi mi-a adresat o privire angelică.

—Oare n-aş putea să mă bucur de puţină intimitate? A trecut mult mult timp de când n-am mai vorbit cu Robert.

—Nu, i-am răspuns, răstit. Asprimea tonului m-a surprins şi pe mine, ceea ce m-a determinat să deduc că nu numai Lissa avea de suferit după o atât de intensă utilizare mentalului pe ziua de azi.

Victor a ridicat uşor din umeri şi a început să formeze numărul. Ne spusese în timpul unuia dintre zborurile noastre că memorase numărul de telefon al lui Robert, şi trebuia să-l cred pe cuvânt că el era cel pe care-1 apelase. Mai trebuia spus că Robert nu-şi schimbase între timp numărul de telefon chiar dacă Victor nu-şi mai văzuse fratele de ani de zile, nu stătuse decât pentru scurt timp în închisoare şi probabil, înainte de asta, îl ţinuse pe Robert sub observaţie.

Tensiunea umpluse camera în timp ce aşteptam să sune telefonul. O clipă mai târziu, am auzit o voce

venind din difuzorul aparatului... dar n-am putut să disting cu precizie cuvintele.

—Robert, a rostit Victor, cu o voce plăcută, eu sunt, Victor.

A primit un răspuns surescitat din partea interlocutorului lui. Nu puteam să aud decât jumătate din conversaţie, şi mi se părea ciudată. La început, Victor a fost nevoit să găsească o grămadă de timp ca să-l convingă pe Robert ieşise din închisoare. Din câte se părea, Robert nu era chiar atât de desprins de lumea moroilor, încât să nu fie la curent cu ultimele ştiri. Victor i-a spus că detaliile vor fi dezvăluite mai târziu, după care şi-a început munca de lămurire, astfel încât Robert să accepte o întâlnire cu noi.

A avut nevoie de mult timp. Aveam senzaţia că Robert trăia copleşit de frică şi de paranoia, ceea ce-mi amintea de domnişoara Karp, când ajunsese în stadiile avansate ale demenţei provocate de utilizarea spiritului. Pe toată durata convorbirii, Lissa a rămas cu privirea fixată la priveliştea de dincolo de fereastră, însă sentimentele ei le oglindeau pe ale mele: teama că, într-o zi, asta ar putea să fie şi soarta ei. Dar şi a mea, dacă absorbeam efectele spiritului. Imaginea anunţului din închisoarea Tarasov i-a fulgerat pentru o fracţiune de secundă prin minte: Atenţie: intrarea în spaţiul deţinuţilor (Psihiatrie).

Vocea lui Victor devenise surprinzător de mieroasă în timp ce vorbea cu fratele său; blândă, chiar. Îmi

reamintea în chip stânjenitor de vechile vremuri, de dinainte să aflăm de demenţialele planuri ale lui Victor pentru obţinerea dominaţiei asupra moroilor. Pe atunci, şi pe noi ne tratase cu blândeţe şi, practic, fusese ca o rudă pentru Lissa. Chiar mă intrebam dacă, la un moment dat, o fi fost sincer, sau totul nu fusese decât o prefăcătorie.

În cele din urmă, după aproape douăzeci de minute, Victor l-a convins pe Robert să vină la întâlnirea cu noi. Cuvintele nedesluşite, venind din difuzorul telefonului, erau pline de nelinişte şi, în acel moment, am fost convinsă de fapt că Victor vorbea cu fratele lui atins de nebunie, şi nu cu vreun complice de-al său. Victor a aranjat o întâlnire pentru cină într-unul dintre restaurantele hotelului şi, în sfârşit, a încheiat convorbirea.

—Cină? l-am întrebat pe Victor, după ce a lăsat jos telefonul. Nu-l îngrijorează să iasă după lăsarea întunericului?

—E vorba despre o cină timpurie, mi-a răspuns Victor. La patru şi jumătate. Iar soarele nu apune decât aproape de opt.

—Patru şi jumătate? m-am mirat. Doamne sfinte! O fi ofertă specială pentru pensionari?

Însă avea mare dreptate cu privire la oră şi la soare. Lipsa de siguranţa pe care mi-o oferise lumina aproape neîntreruptă a verii din Alaska, începeam să mă simt sufocată de presiunea graniţelor reprezentate de orele

răsăritului şi apusului, chiar dacă şi aici era vară. Din nefericire, o cină timpurie, în condiţii de siguranţă, tot însemna că ne rămâneau ore bune de aşteptare.

Victor s-a întins pe spate în pat, cu mâinile sub cap. Cred că încerca să simuleze indiferenţa, dar aş fi zis că de fapt epuizarea fizică îl determina să caute confortul patului.

—Vreţi să vă încercaţi norocul în cazinoul de jos? ne-a propus, aruncând o privire spre Lissa. Utilizatorii spiritului sunt jucători de cărţi de-a dreptul remarcabili. Nu trebuie să-ţi spun eu cât de bine te pricepi să-i citeşti pe alţii.

Ea nu i-a răspuns.

—Nimeni nu iese din camera asta, am decretat. Nu-mi făcea plăcere ideea să rămânem cu toţii închişi acolo, dar nu-mi permiteam riscul unei tentative de evadare, sau a întâlnirii cu strigoii care ar fi putut să stea la pândă prin ungherele întunecate ale cazinoului.

După ce şi-a spălat colorantul de pe păr, Lissa şi-a tras un scaun lângă fereastră. A refuzat să se apropie câtuşi de puţin de Victor. Eu m-am aşezat turceşte pe celălalt pat, în care avea destul loc să se aşeze şi Eddie, însă el a preferat să rămână în picioare, sprijinit de perete, într-o ipostază perfectă de gardian, păzindu-l pe Victor. Nu mă îndoiam că Eddie era capabil să rămână în poziţia aceea ore în şir, indiferent cât de incomodă i-ar fi devenit. Eram cu toţii antrenaţi să îndurăm condiţii dintre cele mai aspre. Se descurca de minune să afişeze

o figură impasibilă, dar din când în când îl observam că-l examinează pe Victor cu multă curiozitate. Eddie fusese alături de mine în acest act de trădare însă nici acum nu ştia de ce făcuserăm toate acestea.

Eram acolo de câteva ore, când a bătut cineva la uşă. Am sărit imediat în picioare.

Eddie parcă era imaginea mea în oglindă, şi invers: amândoi luaserăm poziţia rigidă de drepţi, cu mâinile în căutarea ţepuşelor. Comandaserăm masa de prânz cu o oră în urmă, dar angajatul de la room-service venise şi plecase de mult. Era prea devreme ca să fi fost Robert şi, în plus, el nu ştia sub ce nume închinaserăm camera. Totuşi, nu simţeam nici pic de greaţă. Aşadar, la uşa noastră nu se afla un strigoi. I-am căutat privirea lui Eddie şi am schimbat câtva mesaje tăcute între noi în legătură cu ce era de făcut.

Însă Lissa a fost cea care a reacţionat prima, ridicându-se de pe scaunul ei şi făcând câţiva paşi prin cameră.

—E Adrian.

—Ce? m-am mirat eu. Eşti sigură?

A încuviinţat. De obicei, utilizatorii spiritului nu vedeau decât aurele, dar se puteau simţi între ei dacă se aflau destul de aproape: exact cum i se întâmplase în închisoare. Totuşi, niciunul dintre noi nu s-a clintit. Ea mi-a aruncat o privire.

—Ştie că sunt aici, a precizat ea. Şi el poate să mă simtă. Am oftat, încă ţinând mâna pe ţepuşă în timp ce

mă îndreptam cu paşi mari spre uşă. Mi-am încordat privirea pe viyor. Şi iată-l acolo, cu înfăţişarea lui amuzată şi neastâmpărată pe Adrian în persoană. Nu mai vedeam şi pe altcineva, aşa că, neavând vreun semn cu privire la prezenţa vreunui strigoi, am deschis până la urmă uşa. S-a luminat la faţă de bucurie când m-a văzut. Aplecându-se, m-a sărutat grăbit pe obraz înainte de a intra în cameră.

—Ce, voi chiar aţi crezut că puteţi să plecaţi la o petrecere de weekend fără mine? Ia spuneţi! Şi tocmai aici, din atâtea locuri...

A încremenit brusc: unul dintre acele rare momente în care Adrian Ivashkov era prins pe picior greşit.

—Ştii, a rostit el tărăgănat, că pe patul tău stă Victor Dashkov?

—Mda, i-am răspuns. Şi pentru noi a cam fost un şoc.

Smulgându-şi privirea de la Victor şi rotind-o prin cameră, Adrian l-a observat în sfârşit şi pe Eddie, care rămăsese nemişcat, părând să facă parte din mobilierul camerei. Adrian s-a întors spre mine.

—Ce *naiba* se petrece aici? Toată lumea îl caută!

Lissa mi s-a adresat prin intermediul legăturii noastre. *Ai putea să-i spui. Ştii că oricum n-o să mai plece acum.*

Avea dreptate. Nu ştiu cum făcuse Adrian de ne găsise, dar acum, în niciun caz nu avea să mai plece.

Am îndreptat o privire şovăielnică spre Eddie, care mi-a ghicit gândurile.

—Nu-ţi face probleme pentru noi, mi-a zis el. Du-te şi discută. O să am grijă să nu se întâmple nimic.

—Iar eu mi-am recăpătat destulă putere încât să-l constrâng, dacă încearcă ceva, a adăugat Lissa.

Am suspinat adânc.

—OK. Ne întoarcem imediat.

L-am luat de braţ pe Adrian şi l-am scos din cameră. Imediat cum am ajuns pe culoar, a început din nou:

—Rose, ce mama nai...

Am scuturat din cap a negaţie. De când stăteam acolo, auzisem destule zgomote din partea altor oaspeţi ai hotelului aflaţi pe culoar, încât să-mi dau seama că prietenii mei ne-ar fi auzit conversaţia, dacă discutam în acel loc. Aşa că am luat amândoi liftul şi am coborât la parter, unde zarva cazinoului ne acoperea vocile. Am găsit un colţişor puţin mai retras, iar Adrian practic m-a împins în perete, întunecat la faţă. Atitudinea lui superficială mă enerva uneori, dar o preferam situaţiilor în care era supărat, în mare măsură din cauză că mă temeam ca nu cumva spiritul să-i adauge o doză instabilitate.

—Mi-ai lăsat un bilet în care mă anunţai că o ştergi pentru un ultim weekend de petreceri, în schimb, te găsesc ascunsă împreună cu unul dintre cei mai notorii criminali din toate timpurile? Când am plecat eu de la

Curte, ăsta era subiectul pe care-l discuta toată lumea! Nu tipul ăsta a încercat să te omoare?

I-am răspuns la întrebare printr-o altă întrebare.

—Dar cum de ne-ai găsit?

—Prin cardul de credit, a zis. Aşteptam să-l foloseşti. Am făcut ochii mari.

—Mi-ai promis, când mi l-ai dat, că n-o să-ţi vâri nasul în treburile mele!

Din moment ce conturile şi cardurile erau primite de la el, ştiam că avea acces la istoricul operaţiunilor, dar îl crezusem când îmi spusese că-mi va respecta intimitatea.

—Când ai fost în Rusia, mi-am ţinut promisiunea. Aici e vorba despre altceva. Am tot verificat la compania emitentă şi imediat cum a apărut plata pentru avionul charter, am sunat şi am aflat unde te duceai.

Apariţia lui Adrian aici, la atât de scurt timp după sosirea noastră, nu mai părea atât de incredibilă, din moment ce ţinuse cardul sub supraveghere. Imediat cum avusese informaţia necesară, îi fusese uşor să-şi rezerve bilet la o cursă aeriană. Un avion cu reacţie al unei companii comerciale, fără escale pe traseu, putea foarte lesne să recupereze timpul pe care-l pierduserăm noi, călătorind mult mai lent şi cu multiple opriri.

—Nici gând să pot rezista ispitei, când am auzii Las Vegas, a continuat el. Aşa că m-am gândit să vă fac o surpriză şi să apar ca să particip la distracţie.

Mi-am dat seama că folosisem cardul şi ca să plătesc şi camera, dezvăluind încă o dată locul în care mă găseam. Nimeni altcineva nu mai avea legătură cu cardul meu, sau al Lissei, însă uşurinţa cu care ne dăduse el de urmă mă enerva.

—N-ar fi trebuit să faci una ca asta, am mârâit printre dinţi. Chiar dacă suntem împreună, există anumite graniţe pe care trebuie să le respecţi. Asta nu te priveşte pe tine,

—Doar nu e ca şi cum ţi-aş fi citit jurnalul intim! N-am vrut decât să-mi găsesc iubita şi...

Era un semn al supărării lui Adrian faptul că mintea abia acum începea să deruleze filmul înapoi şi să pună piesele cap la cap.

—O, Doamne. Rose, te rog, spune-mi că nu voi sunteţi cei care l-au scos din închisoare! Toată lumea caută doua fete umane şi un băiat dhampir. Descrierile nu se potrivesc deloc...

S-a oprit şi a oftat.

—Dar voi aţi fost, nu-i aşa? Nu ştiu cum, dar aţi pătruns ilegal într-o închisoare de maximă securitate. Împreună cu Eddie.

—Înseamnă că nu era cine ştie ce securitate, am remarcat eu în glumă.

—Rose! Individul ăsta şi-a băgat picioarele în vieţile voastre. De ce aţi vrea să-l eliberaţi?

—Pentru că...

Am şovăit cu răspunsul. Cum aş fi putut să-i explic toate lui Adrian? Cum să-i explic ceea ce, după toate dovezile din lumea noastră, era un lucru imposibil? Şi cum să-i spun ce scop mă condusese spre aşa ceva?

—Victor are unele informaţii de care avem nevoie. Sau, hm, are acces la cineva de care avem nevoie. Şi era singurul prin care puteam să ajungem la el.

—Dar ce Dumnezeu ar putea să ştie el, ca să vă determine să faceţi toate astea?

Am înghiţit în sec. Umblasem prin închisori şi prin viesparele strigoilor, dar ceea ce trebuia să-i spun acum lui Adrian mă umplea cu adevărat de nelinişte.

—Ar putea să existe o cale de salvare a strigoilor. Prin care să-i poţi transforma la loc, să-i faci ca înainte. Iar Vic...Victor ştie pe cineva care s-ar putea să fi reuşit asta. Adrian m-a privit fix timp de câteva secunde foarte lungi şi chiar înconjurată de agitaţia şi larma cazinoului, mi se părea că întreaga lume încremenise şi amuţise.

—Rose, asta e imposibil.

—Ştii şi tu că nu.

—Dacă ar fi existat o astfel de posibilitate, am fi ştiut.

—Implică utilizatori ai spiritului. Iar noi de-abia am aflat de existenţa lor.

—Asta nu înseamnă că şi este... a! înţeleg.

Ochii lui verzi aruncau fulgere, iar de data asta erau de mânie.

—E vorba de el, nu-i aşa? E ultima ta încercare nebunească de a ajunge la el. La Dimitri.

—Nu doar la el, am replicat, neconvingător. Asta i-ar putea salva pe toţi strigoii.

—Credeam că s-a terminat! a exclamat Adrian. Vorbisem suficient de tare, încât să-i facă pe câţiva dintre cei de la aparatele de jocuri din apropiere să-şi întoarcă privirile spre noi. Mi-ai spus că s-a terminat. Mi-ai spus că poţi să treci peste capitolul ăsta şi să fii cu mine.

—Şi am crezut în ce ţi-am spus, am replicat, surprinsă eu însămi de disperarea din vocea mea. Dar e ceva de care abia am aflat. Trebuia să încercăm.

—Şi pe urmă? Dacă fantasmagoria asta prostească dă| roade? L-ai elibera pe Dimitri prin nu ştiu ce faptă miraculoasă, iar pe mine m-ai arunca *uite-aşa*, a zis, trosnind din degete.

—Nu ştiu, i-am răspuns, istovită. Aşteptăm să vedem ce se-ntâmplă pas cu pas. Ador să fiu cu tine. Zău! Dar nu să trec cu vederea treaba asta.

—Normal că nu poţi, a replicat, ridicându-şi privirea spre cer. Vise, vise, vise. Pătrund în ele; trăiesc în ele. Mă amăgesc cu ele. E de mirare că mai sunt în stare să disting realitatea. Tonul ciudat al vocii lui mă nelinişte a. Recunoşteam simptomele uneia dintre uşoarele sale căderi în nebunia provocată de utilizarea spiritului. Deodată, mi-a întors spatele, oftând.

—Simt nevoia să beau un pahar de ceva.

Orice urmă de milă faţă de el mi s-a transformat în furie.

—A, ce bine! Asta rezolvă totul. Mă bucur că, într-o lume care a luat-o razna, tu tot ţi-ai păstrat vechii susţinători.

Privirea lui furioasă m-a făcut să tresar. Nu-1 vedeam aşa prea des, dar atunci când se întâmpla, era o senzaţie puternică.

—Dar tu ce te-ai aştepta să fac? m-a întrebat.

—Ai putea... ai putea...

O Doamne!

—Ei bine, acum, dacă tot eşti aici, ai putea să ne ajuţi. În discuţie mai e şi tipul cu care o să ne întâlnim. E un utilizator spiritului.

Adrian nu şi-a trădat gândurile, dar aveam eu o senzaţie că îi stârnisem interesul.

—Mda, asta-i tot ce-mi doream. Să-mi ajut iubita să-şi vindece fostul iubit.

Mi-a întors din nou spatele şi l-am auzit bombănind:

—Simt nevoia să beau două pahare de ceva.

—Patru şi jumătate, am strigat după el. Întâlnirea e la patru şi jumătate.

Fără să-mi răspundă, Adrian s-a pierdut în mulţime.

M-am întors în cameră înnegurată, lucru evident pentru cei de-acolo. Lissa şi Eddie au avut suficientă prezenţă de spirit să nu-mi pună întrebări, însă Victor, fireşte, nu avea scrupule.

—Cum? Domnul Ivashkov nu ni se alătură? Şi eu, care îi aşteptam compania cu atâta nerăbdare!

—Taci, l-am repezit, încrucişându-mi braţele la piept şi rezemându-mă de perete, lângă Eddie. Nu vorbi decât atunci când ţi se cere.

Următoarele două ore au trecut foarte greu. Fusesem convinsă că, dintr-un minut în altul, Adrian avea să se întoarcă şi, chiar fără tragere de inimă, să accepte să ne ajute. Când s-a făcut patru şi un sfert, Eddie şi-a întors privirea spre mine.

—Ce facem, n-ar fi cazul să „înţepăm" o masă?

—Mda, i-am răspuns. Eram agitată şi necăjită. Nu mai voiam să stau în camera aia, pradă unor sentimente întunecate care nu-mi dădeau pace. Victor s-a ridicat de pe pat întinzându-se de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn relaxant. Şi totuşi, aş fi putut să jur că în adâncul ochilor lui e ascunsă o scânteie de nerăbdare. După toate aparenţele, el şi fratele său vitreg erau destul de apropiaţi, deşi nu observasem nimic care să-mi dea de înţeles că Victor putea da dovadă de afecţiune sau de loialitate faţă de cineva, dar cine ştie?

Poate că, pe undeva, exista o afecţiune veritabilă faţă de Robert.

Ne-am alcătuit un soi de dispozitiv de siguranţă, eu ajungând în faţă, Eddie la urmă, iar cei doi moroi, la mijloc. Deschizând uşa camerei, am dat nas în nas cu Adrian cu mâna ridicată, ca şi cum tocmai ar fi fost pe

cale să ciocănească. M-a privit, arcuindu-şi o sprânceană.

—A, bună, m-a salutat el.

Avea pe chip acea expresie standard, de Adrian-lasă-mă-să-te-las, cu toate că vocea îi era cam încordată. Ştiam că nu-l interesa nimic din toate astea. Vedeam limpede acest lucru, după încleştarea maxilarelor şi agitaţia ochilor. Şi totuşi, încerca să salveze aparenţele faţă de ceilalţi, fapt pentru care îi eram recunoscătoare. Şi, cel mai important, se întorsese. Asta era ceea ce conta, aşadar puteam să nu iau în seamă mirosul de alcool şi de fum de ţigară pe care-l împrăştia.

—Aşa... Am auzit c-o să fie o petrecere pe-aici. Vă deranjează dacă vin şi eu?

I-am dăruit un zâmbet firav, de recunoştinţă.

—Hai!

Şi grupul nostru, ajuns acum la un efectiv de cinci membri s-a pornit pe culoar, în direcţia liftului.

—M-am cam curăţat la poker, să ştii, a adăugat Adrian, aşa că ar fi cazul să merite acţiunea asta.

—Nu ştiu dac-o să merite, am rostit, gânditoare, în timp ce se închideau uşile ascensorului. Dar cred c-o să fie ceva suportabil.

Am intrat în cabină şi am coborât să ne întâlnim cu Robert Doru. El putea fi unica şansă de salvare a lui Dimitri.

NOUĂ

ROBERT DORU A FOST LESNE de reperat.

Nu pentru că semăna cu Victor. Nici măcar pentru că s-ar fi petrecut, între el şi fratele lui, vreo scenă dramatică de tipul întâlnirilor cu alergat-unul-spre-celălalt. Mai degrabă mintea Lissei a fost cea care mi-a vândut pontul. Îl vedeam pe Robert prin ochii ei, aura gălbuie specifică utilizatorilor spiritului luminând ca o stea colţul de restaurant în care se afla el. Imaginea a luat-o prin surprindere, făcând-o să se împiedice pentru o clipă. Utilizatorii spiritului reprezentau pentru ea o privelişte mult prea rară, ca să se poată obişnui pe deplin cu ei. Vederea aurelor era o capacitate pe care ea putea să şi-o controleze, potenţând-o sau blocând-o. De această dată, chiar înainte de a-i pune stavilă, a observat că, deşi avea acel auriu strălucitor pe care-l remarcase şi la Adrian, percepea o anumită instabilitate. Se întrezăreau şi sclipiri de altă culoare, însă tremurătoare, nesigure. Lissa chiar se întreba dacă nu cumva acesta era semnul instalării demenţei provocate de spirit.

Ochii i s-au luminat când l-a văzut pe Victor apropiindu-se de masa la care stătea, însă cei doi nu s-au îmbrăţişat; nici nu s-au atins. Noi, ceilalţi, am rămas pe loc pentru moment, stingheri. Întreaga situaţie era prea bizară. Însă era motivul pentru care veniserăm, aşa

că, după alte câteva secunde, eu şi prietenii mei ne-am aşezat în jurul meselor.

—Victor... a rostit Robert, făcând ochii mari. O fi avut Robert ceva din trăsăturile faciale ale Dashkovilor, însă ochii îi erau căprui, nu verzi. Luase în mână un şerveţel şi se juca cu el. Nu-mi vine să cred... De-atâta vreme am tot vrut să te văd.

Victor i-a răspuns cu o voce blândă, la fel cum îi vorbise şi la telefon, de parcă i s-ar fi adresat unui copil.

—Ştiu, Robert. Şi mie mi-a fost dor de tine.

—Ai de gând să rămâi? Poţi să te întorci să stai cu mine?

O parte din mine era gata să explodeze: îmi venea să-i spun că era o idee ridicolă; însă disperarea din vocea lui Robert mi-a declanşat o fărâmă de milă. Aşa că am continuat să privim, urmărind pur şi simplu derularea dramei din faţa noastră.

—O să te ascund eu. Ar fi formidabil. Numai noi doi.

Victor a ezitat. Nu era prost. Cu toate afirmaţiile ambivalente care le făcusem eu în avion, ştia că şansele să-l las în libertate erau, practic, inexistente.

—Nu ştiu, a răspuns, încetişor. Nu ştiu. Venirea chelnerului ne-a smuls din tulburare, şi-am cerut cu toţii câte ceva de băut. Adrian a cerut un gin tonic şi nici măcar nu l-au legitimat. Nu ştiu precis dacă asta era din cauză că părea să aibă douăzeci şi unu de ani,

sau acesta îşi exercita magia spiritului într-un mod convingător. Oricum ar fi fost, nu eram deloc entuziasmată. Alcoolul reducea spiritul la tăcere. Situaţia noastră era precară, şi l-aş fi lovit în plenitudinea forţelor. Desigur, ţinând seama de faptul că băuse şi mai devreme, probabil că nici nu mai conta acum.

Abia după plecarea chelnerului, Robert a părut să ne remarce şi pe noi ceilalţi. Privirea lui a trecut repede peste Eddie, a devenit mai atentă când a dat de Lissa şi Adrian iar asupra mea a zăbovit îndelung. Am încremenit, neplăcându-mi să fiu cercetată astfel. În cele din urmă, Robert şi-a întors ochii spre fratele său.

—Pe cine mi-ai adus aici, Victor?

Robert încă avea acelaşi aer distrat dintotdeauna, şi părea la fel de împrăştiat, însă bănuielile sale începuseră să prindă contur. Teamă şi paranoia.

—Cine sunt copiii ăştia? Doi utilizatori ai spiritului şi...

Ochii i s-au abătut din nou la mine. Mi-a descifrat aura.

—Şi una dintre cei atinşi de umbră?

Pentru o clipă, m-a uimit folosirea termenului. Apoi mi-a revenit în minte ceea ce-mi spusese Mark, soţul Oksanei. Robert fusese odată legat de un dhampir... iar dhampirul murise, grăbind în mod drastic deteriorarea sănătăţii mintale a lui Robert.

—Prieteni, a răspuns Victor liniştit. Prieteni care vor să discute cu tine şi să-ţi pună câteva întrbări.

Robert s-a încuntat.

—Minţi. Pot să-mi dau seama. Iar ei nu te considera prieten. Sunt încordaţi. Păstrează distanţa faţă de tine.

Victor nu a negat afirmaţia privind prietenia.

—Oricum ar fi, ei au nevoie de ajutorul tău, iar eu le-am promis că-1 vor avea. A fost preţul pe care l-am avut de plătit pentru permisiunea de a te vizita.

—N-ar fi trebuit să faci promisiuni în numele meu.

Şerveţelul lui Robert era acum bucăţele. Îmi venea să i-l întind pe-al meu.

—Dar nu-ţi doreai să mă vezi? a pus Victor întrebarea câştigătoare. Tonul lui era cald, iar zâmbetul, aproape autentic. Robert părea tulburat. Derutat. Din nou, îmi amintea de un copil, şi începeam să am îndoieli cu privire la posibilitatea ca tipul din faţa mea să fi transformat vreodată un strigoi.

A fost scutit de răspuns încă o dată, de sosirea băuturilor comandate. Niciunul dintre noi nu-şi deschisese încă meniul spre marea şi evidenta iritare a chelnerului. Omul a plecat în timp ce eu îl deschideam pe-al meu, dar fără să văd cu adevărat ce scria în el.

Apoi, Victor ne-a prezentat pe fiecare dintre noi lui Robert la fel de protocolar pe cât ar fi făcut-o dacă ar fi ocupat o funcţie diplomatică. Şederea în închisoare nu-i tocise simţul etichetei regale. Victor a rostit doar prenumele fiecăruia dintre noi. Încruntat, Robert a

întors iar capul spre mine, apoi şi-a plimbat privirea de la mine la Lissa. Adrian ne spusese că, ori de câte ori eram împreună, aurele noastre ne dezvăluia legătura.

—O legătură... aproape că uitasem cum arată... dar... Niciodată nu l-am putut uita pe Alden...

Privirea i-a devenit visătoare şi aproape goală. Retrăia o amintire.

—Îmi pare rău, i-am zis, surprinsă de câtă compasiune am pus în cuvinte. Nu prea semăna cu interogatoriul aspru pe care-l anticipasem. Nu pot decât să-mi închipui cum trebuie să fi fost, am continuat. Pierderea lui...

Privirea visătoare s-a transformat într-una tăioasă şi dură.

—Ba nu. Nu poţi. Nu seamănă cu nimic din ce ţi-ai putea închipui. Cu nimic. În clipa asta... în clipa asta... toată lumea e a ta. Un întreg univers de simţuri, mai presus de ale celorlalţi, o înţelegere a altei persoane pe care nimeni altcineva n-ar putea s-o aibă. Să pierzi aşa ceva... să ţi se smulgă aşa ceva... te-ar face să-ţi doreşti moartea.

Uau! Robert se cam pricepea să strice o conversaţie. Am amuţit cu toţii, de data aceasta aşteptând parcă întoarcerea chelnerului. Când s-a produs evenimentul, ne-am apucat fiecare să comandăm mâncarea, cam cu jumătate de gură, excepţie făcând Robert — majoritatea hotărându-ne pe ceva. Restaurantul servea şi specialităţi

asiatice, aşa că eu am comandat primul fel pe care l-am zărit în meniu: rulouri cu ouă asortate.

Odată comandată mâncarea, Victor şi-a reluat cu fermitate atacul asupra lui Robert, lucru de care eu păream incapabilă.

—O să-i ajuţi? O să le răspunzi la întrebări?

Aveam senzaţia că Victor îl îmboldea astfel pe Robert ca să ne răsplătească pe noi pentru că-l eliberaserăm, cât şi din cauză că firea lui intrigantă îl făcea să moară de curiozitate în privinţa secretelor şi scopurilor celor din jurul său. Robert a oftat. Ori de câte ori îl privea pe Victor, avea o expresie plină de devotament şi chiar de idolatrie. Robert probabil că nu putea să-i refuze nimic fratelui său. Era exemplul perfect de unealtă pentru planurile lui Victor, şi mi-am dat seama că poate trebuia să fiu mulţumită că Robert devenise instabil psihic. Dac-ar fi fost pe deplin stăpân pe puterile lui, Victor nu şi-ar mai fi bătut capul cu Lissa, cum a făcut ultima oară. Şi-ar fi avut deja propriul utilizator al spiritului, de care să se folosească oricând ar fi dorit.

—Ce vrei să ştii? a întrebat istovit Robert. Mi se adresa mie părând să-mi recunoască rolul de conducător.

Am aruncat o privire spre prietenii mei, căutând sprijin dar nu l-am primit. Nici Lissa, nici Adrian nu fuseră de acord, de la bun început, cu misiunea aceasta, iar Eddie încă nu-i cunoştea scopul. Am înghiţit în sec,

îmbărbătându-mă şi concentrându-mi întreaga atenţie asupra lui Robert.

—Am auzit că odinioară ai eliberat un strigoi. Că ai fost capabil să-l transformi — sau s-o transformi — la loc, să-l aduci la starea iniţială.

Un licăr de surprindere a apărut pe chipul, de regulă netulburat al lui Victor. Era evident că nu se aşteptase la altceva.

—De unde ai auzit asta? a cerut să ştie Robert.

—De la un cuplu pe care l-am cunoscut în Rusia. Se numeau Mark şi Oksana.

—Mark şi Oksana...

Din nou, Robert a privit în zare, preţ de o clipă. Aveam senzaţia că asta se întâmpla destul de des, că el nu petrecea prea mult timp în realitate.

—N-am ştiut că mai sunt împreună, a zis apoi.

—Sunt. Se înţeleg chiar grozav, l-am asigurat eu. Totuşi, trebuia să-l readuc în prezent.

—E adevărat? Chiar ai făcut ce-au zis ei? Este posibil?

Răspunsurile lui Robert erau întotdeauna precedate de o pauză.

—Pe ea.

—Hm?

—O femeie a fost. Pe ea am eliberat-o.

Am icnit fără voia mea, abia îndrăznind să prelucrez spusele sale în minte.

—Minţi!

Adrian fusese cel care vorbise, cu asprime în glas.

Robert i-a aruncat o privire amuzată şi, în acelaşi timp, dispreţuitoare.

—Şi tu cine eşti, ca să spui asta? Cum poţi să-ţi dai seama? Ţi-ai măcinat şi ţi-ai strivit puterile în asemenea hal, încât e de mirare că mai poţi măcar să te apropii de magie. Şi toate chestiile pe care ţi le faci... nu prea te ajută în realitate, nu-i aşa? Pedeapsa spiritului tot te afectează... curând, n-o să mai fii capabil să distingi visul de realitate...

Cuvintele lui l-au năucit pentru o clipă pe Adrian, însă el a continuat să insiste.

—Nu am nevoie de dovezi fizice ca să văd că minţi. O ştiu, fiindcă ce descrii e imposibil. Nu ai cum să salvezi un strigoi. Când s-a dus, s-a dus. A murit. E un mort viu. Pentru totdeauna.

—Ceea ce este mort nu rămâne mort întotdeauna...

Replica lui Robert nu-i fusese adresată lui Adrian. Fusese îndreptată spre mine. M-am cutremurat.

—Cum? Cum ai făcut?

—Cu o ţepuşă. Afost ucisă cu o ţepuşă şi, astfel a fost readusă la viaţă.

—OK, am replicat. Asta chiar e o minciună. Am ucis o grămadă de strigoi cu diverse ţepuşe şi, crede-mă, morţi au rămas.

—Dar nu orice fel de ţepuşă, a precizat Robert, în timp ce bătea cu degetele pe buza paharului. O ţepuşă specială.

—O ţepuşă fermecată cu spiritul, a rostit deodată Lissa.

El şi-a ridicat ochii spre ea şi i-a zâmbit.

—Da. Eşti o fată isteaţă, foarte isteaţă. O fată isteaţă şi dulce. Dulce şi bună. Pot s-o văd în aura ta.

Am rămas cu privirea fixată asupra mesei, cu mintea sleită. O ţepuşă fermecată cu spiritul. Ţepuşele din argint fermecate cu cele patru elemente principale ale magiei moroilor: pământ, aer, apă şi foc. Această infuzie de viaţă era cea care distrugea forţa de morţi vii a strigoilor. Deşi descoperiserăm de curând cum se pot fermeca obiectele cu ajutorul spiritului, impregnarea unei ţepuşe nu ne trecuse niciodată prin minte. Spiritul vindeca. Spiritul mă readusese pe mine din morţi. Adăugându-1 celorlalte elemente impregnate într-o ţepuşă, oare să fi fost cu adevărat posibil ca întunericul diform care-i prindea în chingi pe strigoi să fie risipit cu desăvârşire, readucând astfel persoanele respective la forma lor de drept?

M-am simţit recunoscătoare pentru sosirea mâncării, deoarece creierul încă îmi funcţiona alene. Rulourile cu ouă îmi dădeau o bine-venită pauză în care puteam să mă gândesc.

—Să fie cu adevărat atât de uşor? l-am întrebat, în cele din urmă.

Robert a pufnit, în derâdere.

—Nu e deloc uşor.

—Dar tocmai ai spus... tocmai ai spus că avem nevoie de o ţepuşă fermecată cu spiritul. Şi pe urmă să ucid strigoiul cu ea. Sau, mă rog, nu să-l ucid. Dar amănuntele erau irelevante.

Zâmbetul i-a revenit pe buze.

—Nu tu. Tu nu poţi s-o faci.

—Atunci, cine...

M-am întrerupt, restul frazei stingându-mi-se pe buze.

—Nu se poate. Nu se poate.

—Cei atinşi de umbră nu au darul de a reda viaţa, ne-a explicat el. Doar cei binecuvântaţi cu spirit îl au. Întrebarea este: cine ar fi capabil s-o facă? Fata Dulce, sau Nătărăul Beţiv?

Privirea i s-a plimbat de la Lissa la Adrian.

—Eu aş miza pe Fata Dulce.

Tocmai cuvintele acestea m-au smuls din starea de buimăceală. De fapt, ele aveau darul să-mi spulbere toată iluzia, tot acest vis fantasmagoric de a-l salva pe Dimitri.

—Nu se poate, am repetat. Şi, chiar dac-ar fi cu putinţă — iar eu nu sunt convinsă că te cred —, nu se poate s-o facă ea. N-o las eu.

Dar, printr-o întorsătură de situaţie aproape la fel de uluitoare ca dezvăluirea lui Robert, Lissa s-a răsucit spre mine cu o furie care ne-a copleşit legătura.

—Şi de când îmi spui *tu* ce pot să fac şi ce nu?

—De când nu-mi aduc aminte ca tu să fi făcut vreodată pregătire de gardian şi să fi învăţat cum se înfige ţepuşa într-un strigoi, am ripostat pe un ton egal, străduindu-mă să păstrez vocea cât mai calmă. Pe Reed doar l-ai pocnit cu pumnul, şi tot ţi-a fost destul de greu.

Atunci când Avery Lazar încercase să pună stăpânire pe mintea Lissei, îşi trimisese fratele, atins de umbră, să se ocupe de unele treburi murdare. Cu ajutorul meu, Lissa îl pocnise şi-l ţinuse la distanţă. Fusese o lovitură splendid executată dar ea îşi detestase reuşita.

—Dar l-am pocnit, nu? s-a repezit ea.

—Liss, să-i tragi cuiva un pumn nu seamănă *nicidecum* cu împlântarea ţepuşei într-un strigoi. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că ar trebui să te apropii de strigoi, în primul şi în primul rând. Tu crezi c-ai putea să ajungi la un pas de el fără să te muşte sau să-ţi rupă gâtul? Nu, nu.

—O să învăţ.

Hotrârea din vocea, dar şi din mintea ei era admirabilă, însă gardienii avuseseră nevoie de zeci de ani ca să înveţe ceea ce ştiau acum... şi tot mureau cu duiumul.

Adrian şi Eddie păreau stânjeniţi de ciorovăiala noastră, iar Victor şi Robert se arătau atât intrigaţi, cât şi amuzaţi. Şi mie nu-mi plăcea asta. Doar nu veniserăm aici ca să-i distrăm pe ei.

Am încercat să deviez discuţia de la subiectul periculos, întorcându-mi atenţia spre Robert.

—Dacă un utilizator al spiritului readuce la viaţă un strigoi, atunci acea persoană va deveni atinsă de umbră.

Nu am mai subliniat către Lissa concluzia, care oricum era evidentă. O parte din ceea ce o mânase pe Avery spre nebunie (în afara uzurii normale pentru un utilizator al spiritului) fusese faptul că se legase cu mai multe persoane, nu doar cu una. Procedând astfel, crease o situaţie extrem de instabilă, care-i condusese cu rapiditate pe toţi cei implicaţi spre întuneric şi demenţă.

Ochii lui Robert au căpătat un licăr visător, în timp ce priveau în gol, dincolo de mine.

—Legăturile se formează atunci când cineva moare când sufletul îl părăseşte cu adevărat şi se mută în lumea celor morţi. Readucerea sa la viaţă este ceea ce-l face să devină atins de umbră. Dar stigmatul morţii rămâne asupra lui.

M-a privit brusc.

—Exact aşa cum este la tine.

Am refuzat să-i ocolesc privirea, în ciuda fiorului de gheaţă pe care vorbele lui îl trimiseseră prin mine.

—Strigoii sunt morţi. Dacă-l salvezi pe unul dintre el înseamnă că-i readuci şi lui sufletul din lumea celor morţi

—Nu, m-a contrazis el. Sufletele lor nu trec mai departe. Sufletele lor rătăcesc... nu sunt nici în lumea

asta, nici în următoarea. E ceva anormal şi nefiresc. Asta-i face să fie ce sunt. Uciderea sau salvarea unui strigoi îi trimite sufletul înapoi spre o stare normală. Nu se creează nicio legătură.

—Atunci, înseamnă că nu e nicio primejdie, a constatat Lissa, privindu-mă.

—În afară de cea ca un strigoi să te omoare, i-am atras atenţia.

—Rose...

—Terminăm conversaţia asta mai târziu, i-am retezat-o fulgerând-o cu o privire dură.

Am rămas câteva momente ochi în ochi, după care ea s-a întors spre Robert. Prin legătura dintre noi, încă simţeam la ea o îndărătnicie care nu-mi plăcea deloc.

—Cum faci să farmeci ţepuşa? l-a întrebat. Eu sunt încă învăţăcel.

Din nou, am deschis gura ca s-o cert, dar apoi m-am răzgândit. Poate că Robert se înşela. Poate că tot ce trebuia pentru reconvertirea unui strigoi era o ţepuşă impregnată cu spirit. El credea că numai un utilizator al spiritului putea s-o facă doar pentru că el o făcuse. Cică. În plus, preferam de departe ca Lissa să se preocupe de farmece, decât de lupte. Acum partea cu farmecul i se părea prea dificilă, era posibil să renunţe oricum.

Robert a aruncat o privire spre mine, apoi spre Eddie.

—Unul dintre voi sigur are o ţepuşă la el. O să vă arăt.

—Nu se poate să scoţi o ţepuşă în văzul lumii, a exclamat Adrian cu un remarcabil de înţelept spirit de observaţie. Oamenilor ar putea să li se pară ceva ciudat, dar tot vor observa că este, evident, o armă.

—Are dreptate, l-a susţinut Eddie.

—Am putea să ne întoarcem în cameră, după ce mâncăm, a propus Victor.

Pe chip avea aceeaşi expresie pe deplin agreabilă şi blazată când l-am studiat, sperând ca înfăţişarea mea să exprime cât limpede neîncrederea mea. Simţeam şi în Lissa o ezitare cu tot cu zelul ei. Nu era deloc dornică să asculte de vreo expunere de-a lui Victor. Văzuserăm în trecut cât de departe era în stare Victor să meargă, în disperatele lui tentaţii a-şi duce la împlinire planurile. Îşi convinsese propria fiică să se prefacă în strigoi şi să-l ajute să evadeze din închisoare. De unde puteam să ştim dacă nu cumva plănuia acelaşi lucru cu...

—Asta e, am icnit, simţind cum ochii mi se cască singuri în timp ce-l priveam.

—Ce să fie? s-a mirat Victor

—De-asta ai determinat-o pe Natalie să se transforme în strigoi. Ai crezut... ştiai de toată povestea asta. De ceea ce făcuse Robert. Aveai de gând să te foloseşti de forţa ei de strigoi, după care să-i ceri lui s-o prefacă la loc.

Chipul deja palid al lui Victor s-a albit şi mai mult, dar a părut să îmbătrânească brusc, sub ochii noştri. Expresia de superioritate a dispărut de pe chipul său. Şi-a lăsat privirea în jos.

—Natalie e moartă şi gata, a rostit el, ferm. N-are rost să discutăm despre ea.

S-a lăsat o tăcere grea, iar câţiva dintre noi am început să mâncăm, însă rulourile cu ou mi se păreau acum fără niciun gust. Şi eu, şi Lissa gândeam acelaşi lucru. Dintre toate păcatele lui Victor, mereu consideraserăm că faptul de a-şi convinge propria fiică să se transforme în strigoi era cel mai cumplit. Acesta fusese cel care pusese, din punctul meu de vedere, pecetea de monstru asupra lui. Dintr-odată, eram silită să reevaluez totul; silită să-l reevaluez pe el. Dacă poate s-o readucă la viaţă, înseamnă că fapta lui groaznică n-ar mai fi fost chiar atât de groaznică. În mintea mea, tot malefic îl consideram, fără discuţie. Dar dacă într-adevăr crezuse că putea s-o reînvie pe Natalie, atunci asta însemna că avea încredere în puterea lui Robert. Tot nu aveam câtuşi de puţin intenţia s-o las pe Lissa să se apropie de vreun strigoi, însă basmul acesta de necrezut devenise un pic mai plauzibil. Aşa că nu puteam să renunţ la el, fără alte investigaţii.

—Putem să urcăm în cameră după ce mâncăm, am zis un târziu. Dar nu pentru mult timp.

Cuvintele mi le îndreptasem spre Victor şi spre Robert. Robert părea să se fi pierdut din nou în lumea lui, însă mi-a făcut un semn de încuviinţare.

L-am privit iute pe Eddie şi am obţinut din partea lui o aplecare scurtă a capului, de cu totul alt gen. Îmi confirma că înţelege riscul pe care mi-l asumam ducându-i pe cei doi fraţi într-un loc privat. Eddie mă informa că avea să fie vigilent... nu că n-ar fi fost deja.

Când ne-am terminat cina, atât eu, cât şi Eddie eram deja atenţi şi încordaţi. El s-a dus lângă Robert, în timp ce eu am mers lângă Victor. Pe Lissa şi Adrian îi plasaserăm între cei doi fraţi, totuşi, chiar mergând în grup compact, ne venea greu să o tăiem prin cazinoul aglomerat. Câte unii se tot băgau în drumul nostru, sau treceau pe lângă noi, printre aceştia fiind un adevărat haos. În două rânduri, grupul nostru a fost despărţit de turişti distraţi. Nu eram departe de ascensoare, însă începusem să mă simt neliniştită cu gândul la posibilitatea ca Victor, sau Robert, s-o rupă la fugă, pierzându-se în gloată.

—Trenuie să ieşim din îngrămădeala asta, am strigat către Eddie.

Mi-a răspuns printr-o înclinare rapidă a capului, tipică pentru el, şi a cotit brusc la stânga, luându-mă prin surprindere. L-am dirijat pe Victor în aceeaşi direcţie, iar Lissa şi Adrian au făcut câte un pas lateral, astfel încât să se poată ţine după noi. Nedumerirea mea a ţinut până în clipa în care am observat că ne apropiam

de un coridor având pe el semnul de ieşire pentru cazuri de urgenţă. Îndepărtându-ne de aglomeraţia cazinoului, şi nivelul zgomotului scădea.

—M-am gândit că probabil e o scară acolo, mi-a explicat Eddie.

—Ce gardian abil eşti! l-am lăudat, dăruindu-i un zâmbet fugar.

După o altă cotitură, am zărit o toaletă pentru personal la dreapta, iar în faţă, o uşă având pe ea simbolul scărilor. Scara părea să ducă atât spre exterior, cât şi spre etajele superioare.

—Splendid, am zis.

—Dar voi staţi, cum să vă zic, la etajul al zecelea, mi-a atras atenţia Adrian. Erau primele lui cuvinte după multă vreme.

—Nu există nimic mai bun decât un mic exerciţiu fizic să fii... fir-ar al naibii! am exclamat, oprindu-mă brusc în faţa uşii. Avea un mic anunţ de avertizare, pe care scria că deschiderea uşii duce la declanşarea alarmei. Ca să vezi.

—Scuze, a zis Eddie, ca şi când el ar fi fost cel răspunzător.

—Nu eşti tu de vină, l-am liniştit, întorcându-mă. Înapoi cu noi!

Eram nevoiţi să riscăm şi să trecem prin mulţime. Poate că ocolul nostru îi obosise pe Victor şi pe Robert îndeajuns cât să le piară cheful de evadare. Niciunul

dintre ei nu era tânăr, iar Victor încă se afla într-o formă destul de proastă.

Lissa era prea încordată ca să mai stea să se gândească la faptul că era plimbată de colo-colo, însă Adrian m-a săgetat privire care spunea limpede că toată hoinăreala asta era pentru el o pierdere de timp. Sigur, el considera că toată povestea cu Robert era o pierdere de timp. Mai degrabă m-aş fi aşteptat de la el să rămână în cazinou, cu ţigările lui şi paharele cu băutură.

Eddie, care mergea în faţă, a făcut câţiva paşi înapoi pe coridor, în direcţia cazinoului. Şi atunci, mi-am dat seama!

—Stai! am răcnit.

A reacţionat instantaneu, oprindu-se în spaţiul acela strâmt. A urmat un scurt moment de derută. Victor, luat prin surprindere, s-a ciocnit de Eddie, iar apoi Lissa a dat peste Victor. Instinctul l-a făcut pe Eddie să-şi ducă mâna spre ţepuşă însă eu o aveam deja pregătită. O înşfăcasem de îndată ce mă izbise valul de greaţă.

În drumul nostru spre cazinou erau strigoi.

ZECE

IAR UNUL DINTRE EI... unul dintre ei...

—Nu se poate, am gâfâit, chiar în timp ce ţâşneam spre strigoiul aflat cel mai aproape de mine — o femeie. După toate aparenţele, eram încercuiţi de trei strigoi.

Şi Eddie se pusese în mişcare; încercam amândoi să-i împingem pe moroi în spatele nostru. Nu aveau nevoie de mai multe imbolduri. La vederea strigoilor, toţi moroii au dat să se retragă în spatele nostru... creând o busculadă de toată frumuseţea. Printre reflexele fulgerătoare ale lui Eddie şi panica de care fuseseră cuprinşi moroii, eram destul de covinsă că nimeni nu observase ceea ce descoperisem eu.

Şi anume, că Dimitri se afla printre ei.

Nu se poate, nu se poate, nu se poate, am repetat, deodată în sinea mea. Doar mă avertizase. Mă anunţase, iar şi iar, în scrisorile lui, că de îndată ce voi fi ieşit din perimetrul sigur al dispozitivelor de pază, avea să vină după mine. Nu crezusem, şi totuşi... să văd ameninţarea devenind realitate era cu totul şi cu totul altceva. Trecuseră trei luni, însă în clipa aceea, un milion de amintiri mi-au străbătut mintea cu o limpezime de cristal. Captivitatea în care mă ţinea Dimitri. Felul în care gura lui — atât de caldă, atât de caldă cu toată răceala pielii — o sărutase pe-a mea. Cum îi simţisem colţii apăsându-mi gâtul, şi dulcele extaz care urma de fiecare dată...

Şi el arăta exact la fel, cu paloarea aceea ca varul şi ochii cu cercurile roşii, contrastând atât de mult cu părul lui lung până la umeri, şi cu trăsăturile feţei, altfel splendide. Avea chiar un *duster* de piele pe el. Sigur era nou, dacă mă gândesc că haina lui de dinainte fusese zdravăn sfâşiată în ultima noastră încleştare, de pe pod. De unde tot făcea făcea rost de ele?

—Afară! am urlat. Strigătul meu le era adresat moroilor, în timp ce înfigeam ţepuşa în inima femeii strigoi. Debandada de moment căreia îi căzuserăm cu toţii pradă pe coridor se dovedise mai degrabă în detrimentul ei, decât al meu. O aveam în raza mea vizuală, şi mi-era clar că ea nu se aştepta să fiu atât de iute. Ucisesem o grămadă de strigoi ca urmare a faptului că fusesem subestimată.

Eddie nu avusese norocul meu. Se împiedicase când dăduse Victor peste el, permiţându-i celuilalt strigoi — un bărbat aflat în faţa noastră să-l expedieze cu un dos de palmă drept în perete. Totuşi, era genul de situaţie de care ne loveam tot timpul, aşa că Eddie avusese o reacţie de toată frumuseţea. Îşi revenise imediat după lovitură şi, din moment ce nu-l mai avea pe moroi în calea sa, reuşise să se arunce asupra strigoiului şi să-l angreneze într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şi eu? Eu îmi concentrasem atenţia asupra lui Dimitri.

Am trecut peste femeia strigoi pe care o doborâsem fără s-o învrednicesc nici măcar cu o privire. Dimitri se

învârtise în ariergardă, expediindu-şi locotenenţii în prima linie a luptei. Poate pentru că-l cunoşteam atât de bine, bănuiam că nu-l surprindea absolut deloc faptul că îl doborâsem pe unul dintre ei, şi că Eddie îi dădea mari bătăi de cap celui de-al doilea. Mă îndoiam că lui Dimitri îi păsa dacă cei doi locotenenţi ai săi rămâneau în viaţă sau mureau. Pentru el nu reprezentau decât o diversiune ca să ajungă la mine.

—Te-am prevenit, a rostit el, cu o privire în acelaşi timp amuzată şi tăioasă. Îmi urmărea fiecare mişcare, amândoi imitându-ne reciproc, inconştient, gesturile, în aşteptarea unei breşe prin care să putem declanşa atacul. Ţi-am spus c-o să te găsesc.

—Mda, i-am răspuns, încercând să nu iau în seamă mormăielile lui Eddie şi ale celuilalt strigoi. Eddie putea să-l dea gata. Ştiam că putea. Ţi-am primit înştiinţările, i-am replicat lui Dimitri.

Fantoma unui zâmbet i-a ridicat puţin colţurile buzelor lăsându-i la iveală colţii care, cumva, declanşau în mine amestec de poftă şi scârbă. Instantaneu, am alungat aceste senzaţii. Altă dată, când ezitasem în faţa lui Dimitri, fusesem cât pe ce să fiu omorâtă din cauza asta. Refuzam să repet greşeala, iar adrenalina care-mi clocotea prin corp îmi slujea drept un bun memento al faptului că mă aflam într-o situaţie de viaţă şi de moarte.

El a făcut prima mişcare, însă am reuşit s-o evit: aproape că simţisem venirea ei. Tocmai asta era

problema la noi. Ne cunoşteam atât de bine unul pe celălalt... ne cunoşteam atât de bine mişcările. Fireşte, asta nu însemna şi că aveam forţe egale. Chiar şi când era în viaţă, avusese mai multă experienţă decât mine, iar înzestrările lui de strigoi îi ridicau cota.

—Şi totuşi, iată-te. Păşind cu nesăbuinţă în lumea mare, când puteai să rămâi la adăpostul sigur al Curţii. Nu mi-a venit să cred când m-au anunţat spionii mei.

N-am zis nimic, încercând în schimb o lovitură violentă cu ţepuşa. Şi el o văzuse sosind şi se trăsese într-o parte. Faptul că avea spioni nu mă surprindea; nici măcar pe timpul zilei. Avea sub control o reţea alcătuită atât din strigoi, cât şi din oameni, şi ştiam că avea ochi şi urechi care supravegheau Curtea.

Întrebarea era următoarea: cum naiba de ajunsese în hotelul ăsta în toiul zilei? Chiar şi având observatori umani la aeroport, sau urmărind cărţile de credit, aşa cum procedase Adrian, Dimitri şi prietenii lui strigoi tot ar fi trebuit să aştepte până la lăsarea serii ca să ajungă aici.

Nu, nu neapărat, mi-am dat seama în clipa imediat următoare. Câteodată, strigoii aveau la dispoziţie căi ocolite. Camionete sau dubiţe ale căror cabine erau întunecate, ermetice. Intrări subterane. Moroii de la Witching Hour care doreau să schimbe cazinoul cunoşteau tuneluri secrete de legătură între anumite clădiri. Probabil că şi Dimitri le ştia. Dacă aştepta să mă aventurez în afara dispozitivelor de pază însemna că

făcea tot posibilul ca să ajungă la mine. Iar eu ştim mai bine ca oricine cât de ingenios putea să fie.

Dar mai ştiam şi că încerca să mă distragă, vorbind întruna.

—Şi, cel mai ciudat lucru dintre toate, a continuat el, este că nu ai venit singură. Ai adus şi moroi cu tine. Mereu ţi-ai asumat riscuri privind propria viaţă, dar nu m-am aşteptat să fi aşa de pripită cu vieţile altora.

Atunci, mi-a venit o idee. Exceptând zumzetul slab din cazinou, de la celălalt capăt al coridorului, şi zgomotul bătăliei noastre, restul era tăcere. Lipsea un sunet important. Cum ar fi, să zicem, cel al alarmei dinspre o ieşire de incendiu.

—Lissa! am răcnit. Ieşi naibii de-aici! Scoate-i pe toţi de-aici!

Ea ar fi trebuit să ştie. Ei toţi ar fi trebuit să ştie. Uşa aceea ducea spre etajele superioare... şi afară. Soarele era încă pe cer. N-avea importanţă dacă alarma ne aducea pe cap agenţii de securitate ai hotelului. Ce naiba, asta putea să-i alunge pe strigoi. Ceea ce conta era că moroii puteau să fugă spre un loc sigur.

Dar o verificare rapidă prin intermediul legăturii m-a lămurit care era problema. Lissa stătea încremenită. Năucită. Observase cu cine mă luptam, iar şocul era prea mare. Să ştie că Dimitri era strigoi era una. Dar să-l şi vadă — vreau să spun, să-l vadă în realitate —, ei bine, asta era cu totul şi totul altceva. Eu ştiam din propria experienţă. Chiar şi pregătită, apariţia lui tot mă

descumpănea. Cât despre ea, era ca paralizată, incapabilă să gândească sau să se mişte.

Nu mi-a trebuit decât o fracţiune de secundă ca să-i evaluez sentimentele, însă într-o luptă cu un strigoi, o singură secundă putea să facă diferenţa dintre viaţă şi moarte. Flecăreala lui Dimitri îşi atinsese scopul şi, cu toate că-i urmăream mişcările şi eram în gardă, el izbutise să-mi dribleze apărarea şi să mă îmbrâncească de perete, ţintuindu-mi braţele cu mâinile sale într-un mod atât de dureros, încât ţepuşa mi-a scăpat din mână.

Şi-a apropiat faţa de-a mea, atât de mult, încât frunţile ni s-au atins.

—Roza... a murmurat el. Îi simţeam răsuflarea, caldă şi dulce pe piele. Ar fi trebuit să miroasă a mort, sau a descompunere, dar nu era cazul. De ce? m-a întrebat. De ce trebuie să fii atât de încăpăţânată? Am fi putut să petrecem veşnicia împreună...

Inima mi-a bubuit în piept. Mi-era frică, mă îngrozea senzaţia de care ştiam că sunt la numai câteva secunde distanţă. Şi, în acelaşi timp, eram plină de necaz, fiindcă îl pierdusem. Zărindu-i trăsăturile feţei, auzindu-i vocea şi binecunoscutul lui accent, care până şi acum mă învăluia ca o catifea, simţeam cum mi se frânge inima iar şi iar. De ce? De ce ni se întâmplase asta tocmai nouă? De ce era universul atât plin de cruzime?

Am izbutit încă o dată să acţionez întrerupătorul, făcând din nou abstracţie de faptul că era Dimitri. Eram

doar prădătorul şi prada... iar eu eram în pericol să fiu mâncată.

—Îmi pare rău, am scrâşnit printre dinţii încleştaţi, împingându-l cu putere, dar nereuşind să scap din strânsoarea lui. Pentru mine, veşnicia nu înseamnă să fac parte din mafia morţilor vii.

—Ştiu, a spus el. Aş fi putut să jur că pe chip i se aşternuse tristeţea, însă mai târziu aveam să mă conving pe mine însămi că nu fusese decât o închipuire de-a mea. Veşnicia va fi pustie fără tine.

Un ţipăt sfâşietor mi-a răsunat deodată în urechi. Am înţepenit amândoi. Zgomotele menite să-i alarmeze pe oamenii obişnuiţi erau iadul pe pământ pentru auzul nostru sensibil. Cu toate acestea, nu m-am putut împiedica să nu mă simt uşurată. În sfârşit, idioţii ăştia — şi, da, nu aveam remuşcări să-mi numesc prietenii idioţi, când se comportau aşa — părăsiseră clădirea. Simţeam lumina soarelui prin legătura cu Lissa şi-mi căutam consolarea în ea, în timp ce colţii lui Dimitri se apropiau de artera de pe gât, prin care avea să mi se scurgă sângele vital.

Sperasem ca alarma să-l distragă, însă Dimitri era prea puternic. M-am mai zbătut o dată, mizând pe faptul că-l luasem prin surprindere, însă fără rost. Ceea ce chiar l-a surprins a fost ţepuşa pe care Eddie i-a înfipt-o în burtă, dintr-o parte.

Dimitri a mârâit de durere şi mi-a dat drumul, întorcându-se spre Eddie. Faţa acestuia din urmă era

împietrită, impasibilă. Dacă vederea lui Dimitri îl descumpănise, oricum prietenul meu nu arăta vreun semn. Din câte-mi dădeam seama, Eddie nici măcar nu-l considera pe cel din faţa lui ca fiind Dimitri. Probabil că ceea ce vedea era doar un strigoi. Aşa eram noi antrenaţi. Să vedem monştri, nu persoane.

Pentru o clipă, Dimitri şi-a abătut atenţia de la mine. Voia să-mi lungească agonia. Iar Eddie nu însemna decât o chestie care-l sâcâia şi de care era nevoit să se descotorosească, să ne putem continua jocul.

Eddie şi Dimitri s-au lansat într-un dans asemănător cu cel în care fusesem şi eu angrenată puţin mai devreme, numai că Eddie nu cunoştea la fel de bine ca mine mişcările lui Dimitri. Aşa că nu a fost capabil să evite ca Dimitri să-l înşface de umăr şi să-l trântească de perete. Manevra era menită să-i zdrobească ţeasta, însă Eddie a reuşit să se ferească îndeajuns, încât corpul său să preia grosul impactului. De durere nu a scăpat, însă măcar a rămas în viaţă.

Toate acestea s-au petrecut în câteva milisecunde. Iar în scurte momente, perspectiva mea s-a schimbat. În timp ce Dimitri se înălţase ameninţător deasupra mea, pregătit să mă muşte, izbutisem să înving acel impuls de a mă gândi la el ca la Dimitri, cel pe care-l cunoscusem şi-l iubisem odinioară. Forţată în continuare să ocup poziţia de victimă, în timp ce viaţa mea fusese pe cale să-şi găsească sfârşitul, mă tot

îmboldisem singură spre modul de funcţionare *luptă, luptă-şi-iar-luptă.*

Acum, când vedeam pe altcineva războindu-se cu Dimitri... cum ţepuşa lui Eddie şerpuieşte spre el... ei bine, dintr-odată, mi-am pierdut obiectivitatea. Mi-am amintit de ce veniserăm aici. Mi-am amintit ceea ce tocmai aflaserăm de de la Robert.

Fragil. Totul era încă atât de fragil. Îmi jurasem mie însămi că, dac-am fi ajuns într-un moment în care Dimitri să ajungă să mă omoare, iar eu să nu fi aflat mai multe despre cum poate fi salvat un strigoi, s-o fac. Să-l ucid. Iar aceasta era sarcina mea. Împreună cu Eddie, îl puteam doborî pe Dimitri. Puteam să punem capăt stării lui de rău, exact aşa îşi dorise el înainte.

Totuşi... cu mai puţin de o oră în urmă, primisem o fărâmă de speranţă, aflând că un strigoi putea fi salvat. E-adevărat, partea conform căreia era necesar ca un utilizator al spiritului să fie autorul era absurdă, însă Victor o credea. Iar când cineva ca el credea...

Nu puteam s-o fac. Nu se putea ca Dimitri să moară. Nu încă.

M-am repezit fulgerător cu ţepuşa spre el, lovindu-l putemic, astfel încât i-am zgâriat cu vârful ei de argint partea din spate a craniului. A scos un răcnet de furie şi a izbutit să se întoarcă şi să mă împingă departe de el, continuând în acelaşi timp să-l ţină la distanţă pe Eddie. Atât de bun era în luptă. Numai că ţepuşa lui Eddie se

tot apropia de inima lui, iar privirea prietenului meu era neabătută, vădind râvna sa de a-l ucide.

Dimitri era atent când la unul, când la celălalt, şi, în acel scurt moment de scăpare — atât cât apuci să respiri doar jumătate —, l-am văzut pe Eddie ţinând ţepuşa pe poziţie, pregătit s-o împlânte în inima lui Dimitri. O lovituri care părea să aibă şanse de reuşită, pe când a mea eşuase.

Şi tocmai de aceea, printr-o mişcare fluidă, mi-am avântat eu ţepuşa, brăzdându-i chipul lui Dimitri şi dându-i la o parte braţul lui Eddie, în acelaşi timp. Avea un chip superb. Detestam să i-1 vatăm, însă ştiam că avea să se vindece. Şi din aceeaşi mişcare de atac, mi-am făcut drum pe lângă el împingându-mă în Eddie, astfel încât să ne împleticim amândoi spre ieşirea de incendiu a cărei alarmă încă ţiuia. Pe chipul împietrit al lui Eddie a apărut o expresie surprinsă pentru o clipă, ne-am blocat: eu îl împingeam pe el spre uşă iar el mă împingea pe mine spre Dimitri. Cu toate că am remarcat că ezita. Poziţia se schimbase, iar Eddie era pe punctul de a mă împinge într-un strigoi, lucru pe care pregătirea lui nu i-l permitea.

În schimb, Dimitri deja profita de ocazie. Şi-a întins braţul şi m-a apucat de umăr, încercând să mă smucească înapoi. Eddie m-a prins şi el de braţ, trăgându-mă înainte şi făcându-mă să ţip de uimire şi de durere. Parcă aveau de gând să mă rupă în'două. Dimitri era de departe cel mai puternic, însă chiar şi

prinsă la mijloc fiind, greutatea mea juca un rol important, aşa că mi-am adăugat forţa la cea a lui Eddie, ceea ce ne-a ajutat să câştigăm ceva teren. Şi totuşi, luptam cu încetinitorul. De parcă am fi mers prin miere. Cu fiecare pas înainte pe care izbuteam să-l fac, Dimitri mă trăgeaînapoi.

Şi totuşi, eu şi Eddie ne apropiam lent — şi foarte, foarte greu de uşa la care alarma continua să ţiuie. Câteva clipe mai târziu, s-a auzit zgomot de paşi şi voci.

—Paza, a mormăit Eddie, smucindu-mă încă o dată.

—Naiba s-o ia, am replicat.

—N-ai cum să scapi, a şuierat Dimitri. Între timp, izbuti să mă prindă de ambii umeri şi să ne copleşească prin trupul lui

—Nu zău? Dintr-o clipă-ntr-alta urmează să sosească întraga brigadă de asalt de la Luxor.

—Dintr-o clipă-ntr-alta urmează să avem aici un morman de cadavre. Umane, a precizat el, dispreţuitor.

Fiinţele umane au ajuns la noi. Nu-mi dădeam seama ce impresie şi-or fi făcut. Că un tip atacase doi adolescenţi? Ne-au strigat să încetăm lupta şi să ne întoarcem cu faţa spre ei, ordin pe care l-am ignorat tustrei, fiind prinşi noul nostru joc de-a trasul de frânghie. Probabil că au încercat să mâna pe Dimitri. Încă nu-mi dăduse drumul, însă strânsoarea lui a slăbit suficient, încât printr-o smucitură puternică din partea lui Eddie şi un salt de-al meu am putut să mă eliberez.

Eu şi cu Eddie nu ne-am mai uitat înapoi, dar paznicii strigau la noi.

Dar nu numai ei strigau. Cu o fracţiune de secunda înainte să împing uşa, l-am auzit pe Dimitri ameninţându-mă. Vocea lui parcă râdea.

—Nu s-a terminat, Rose. Chiar ai impresia că există vreun loc în lumea asta în care să nu te găsesc?

Acelaşi avertisment, mereu acelaşi avertisment.

Am făcut tot posibilul să nu iau în seamă frica pe care mi-o inspirau cuvintele lui. Eu şi cu Eddie am năvălit afară în aerul poluat al deşertului şi în lumina soarelui, încă prezentă, deşi începuse să se însereze. Eram în parcarea hotelului Luxor... nu suficient de aglomerată, încât să găsim vreo ascunzătoare. Fără să mai scoatem vreo vorbă, am zbughit-o amândoi spre ticsita Fâşie, ştiind că posibilităţile noastre fizice le surclasau pe ale oricăror urmăritori umani şi aveau să ne permită să ne pierdem în mulţimea de oameni.

Ne-a mers. Nici n-am mai văzut câţi ne urmăriseră, dar bănuiesc că băieţii din echipa de pază îşi concentraseră atenţia asupra tipului înalt care omora lumea prin hotelul lor. Zgomotul vocilor care strigau după noi s-a stins treptat şi, până la urmă, am încetinit şi ne-am oprit în faţă la New York, New York, după care — tot fără să schimbăm vreun cuvânt între noi — am intrat imediat în hotel. Avea o alcătuire similară şi era mai aglomerat decât Luxor, aşa că ne-am amestecat bine prin mulţime, strecurându-ne până când am reuşit

să dăm de o bucată de perete liber, de cealaltă parte a cazinourilor hotelului.

Fuga fusese dificilă chiar şi pentru noi, şi aveam nevoie de câteva clipe să stăm acolo, să ne recăpătăm suflul. Mi-am dat seama că situaţia era gravă când Eddie s-a întors în cele din urmă spre mine, cu faţa aprinsă de mânie. Eddie era întruchiparea calmului şi a stăpânirii de sine, încă de prima dată când fusese răpit de strigoi, cu un an în urmă. Intâmplarea îl călise, îl făcuse mai hotărât să înfrunte orice provocare. Însă, of, în clipa asta era furios pe mine.

—Ce naiba a fost asta? m-a luat el la rost. L-ai lăsat să scape.

Mi-am luat cea mai dură înfăţişare de care eram capabilă, dar el părea să mă întreacă pe ziua de azi.

—Ce, ai ratat partea în care l-am spintecat cu ţepuşa?

—Îi aveam inima în bătaie! Puteam să-i dau lovitura de graţie, dar tu m-ai împiedicat!

—Veneau cei de la pază. Nu mai aveam timp. Trebuia să ieşim de-acolo, şi nu puteam să-i lăsăm să vadă că *noi* eram criminali.

—Nu cred c-a mai rămas vreunul dintre ei capabil să raporteze că ar fi văzut ceva, a replicat pe un ton egal Eddie. Dădea impresia că încearcă să-şi restabilească stăpânirea de sine.

—Dimitri a lăsat în urma lui un morman de cadavre, a continuat el. Şi tu ştii asta. Au murit oameni, din cauză că *tu* nu m-ai lăsat să-l ucid cu ţepuşa.

Am tresărit, dându-mi seama că Eddie avea dreptate. Ar fi trebuit ca totul să se termine acolo. Nici măcar nu apucasem să arunc o privire ca lumea, să văd câţi paznici erau. Oare câţi or fi murit? Dar numărul lor nu era relevant. Numai faptul că muriseră oameni nevinovaţi avea importanţă. Chiar şi o singură victimă ar fi fost prea mult. Şi din vina mea.

Tăcerea mea i-a dat ocazia lui Eddie să profite de avantaj.

—Cum ai putut, tocmai tu, să uiţi lecţia asta? Ştiu că ţi-a fost instructor: *ţi-a fost*. Dar nu mai e acelaşi. Ni s-a tot repetat la lecţii, iar şi iar. Să nu eziţi! Să nu te gândeşti la el ca la persoana care a fost cândva!

—Îl iubesc, am zis, luându-mă gura pe dinainte. Eddie habar nu avea. Doar câteva persoane ştiau de relaţia mea sentimentală cu Dimitri şi de ceea ce se petrecuse în Siberia.

—Ce? a strigat Eddie, cu răsuflarea tăiată. Supărarea i s-a transformat în uluire.

—Dimitri... e mai mult decât instructorul meu...

Eddie a continuat să mă privească fix timp de alte câteva secunde grele.

—*A fost*, a subliniat el într-un târziu.

—Hm?

—*A fost* mai mult decât instructorul tău. Iar tu *l-ai iubit.*

Deruta de moment a lui Eddie dispăruse. Acum, era din nou gardianul sever, lipsit de sentimente, de compasiune.

—Îmi pare rău, dar asta ţine de trecut, tot ce a fost între voi. Tu trebuie s-o ştii. Persoana pe care ai iubit-o nu mai e. Iar tipul pe care l-am văzut adineauri? E cu totul altcineva.

Am clătinat lent din cap.

—Da... ştiu. Ştiu că nu e el. Ştiu că e un monstru, dar noi putem să-l salvăm... dacă reuşim să facem ceea ce ne spunea Robert.

Eddie a făcut ochii mari şi, pentru o clipă, a rămas buimăcit.

—Despre asta era vorba? Rose, dar e o prostie! Nu poţi să faci aşa eva. Strigoii sunt morţi. Pentru noi, nu mai există. Robert şi Victor ţi-au vândut o căruţă de gogoşi.

De data aceasta, eu eram cea surprinsă.

—Atunci, tu de ce eşti aici? De ce-ai mai rămas cu noi? Şi-a aruncat braţele în sus, exasperat.

—Pentru că mi-eşti *prietenă*. Am stat alături de tine în toată povestea asta... l-am ajutat pe Victor să evadeze, l-am ascultat pe smintitul de frate-său... pentru că ştiam că tu ai grijă de mine. Toţi aveaţi, ca să rămâneţi teferi. Am crezut că e un motiv întemeiat pentru care să-l scoţi pe Victor din închisoare. .. şi că pe

urmă ai de gând să-l duci înapoi. Sună cumva aiurea? Da, dar pentru tine e ceva normal. Tu mereu ai avut motive temeinice pentru ceea ce faci. Dar asta, a adăugat el, urlând, asta întrece orice închipuire. Să laşi un strigoi să scape numai pentru că tu vrei să urmăreşti o idee — o idee imposibilă — e de zece ori mai rău decât ceea ce am făcut pentru Victor. Fiecare zi în care Dimitri umblă în voie prin lume înseamnă încă o zi în care mor oameni.

M-am sprijinit cu spatele de perete şi am închis ochii, simţind că-mi vine rău de la stomac. Eddie avea dreptate. O dădusem în bară. Îmi jurasem mie însămi că-1 voi ucide pe Dimitri dacă-l voi mai avea în faţa mea, înainte de a putea pune în aplicare soluţia lui Robert. Totul ar fi trebuit să se sfârşească astăzi... însă eu o zbârcisem. Din nou.

Am deschis ochii şi mi-am îndreptat spinarea, având nevoie să-mi găsesc un nou scop, până nu izbucneam în plâns în mijlocul acelui cazinou.

—Trebuie să-i găsim pe ceilalţi. Au rămas singuri, neprotejaţi.

Era probabil unicul argument care-l putea opri în clipa aceea pe Eddie să-mi mai facă morală. Instinctul datoriei şi-a spus cuvântul. Apărarea moroilor, înainte de toate.

—Ai idee pe unde-ar putea să fie Lissa?

Legătura noastră mă păstrase în contact cu ea în timpul fugii, însă nu-mi permisesem să aflu mai mult

decât că era vie şi teafără. Acum, mi-am extins puţin cercetarea.

—Peste drum. La MGM.

Zărisem enormul hotel atunci când intraserăm în goană în cel în care ne aflam acum, însă nu-mi dădusem atunci seama că Lissa era acolo. Acum, o simţeam ascunzându-se prin mulţime la fel ca noi, speriată, dar nevătămat. Aş fi preferat ca ea şi ceilalţi să mai fi zăbovit la lumina zilei, însă instinctul o mânase spre adăpostul pereţilor.

Eu şi Eddie n-am mai adus vorba de Dimitri, în timp ce ieşeam din hotel şi traversam şoseaua aglomerata. Oriyontul căpătase nuanţa piersicii, însă tot mai la adăpost mă simţeam acolo, decât afară. Cu mult mai la adăpost decât pe coridorul hotelului Luxor. Cu ajutorul legăturii, puteam s-o găsesc oricând pe Lissa, aşa că, fără să ezit vreo clipă, l-am condus pe Eddie prin meandrele de la MGM — zău aşa, alcătuirea acestor hoteluri devenea din ce în ce mai derutantă — până când i-am zărit pe Lissa şi pe Adrian, lângă un rând de aparate pentru jocuri. El fuma. Ea m-a observat şi a dat fuga la mine, încolăcindu-mă cu braţele.

—Of, Doamne! Cât de frică mi-a fost! Nu ştiam ce s-a întâmplat cu voi. Nu pot să *sufăr* legătura asta într-un singur sens.

M-am silit să-i zâmbesc.

—Suntem bine.

—Un bine cam vânăt, a meditat Adrian, apropiindu-se de noi. Nu mă îndoiam de spusele lui. Sub efectul adrenalinei, era lesne să nu iei în seamă rănile şi durerea, în toiul luptei. Ceva mai târziu, după ce pofta războinică mai trecea, începeai să-ţi dai seama prin ce trecuse trupul tău. Eram atât de fericită să văd că Lissa era bine, încât mi-a scăpat amănuntul pe care Eddie îl remarcase deja.

—Ia spuneţi, unde sunt Victor şi Robert?

Chipul fericit al Lissei a devenit încruntat, şi până şi Eddie s-a întunecat la faţă.

—Fir-ar să fie! am exclamat, neavând nevoie de explicaţii suplimentare.

Lissa a încuviinţat, cu ochii mari şi plini de deznădejde.

—I-am pierdut.

UNSPREZECE

EI BINE, ASTA MAI LIPSEA!

Ne-a luat ceva timp până să hotărâm ce aveam de făcut în continuare. Am aruncat în discuţie câteva idei firave prin care să le dăm de urmă lui Robert şi Victor, dar până la urmă le-am aruncat pe toate la gunoi.

Robert avea un telefon mobil, şi dacă agenţii CIA erau în măsură să localizeze fel de fel de aparate, noi sigur nu eram. Şi chiar dacă adresa lui Robert ar fi fost trecută în cartea de telefoane, ştiam că Victor nu l-ar fi lăsat să-l ducă acolo. Şi oricât de capabili ar fi Adrian şi Lissa să depisteze aura unui utilizator al spiritului nu prea puteam să rătăcim fără ţintă printr-un oraş şi sperăm să dăm de ei.

Nu, în privinţa celor doi, părea că norocul ne părăsise. Nu mai aveam altceva de făcut, decât să ne întoarcem la Curte şi să înfruntăm pedeapsa care ne aştepta, indiferent care-ar fi fost aceasta. O dăduserăm — *eu* o dădusem - în bară.

Din moment ce soarele urma să apună — şi dat fiind faptul că nu mai aveam cu noi un răufăcător notoriu care să ne aducă necazuri —, ne-am hotărât, deprimaţi, să ne îndreptăm spre Witching Hour, unde să ne punem la pum la cale planurile de călătorie. Era posibil ca eu şi Lissa să fim recunoscute acolo, însă fetele fugare nu făceau parte tocmai din aceeaşi categorie cu trădătorii evadaţi. Ne-am hotărât să ne ducem şi să ne petrecem timpul în preajma gardienilor, decât să mai riscăm şi alte atacuri din partea strigoilor, înainte de a putea să plecăm din Vegas. Witching Hour nu părea să difere de alte cazinouri prin care fuseserăm... asta, doar dacă nu ştiai ce să cauţi. Oamenii prea ispitiţi de jocuri şi lux nu observau că mulţi dintre ceilalţi clienţi erau la fel de înalţi, de zvelţi şi de palizi. Cât despre dhampiri,

oamenii nu aveau cum să-şi dea seama că noi nu eram ca ei. Doar acel simţ supranatural caracteristic moroilor şi dhampirilor ne permitea să pricepem cu cine avem de-a face.

În mulţimea celor care strigau de bucurie, flecăreau şi câteodată — se văicăreau, erau şi gardieni. Cu o cerere atât de mare de gardieni, doar o mână de dhampiri putea fi canalizată să păzească nonstop un astfel de loc. Din fericire, hotelul era întărit de gardienii celor puternici şi bogaţi veniţi să joace. Moroii exaltaţi chiuiau la aparate sau la ruletă, în timp ce gardienii tăcuţi şi vigilenţi se învârteau în spatele lor, fiind cu ochii pe tot ce-i înconjura. Niciun strigoi nu s-ar aventurat acolo.

—Şi acum, ce facem? s-a interesat Lissa, aproape urlând ca să acopere zgomotul. Era prima dată când unul dintre noi spunea ceva, după ce ne hotărâserăm să mergem într-acolo. Trecuserăm pe lângă nişte mese de black-jack, taman unde era îmbulzeala mai mare.

Am suspinat. Dispoziţia mea era atât de întunecată, încât nici măcar nu mai aveam nevoie de efectele secundare spiritului. *L-am pierdut pe Victor, l-am pierdut pe Victor*. Autoculpabilizarea mea mentală urma traseul fără de sfârşit al unei bucle.

—Căutăm centrul comercial al hotelului şi rezervăm bilete de-aici, am răspuns. În funcţie de cât vom avea de aşteptat până prindem un avion, e posibil să mai luăm o cameră.

Adrian scruta activitatea din jurul nostru, zăbovind asupra unuia dintre numeroasele baruri de-acolo.

—Nu moare nimeni dacă ne petrecem şi noi puţin timp pe-aici.

—Nu, zău? l-am repezit. După tot ce s-a-ntâmplat, asta e tot ce-ţi trece prin minte?

Şi-a întors privirea concentrată spre mine, aceasta devenind deodată aspră.

—Aici sunt camere de supraveghere. Poţi să fii recunoscută. Să ai un alibi zdravăn — că ai fost aici, în cazinoul ăsta şi nu în Alaska — nu ţi-ar strica.

—Just, am recunoscut. Aveam impresia că, de data asta, prin aerul său blazat, tipic pentru el, Adrian îşi masca de fapt stânjeneala. După ce aflase motivul adevărat pentru care venisem eu în Las Vegas, mai şi dăduse peste strigoi, iar printre ei, şi peste Dimitri. N-ar fi fost o experienţa comodă pentru niciun moroi. Şi totuşi n-avem niciun alibi pentru perioada în care am fost într-adevăr în Alaska, am adăugat.

—Cât timp Victor nu se lasă descoperit pe-aici, nimeni n-o să facă legătura, a replicat Adrian, al cărui ton devenise amar. Ceea ce arată cu adevărat cât de proşti sunt cu toţii.

—L-am ajutat pe Victor să scape, a zis Lissa. N-ar putea să creadă nimeni că suntem într-atât de nebune, încât să-l scoatem din închisoare.

Eddie, tăcut, mi-a aruncat o privire tăioasă.

—Atunci, s-a aranjat, a zis Adrian. Să meargă cineva să rezerve biletele. Eu mă duc să-mi iau ceva de băut şi să-mi încerc mâna la câteva jocuri. Universul mi-a rămas dator cu puţin noroc.

—Mă duc eu după bilete, s-a oferit Lissa, studiind un panou care indica direcţiile spre piscină, toalete şi... centrul comercial.

—Merg cu tine, s-a hotărât Eddie. Dacă mai devreme expresia lui fusese una acuzatoare, acum părea să-mi evite cu desăvârşire privirea.

—Perfect, am acceptat, încrucişându-mi braţele. Daţi-mi de ştire când terminaţi, şi vă găsim noi.

Cu Lissa vorbisem şi-i dădusem de înţeles să comunice cu mine prin intermediul legăturii.

Convins că era liber, Adrian s-a dus direct spre bar, cu mine ca remorcă.

—Un Tom Collins, i-a cerut el barmanului moroi. Adrian părea să aibă în minte un întreg dicţionar al cocteilurilor şi nu făcea decât să verifice denumirile, una câte una. Aproape niciodată nu-l văzusem să bea de două ori acelui lucru.

—Îl vrei întărit? l-a întrebat barmanul. Purta o cămaşă scrobită şi un papion negru, şi nu cred să fi fost mai în vârstă decât mine.

—Nu, i-a răspuns Adrian, strâmbându-se.

Barmanul a ridicat din umeri şi s-a întors cu spatele, să prepare băutura. *Întărit* însemna, în limbajul codificai al moroilor, să amestece în cocteil o doză de

sânge. În spatele barului erau două uşi, care dădeau probabil spre camerele hrănitorilor. Aruncând o privire de-a lungul barului, am văzut mai mulţi moroi fericiţi, râzând, având în faţă pahare cu un lichid roşiatic. Unora le plăcea ideea de a bea sânge amestecat cu alcool. Dar majoritatea — cum era şi cazul lui Adrian, din câte se părea — nu voia sânge decât „direct de la sursă". Se presupunea că nu avea acelaşi gust.

În timp ce aşteptam, un moroi mai vârstnic, de lângă Adrian, mi-a aruncat o privire şi-a înclinat din cap în semn de aprobare.

—Ţi-ai găsit o bucăţică pe cinste, i-a zis el lui Adrian. Tânără, dar aşa-i cel mai bine.

Tipul — care bea ori vin roşu, ori sânge pur — a dat din cap spre ceilalţi aflaţi la bar.

—Cele mai multe din astea sunt uzate. Terminate.

I-am urmărit direcţia privirii, chiar dacă nu mai aveam nevoie. Ici şi colo, printre oameni şi moroi, erau femei dhampir, îmbrăcate extrem de provocator, în rochii de mătase şi catifea care lăsau prea puţine detalii în seama imaginaţiei. În majoritatea lor, erau mai în vârstă decât mine. Cele mai tinere aveau în ochi o expresie plictisită, cu toată cochetăria din râsetele lor. Prostituate pentru sânge. I-am aruncat o privire furioasă moroiului.

—Să nu *îndrăzneşti* să mai vorbeşti aşa despre ele, dacă nu vrei să-ţi sparg paharu-ăla de vin în mutră.

Tipul a făcut ochii mari şi şi-a întors privirea spre Adrian.

—Înduioşător!

—Nu ştii nimic, a replicat Adrian, în timp ce barmanul se întorcea cu paharul lui de Tom Collins. A avut o zi cam proastă.

Ticălosul ăla de moroi nu şi-a mai luat ochii de la mine. După loate aparenţele, nu luase deloc în serios ameninţarea

—Toată lumea are o zi cam proastă, a zis el. Ai auzit ştirea?

Adrian părea relaxat şi amuzat în timp ce sorbea din cocteil, dar stând atât de aproape de el, am simţit cum s-a încordat.

—Ce ştire?

—Despre Victor Dashkov. Îl mai ştii? Tipul care-a răpit-o pe fata din familia Dragomir şi a complotat împotriva reginei. A evadat.

Adrian a ridicat instantaneu din sprâncene.

—A evadat? Nu se poate. Ştiam că e în nu ştiu ce închisoare de maximă siguranţă.

—Da! Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat în realitate. Se zice că au fost implicaţi şi oameni... şi aici, povestea devine bizară,

—Cum adică bizară? l-am întrebat eu.

Adrian m-a cuprins de mijloc, ceea ce bănuiam că reprezintă un mesaj tăcut pentru mine, prin care-mi cerea să-l las pe el vorbească. Fie considera că era un

comportament „corespunzător" unei prostituate pentru sânge, fie îşi făcea gânduri că aş fi fost în stare să-i ard un pumn tipului — n-aş putea să spun.

—Unul dintre gardieni a fost amestecat... deşi el susţine că s-a aflat sub controlul cuiva. Mai zice — foarte convenabil pentru el — că-şi aminteşte totul ca prin ceaţă şi că nu mai ştie mare lucru. Am auzit asta de la câţiva tipi din familiile regale, care ajută la investigaţii.

Adrian a izbucnit în râs şi a luat o înghiţitură zdravănă din cocteil.

—Chiar *e* convenabil. Mie-mi miroase-a treabă făcută de cineva din interior. Victor are o grămadă de bani. Destui ca să mituiască un paznic. Asta cred eu că s-a-ntâmplat.

Tonul lui era de un calm reconfortant şi, în clipa încare am observat că pe faţa celuilalt a apărut un zâmbet uşor diabolic, mi-am dat seama că Adrian apelase la o mică doză de constrângere.

—Pun pariu că ai dreptate.

—Ar trebui să le-o spui şi prietenilor tăi din familiile regale, a adăugat Adrian. E o treabă făcută de cineva din interior.

Tipul a încuviinţat, cu înflăcărare.

—Le spun.

Adrian i-a mai susţinut privirea câteva secunde, după care şi-a coborât-o spre paharul cu Tom Collins. Privirea sticloasă a interlocutorului său dispăruse, însă

ştiam că ordinul lui Adrian de a răspândi varianta cu „treaba făcută de cineva din interior" i se întipărise deja în minte. Adrian a dat pe gât şi restul licorii, după care a aşezat paharul gol pe tejghea. Tocmai se pregătea să vorbească din nou, când din partea opusă ceva i-a captat atenţia. Şi celălalt moroi obsservase acelaşi lucru, aşa că le-am urmărit privirile amândurora, să văd ce anume îi năucise într-atât.

Ceea ce am văzut mi-a smuls un geamăt. Erau femei, fireşte. La început, am crezut că erau dhampiri, din moment ce neamul meu atrăgea în principal ochi dulci pe-aici. O privire mai atentă a dezvăluit misterul: femeile erau moroi. Dansatoare moroi, mai precis. Erau mai multe, înveşmântate în rochii asemănătoare, scurte şi decoltate, cu paiete. Numai că avea o altă nuanţă de giuvaer: arămiu, bleu cu irizaţii. În păr le sclipeau pene şi ştrasuri, şi zâmbeau sau râdeau timp ce treceau prin mulţimea de gură-cască, frumoase şi sexy într-un alt fel decât cele din neamul meu.

Ceea ce nu era o surpriză. Eu aveam tendinţa să observ frecvent bărbaţii moroi făcându-le ochi dulci fetelor dhampir, pur şi simplu fiindcă eram şi eu dhampir. Dar, fireşte, bărbaţii moroi erau atraşi şi înnebuniţi de propriile lor femei. Aşa se asigura supravieţuirea propriei rase şi, deşi bărbaţilor moroi poate că le plăcea să se prostească uneori cu fetele dhampir, aproape întotdeauna ajungeau să rămână cu cele din neamul lor.

Dansatoarele erau înalte şi graţioase, iar înfăţişările lor strălucitoare, mă făceau să mă gândesc că sigur erau în drum spre o reprezentaţie. Chiar puteam să-mi imaginez ce număr scânteietor de dans ar fi realizat. Şi, dacă eu apreciam asta, era evident pentru mine că Adrian aprecia şi mai mult, judecând după ochii lui căscaţi. I-am tras un cot.

—Hei!

Cea din urmă dansatoare a dispărut în mulţimea din cazinou, în direcţia unui panou pe care scria „teatru", exact cum bănuisem. Adrian s-a întors din nou spre mine, compunându-şi un zâmbet năzdrăvan.

—Nu fac nimic rău dacă privesc, mi-a explicat, bătându-mă pe umăr.

Moroiul de lângă el a clătinat din cap, exprimându-şi aprobarea.

—S-ar putea ca azi să văd un spectacol, a zis el, învârtindu-şi băutura în pahar. Toată povestea asta cu Dashkov şi încurcătura cu Dragomirii... mă întristează pentru bietul Eric. Era un băiat bun.

I-am arunca o privire bănuitoare.

—Îl cunoşteai pe tat... pe Eric Dragomir?

—Sigur, a răspuns moroiul făcând semn să-i fie umplut paharul. Sunt manager aici de ani de zile. Venea mereu la noi. Crede-mă, *el* ştia să le aprecieze pe fetele astea.

—Minţi, l-am apostrofat, cu răceală. Îşi adora soţia

Îi văzusem împreună pe părinţii Lissei. Chiar şi la o vârstă fragedă, fusesem în stare să-mi dau seama cât de mult se iubeau.

—N-am spus că *a făcut* ceva. Aşa cum a zis şi iubitul tău nu faci nimic rău dacă priveşti. Dar mulţi ştiu că prinţului Dragomir îi plăcea să petreacă oriunde se ducea... mai ales dacă avea şi companie feminină.

Moroiul a oftat şi a ridicat paharul.

—Mare păcat că a păţit una ca asta. Să bem în cinstea prinderii nenorocitului de Dashkov şi a faptului c-o s-o lase în pace pe fetiţa lui Eric.

Nu-mi plăcuseră insinuările tipului la adresa tatălui Lissei şi mă bucuram că nu era şi ea prin preajmă. Ceea ce mă stânjenea era că aflasem de curând despre fratele Lissei, Andre, că şi el era genul de petrecăreţ care umblă brambura şi frânge inimi. Oare astfel de chestii se moştenesc din familie? Ceea ce făcuse Andre nu era corect, însă era o mare diferenţă între faptele unui adolescent şi cele ale unui bărbat însurat. Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar chiar şi cei mai înţoliţi tipi tot mai aruncau un ochi spre alte femei, fără să-şi înşele însă partenerele. Adrian era dovada. Totuşi, nu prea credeam că Lissei i-ar fi făcut plăcere să audă că tatăl ei umbla cu alte femei. Adevărul despre Andre fusese şi-aşa greu de suportat, şi n-aş fi vrut să apară altceva care să-i întineze amintirile frumoase despre părinţii ei.

L-am săgetat pe Adrian cu o privire care dădea de înţeles că dacă îl mai ascultam mult pe individul ăsta,

sigur se lăsa cu pumni. Şi n-aş fi vrut să fiu acolo, în eventualitatea în care ar fi venit Lissa să ne caute. Adrian, veşnic mai perspicace cum dădea impresia, mi-a zâmbit.

—Ce zici, scumpo, mergem să ne încercăm norocul? Ceva îmi spune c-o să-i spargi pe toţi... ca-ntotdeauna.

I-am aruncat o privire piezişă.

—Ce drăguţ!

Adrian mi-a făcut cu ochiul şi s-a ridicat.

—Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, i-a zis celuilalt moroi.

—Şi mie, a replicat tipul. Robia constrângerii se cam risipise. Ar trebui s-o-mbraci mai bine, să ştii, a mai zis el.

—Nu sunt interesat să pun haine pe ea, a ripostat Adrian, în timp ce mă împingea uşurel.

—Ai grijă, l-am prevenit, printre dinţii încleştaţi, dacă nu vrei să fii tu ăla căruia-i este aruncat un pahar în faţă.

—Jucam un rol, micuţule dhampir. Ca să mă asigur că nu vei avea necazuri.

Ne-am oprit în apropierea salonului de poker al cazinoului, iar Adrian m-a examinat din cap până-n picioare.

—Totuşi, să ştii că tipul cam avea dreptate cu hainele, a constatat el.

Am scrâşnit încă o dată din dinţi.

—Nu pot să cred că a zis chestiile-alea despre tatăl Lissei.

—Bârfele şi zvonurile nu mor niciodată... dintre toţi tu ar trebui să ştii cel mai bine. N-are importanţă dacă eşti mort. În plus, conversaţia asta a fost de fapt în avantajul nostru iar prin asta, vreau să spun al tău. Altcineva probabil că diseminează deja teoria conform căreia treaba a fost făcuta de cineva din interior. Dacă individul ăsta ne ajută să răspândim ideea cât mai mult prin lume, putem fi siguri că nimănui n-o să-i treacă vreodată prin cap că ar fi fost implicat cel mai periculos gardian din lume.

—Aşa cred.

M-am străduit să mă calmez. Dintotdeauna fusesem iute la mânie, iar acum ştiam cu certitudine că frânturile de întuneric pe care le adunasem de la Lissa în ultimele şi patru de ore nu făceau altceva decât să înrăutăţească lucrurile, aşa cum mă şi temusem de fapt. Am schimbat subiectul, preferând un teren mai sigur.

—Ai fost foarte drăguţ acum, dacă mă gândesc cât de furios erai mai devreme.

—Nu sunt deloc bucuros, dar m-am mai gândit puţin, a spus Adrian.

—Da? Eşti drăguţ să mă luminezi în privinţa asta?

—Nu aici. Vorbim mai târziu. Sunt lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

—Cum ar fi să ştergem urmele unei fărădelegi şi să plecăm din oraş fără să fim atacaţi de strigoi?

—Nu. Cum ar fi să câştig nişte bani.

—Ai înnebunit?

Hm! Să-i pun o astfel de întrebare lui Adrian nu era o idee bună.

—Abia am scăpat de o gaşcă de monştri setoşi de sânge, tot ce-ţi trece prin cap e să joci?

—Faptul că suntem în viaţă denotă că trebuie să trăim, a comentat el. Mai ales că avem şi timp s-o facem.

—Dar n-ai nevoie de mai mulţi bani.

—O să am, dacă taică-meu mă lasă baltă. Şi, să nu ignorăm plăcerea jocului...

Aveam să-mi dau seama curând că prin „plăcerea jocului”, Adrian înţelegea „să trişeze". În fine, dacă utilizarea spiritului se poate numi trişat. Dat fiind că spiritul implica o putere mentală atât de mare, utilizatorii lui erau foarte buni când era vorba să-i descifreze pe cei din jur. Victor avusese dreptate. Adrian glumea şi comanda întruna de băut, dar eu vedeam că era extrem de atent la ceilalţi. Şi chiar dacă avea de gând să nu rostească nimic explicit, expresiile chipului său vorbeau locul lui: încredere, nesiguranţă, iritare. Fără să scoată o vorbă, tot era în măsură să-şi utilizeze forţa de constrângere şi să-i ducă de nas pe ceilalţi jucători.

—Vin imediat, i-am zis, simţind că mă cheamă Lissa.

Total nepăsător, mi-a făcut semn că pot să plec. Nici eu nu-mi făceam griji pentru siguranţa lui, având în vedere faptul că în încăpere se aflau câţiva gardieni. Singurul lucru care mă preocupa era ca nu cumva vreunul dintre funcţinarii cazinoului să bage de seamă că Adrian îşi folosea forţa de constrângere şi să ne azvârle afară. Utilizatorii spiritului se puteau exercita intens, însă nici vampirilor nu le era inaccesibilă într-o anumită măsură. Folosirea constrângerii era considerată imorală, aşa că era interzisă printre moroi. La un cazinou ar fi avut fără îndoială toate motivele să fie în gardă în această privinţă.

Din întâmplare, centrul comercial era chiar în apropierea salonului de poker, aşa că i-am găsit repede pe Lissa şi Eddie.

—Ce-aţi aflat? i-am întrebat, în timp ce ne întorceam cu toţii.

—Avem un avion mâine-dimineaţă, m-a informat Lissa şovăind puţin. Puteam să plecăm şi-n seara asta, dar...

Nu mai era nevoie să-şi sfârşească fraza. După toate pe care le înfruntaserăm în timpul zilei, nimeni nu voia să-şi asume nici cel mai mic risc de a nimeri peste vreun strigoi. Până la aeroport, am fi făcut drumul cu taxiul, dar chiar şi-aşa ar fi însemnat să riscăm câţiva paşi prin întuneric.

Am dat aprobator din cap şi i-am condus spre salonul de poker.

—Ai făcut ce trebuia. Acum, hai să ne omorâm timpul. Sau vrei să luăm o cameră, să dormi puţin?

Nu, mi-a răspuns, străbătută de un frison. Simţeam puţin teama dinlăuntrul ei. Nu vreau să plec din mulţimea asta şi mi-e şi cam teamă de ce-aş putea să visez...

Poate că Adrian era în stare să se prefacă nepăsător faţă de strigoi, însă chipurile acelea o bântuiau încă pe Lissa — mai ales chipul lui Dimitri.

—Bine, am zis, sperând c-o fac să se simtă mai bine. Dacă stăm treji, o să ne fie mai uşor să ne readaptăm la programul Curţii. În plus, ai ocazia să-l vezi pe Adrian dat pe uşă afară de paza cazinoului.

Aşa cum sperasem, spectacolul dat de Adrian în timp ce câştiga cu ajutorul spiritului chiar a distrat-o pe Lissa: într-atât încât a devenit interesată să încerce ea însăşi. Grozav! Am îndemnat-o să-şi aleagă jocuri mai sigure şi i-am povestit cum implantase Adrian în mintea moroiului de la bar ideea că fusese o treabă făcută de cineva din interior. Am trecut peste partea cu tatăl ei. Ca prin minune, noaptea a fost fără incidente — nici din partea strigoilor, nici din partea paznicilor cazinoului; mai mult decât atât, câteva persoane chiar o recunoscuseră pe Lissa, ceea ce avea să ne fie de ajutor pentru alibiul nostru. Eddie nu a vorbit deloc cu mine toată noaptea.

Am plecat de la Witching Hour a doua zi dimineaţă. Niciunul dintre noi nu era fericit că-l pierduserăm pe

Victor pentru că ne atacaseră strigoii, însă cazinoul ne mai atenuă un pic supărarea; cel puţin, până când am ajuns la aeroport. Cât stătuserăm în cazinou, fuseserăm copleşiţi de moroi, izolaţi de lumea umană. Dar cât timp am aşteptat avionul, n-am avut încotro şi am urmărit ştirile la televizoarele care păreau să fie pretutindeni.

Principala ştire din noaptea aceea era despre un asasinatul în masă la Luxor, iar poliţiştii nu aveau nici cel mai mic indiciu. Cei mai mulţi dintre paznicii cazinoului implicaţi în întâmplare muriseră cu gâturile frânte, iar alte cadavre nu mai fuseseră descoperite. Bănuiala mea era că Dimitri îşi azvârlise afară acoliţii, unde soarele îi prefăcuse în scrum între timp, Dimitri însuşi o ştersese, nelăsând niciun indiciu în urma lui. Nici măcar camerele de supraveghere nu înregistraseră nimic, ceea ce nu mă surprindea. Dacă eu fusesem capabilă să dezactivez sistemul de supraveghere din închisoare, Dimitri sigur se descurca s-o facă într-un mod obişnuit.

Bruma de bună dispoziţie pe care o câştigaserăm a dispărut instantaneu, şi nu ne-am mai spus cine ştie ce. Eu am avut grijă să nu mai pătrund în mintea Lissei, fiindcă n-aveam nevoie ca senzaţia ei de deprimare s-o amplifice pe-a mea.

Găsiserăm un zbor direct spre Philadelphia, după care aveam să prindem un altul de legătură, până pe aeroportul din apropierea Curţii. Ce aveam de înfruntat

odată ajunşi acolo... ei bine, aceasta probabil că era cea mai măruntă dintre temerile noastre.

Nu-mi făceam griji că s-ar fi putut îmbarca strigoi în avionul nostru pe timp de zi, şi neavând prizonieri de supravegheat, mi-am permis să mă cufund în mult-necesarul somn. Nici nu-mi mai aminteam când mai aţipisem ultima dată în călătoria asta. Am avut un somn greu, însă visele mi-au fost bântuite de faptul că lăsasem să scape unul dintre cei mai periculoşi criminali din lumea moroilor, şi permisesem ca un strigoi să plece nevătămat, şi provocasem moartea mai multor oameni. Nu-l socoteam răspunzător pe niciunul dintre prietenii mei. Vina pentru tot acest dezastru cădea în întregime pe umerii mei.

DOISPREZECE

CEEA CE S-A ŞI CONFIRMAT, atunci când, în sfârşit, ne-am întors la Curtea Regală.

Nu am fost singura care a dat de necaz, fireşte. La rândul ei, Lissa a fost chemată la regină să-şi primească mustrarea, dar ştiam bine că nu va fi propriu-zis pedepsită. Spre deosebire de Eddie şi de mine. Chiar dacă terminaserăm şcoala, teoretic încă ne aflam sub

jurisdicţia oficială a gardienilor, ceea ce însemna că ne aşteptau tot atâtea probleme ca pe oricare angajat contravenient. Numai Adrian scăpa de orice consecinţă. El era liber să facă tot ce dorea.

Dar, în realitate, pedeapsa mea nu a fost chiar atât rea pe cât ar fi putut să fie. Serios vorbind, ce mai aveam de pierdut în faza asta? Şansele mele de a-i fi repartizată Lissei erau şi-aşa foarte mici şi, oricum, nimeni nu mă voia drept gardian, cu excepţia Tashei. Un weekend trăsnit în Vegas — adică varianta noastră oficială — nu avea cum s-o facă să se răzgândească în privinţa mea. În schimb, era destul să-i determine pe unii dintre pretendenţii lui Eddie să-şi retragă cererile ca el să le fie gardian. Şi totuşi, rămâneau încă suficienţi care să-l vrea, aşa că nu era deloc în primejdie de a pierde o poziţie bună. Cu toate astea, eu tot mă simţeam îngrozitor de vinovată. Eddie n-a suflat nicio vorbă faţă de nimeni în legătură cu ceea ce făcuserăm, însă ori de câte ori se uita spre mine, puteam să citesc în ochii lui faptul că mă învinovăţea pentru tot.

Şi m-am întâlnit întruna cu el în următoarele două zile. După cum am constatat, gardienii aveau implementat un sistem pentru cazurile de nesupunere.

—Fapta voastră-i atât de iresponsabilă, încât ai zice că sunteţi nişte elevi. Ce naiba! Parc-aţi fi la şcoala elementară.

Eram într-un birou din sediul central al gardienilor şi-i ascultam urletele lui Hans Croft, tipul care avea

comanda tuturor gardienilor de la Curte şi un rol esenţial în repartizarea acestora. Era un dhampir puţin trecut de cincizeci de ani, cu o mustaţă stufoasă, albsură. În acelaşi timp, era o jigodie. Împrăştia în permanenţă un damf de ţigări de foi. Eu şi Eddie stăteam spăsiţi pe scaune, în timp ce el patrula prin faţa noastră, cu mâinile la spate.

—Puteaţi să-i provocaţi moartea ultimei reprezentante a familiei Dragomir... ca să nu-l mai pun la socoteală şi pe băiatul Ivashkov. Cum credeţi că ar fi reacţionat regina faţă de moartea strănepotului ei? Şi ce mai moment v-aţi ales! V-aţi cărăbănit să vă ţineţi de petreceri tocmai când individul care a încercat s-o răpească pe prinţesă şi-a luat tălpăşiţa din închisoare! Dar probabil că voi habar n-aţi avut, fiind mult prea ocupaţi cu jocurile de noroc şi cu identităţile voastre false.

Am tresărit la aluzia referitoare la Victor, deşi presupun c-ar fi trebuit să mă liniştească faptul că eram mai presus de bănuieli în privinţa evadării lui. Hans a interpretat strâmbătura mea ca pe o recunoaştere a vinovăţiei.

—Chiar dacă sunteţi absolvenţi, a declarat el, asta nu înseamnă că aţi fi şi invincibili.

Toată această întrevedere îmi amintea de acea dată când eu şi Lissa fuseserăm readuse la Sf. Vladimir şi muştruluite pentru aceeaşi vină: că fugiserăm punând-o pe ea în primejdie cu nesăbuinţa noastră. Numai că, de

data asta, nu mai era niciun Dimitri care să-mi ţină partea. Amintirea aceasta mi-a adus un nod în gât. Am rememorat chipul său — atât de sobru, atât de splendid, cu ochii aceia căprui, vii şi pasionali — şi felul în care intervenise în favoarea mea, convingându-i pe ceilalţi că reprezentam o valoare.

Dar, nu. N-aveam niciun Dimitri aici, cu mine. Nu eram decât eu şi cu Eddie, singuri, înfruntând consecinţele lumii reale.

—Tu! a spus Hans, îndreptându-şi un deget butucănos spre Eddie. S-ar putea să fii destul de norocos să scapi din situaţia asta fără să suporţi prea mari repercusiuni. Sigur, o să rămâi cu o pată neagră la dosar pentru tot restul vieţii. Şi ţi-ai spulberat toate şansele de a obţine vreodată o poziţie de elită în familiile regale, cu alţi gardieni care să te sprijine. Totuşi, o să primeşti o repartiţie. Probabil că o să lucrezi singur, pentru vreun nobil mai mărunt.

Moroii din familiile regale de rang înalt aveau mai mult de un gardian, ceea ce făcea întotdeauna ca protejarea lor să devină mai simplă. Afirmaţia lui Hans se referea la faptul că repartiţia lui Eddie avea să fie una inferioară, care-o să presupună mai multă trudă şi mai multe primejdii. Aruncându-i colegului meu o privire piezişă, am observat că pe chipul său revenise expresia aceea încrâncenată, hotărâtă. Părea să spună că nu-i păsa nici dac-ar fi trebuit să apere de unul singur o întreagă familie. Sau chiar şi zece familii. De fapt,

mesajul pe care-l transmitea era că n-aveau decât să-l azvârle de unul singur într-un viespar de strigoi, că el tot ar fi doborât până la ultimul.

—Iar *tu*, s-a auzit din nou vocea tăioasă a lui Hans, smulgându-mă din contemplarea lui Eddie, tu să te consideri norocoasă dac-o să mai ai vreodată o slujbă.

Ca de obicei, m-a luat gura pe dinainte. Ar fi trebuit să-mi primesc perdaful tăcând, exact cum procedase Eddie.

—Sigur c-o să am. Tasha Ozera mă vrea. Şi e prea mare penuria de gardieni, ca să mă lăsaţi să stau degeaba.

Ochii lui Hans au sclipit ca de o veselie amară.

—Da, e penurie mare de gardieni, dar mai sunt multe alte treburi de făcut... nu doar protecţia personală. Cineva trebuie să stea şi la birou. Cineva trebuie să păzească porţile principale.

Am îngheţat. Muncă de birou. Hans mă ameninţa cu munca de birou, în cele mai oribile închipuiri ale mele, eram gardianul unui moroi oarecare, unul pe care nu-l cunoşteam sau pe care poate chiar îl detestam. Dar, în toate scenariile eram în lumea largă. Eram în acţiune. Mă luptam şi apăram pe cineva.

Şi-acum? Hans avea dreptate. Era nevoie de gardieni şi pentru treburile administrative ale Curţii. E adevărat, nu păstrau aici decât o mână de gardieni — eram mult prea preţioşi —, însă cineva tot trebuia să rămână. Dar să mi se întâmple mie una ca asta era o idee mult prea

îngrozitoare, încât s-o pot cuprinde cu gândul. Să stau acolo ziua-ntreagă, ore-n şir... ca şi gardienii din Tarasov. Viaţa de gardian mai cuprindea şi tot felul de sarcini deloc atrăgătoare... dar necesare.

Abia atunci m-a izbit cu adevărat — dar chiar cu adevărat! — gândul că mă aflam în lumea reală. Un val de teamă s-a abătut asupra mea. Primisem titlul de gardian odată cu absolvirea şcolii, dar înţelesesem eu, oare, ce însemna el în realitate? Nu cumva doar mă jucasem de-a gardianul, savurând triumfurile şi neluând în seamă consecinţele? Acum nu mai eram la şcoală. Nu aveam să fiu pusă la colţ pentru ceea ce făcusem. Aici, totul era real. Aici, lupta era pe viaţă şi pe moarte.

Chipul probabil că-mi trăda sentimentele. Hans a schiţat spre mine un zâmbet plin de cruzime.

—Aşa este. Avem tot felul de metode prin care să-i îmblânzim pe zurbagii. Spre norocul tău, soarta ta încă nu a fost definitiv hotărâtă. Şi, până atunci, avem o grămadă de treburi pe-aici, la care voi doi o să ne daţi o mână de ajutor.

„Treburile" din următoarele câteva zile s-au dovedit munci casnice, de slugi. Sincer vorbind, nu erau prea diferite de pedepsele cu detenţia de la şcoală; eram aproape convinsă că fuseseră special create ca să le dea contravenienţilor ca noi ceva oribil de făcut. Munceam douăsprezece ore pe zi, în cea mai mare parte afară: mai precis, căram pietre şi pământ pentru construirea cine ştie căror noi şi drăguţe curticele ale unor case

aparţinând celor din familiile regale. Uneori, ne puneau să facem curăţenie, să frecăm podelele. Ştiam că aveau moroi angajaţi pentru astfel de sarcini, dar probabil că le dăduseră zile libere exact acum.

Şi totuşi, erau de preferat corvezilor la care ne supunea Hans: să sortăm şi să îndosariem munţi după munţi de documente. Asta mă făcea să privesc cu alţi ochi trecerea la informaţia digitală... şi, încă o dată, să-mi fac griji cu privire viitor. Mă tot gândeam, iar şi iar, la conversaţia iniţială cu Hans. La ameninţarea lui că aşa ar fi putut s-arate viaţa de-acum înainte. Că niciodată nu aveam să mai fiu gardian în adevăratul sens al cuvântului —, nici pentru Lissa, nici pentru oricare alt moroi. Pe tot parcursul pregătirii noastre, avuseserăm mereu în minte o mantra: *Ei sunt primii*. Dacă într-adevăr îmi făcusem varză viitorul, înseamnă că urma să am o nouă mantra: *A este primul. Pe urmă* B, *C, D...*

Pe tot parcursul zilelor de muncă m-au ţinut departe de Lissa, iar cei de la recepţiile clădirilor în care locuiam fiecare s-au dat peste cap să ne împiedice, la rândul lor, să ne întâlnim. Era frustrant. Prin intermediul legăturii, puteam să ştiu unde se află şi ce face, dar aş fi vrut să stau de vorbă cu ea. Aş fi vrut să stau de vorbă cu oricine. Şi Adrian se ţinea la distanţă, nu-şi mai bătea deloc capul cu vizitele în vis, ceea mă făcea să mă întreb care erau sentimentele lui. „Discuţia” noastră după plecarea din Las Vegas nu mai

avusese loc. Munceam adesea cot la cot cu Eddie, însă el nu vorbea cu mine, ci mă lăsa ore-ntregi pradă propriilor mele gânduri şi înovăţiri.

Şi credeţi-mă, motive care să-mi sporească sentimentul de vinovăţie aveam din belşug. La Curte, lumea nu-i prea băga în seamă pe muncitori. Aşa că ori dacă eram înăuntru, ori afară, ceilalţi oricum vorbeau mereu de parcă n-aş fi fost acolo. Subiectul numărul unu era Victor. Periculosul Victor Dashkov, liber. Cum de se întâmplase una ca asta? Oare să fi avut el puteri necunoscute de nimeni? Lumea se temea, unii chiar erau convinşi că Victor îşi va face apariţia la Curte şi va încerca să ne omoare pe toţi în timp ce dormeam. Teoria cu „treaba făcută de cineva din interior" se răspândise în neştire, ceea ce ne situa în continuare în afara oricăror bănuieli. Din nefericire, însemna şi că multă lume îşi făcea acum griji pentru prezenţa unor trădători printre noi. Dar cine să ştie care erau acoliţii lui Victor Dashkov? Tot felul de spioni şi de rebeli puteau să pândească pe la Curte, punând la cale tot soiul de atrocităţi. Eu ştiam că toate aceste poveşti erau exagerate, dar nu avea importanţă. Toate aveau un sâmbure de adevăr: acela că Victor Dashkov umbla acum liber prin lume. Şi numai eu — şi complicii mei — ştiam că totul era din cauza mea.

Faptul că fuseserăm văzuţi în Las Vegas ne oferea în continuare un alibi privind eventuala bănuială că noi am pătruns în închisoare, dar făcea ca escapada noastră

să pară încă şi mai imprudentă. Lumea se îngrozea de faptul lăsaserăm pe prinţesa Dragomir să fugă de la Curte într-un moment în care un criminal periculos era în libertate şi tocmai cel care o atacase! Slavă Domnului, ziceau toţi, că regina ne adusese de-acolo înainte ca Victor să ne poată găsi. Escapada din Las Vegas inaugurase şi un întreg şir de noi speculaţii: unul care mă implica personal.

—Ei bine, pe mine nu mă surprinde povestea lui Vasilisa, am auzit o femeie spunând într-una din zile, în timp ce munceam pe-afară. Ea şi câteva prietene se duceau agale spre clădirea hrănitorilor, iar pe mine nu mă văzuseră. În definitiv, a mai fugit şi înainte, nu? a continuat ea. Dragomirii ăştia pot fi de-a dreptul nestăpâniţi. Probabil c-o să se ducă direct la cea dintâi petrecere de care-o s-audă, imediat cum l-or prinde pe Victor Dashkov.

—Te înşeli, a contrazis-o o prietenă de-a ei. Nu de-asta s-a dus. De fapt, ea e o tipă cu picioarele pe pământ. Dar fata aia dhumpir, care e mereu cu ea... Hathaway aia. Am auzit că ea şi cu Adrian Ivashkov au plecat în Las Vegas, au vrut să fugă împreună. Oamenii reginei au ajuns acolo în ultima clipă şi i-au împiedicat. Tatiana e furioasă, mai ales de când a declarat Hathaway că nimic n-o să-i poată despărţi pe ea şi pe Adrian.

Hopa! Asta zic şi eu şoc. Dar probabil că era mai bine ca lumea să creadă că eu şi Adrian încercaserăm să

fugim de regină, decât să mă acuze că ajutasem şi instigasem un criminal să evadeze, dar oricum... Mă cam uimea că se ajunsese la concluzia asta. Şi speram ca Tatiana să nu fi auzit despre aşa-zisa noastră tentativă de fugă în lume. Eram destul de convinsă că un astfel de zvon ar fi distrus orice brumă de progres al relaţiei dintre noi două.

Primul meu veritabil contact social a apărut dintr-o sursă neaşteptată. Tocmai aruncam bălegar cu lopata pe un răzor de flori şi transpirasem ca naiba. Se apropia ora de culcare pentru moroi, ceea ce însemna că soarele se înălţase în toată splendoarea lui estivală. Bine măcar că aveam o privelişte frumoasă în timp ce munceam: uriaşa biserică a Curţii.

Îmi petrecusem mult timp în micuţa capelă a Academiei, însă rareori vizitasem biserica asta, fiindcă era amplasată departe de principalele clădiri ale Curţii. Era o biserică ortodoxă — religia predominantă a moroilor — şi-mi amintea mult de unele dintre bisericile pe care le văzusem în Rusia, cu toate că nu era nici pe departe la fel de mare. Avea o superbă zidărie de culoare roşie, cupolele turnurilor erau acoperite cu ţiglă verde, iar în vârful lor, erau cruci aurite

Două grădini marcau cele mai îndepărtate graniţe ale întinselor terenuri bisericeşti, iar într-una dintre ele munceam noi noi. În apropierea noastră era una dintre cele mai remarcabile privelişti de la Curte: gigantica

statuie a nu ştiu cărei străvechi regine a moroilor, înaltă cam de zece ori cât mine. O statuie la fel de mare a unui rege era plasată în partea opusă terenurilor. Niciodată nu-mi aminteam numele lor, însă eram destul de convinsă că învăţasem despre ei la unele din orele de istorie. Fuseseră doi monarhi vizionari, care, la vremea lor, schimbaseră radical lumea moroilor.

Am zărit cu coada ochiului o siluetă apropiindu-se şi am presupus că era Hans, dornic să ne mai traseze vreo sarcină dezgustătoare. Când mi-am ridicat privirea, am rămat uimită constatând că era Christian.

—Ca să vezi! Am zis. Ştii că poţi să ai necazuri dacă te vede cineva vorbind cu mine?

Christian a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe muchia unui zid neterminat.

—Mă-ndoiesc. Singură te vâri în necazuri, dar de data asta nu cred că lucrurile au cum să devină mai rele de-atât pentru tine.

—Corect, am mormăit eu.

A rămas o vreme tăcut, uitându-se la mine cum aruncam bălegarul lopată după lopată. În cele din urmă, m-a întrebat:

—OK. Aşadar, cum şi de ce ai făcut-o?

—Ce să fac?

—Ştii foarte bine ce. Mica ta aventură.

—Ne-am suit într-un avion şi am zburat spre Las Vegas. De ce? Hm! Stai să mă gândesc.

M-am oprit să-mi şterg fruntea de sudoare.

—Păi, unde să mai fi găsit hoteluri cu profil pirateresc şi barmani care să nu se sinchisească prea tare să ne legitimeze.

Christian a pufnit.

—Rose, pe mine nu mă duci de nas. N-aţi plecat la Las Vegas.

—Avem biletele de avion şi chitanţele de la hotel, ca dovadă ca să nu-i mai pun la socoteală pe cei care au văzut-o pe prinţesa Dragomir absorbită de jocurile de noroc.

Eram atentă la munca mea, însă bănuiam că el clătina din cap.

—Imediat cum am auzit că trei persoane l-au scos din închisoare pe Victor Dashkov, am ştiut că voi trebuie să fi fost. Ia să văd: aţi plecat cumva în trei? Fără-ndoială.

Nu departe de mine, l-am văzut pe Eddie încremenit, privind stânjenit în jur. Am făcut acelaşi lucru. Oricât de disperată eram să vorbesc cu cineva, n-aş fi vrut să risc să fim auziţi de cine nu trebuia. Dacă fărădelegile noastre ar fi fost minuscule, munca în grădină ar fi ajuns să mi se pară o distracţie de vacanţă.

Eram singuri, dar tot mi-am coborât tonul cât am putut de mult şi mi-am compus o figură inocentă.

—Eu am auzit că ar fi fost oameni angajaţi de Victor.

Era o altă teorie care circula nestăvilită, ca şi următorea.

—De fapt, cred că el s-a transformat în strigoi.

—Sigur că da, a rostit în băşcălie Christian, care mă cunoştea prea bine ca să mă şi creadă. Şi am mai auzit, a continuat el, că unul dintre gardieni nu-şi mai aminteşte deloc ce anume l-a determinat să-şi atace prietenii. El jură că ar fi fost sub controlul cuiva. Oricine are o putere de constrângere mare, probabil că e capabil să-i facă pe alţii să vadă oameni, clovni, canguri...

Am refuzat să mă uit la el. Am trântit cu putere lopata de pământ. Mi-am muşcat buza, ca să mă abţin să ripostez vehement.

—A făcut-o crezând că strigoii pot fi readuşi la starea iniţială.

Mi-am ridicat instantaneu privirea şi m-am holbat la Eddie, copleşită de faptul că vorbise.

—Ce te-a apucat? l-am luat la rost.

—Spun adevărul, a replicat Eddie, fără să se opri din lucru. E prietenul nostru. Crezi c-o să ne pârască?

Nu, rebelul de Christian Ozera nu avea să ne pârască. Dar asta nu însemna că nu era posibil să se ducă vorba. Există un adevăr în viaţă: cu cât sunt mai mulţi cei cunosc un secret, cu atât mai probabil este ca el să iasă la iveală.

Deloc surprinzător, reacţia lui Christian nu a fost cu nimic diferită de felul în care ar fi reacţionat oricine altcineva.

—Ce? E imposibil! Toată lumea ştie.

—Dar nu şi după părerea fratelui lui Victor Dashkov, a adăugat Eddie.

—N-ai de gând să încetezi? l-am repezit.

—Ori îi spui tu, ori spun eu mai departe.

Am oftat. Christian ne privea fix — ochii îi erau de un albastru decolorat, mari, plini de mirare. Ca majoritatea prietenilor mei, era obişnuit cu ideile mele nebuneşti, însă asta întrecea orice măsură, inclusiv a nebuniei.

—Credeam că Victor Dashkov n-are fraţi, a îngăimat Christian.

Am dat din cap.

—Nţ. Taică-său a avut o relaţie, aşa că Victor s-a ales cu un frate vitreg nelegitim. Îl cheamă Robert. Şi e utilizator al spiritului.

—Numai tu... a zis Christian. Numai tu puteai să descoperi una ca asta.

Am ignorat ceea ce părea să fie o revenire la obişnuitul său cinism.

—Robert pretinde că a lecuit o femeie strigoi: a ucis partea moartă din ea şi a readus-o la viaţă.

—Şi spiritul are limitele lui, Rose. Tu poate că ai fost readusă din morţi, însă strigoii s-au dus pentru totdeauna.

—Da, dar încă nu ştim care-s limitele spiritului, i-am atras eu atenţia. Cel puţin jumătate din raza lui de acţiune încă este un mister.

—Ştim ce s-a-ntâmplat cu sfântul Vladimir. Dacă el ar fi putut să transforme la loc strigoii, nu crezi că ar fi făcut-o? Adică, dacă nu e un miracol, atunci ce e? Aşa ceva ar fi rămas în legendă, m-a contrazis Christian.

—Poate că da, poate că nu, am replicat, legându-mi la loc coada şi rememorând pentru a suta oară întâlnirea cu Robert. Poate că Vlad n-a ştiut cum să procedeze, am argumentat. Nu e chiar atât de simplu.

—Mda, m-a aprobat Eddie. Aici vine partea tare.

—Hei! m-am răstit la el. Ştiu că eşti supărat pe mine, dar dacă-l avem pe Christian aici, nu mai e nevoie şi de altcineva care să se ţină de comentarii sarcastice.

—Nu ştiu ce să zic, a ripostat Christian. În situaţia asta poate chiar ai nevoie de două persoane. Şi-acum, explică-mi cum se presupune că s-ar înfăptui minunea asta.

Am oftat.

—Adăugând şi spirit într-o ţepuşă, pe lângă cele patru elemente.

Farmecele spiritului reprezentau un concept nou şi pentru Christian.

—Nu m-am gândit niciodată la asta. Bănuiesc că spiritul cam zguduie lucrurile... dar nu pot să-mi imaginez cum străpungerea unui strigoi cu o ţepuşă fermecată cu spirit fi de ajuns ca să-l transforme la loc.

—Ei bine... tocmai asta-i treaba. Potrivit spuselor lui Robert, *eu* nu pot s-o fac. Trebuie să fie un utilizator al spiritului cel care-o face.

Din nou, tăcere. Încă o dată, îl lăsasem pe Christian fără grai.

—Nu cunoaştem prea mulţi utilizatori ai spiritului, a zis el în cele din urmă. Darămite vreunul capabil să lupte cu un strigoi şi să împlânte ţepuşa în el.

—Cunoaştem doi utilizatori ai spiritului, am replicat.

M-am încruntat apoi, amintindu-mi şi de Oksana, din Siberia, şi de Avery, închisă... unde? într-un spital? într-un loc asemănător închisorii Tarasov?

—Ba nu, patru. Cinci, dacă-l punem la socoteală şi pe Robert. Dar, aşa e, niciunul dintre ei n-ar putea s-o facă.

—Nici nu mai contează, pentru că oricum nu se poate, a insistat Eddie.

—Nu ştim asta! am strigat, având în glas o disperare care m-a uimit până şi pe mine însămi. Robert crede că se poate. Chiar şi Victor crede. Şi — am adăugat, după o ezitare — crede şi Lissa.

—Iar ea vrea s-o şi facă, a adăugat Christian, prinzând din zbor ideea. Fiindcă ar face orice pentru tine.

—Dar nu poate.

—Din cauză că nu are capacitatea, sau că n-o laşi tu?

—Din amândouă, am strigat. N-o las să se apropie sub nicio formă de vreun strigoi. Ea deja...

M-aim oprit suspinând, căci nu-mi făcea nicio plăcere să dezvălui cuiva ce descoperisem cât timp fuseserăm despărţite prin intermediul legăturii.

—Deja a făcut rost de o ţepuşă şi încearcă s-o farmece. Până acum n-a avut prea mare noroc, slavă Domnului.

—Dacă aşa ceva *ar fi* posibil, a reluat aproape în şoaptă Christian, lumea noastră ar putea să se schimbe. Dacă ea ar putea să înveţe...

—Ce? Nu!

Fusesem atât de nerăbdătoare să-l fac pe Christian să mă creadă, iar acum îmi doream să nu fi reuşit. Singura noastră salvare în toată povestea asta era faptul că niciunul dintre prietenii mei nu credea că acest fapt era posibil, niciunul dintre ei nu se gândise câtuşi de puţin că Lissa chiar putea să-ncerce să se lupte cu un strigoi.

—Lissa nu este o războinică. Niciun utilizator al lui cunoscut de noi nu este, aşa că, până descoperim unul, aş prefera...

Am tresărit, cu gândul la ce urma să spun.

. —...aş prefera ca Dimitri să moară.

Replica mea l-a determinat în sfârşit pe Eddie să se oprească din lucru şi să arunce lopata cât colo.

—Chiar aşa? Nu mi-aş fi închipuit niciodată.

Un sarcasm care-l concura pe-al meu.

Am făcut stânga-mprejur şi am pornit cu paşi mari spre el, cu pumnii încleştaţi.

—Uite ce e, nu mai suport! îmi pare rău. Nu ştiu ce aş mai putea să spun. Ştiu că am dat-o-n bară. L-am lăsat pe Dimitri să scape. L-am lăsat pe Victor să scape.

—L-ai *lăsat* pe Victor să scape? m-a întrebat Christian uluit.

Nu l-am luat în seamă şi am continuat să strig la Eddie

—A fost o greşeală. Cu Dimitri... a fost un moment de slăbiciune. Am dat greş în privinţa pregătirii mele. Ştiu că asta a fost. O ştim amândoi. Dar tu mai ştii şi că n-am avut intenţia să provoc răul pe care l-am provocat. Dacă-mi eşti cu adevărat prieten, *trebuie* s-o ştii. Dac-aş putea să întorc timpul...

M-am oprit, înghiţind în sec, mirată că mă ustură ochii.

—...aş face-o. Îţi jur că aş face-o, Eddie.

Chipul lui era impasibil.

—Te cred. Sunt prietenul tău, şi o ştiu... Ştiu că n-ai vrut ca lucrurile să iasă aşa cum au ieşit.

Am răsuflat uşurată, surprinsă că fusesem atât de îngrijorată cu privire la posibilitatea de a-i pierde respectul şi prietenia. Coborându-mi privirea, am rămas uimită constatând că aveam pumnii strânşi. M-am relaxat, încă uimită de faptul că fusesem întoarsă pe dos în asemenea hal.

—Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc tare mult.

—Ce-i cu strigătele astea?

Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe Hans apropiindi-se. Şi părea cu capsa pusă. Am mai observat şi că, între timp, Christian parcă intrase în pământ. Cu atât mai bine.

—Nu e ora de conversaţie! s-a răstit Hans la noi. Mai aveţi încă o oră de lucru pe ziua de azi. Dacă aveţi de gând să vă ţineţi de distracţii, atunci poate că trebuie să vă despart.

I-am făcut un semn lui Eddie.

—Vino! Am nişte documente de îndosariat pe numele tău.

I-am aruncat o privire compătimitoare lui Eddie, în timp ce Hans îl lua de-acolo. Cu toate acestea, mă consola faptul nu eu eram cea care trebuia să se ocupe de hârţoage.

Am continuat să trudesc, în timp ce în minte mi se învârteau aceleaşi întrebări pe care mi le pusesem toată săptămâna. Chiar credeam în ceea ce-i spusesem lui Eddie. Îmi doream nespus ca visul cu salvarea lui Dimitri să devină realitate. Îmi doream asta mai mult decât orice... doar că nu puteam să accept ca Lissa să-şi rişte viaţa. N-ar fi trebuit să ezit atunci. Pur şi simplu, ar fi trebuit să-l ucid pe Dimitri. Victor n-ar mai fi scăpat. Lissa nu s-ar mai fi gândit la cuvintele lui Robert.

Gândul la Lissa m-a împins să-i pătrund în minte. Era în camera ei; înainte de culcare, îşi făcea bagajele — pregătiri de ultim moment. Mâine avea să-şi înceapă

vizita la Lehigh. Deloc surprinzător, invitaţia mea de a merge cu ea fusese revocată, în lumina ultimelor întâmplări. Aniversarea zilei ei de naştere — eveniment pe care-l trecuserăm cu vederea în mod odios în toată harababura asta — era şi ea în weekendul acesta, şi nu mi se părea corect ca eu să fiu departe de ea într-un astfel de moment. Trebuia să sărbătorim împreună. Gândurile ei erau tulburi, şi o captivau într-atât încât o bătaie neaşteptată în uşă a făcut-o să sară ca arsă.

Întrebându-se cine putea s-o viziteze la o asemenea oră, a deschis uşa şi i s-a tăiat răsuflarea văzându-l pe Christian. Şi mie mi se părea ceva supranatural. O parte din mine încă avea impresia că ne aflam tot în căminele noastre de la şcoală, unde regulamentele — cel puţin, teoretic — îi împiedicau pe băieţi şi pe fete să se viziteze în camerele lor. Dar acum nu mai eram acolo. Teoretic, acum eram adulţi. Mi-am dat seama că, după întâlnirea cu mine, se dusese direct spre camera ei.

Era uluitor cât de repede se declanşa tensiunea între ei doi. Obişnuitul amestec de sentimente a explodat în pieptul Lissei — furie, mâhnire şi derută.

—Ce cauţi aici? l-a luat ea la rost.

Aceleaşi emoţii se citeau şi pe chipul lui.

—Aş vrea să vorbesc cu tine.

—E târziu, a replicat ea, crispată. În plus, parcă-mi aduc aminte că nu-ţi place să vorbeşti.

—Vreau să vorbim despre ce s-a-ntâmplat cu Victor şi Robert.

Uimită, vorbele lui fuseseră suficiente cât s-o smulgă din furia ei. S-a uitat neliniştită pe coridor, după care l-a invitat înăuntru.

—De unde ştii? i-a şuierat ea, închizând în grabă uşa.

—Tocmai am vorbit cu Rose.

—Cum de-ai vorbit cu ea? *Eu* nu pot s-o-ntâlnesc!

Lissa era la fel de deznădăjduită ca mine din cauza faptul că superiorii noştri ne ţineau la distanţă una de cealaltă. Christian a ridicat din umeri, având grijă să păstreze o distanţă prudentă între ei, în micul living al apartamentului de la Curte al Lissei. Amândoi îşi ţineau braţele încrucişate într-o poziţie defensivă, deşi nu cred că-şi dădeau seama în ce măsură îşi oglindeau reciproc gesturile.

—M-am strecurat în tabăra ei de detenţie. Au pus-o să azvârle bălegar cu lopata, ore-n şir.

Lissa s-a strâmbat. La cum ne separaseră, ea nu prea ştia mare lucru despre activităţile mele.

—Biata Rose!

—Se descurcă, să ştii. Ca-ntotdeauna, a asigurat-o Christian, ai cărui ochi au alunecat spre canapea şi spre valiza deschisă, în care se vedea o ţepuşă de argint, deasupra unei bluze de mătase. Mă cam îndoiam ca bluza aia să supravieţuiască unei astfel de călătorii fără să facă un milion de cute. Interesante lucruri de luat într-o vizită la viitoarea facultate, a comentat el.

Lissa a închis iute valiza.

—Asta nu te priveşte pe tine.

—Chiar crezi în povestea asta? a întrebat-o Christian, neluând în seamă faptul că fusese apostrofat astfel. A făcut un pas înainte — părea că nerăbdarea-1 făcea să uite de dorinţa lui de a se ţine la distanţă. Oricât de distrasă ar fi fost de întreaga situaţie, Lissa a devenit imediat conştientă de apropierea lor, de mirosul lui, de felul în care i se reflecta lumina în părul negru... Chiar crezi că ai putea readuce la viaţă un strigoi?

Ea a redevenit atentă la discuţia lor şi a clătinat din cap.

—Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Dar simt că... Simt că trebuie să încerc. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să aflu ce efect ar produce impregnarea unei ţepuşe cu spirit. E ceva destul de inofensiv.

—Nu şi după părerea lui Rose.

Lissa a zâmbit trist, dar şi-a dat seama de ceea ce făcea şi imediat expresia chipului i s-a modificat.

—Nu. Rose nu vrea nici măcar să mă gândesc la aşa ceva... chiar dacă-şi doreşte să fie adevărat.

—Spune-mi adevărul, i-a cerut el, sfredelind-o cu privirea. Tu crezi că ai vreo şansă să omori un strigoi cu ţepuşa?

—Nu, a recunoscut ea. Abia dacă sunt în stare să dau un pumn. Dar... aşa cum am zis, simt că trebuie să încerc. Trebuie măcar să încerc să învăţ. Să omor strigoi cu ţepuşa, adică.

Christian a meditat câteva clipe la cuvintele ei, după care a făcut din nou un gest spre valiză.

—Pleci mâine dimineaţă la Lehigh?

Lissa a încuviinţat.

—Dar Rose şi-a pierdut dreptul să meargă în excursie, nu?'

—Evident.

—Ţi-a oferit regina posibilitatea să iei cu tine un alt prieten?

—Da, a recunoscut Lissa. Chiar mi-a făcut o propunere: să-l iau cu mine pe Adrian. Numai că el face pe îmbufnatul...iar eu nu sunt prea convinsă că am chef de compania lui.

Christian a părut încântat să audă asta.

—Atunci, ia-mă pe mine.

Bieţii mei prieteni! Nu ştiam câte şocuri mai putea să îndure vreunul dintre ei pe ziua de azi.

—De ce naiba te-aş lua pe *tine*? s-a mirat ea. Auzind propunerea lui, s-a simţit din nou cuprinsă de furie. Faptul că înjurase îi trăda agitaţia.

—Pentru că, a replicat el, cu tot calmul, eu pot să te învăţ cum să omori un strigoi cu ţepuşa.

TREISPREZECE

—**POŢI, PE NAIBA**, am rostit cu voce tare, în vânt.

—Ba nu, nu poţi, a zis şi Lissa, cu o expresie la fel de neîncrezătoare ca a mea. Ştiu că ai învăţat să lupţi cu ajutorul focului, dar cu ţepuşa n-ai încercat niciodată.

Pe chipul lui Christian nu se putea citi nimic.

—Ba da... un pic. Şi pot să mai învăţ. Mia are câţiva prieteni gardieni pe-aici, care au învăţat-o lupta fizică, şi am învăţat şi eu câte ceva.

Faptul că pomenise de el şi Mia, lucrând împreună nu o prea făcea pe Lissa să-şi schimbe părerea.

—Eşti aici de-abia de-o săptămână! Vorbeşti de parcă te-ai fi antrenat ani de zile cu cine ştie ce maestru.

—Tot e mai bine decât nimic, a insistat el. Şi altfel, de la cine crezi că ai putea să-nveţi? De la Rose?

Indignarea şi neîncrederea Lissei s-au mai estompat.

—Nu, a recunoscut ea. Niciodată. De fapt, Rose m-ar împiedica dacă m-ar prinde că fac una ca asta.

Cum naiba să n-o împiedic? In realitate, cu toate pericolele şi cu toţi membrii personalului care continuau să blocheze drumul, tare mă tenta să mă reped imediat într-acolo.

—Atunci, asta-i unica ta şansă, a zis el. Apoi, tonul său îi devenit prudent. Uite ce e, a continuat, ştiu că lucrurile nu merg... prea grozav între noi doi, dar e un fapt irelevant dacă vrei să înveţi asta. Anunţ-o pe Tatiana că te-ai hotărât să mă iei cu tine la Lehigh. N-o

să-i placă, dar o să-ţi dea voie. În timpul nostru liber, o să-ţi arăt tot ce ştiu. Pe urmă, când ne întoarcem, o să te duc la Mia şi la prietenii ei.

Lissa s-a încruntat.

—Dac-ar şti Rose...

—Tocmai de-aia o să exersăm cât timp eşti plecată de la Curte şi ea o să fie mult prea departe de tine, ca să mai poată face ceva.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, chiar le-aş da eu câteva lecţii de luptă... începând cu un pumn în mutra lui Christian.

—Şi când ne întoarcem? a întrebat Lissa. Rose o să afle. E inevitabil, cu legătura dintre noi.

Christian a ridicat din umeri.

—Dac-o să se ţină de grădinărit, avem şanse să scăpăm cu faţa curată. Adică, deşi o să afle, n-o să poată face nimic...adică mai nimic.

—Ar putea să nu fie de-ajuns, a obiectat Lissa, oftând. Rose avea dreptate aici: nu pot să mă aştept c-o să învăţ în câteva săptămâni ceea ce ei i-a luat ani întregi.

Săptămâni? Ăsta era termenul ei limită pentru aşa ceva?

—Trebuie să încerci, a îndemnat-o el, pe un ton aproape blând. Aproape.

—De ce eşti atât de interesat? a vrut să ştie Lissa, bănuitoare. De ce te preocupă atât de mult readucerea la

normal a lui Dimitri? Adică, ştiu că-ţi plăcea de el, dar nu ai chiar aceleaşi motive ca Rose.

—Era un tip ca lumea, a răspuns Christian. Iar dac-ar exista vreo cale să-l transformăm la loc în dhampir? Mda, ar fi ceva formidabil. Dar e mai mult decât atât... mai mult decât problema lui. Dac-ar exista o cale prin care să-i salvăm pe toţi strigoii, asta ar schimba lumea noastră. Adică, nu că n-ar fi mişto să le dăm foc, după câte masacre au comis printre noi, dar ce-ar fi dacă am putea să facem ca toate masacrele astea să înceteze? Ar fi cheia salvării noastre. A tuturor.

Pentru o clipă, Lissa a rămas fără glas. Christian vorbise cu pasiune şi inspira o speranţă la care ea, pur şi simplu nu se aşteptase. Era ceva... emoţionant.

El a profitat de tăcerea ei.

—În plus, nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi dacă n-ai avea parte de nicio îndrumare. Eu pot să reduc riscurile ca tu să fii omorâtă, fiindcă oricât ar vrea Rose să te împiedice, ştiu că o să insişti s-o faci.

Lissa a rămas în continuare tăcută, cântărind. I-am ascultat gândurile şi nu-mi plăcea deloc direcţia în care se îndreptau.

—Plecarea e la ora şase, a zis în cele din urmă. Ne întâlnim jos, la cinci şi jumătate.

Tatiana nu avea să fie entuziasmată de noua ei alegere în privinţa invitatului, însă Lissa era destul de convinsă că putea să aranjeze repede totul a doua zi dimineaţă.

Christian a încuviinţat.

—O să fiu acolo.

Revenind în camera mea, m-am simţit de-a dreptul îngrozită. Lissa avea de gând să încerce să înveţe să omoare un strigoi cu ţepuşa — *pe la spatele meu* — şi-l va lua pe Christian s-o ajute. Ei doi îşi tot arătaseră colţii unul altuia de când cu ruptura dintre ei. Ar fi trebuit să mă simt flatată că încercarea de a mă păcăli pe mine îi readucea împreună, dar nu era cazul. Eram de-a dreptul şucărită.

Am trecut în revistă opţiunile pe care le aveam. Clădirile în care locuiam eu şi Lissa nu aveau la intrare acel gen de pază care să ceară să fie respectată ora stingerii, însă personalul de-aici fusese instruit să dea de ştire la biroul gardienilor în cazul în care deveneam prea comunicativă. Hans, la rândul lui, îmi ceruse să păstrez distanţa faţă de Lissa, până la noi ordine. Pentru o clipă, am pus toate acestea în balanţă, gândindu-mă că ar fi meritat să risc ca Hans să mă scoată târâş din camera Lissei, după care, până la urmă, m-am gândit să am plan alternativ. Era târziu, însă nu prea târziu, aşa că am ieşit din camera mea şi m-am îndreptat spre cea de alături. În timp ce băteam la uşă, speram din tot sufletul ca vecina mea să fie trează încă.

Era o fată dhampir de vârsta mea, care absolvise recent o altă şcoală. Eu nu aveam telefon mobil, însă pe ea o văzusem vorbind la un asemenea aparat, chiar în

acea zi, mai devreme. Mi-a deschis după câteva clipe şi, din fericire, nu părea să fi coborât din pat.

—Bună, m-a salutat ea, surprinsă, ceea ce era de înţeles.

—Hună. Pot să trimit un mesaj de pe telefonul tău?

N-aş fi vrut să-i încarc factura telefonului cu o conversaţie şi, în plus, era posibil ca Lissa să-mi închidă. Vecina mea a ridicat din umeri, s-a dus în cameră şi s-a întors cu telefonul. Ştiam pe dinafară numărul Lissei, aşa că i-am trimis următorul mesaj:

Ştiu ce ai de gând să faci, şi este o idee PROASTĂ. Cum dau de voi, vă iau la şuturi de nu vă vedeţi.

I-am restituit telefonul proprietarei.

—Mersi. Dacă-ţi răspunde cineva, ai putea să mă anunţi?

Mi-a răspuns că da. Însă nu mă aşteptam la vreo replică. Am primit răspunsul pe altă cale. Întorcându-mă în camera mea şi în mintea Lissei, am fost acolo în clipa în care i-a ţârâit telefonul. Christian plecase, iar ea a citit mesajul de la mine, zâmbind trist. Răspunsul mi-a parvenit prin legătura dintre noi. Ştia că o veghez.

Îmi pare rău. Rose. E un risc pe care trebuie să mi-l asum. O s-o fac, şi gata.

M-am tot foit şi m-am sucit în noaptea aia, încă furioasă din pricina a ceea ce încercau să facă Lissa şi Christian. Nici nu mai credeam c-o să adorm vreodată, dar în clipa în care mi-a apărut Adrian în vis, mi-a

devenit limpede că epuizarearea trupului biruise agitaţia creierului meu.

—Las Vegas? l-am întrebat.

Visele cu Adrian se petreceau mereu în alte locuri, la alegerea lui. În noaptea asta, stăteam pe Fâşie, foarte aproape de locul în care eu şi Eddie ne dăduserăm întâlnire cu Lissa şi cu el, la MGM Grand. Luminile strălucitoare şi reclamele cu neoane ale hotelurilor şi restaurantelor străluceau în întuneric, însă întregul decor era cuprins de o sinistră tăcere prin comparaţie cu realitatea. Adrian nu adusese aici maşinile şi oamenii din veritabilul Las Vegas. Era ca un oraş fantomă.

Mi-a zâmbit şi s-a rezemat de un stâlp acoperit cu afişe publicitare pentru concerte şi servicii de însoţire.

—Păi, n-am prea avut ocazia să ne bucurăm de el, cât am fost acolo.

—Corect, i-am răspuns. Eram la câţiva paşi de el, cu braţele încrucişate pe piept. Purtam jeanşi şi un tricou, împreună cu *nazar*-ul meu. După toate aparenţele, Adrian se hotărâse să nu mă îmbrace excentric de data asta, fapt pentru care îi eram recunoscătoare. Poate c-aş fi ajuns ca una dintre dansatoarele acelea ale moroilor, numai pene şi paiete. Am crezut că mă eviţi, i-am zis. Încă nu eram întru totul sigură dacă ştiam în ce punct se află relaţia noastră, cu toată atitudinea lui frivolă de la Witching Hour.

—Nu e alegerea mea, micuţule dhampir, a pufnit el. Gardienii fac tot ce le stă în puteri să te ţină la izolare. Mă rog, într-un fel.

—Christian a reuşit să se strecoare şi să discute cu mine mai devreme, l-am informat, sperând să pot evita subiectul pe care sigur îl avea în minte Adrian: acela că pusesem în primejdie vieţile altora ca să-mi salvez fostul iubit. O să încerce s-o înveţe pe Lissa cum să omoare un strigoi cu ţepuşa.

Mă aşteptam ca Adrian să-mi împărtăşească indignarea, însă el apărut la fel de nepăsător şi de sarcastic ca de obicei.

—Nu mă surprinde că ea vrea să încerce. Ceea ce mă surprinde este că el e interesat cu adevărat să-şi ofere serviciile în sprijinul unei teorii ţicnite.

—Ei bine, e îndeajuns de ţicnită, încât să i se pară atractivă... în plus, am impresia că acest fapt îi ajută să treacă peste atitudinea lor reciprocă din ultima vreme... ştii cât se detestă unul pe celălalt.

Adrian şi-a înclinat capul într-o parte, şi câteva şuviţe de păr i-au căzut în ochi. O clădire cu palmieri din neoane albastre îi trimitea un licăr straniu pe faţă, în timp ce mă privea cu un aer de cunoscător.

—Haide, Rose, ştim amândoi care e motivul lui.

—Îşi închipuie că toate activităţile lui extraşcolarecu Jill şi cu Mia îl califică să predea aşa ceva?

—Pentru că-i oferă un pretext să fie în preajma ei... fără să pară că a cedat primul. Aşa, poate să-şi păstreze aparenţa de virilitate.

M-am tras un pic într-o parte, astfel încât luminile unui uriaş panou de reclamă pentru jocuri la aparate să nu-mi mai bată în ochi.

—Dar e ridicol ce spui! am replicat.

Mai ales amănuntul cu virilitatea lui Christian.

—Băieţii mai fac chestii ridicole când sunt îndrăgostiţi, a zis Adrian, vârându-şi mâna în buzunar şi scoţând la iveală un pachet de ţigări. Ai idee cât îmi arde buza după o ţigară în clipa de faţă? Şi totuşi, sufăr, Rose. Numai pentru tine.

—Hai, nu face pe romanticul cu mine, l-am prevenit încercând să-mi ascund zâmbetul. N-avem timp de-aşa ceva mai ales când prietenei mele îi vine cheful să plece la vânatoare de monştri.

—Mda, dar pe el cum are să-l găsească, de fapt? Asta ar cam fi o problemă.

Nu mai era nevoie ca Adrian să precizeze despre care „el" vorbea.

—E-adevărat, am recunoscut.

—Şi, oricum, încă n-a reuşit să farmece ţepuşa aia, aşa că, până obţine vreun rezultat, nici toate figurile de kung-fu din lume n-o ajută.

—Gardienii nu fac kung-fu. Dar tu de unde ştii de ţepuşă?

—Mi-a cerut ajutorul de vreo două ori, mi-a explicat el.

—Hm. Nu ştiam.

—Ei, ai fost cam ocupată. Nu că ţi-ai fi irosit măcar un gând pentru sărmanul tău iubit, ofilit de dorul tău.

Cu loate corvezile mele, nu-mi petrecusem prea mult timp nici în mintea Lissei: doar atât cât să mai aflu ce e cu ea.

—Hei, aş fi vrut să te iau cu mine la îndosariat hârţoage, la orice oră.

Mă temusem atât de mult că Adrian avea să fie furios pe mine după episodul Vegas; şi totuşi, iată-l, superficial şi jucăuş. Un pic cam *prea* superficial. Aş fi vrut să se concentreze şi el asupra problemei la ordinea zilei,

—Care e părerea ta despre farmecele Lissei? Oare se apropie de reuşită?

Adrian se tot juca, distrat, cu ţigările, şi m-am simţit ispitită să-i zic că poate să fumeze una. În definitiv, era visul lui, nu?

—Nu mi-e clar. Eu n-am făcut farmece de acest gen. E bizar să ai şi celelalte elemente implicate ... asta îngreunează manipularea spiritului.

—Şi tu o ajuţi oricum? l-am întrebat, bănuitoare.

A clătinat din cap, amuzat.

—Tu ce crezi?

Am şovăit.

—Păi... nu ştiu. Ştiu că o ajuţi în majoritatea problemelor legate de spirit, dar s-o ajuţi şi de data asta ar însemna...

—...să-l ajut pe Dimitri?

Am încuviinţat, fără să mă simt în stare să dezvolt subiectul.

—Nu, a răspuns Adrian, până la urmă. N-o ajut, pur şi simplu pentru că nu ştiu cum.

Am răsuflat uşurată.

—Zău că-mi pare rău, i-am zis. Pentru tot... pentru că te-am minţit cu privire la locul în care am plecat şi la ceea ce aveam de gând să fac. Am greşit. Şi nu înţeleg... în fine, nu mă prind de ce eşti atât de drăguţ cu mine.

—Ar trebui să fiu rău? m-a întrebat, făcându-mi cu ochiul. Te-ar atrage mai mult?

—Nu! Sigur că nu. Dar, asta am vrut să zic, ai fost foarte furios când ai apărut în Vegas şi ai aflat ce se petrece. M-am gândit doar că... Nu ştiu. M-am gândit c-o să mă urăşti.

Amuzamentul i-a dispărut de pe chip. S-a apropiat de mine şi m-a cuprins de mijloc. In verdele-închis al ochilor lui citeam o seriozitate absolută.

—Rose, nimic de pe lumea asta nu m-ar putea face să te urăsc.

—Nici măcar faptul că încerc să-mi readuc din morţi fostul iubit?

Adrian nu mi-a dat drumul, şi chiar dacă era un vis tot îi simţeam mirosul pielii şi al apei de colonie.

—Mda, o să fiu sincer. Dacă Belikov ar fi pe-aici în clipa asta, aşa viu, ca înainte... Ar putea fi o problemă. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla cu noi dacă... în fine, nu merită să ne pierdem timpul cu asta. El nu e aici, şi gata.

—Eu tot... eu tot vreau ca lucrurile să meargă bine între noi, i-am spus, cu sfială. Oricum, aş încerca şi dacă el s-ar întoarce pur şi simplu, îmi vine greu să las baltă pe cineva la care ţin.

—Ştiu. Ai făcut tot ce-ai făcut numai din dragoste. Nu pot să mă supăr pe tine pentru aşa ceva. A fost o prostie, dar nu aşa e dragostea? Ai cumva idee de ce-aş fi în stare să fac pentru tine? Ca să te ştiu în siguranţă?

—Adrian...

Nu puteam să-l privesc în ochi. Dintr-odată, mă simţeam nedemnă de el. Era un tip atât de uşor de subestimat! Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să-mi aşez capul pe pieptul lui şi să mă las cuprinsă în braţe.

—Îmi pare rău.

—Să-ţi pară rău pentru că ai minţit, mi-a zis, sărutându-mă apăsat pe frunte. Dar să nu-ţi pară rău pentru că-1 iubeşti. E o parte din tine, o parte la care trebuie să renunţi, adevărat, dar tot rămâne ceva care te-a făcut ceea ce eşti acum.

O parte la care trebuie să renunţi...

Adrian avea dreptate, şi era al naibii de înspăimântător să recunosc aşa ceva. Avusesem şansa. Riscasem, ca să-l salvez pe Dimitri, şi pierdusem. Lissa nu avea să reuşească nimic cu ţepuşa, ceea ce însemna că, într-adevăr, trebuia să mă gândesc şi eu la Dimitri la fel ca toţi ceilalţi: era mort. Iar eu trebuia să merg mai departe.

—Fir-ar să fie! am bombănit.

—Ce e? s-a interesat Adrian.

—Nu pot să suport când eşti tu cel raţional. Asta era meseria mea.

—Rose, a zis el, străduindu-se să rămână serios, îmi trec prin minte o mulţime de cuvinte cu care să te descriu, *fierbinte* fiind în fruntea listei. Ştii care nu apare pe listă? Raţională.

Am izbucnit în râs.

—OK, în fine, atunci să zicem că-s un pic nebună.

A rămas un pic pe gânduri.

—Bun, aşa ceva pot să accept.

Mi-am ridicat chipul spre el şi, chiar dacă în relaţia noastră tot mai era ceva tulbure, nu a existat nicio urmă de nesiguranţă în felul în care ne-am sărutat. Iar sărutul din vis mi-a oferit exact aceleaşi senzaţii ca în viaţa reală.

Fierbinţeala ne-a învăluit, şi un fior mi-a străbătut tot corpul. Mi-a lăsat mâinile libere şi şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, trăgându-mă mai aproape de el. Mă făcea să îmi dau seama că era momentul să încep să cred ceea

tot făceam. Viaţa merge mai departe. Chiar dacă Dimitri nu mai e, putea să fie ceva între mine şi Adrian... cel puţin, până când serviciul meu avea să mă îndepărteze de el. Asta, sigur, presupunând că voi avea vreunul. Ce naiba, dacă Hans mă oprea aici la munca de birou, iar Adrian îşi continua viaţa de trândăvie, puteam să rămânem împreună pentru totdeauna.

Ne-am sărutat îndelung, strângându-ne tot mai mult unul în celălalt. Până la urmă, eu am dat semnalul de desprindere. Dacă faci sex în vis, asta înseamnă că ai făcut-o cu adevărat? Nu-mi dădeam seama, dar în mod sigur nu voiam să aflu. Nu eram pregătită pentru aşa ceva, deocamdată.

Am făcut un pas înapoi, iar Adrian a priceput aluzia.

—Caută-mă când vei fi liberă.

—Sper să fie curând, i-am răspuns. Gardienii nu pot să mă pedepsească la infinit.

Adrian a părut sceptic, însă a lăsat visul să se risipească fără alte comentarii. În ce mă priveşte, m-am întors în propriul pat şi la propriile vise.

Singurul lucru care m-a împiedicat să le ies în cale Lissei şi lui Christian, când s-au întâlnit a doua zi, devreme, în holul clădirii în care locuia ea, a fost faptul că Hans m-a chemat la muncă şi mai devreme. M-a trecut la corvezile de birou — în pivniţă, ironia sorţii — , lăsându-mă să îndosariez şi să fierb la foc mic în timp ce-i urmăream pe cei doi, cu ajutorul legăturii cu Lissa.

Am privit asta ca pe o dovadă a aptitudinilor mele polivalente, fiind capabilă să rânduiesc documentele în ordine alfabetică şi să fac pe spioana, în acelaşi timp.

Şi totuşi, supravegherea mea a încetat în clipa în care o voce a rostit:

—Nu mă aşteptam să te găsesc iar aici.

M-am smuls din mintea Lissei şi mi-am ridicat privirea din hârţoage. În faţa mea era Mihail. În lumina complicaţiilor rezultate din incidentul cu Victor, aproape că uitasem de implicarea lui Mihail în „evadarea" noastră. Am lăsat jos dosarele şi i-am zâmbit.

—Mda, e ciudat cum le aranjează soarta, hm? Acum, ei chiar vor ca eu să fiu aici.

—Într-adevăr. Ai destule necazuri, am auzit.

Zâmbetul mi s-a transformat într-o grimasă.

—Mie-mi spui!

M-am uitat în jur, deşi ştiam că suntem singuri.

—Dar tu n-ai avut nicio problemă, aşa-i?

A clătinat din cap.

—Nimeni nu ştie ce-am făcut.

—Bun.

Bine că măcar o persoană scăpase nevătămată din tot dezastrul ăsta. Sentimentul meu de vinovăţie n-ar fi suportat gândul că şi el fusese prins.

Mihail s-a aplecat — astfel încât ochii să-i fie la acelaşi nivel cu ai mei —, sprijinindu-se cu braţele de masn la care stăteam eu.

—Ai reuşit ceva? A meritat?

—E o întrebare la care-mi vine greu să răspund.

A ridicat dintr-o sprânceană, nedumerit.

—Au fost câteva... întâmplări nu prea reuşite. Dar tot am aflat ceea ce voiam să ştim... sau, în fine, aşa credem.

Mihail a rămas fără suflu.

—Cum să readuci un strigoi la starea anterioară?

—Cam aşa ceva. Dacă informatorul nostru ne-a spus adevărul, atunci, da. Totuşi, chiar dacă e aşa... în fine, nu e deloc simplu de realizat. E, de fapt, aproape imposibil.

—Despre ce e vorba?

Am ezitat. Mihail ne ajutase, dar nu făcea parrte din cercul persoanelor cărora să le fac confidenţe. Şi totuşi, chiar şi-acum, i-am zărit nuanţa aceea obsesivă din ochi, pe care o observasem şi data trecută. Suferinţa pierderii persoanei iubite îl tortura încă. După toate probabilităţile, avea să-l tortureze veşnic. Oare nu cumva îi făceam mai mult rău decât bine, dacă-i spuneam ce aflasem? Oare nu cumva speranţa aceasta efemeră nu va face altceva decât să-i sporească suferinţa?

Până la urmă, m-am hotărât să-i spun. Chiar dacă le-ar fi destăinuit şi altora — ceea ce nu credeam că va face —, majoritatea oricum l-ar fi luat în râs. Aşadar, nu făceam nimic rău. Adevărata problemă ar fi apărut în cazul în care i-ar fi povestit cuiva despre Victor şi

Robert... dar nu era nevoie să-i pomenesc lui de implicarea celor doi. Spre deosebire de Christian, lui Mihail se pare că nu-i trecuse prin minte că evadarea din închisoare, atât de dezbătută la ştirile moroilor, ar fi fost pusă la cale de adolescenţii pe care-i ajutase el să se strecoare afară. Probabil că Mihail nu-şi irosea niciun gând pentru lucrurile care n-aveau legătură cu salvarea Sonyei lui.

—E nevoie de un utilizator al spiritului, i-am explicat. Înarmat cu o ţepuşă impregnată cu spirit, iar el... sau ea... trebuie să împlânte ţepuşa în inima strigoiului.

—Utilizator al spiritului...

Elementul acesta încă le era străin celor mai mulţi dintre moroi şi dhampiri... însă nu şi lui.

—La fel ca Sonya. Ştiu că se presupunea că spiritul îi face mai ispititori... dar jur, ea n-a avut niciodată nevoie de el. Era frumoasă şi-aşa.

Chipul lui Mihail a luat aceeaşi înfăţişare ca de fiecare dată când era pomenită domnişoara Karp. Niciodată, de când îl cunoşteam, nu-l văzusem bucuros cu adevărat, şi mi-a trecut prin gând că ar fi fost destul de atrăgător dacă ar fi zâmbit din tot sufletul. Deodată, a părut jenat de scăparea lui romanţioasă şi s-a întors la treburile practice.

—Şi care utilizator al spiritului ar putea să omoare un strigoi cu ţepuşa?

—Niciunul, am răspuns, pe un ton categoric. Lissa Dragomir şi Adrian Ivashkov sunt singurii utilizatori ai spiritului pe care-i cunosc... în fine, cu excepţia lui Avery Lazar.

Pe Oksana şi pe Robert mă hotărâsem să nu-i mai aduc în discuţie.

—Niciunul dintre ei nu are calităţile necesare pentru asta: o ştii la fel de bine ca şi mine. Iar Adrian, oricum, nu are niciun interes s-o facă.

Mihail era un tip inteligent, capabil să deducă şi ceea ce nu spusesem.

—În schimb, Lissa are?

—Da, am recunoscut. însă i-ar trebui ani de zile ca să înveţe ce trebuie. Şi e ultima din familia ei. Nu e posibil să-şi rişte viaţa aşa.

Adevărul cuvintelor mele l-a copleşit. Nu puteam decât să-i împărtăşesc suferinţa şi dezamăgirea. La fel ca mine pusese multă credinţă în acest ultim efort de a fi din din nou cu iubirea lui pierdută. Cu puţin timp înainte, afirmasem că era posibil... şi totuşi, imposibil. Cred că ar fi fost mult mai uşor pentru amândoi să fi aflat că totul nu fusese decât o înşelătorie.

A oftat şi s-a ridicat.

—Ei bine... îţi sunt recunoscător că te-ai dus să afli. Îmi pare rău că eşti pedepsită degeaba.

—Nu-i nimic, am zis, ridicând din umeri. A meritat.

—Sper că... S-a oprit, iar pe chipul său a apărut o undă de şovăială. Sper c-o să se termine cât de curând şi să nu te afecteze cu nimic.

—Ce să mă afecteze? l-am întrebat pe un ton tăios, sesizând nuanţa din vocea lui.

—Păi... în fine, gardienii care nu se supun ordinelor au de înfruntat uneori pedepse pe perioade îndelungate.

—A! Asta era.

Se referea la ceea ce deja mă înfricoşa — ideea de a rămâne înţepenită într-o muncă de birou. Am încercat să mă prefac superficială şi să nu arăt cât de mult mă înspăimânta posibilitatea aceasta.

—Sunt convinsă că e un bluf din partea lui Hans. Adică, doar n-o să mă pună să mă ocup de asta tot restul vieţii, numai pentru că am fugit şi...

M-am oprit, cu gura larg căscată, în clipa în care am zărit în ochii lui Mihail un licăr semnificativ. Auzisem mai demult cum încercase el să-i dea de urmă domnişoarei Karp, însă nu făcusem niciodată conexiunea, până acum. Nimeni nu fusese dispus să-l însoţească în expediţia lui. Fusese nevoit plece de capul lui, încălcând regulamentul, şi să se întoarcă pe furiş după ce, până la urmă, renunţase la căutare. Probabil că avusese tot atâtea necazuri ca mine, când fusesem „dispărută-n misiune".

Am înghiţit în sec.

—De-asta... din cauza asta tu... din cauza asta lucrezi acum în arhivă?

Mihail nu mi-a răspuns la întrebare. În schimb, a privit în jos, a schiţat un zâmbet şi a arătat spre teancul de hârtii.

—*F* vine înaintea lui *L*, a zis, după care s-a întors şi s-a îndepărtat.

—Fir-ar să fie, am mormăit, coborându-mi şi eu privirea. Avea dreptate. Se pare că nu mă descurcam prea bine să sortez documentele în ordine alfabetică, atâta timp cât o urmăream pe Lissa. Totuşi, după ce am rămas singurăi, constatarea nu m-a împiedicat să mă întorc în mintea ei. Voiam să ştiu ce face... şi să nu mă mai gândesc că, probabil, ceea ce făcusem eu va fi considerat mai rău, în ochii gardienilor decât faptele lui Mihail. Sau că o pedeapsă asemănătoare, poate chiar şi mai rea — mi se pregătea chiar acum.

Lissa şi Christian erau într-un hotel, situat aproape de campusul universităţii Lehigh. Miezul zilei vampirice însemna seara târziu pentru o universitate a oamenilor. Pentru Lissa, turul de orizont avea să înceapă abia în dimineaţa zilei următoare, ceea ce însemna că până atunci era nevoită să-şi petreacă timpul în hotel, încercând să se adapteze la orarul uman.

„Noii” gardieni ai Lissei, Serena şi Grant, o însoţeau împreună cu alţi trei, suplimentari, trimişi la rândul lor de regină. Tatiana fusese de acord să meargă şi Christian, fără să opună nici pe departe opoziţia de care se temuse Lissa, ceea ce mă determina să mă întreb,

încă o dată, dacă regina era într-adevăr o fiinţă atât de îngrozitoare pe cât o crezusem mereu.

Priscilla Voda, o sfătuitoare apropiată a reginei, de care ne plăcea atât Lissei, cât şi mie, o însoţea la rândul ei în plimbarea prin şcoală. Doi dintre gardienii suplimentari stăteau cu Priscilla; cel de-al treilea îl luase în grijă pe Christian. Au luat masa de seară în grup, apoi s-au retras în camerele lor. Serena chiar stătea în cameră cu Lissa, în timp ce Grant asigura paza afară, la uşă. O astfel de imagine mi-a provocat un junghi dureros. Gardieni în pereche: iată pentru ce fusesem şi eu pregătită. Ceea ce aşteptasem, de când mă ştiam, să fac şi eu pentru Lissa.

Serena era perfecta întruchipare a gardianului rezervat, aflându-se acolo, dar fără să-şi marcheze prezenţa, în timp ce Lissa îşi agăţa câteva haine pe umeraşe. O bătaie în uşă a făcut-o pe Serena să intre fulgerător în acţiune. Avea deja ţepuşa pregătită în mână, în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre uşă, unde s-a oprit să privească prin vizor. Nu mă puteam împiedica să nu-i admir viteza de reacţie, cu toate că o parte din mine n-ar fi fost niciodată dispusă să creadă că ar fi putut cineva s-o apere pe Lissa la fel de bine ca mine.

—Stai mai în spate, i-a cerut Serena Lissei. În clipa imediat următoare, încordarea i s-a mai atenuat, dar numai un pic. A deschis uşa. În prag era Grant, cu Christian alături.

—A venit să te viziteze, a anunţat Grant, de parcă n-ar fi fost evident.

Lissa a încuviinţat.

—Hm, da. Hai, intră.

Christian a trecut pragul, în timp ce Grant se retrăgea la postul lui. Christian a privit-o pe Lissa cu subînţeles, apoi a făcut un uşor gest din cap spre Serena.

—Auzi, hm, te superi dacă te rog să ne laşi puţin singuri?

De îndată ce cuvintele i-au ieşit de pe buze, obrajii Lissei se făcură trandafirii.

—Adică... doar că... doar că am avea nevoie să discutăm ceva, atâta tot.

Serena şi-a păstrat o expresie aproape neutră, însă era clar ce gândea: că ei doi nu aveau de gând să discute, ci cu totul altceva. Cuplurile normale de adolescenţi nu constituiau de obicei un subiect de bârfă înfierbântată în lumea moroilor, însă Lissa, cu notorietatea ei, atrăgea ceva mai multă atenţie din punctul de vedere al problemelor ei amoroase. Serena probabil aflase că Lissa şi Christian fuseseră împreună, după care se despărţiseră. N-avea de unde să ştie dacă nu cumva se împăcaseră între timp. Faptul că Lissa îl invitase cu cu ea în această călătorie sugera că aşa era.

Serena şi-a rotit privirea, precaută. Echilibrul dintre protecţie şi intimitate era întotdeauna greu de menţinut între moroi şi gardienii lor, iar astfel de camere de hotel

îngreunau sarcina. Dacă s-ar fi respectat orarul vampiric, în care toată lumea dormea cât timp era lumină afară nu mă îndoiam că Serena ar fi ieşit pe culoar, să stea cu Grant. Însă acum era întuneric afară, şi chiar o fereastră aflată la etajul al cincilea putea să reprezinte un risc în privinţa apariţiei strigoilor. Serena nu se prea îndura să-şi lase singură noua protejată.

Apartamentul pe care-l ocupa Lissa în hotelul acesta avea un living vast, unit cu spaţiul pentru lucru, iar în dormitorul alăturat se intra pe o pereche de uşi glisante, cu geamuri de sticlă jivrată. Serena a făcut un semn într-acolo.

—E bine dacă mă duc dincolo? a întrebat. Era o mişcare inteligentă. Le oferea intimitate, dar ea rămânea în imediata lor apropiere. Abia apoi, Serena şi-a dat seama de posibilul subînţeles, şi a fost rândul ei să roşească. Adică, a adăugat ea, dacă nu cumva vreţi să mergeţi voi doi acolo, şi eu să...

—Nu! a exclamat Lissa, tot mai stânjenită. E perfect aşa. Rşmânem noi aici. Avem doar de *discutat*.

Nu ştiam precis cui îi era adresată cea din urmă afirmaţie. Serenei, sau lui Christian? Serena a făcut un semn de încuviinţare şi a dispărut în dormitor, luându-şi cu ea o carte, ceea ce mi-a amintit în chip straniu de Dimitri. A închis uşa după ea. Lissa nu ştia sigur dacă dincolo se-auzeau sunetele de-aici, aşa că a pornit televizorul.

—Doamne, ce îngrozitor! s-a plâns ea.

Chiristian părea să fie în largul lui. S-a rezemat de perete. Nu era deloc un tip care să se formalizeze, însă se îmbrăcase în haine de gală pentru cina de mai devreme, şi le purta şi acum. Îi stăteau bine, indiferent de cât se tot văicărea mereu.

—De ce? a întrebat-o.

—Pentru că ea crede că noi doi... crede că noi... în fine, ştii tu.

—Şi? Care-i problema?

Lissa şi-a dat ochii peste cap.

—Sigur, tu eşti bărbat. Pentru voi niciodată nu contează.

—Hei, doar n-o să-i spui că *n-am* făcut-o. În plus, e mai bine să creadă c-am făcut-o, decât să afle adevărul. Amintirea vieţii lor sexuale de-altădată i-a stârnit Lissei un vălmăşag de sentimente — jenă, furie şi dorinţă —, pe care însă refuzat să-l lase la iveală.

—Perfect. Atunci, hai să trecem peste asta şi să ne vedem de treabă. Ne aşteaptă o zi importantă, iar somnul o să fie şi aşa insuficient. De unde începem? Vrei sa-mi aduc ţepuşa?

—Încă nu e nevoie. O să exersăm doar câteva mişcări defensive de bază.

Şi-a îndreptat spinarea şi s-a deplasat spre centrul încăperii, trăgând deoparte o măsuţă aflată-n drum.

Jur, dacă n-ar fi fost contextul, spectacolul oferit de cei doi chinuindu-se să facă pregătire pentru luptă mi s-ar fi părut extrem de comic.

—OK, a zis el. Aşadar, ştii deja cum să dai un pumn.

—Ce? Ba nu ştiu!

Christian s-a încruntat.

—L-ai pus la pământ pe Reed Lazar. Rose a povestit asta de... nu mai ştiu... de o sută de ori. N-am mai auzit-o niciodată vorbind cu-atâta mândrie despre altceva.

—Am dat *un singur* pumn *unei singure* persoane, *o singură* dată în viaţă, a precizat ea. Şi Rose mă îndruma cum să procedez. Nu ştiu dac-aş mai fi în stare de aşa ceva vreodată.

Christian a clătinat din cap, dezamăgit: nu de aptitudinile ei, ci din cauză că avea o fire nerăbdătoare şi ar fi vrut să sară direct la mişcările de luptă cu adevărat importante. Totuşi, chiar şi-aşa, s-a dovedit un profesor surprinzător de răbdător în timp ce parcurgea fundamentele minunatei arte a administrării pumnilor. Foarte multe dintre figurile pe care le ştia erau, de fapt, învăţate de la mine.

Fusese un elev acceptabil. Ajunsese oare la nivelul unui gardian? Nici vorbă. Nici pe departe. Cât despre Lissa? Era inteligentă şi capabilă, însă lupta fizică nu era pentru ea indiferent cât de aprig îşi dorea să-mi fie de folos în această privinţă. Doborârea lui Reed Lazar fusese o acţiune splendidă, însă Lissa nu părea să ajungă vreodată să facă asta ca pe lucru firesc. Din fericire, Christian a început cu câteva eschive simple şi cu modul în care trebuie să urmăreşti mişcarea adversarului. Lissa era începătoare în domeniu, însă

promitea foarte mult. Christian părea să pună progresele ei evidente pe seama talentului său de instructor, dar eu am fost întotdeauna de părere că utilizatorii spiritului aveau un soi de instinct supranatural care-i ajuta să intuiască următoarele gesturi ale celorlalţi. Mă îndoiam însă că acest lucru funcţiona şi în cazul strigoilor.

După ce au mai exersat puţin, Christian s-a întors în sfârşit la ofensivă, iar aici lucrurile au început s-o ia într-o direcţie nedorită.

Firea blândă a Lissei, înclinată spre vindecare, nu spre vătămare, nu se împăca deloc cu aşa ceva, motiv pentru care refuza să dea lovituri veritabile, cu toată forţa, de frică să nu-l rănească. Când şi-a dat seama de asta, Christian s-a lăsat pradă firii sale irascibile.

—Hai odată! Nu fi rezervată!

—Dar nu sunt rezervată, a protestat ea, trăgându-i un pumn în piept, fără să reuşească măcar să-l clintească.

Enervat, Christian şi-a trecut degetele prin păr.

—Ba eşti rezervată! Te-am văzut bătând în uşă mai tare decât ai dat acum în mine.

—Asta-i o metaforă ridicolă.

—Şi, a adăugat el, nici măcar n-ai ţintit spre faţă.

—Nu vreau să-ţi las semne!

—Păi, la cât te dovedeşti tu de agresivă, nu e niciun pericol, a bombănit el. În plus, poţi să vindeci imediat orice semn pe care mi-1 laşi.

Mă amuza ciorovăiala lor, însă nu-mi plăcea indiferenţa lui când o încuraja să-şi utilizeze spiritul. Încă nu descotorosisem de vinovăţia cu privire la daunele pe termen lung pe care i le-ar fi putut provoca Lissei intensa utilizare a spiritului în aventura noastră din închisoare.

Întinzându-se spre ea, Christian a apucat-o de încheietură şi a smucit-o spre el. Cu cealaltă mână i-a strâns degetele în pumn, după care i-a demonstrat, cu încetinitorul cum trebuia să dea un upercut, repezindu-şi pumnul în sus spre faţa lui. Era mai interesat de explicarea tehnicii şi a mişcării aşa că pumnul a trecut doar razant cu faţa lui.

—Vezi? Traiectorie ascendentă arcuită. Impactul trebuie să se producă exact aici. Nu-ţi face griji c-o să mă doară.

—Nu e chiar atât de simplu...

Însă protestul ei s-a stins de la sine şi, deodată, amândoi au părut să observe situaţia în care se aflau. Între ei nu mai era decât o distanţă infimă, iar el încă îi ţinea cu degetele încheietura. Lissa simţea căldura lor şi valurile de electricitate pe care i le trimiteau prin tot corpul. Aerul dintre ei părea dens şi încărcat, de parcă ar fi fost gata să-i cuprindă şi să-i împingă unul spre celălalt. După cum a făcut ochii mari şi a inspirat brusc, puteam să pariez că şi Christian avea o reacţie similară, fiind atât de aproape de trupul ei.

Revenindu-şi în fire, i-a eliberat brusc mâna şi s-a tras un pas înapoi.

—Ei bine, a rostit aspru, deşi era evident că încă era tulburat de apropierea ei, observ că nu intenţionezi s-o ajuţi la modul serios pe Rose.

Pân-aici i-a fost! Cu toată tensiunea sexuală dintre ei, comentariul acesta i-a aprins mânia Lissei. Şi-a strâns pumnul şi, prinzându-l complet descoperit pe Christian, l-a lovit drept în faţă. Nu avusese graţia loviturii cu care îl doborâse pe Reed, dar îl altoise destul de bine. Din nefericire, ea şi-a pierdut echilibrul în cursul manevrei şi s-a împiedicat, prăbuşindu-se peste el. Au căzut amândoi, lovindu-se de podea şi dărâmând o măsuţă şi o lampă din apropiere. Lampa s-a lovit de colţul mesei şi s-a spart.

Lissa aterizase peste Christian. Braţele lui au cuprins-o instinctiv, iar dacă până atunci spaţiul dintre ei fusese insignifiant, acum era inexistent. S-au privit fix, iar Lissa şi-a simţit inima bubuindu-i năvalnic în piept. Acea chinuitoare senzaţie de descărcare electrică i-a învăluit din nou, iar întreaga lume a părut să se concentreze, pentru ea, în buzele lui. Amândouă aveam să ne întrebăm mai târziu dacă ei doi chiar s-ar fi sărutat, însă tocmai atunci, Serena a năvălit din dormitor.

Era în acea stare de alertă maximă tipică pentru gardieni, cu trupul încordat şi pregătită să înfrunte o întreagă armată de strigoi, cu ţepuşa în mână. A frânat

brusc şi a scos un ţipăt ascuţit, la vederea scenei din faţa ei: aparent, un interludiu amoros. Să recunoaştem, unul cam neobişnuit, dacă puneam la socoteală lampa spartă şi semnul roşu, care începea să se umfle, de pe faţa lui Christian. Era destul de stânjenitor pentru oricine, iar avântul războinic al Serenei s-a transformat în derută.

—A! a exclamat ea, nesigură. Scuze.

Jena a inundat-o şi pe Lissa, ca şi ciuda provocată de faptul că se lăsase atât de afectată de apropierea lui Christian. În definitiv, era supărată foc pe el. S-a retras în grabă şi s-a ridicat, după care, fâstâcită cum era, a simţit nevoia să clarifice situaţia, precizând că nu se întâmpla nimic romantic între ei.

—Nu... nu e ceea ce crezi, a bolborosit ea, privind la-ntâmplare, evitându-l pe Christian, care tocmai se ridica la rândul lui, părând la fel de umilit ca şi Lissa. Ne luptam, a continuat ea să explice. Adică, ne antrenam pentru luptă. Vreau să învăţ cum să mă apăr de strigoi. Şi să-i atac. Şi să-i omor cu ţepuşa. Şi Christian a avut amabilitatea să mă ajute, atâta tot.

Era ceva simpatic în bălmăjeala ei, care-mi amintea în chip încântător de Jill.

Serena s-a destins vizibil şi, în timp ce izbutea să-şi reia acea expresie impenetrabilă în afişarea căreia excelau toţi gardienii, era evident că se amuza.

—Ei bine, a spus ea, nu păreţi să vă descurcaţi prea grozav.

Christian a privit-o indignat, în timp ce-şi freca obrazul lovit.

—Hei! Ba ne descurcăm! Doar eu am învăţat-o asta.

Serenei tot i se părea amuzant, însă un licăr de seriozitate, meditativ, începea să-i apară în ochi.

—Am impresia că a fost mai mult vorba despre hormoni decât despre altceva, a zis. Apoi, a ezitat, aflându-se parcă pe punctul de a lua o decizie importantă. În cele din urmă a zis: Uite ce e, dacă voi doi vă gândiţi în mod serios la treba asta atunci trebuie să învăţaţi ca la carte. O să vă arăt eu cum.

Nu. Se. Poate.

Eram, la modul cel mai serios, tentată să evadez de la Curte şi să fac autostopul până la Lehigh, ca să le arăt eu lor cum se dă *cu adevărat* un pumn — folosind-o pe Serena ca material didactic —, când ceva m-a smuls din mintea Lissei, readucându-mă la propria realitate. Era Hans.

Aveam pe buze o replică sarcastică de bun-venit, însă el nu mi-a lăsat nici cea mai mică şansă s-o livrez.

—Lasă arhivatul şi vino cu mine. Ai fost chemată.

—Am... ce?

Extrem de neaşteptat.

—Chemată unde?

Pe chipul lui Hans se citea hotărârea.

—La o întâlnire cu regina.

PAISPREZECE

ULTIMA DATĂ CÂND AVUSESE chef să urle la mine Tatiana mă dusese pur şi simplu într-una dintre camerele ei de primire. Fusese o atmosferă bizară, de parcă am fi stat la un ceai... cu singura diferenţă că la ceai nu se obişnuieşte să se urle unii la alţii. Nu aveam motive să cred că de data asta ar fi fost altfel... dar numai până am constatat că escorta mă conducea spre clădirile principalului centru de afaceri ale Curţii, cele de unde erau coordonate toate activităţile regale de guvernare. Rahat. Era mai grav decât crezusem.

Şi, într-adevăr, când am fost în sfârşit împinsă în încăperea în care mă aştepta regina... ei bine, aproape că am încremenit, incapabilă să înaintez. Numai o uşoară atingere pe spinare din partea unuia dintre gardieni m-a făcut să mă mişc. Încăperea era ticsită.

Nu ştiam precis unde mă aflam. Moroii aveau o autentică sală a tronului, pentru regele sau regina lor, dai nu cred că era asta. Totuşi, încăperea era bogat ornamentă, aducând a atmosferă regală din vechime, cu muluri florale migălos lucrate şi suporturi sclipitoare pentru lumanări pe pereţi. Lumina lor se reflecta în decoraţiunile metalice ale încăperii. Totul sclipea, dându-mi impresia că nimerisem pe un platou de filmare.

Şi, într-adevăr, într-un fel era ceva asemănător. Fiindcă, după o privire sumară, mi-am dat seama unde mă aflam. Lumea din încăpere stătea separat. Douăsprezece persoane erau aşezate la o masă lungă, pe un podium, care în mod evident era proiectat să reprezinte punctul focal al încăperii. Tatiana însăşi stătea la mijlocul mesei, cu şase moroi de-o parte şi cinci de cealaltă. În restul sălii fuseseră amenajate rânduri de scaune — tot minuţios lucrate şi cu tapiţerie din satin —, pline şi ele de moroi. Era publicul.

Persoanele aşezate de-o parte şi de cealaltă a Tatianei reprezentau crema. Erau moroi mai vârstnici, cu un aer de regalitate. Unsprezece moroi, pentru cele unsprezece familii regale existente. Lissa nu împlinise încă optsprezece ani — cu toate că era la un pas, după cum mi-am dat seama, tresărind — şi, de aceea, nu-şi avea încă locul acolo. Cineva o înlocuia pe Priscilla Voda. Aveam în faţa ochilor Sfatul Regal alcătuit din prinţii şi prinţesele lumii moroilor. Cel mai vârstnic membru al fiecărei familii avea dreptul la titulatura regală şi la un loc de consilier pe lângă Tatiana. Uneori, cei mai vârstnici îşi cedau locul, în favoarea altcuiva din familie pe care-l simţeau mai capabil, însă alesul — sau aleasa — avea aproape întotdeauna cel puţin patruzeci şi cinci de ani. Sfatul alegea regele sau regina moroilor, poziţie pe care-o deţinea până la moarte, sau până când decidea să se retragă. Rareori, cu sprijin

suficient din partea familiilor regale, un monarh putea fi detronat.

Fiecare prinţ sau prinţesă primea, la rândul său, sfaturile de la un consiliu de familie, aşa că, întorcându-mi privirea spre public, am recunoscut grupuri de membri ai familiilor regale stând laolaltă: Ivashkov, Lazar, Badica... Rândurile din spate păreau să le fi fost rezervate observatorilor. Tasha şi Adrian stăteau împreună, şi ştiam sigur că ei nu făceau parte nici din Sfatul Regal, nici din consiliile de familie. Deocamdată. Totuşi, prezenţa lor m-a mai liniştit un pic.

M-am oprit aproape de intrarea în sală, foindu-mă stingherită de pe un picior pe celălalt, întrebându-mă ce mă aştepta. Nu-mi câştigasem dreptul doar la o umilire publică oarecare: din câte se părea, avea să se înfăptuiască în prezenţa celor mai importanţi moroi din lume. Minunat.

Un moroi deşirat, cu şuviţe de păr alb pe cap, a păşit în faţă, pe lângă masa cea lungă, şi şi-a dres glasul. Imediat, zumzetul conversaţiei s-a stins. Tăcerea a umplut sala.

—Şedinţa Sfatului Regal al moroilor este deschisă, a declarat el. Maiestatea Sa, regina Tatiana Marina Ivashkov prezidează.

S-a înclinat uşor în direcţia ei, după care s-a retras cu discreţie într-o margine a sălii, rămânând în picioare alături de câţiva gardieni aliniaţi de-a lungul peretelui, părând ei înşişi ornamente ale încăperii.

Tatiana îmbrăcase întotdeauna haine de gală la petrecerile la care o văzusem, însă pentru un eveniment protocolar cum era acesta, ea chiar purta vestimentaţie regală. Rochia ei cu mâneci lungi era din mătase bleumarin, iar scânteietoarea coroană cu pietre albastre şi albe îi încununa părul minunat împletit. Dac-ar fi fost un spectacol de modă, aş fi catalogat pietrele ca fiind ştrasuri. În cazul ei, nu puneam nici pentru o clipă la îndoială faptul că erau safire şi diamante veritabile.

—Vă mulţumesc, a rostit ea. Îşi întrebuinţa, de asemenea, tonul regal, răsunător şi impresionant, umplând încăperea. Ne vom continua conversaţia de ieri.

Ia stai... ce-a spus? Au mai discutat şi *ieri* despre mine? Abia atunci am observat că-mi înfăşurasem braţele în jurul întregului corp, într-un soi de atitudine autoprotectoare, aşa că le-am lăsat imediat să cadă pe lângă trup. Nu voiam să par slabă, indiferent ce mi-ar fi pregătit.

—Astăzi vom asculta depoziţia unui gardian proaspăt numit, a afirmat Tatiana, oprindu-şi asupra mea privirea pătrunzătoare. Întreaga sală i-a urmat exemplul. Rosemarie Hathaway, vrei, te rog, să înaintezi?

M-am supus, păstrându-mi capul sus şi atitudinea încrezătoare. Nu ştiam precis unde să mă opresc, aşa că mi-am ales punctul din centrul încăperii, cu faţa spre Tatiana. Dacă tot trebuia să defilez în public, mi-aş fi

dorit ca măcar să-mi fi vândut cineva pontul, ca să îmbrac uniforma în alb şi negru a gardienilor. Dar, fie ce-o fi. N-o să arăt nici urmă de teamă, chiar şi-aşa, în tricou şi în jeanşi. Am făcut o mică plecăciune cuviincioasă, după care am privit-o drept în ochi, încordându-mă pentru ceea ce avea să vină.

—Eşti amabilă să-ţi spui numele? mi s-a adresat ea.

Deja o făcuse ea pentru mine, dar oricum am zis:

—Rosemarie Hathaway.

—Ce vârstă ai?

—Optsprezece ani.

—Şi când ai împlinit optsprezece ani?

—Acum câteva luni.

A aşteptat câteva clipe, ca toată lumea să conştientizeze răspunsul, ca şi cum ar fi reprezentat o informaţie de mare importanţă.

—Domnişoară Hathaway, am înţeles că, în perioada în care ai împlinit optsprezece ani, te-ai retras de la Academia Sf. Vladimir. Este corectă informaţia?

Despre *asta* era vorba? Nu despre călătoria la Vegas, cu Lissa?

—Da, am răspuns, fără să ofer şi alte detalii. O, Doamne! Sper să nu aducă vorba de Dimitri. N-ar fi trebuit să fi ştiut despre relaţia mea cu el, însă n-aveai de unde să ştii ce informaţii circulau pe-acolo.

—Ai fost în Rusia să vânezi strigoi?

—Da.

—Ca un soi de răzbunare personală, ca urmare a atacului de la Sf. Vladimir?

—Ăăă... da.

Nimeni nu a spus nimic, însă răspunsul meu a provocat o evidentă foială în sală. Mulţi se fâţâiau stânjeniţi, aruncând priviri furişe spre vecini. Strigoii inspirau mereu teamă, iar plecarea cuiva în căutarea lor însemna încă o idee neobişnuită în rândurile noastre. Ciudat lucru, Tatiana s-a arătat extrem de mulţumită de confirmare. Oare avea s-o folosească în chip de muniţie împotriva mea?

—Am putea să presupunem, în consecinţă, a continuat ea, că te numeri printre cei care cred în necesitatea lovirii directe a strigoilor?

—Da.

—Au existat numeroase reacţii diferite în urma cumplitului atac de la Sf. Vladimir, a zis ea. Nu eşti singurul dhampir care a vrut să riposteze împotriva strigoilor... deşi, în mod cert, ai fost cea mai tânără. Nu ştiusem că mai plecaseră şi alţii în expediţii paramilitare pe cont propriu... în fine, în afara câtorva dhampiri nesăbuiţi din Rusia. Dacă asta era varianta pe care voia ea s-o creadă în legătură cu escapada mea, îmi convenea de minune.

—Am primit rapoarte, atât din partea gardienilor, cât şi a Alchimiştilor din Rusia, potrivit cărora acţiunea ta ar fi fost încununată de succes.

Era prima dată când auzeam pomenindu-se în public de Alchimişti, dar fireşte că era un subiect obişnuit în cadrul Sfatului.

—Poţi să-mi spui câţi strigoi ai ucis? m-a întrebat Tatiana.

—Păi... M-am holbat la ea, surprinsă. Nu ştiu precis, Maiestate. Cel puţin...

Am scormonit un pic în memorie.

—Şapte, am zis.

Era posibil să fi fost mai mulţi. Acelaşi lucru îl credea şi ea.

—Este posibil să fie o estimare modestă, faţă de ceea ce susţin sursele noastre, a remarcat ea, cu măreţie. Oricum ar fi, rămâne un număr impresionant. Ai făptuit uciderile de una singură?

—Uneuri, da. Alteori, am avut ajutoare. Au mai fost... şi alţi câtiva dhampiri cu care am colaborat, din când în când.

Practic, avusesem ajutor şi din partea unui strigoi, însă nu aveam de gând să amintesc de aşa ceva.

—Aveau vârste apropiate de-a ta?

—Da.

Tatiana nu a mai zis nimic şi, ca la un semn, o femeie de lângă ea a luat cuvântul. Cred că era prinţesa Conta.

—Când ai ucis primul strigoi?

M-am încruntat, concentrându-mă.

—Anul trecut, în decembrie.

—Când aveai şaptesprezece ani.

—Da.

—Ai făptuit uciderea aceasta de una singură?

—Păi... în mare măsură. Câţiva prieteni m-au ajutat distrăgându-i atenţia.

Speram să nu insiste pentru mai multe amănunte. Omorâsem primul strigoi atunci când murise Mason şi, în afară de evenimentele care-l implicau pe Dimitri, aceasta era amintirea care mă tortura cel mai rău.

Însă prinţesa Conta nu a mai cerut alte detalii. Ea şi ceilalţi — care i s-au alăturat curând la interogatoriu — voiau în principal să afle de strigoii pe care-i ucisesem. Manifestau un oarecare interes faţă de cazurile în care mă ajutaseră alţi dhampiri... însă nu voiau să intre în detalii când beneficiasem de ajutor din partea moroilor.

Au trecut repede şi peste abaterile mele disciplinare, ceea ce mi s-a părut derutant. Au menţionat, în schimb, restul detaliilor activităţii mele academice: excepţionalele calificative în luptă, cum mă numărasem printre cei mai buni anul doi, când eu şi cu Lissa fugiserăm din şcoală, şi cât de repede recuperasem timpul pierdut, revenind în fruntea clasei mele (cel puţin, în privinţa pregătirii pentru luptă. Au vorbit şi despre cum o protejasem pe Lissa ori de câte ori rămăseserăm singure în lume şi au încheiat cu excepţionalele mele punctaje de la teste.

—Îţi mulţumim, gardian Hathaway. Poţi să pleci.

Tonul pe care-mi vorbise Tatiana nu lăsa loc pentru îndoieli. Voia să plec de-acolo. Iar eu eram cât se poate de nerăbdătoare să-i satisfac dorinţa. Am mai făcut o plecăciune şi apoi am ieşit în grabă. Din mers, am mai aruncat o privire rapidă spre Tasha şi Adrian, şi, în timp ce o ştergeam pe uşă, am auzit răsunând vocea reginei:

—Cu aceasta, se încheie şedinţa noastră de astăzi. Ne vom întruni din nou mâine.

Nu m-a surprins faptul că Adrian m-a prins din urmă, câteva minute mai târziu. Hans nu-mi dăduse ordin să mă întorc la muncă după şedinţă, aşa că hotărâsem să interpretez această omisiune ca pe o libertate.

—OK, am zis, strecurându-mi mâna într-a lui Adrian. Luminează-mă cu înţelepciunea ta într-ale politicii regale. Ce înseamnă toate astea?

—N-am habar. Sunt ultima persoană pe care s-o întrebi despre chestii politice, mi-a răspuns el. De regulă nu particip la aşa ceva, însă Tasha m-a găsit în ultima clipă şi mi-a zis să vin cu ea. Cred c-a avut un pont c-o să fii şi tu acolo... dar a fost şi ea la fel de nedumerită.

Niciunul dintre noi n-a mai scos vreo vorbă, însă mi-am dat seama că-l conduceam spre una dintre clădirile care găzduiau activităţile comerciale: restaurante, magazine etc. Dintr-odată, mi s-a făcut o foame crâncenă.

—Am impresia că a fost continuarea unei discuţii începute; regina a pomenit de ultima lor şedinţă.

—A fost una în cadru închis. Cum o să fie şi cea de mâine. Nimeni nu ştie despre ce se discută acolo.

—Şi-atunci, pe asta de ce-au făcut-o publică?

Nu mi se părea corect că regina şi Sfatul puteau să aleagă ce anume să le împărtăşească şi celorlalţi. *Totul* ar fi trebuit să fie public.

—Probabil pentru că o să supună la vot, cât de curând vreo hotărâre, şi-a dat cu părerea Adrian, încruntându-se, iar atunci şedinţa o să fie publică. Dacă depoziţia ta joacă un anumit rol, atunci e posibil ca Sfatul să fi vrut să se asigure că şi alţi moroi vor fi martori la ea, astfel încât toată lumea să înţeleagă decizia, când o să fie comunicată.

S-a oprit puţin în loc, să se gândească.

—Dar ce ştiu eu? Doar nu sunt politician.

—Sună de parcă s-ar fi hotărât deja, am bombănir eu. Atunci, ce rost mai are să voteze? şi ce-aş putea să am *eu* de-a face cu problemele guvernării?

Mi-a deschis uşa unei mici cafenele unde se vindeau gustări: burgeri şi sandvişuri. Adrian fusese crescut numai prin restaurante fastuoase, cu mâncăruri rafinate. Cred că le prefera, dar mai ştia şi că mie nu-mi plăcea să fiu în vitrină, sau să mi se tot reamintească faptul că umblam cu un reprezentant al unei familii regale de elită. Apreciam că-şi dăduse seama că astăzi nu voiam decât ceva obişnuit.

Chiar şi-aşa, apariţia noastră a atras câteva priviri curioase şi şoapte din partea clienţilor localului. La şcoală reprezentaserăm o sursă de speculaţii; dar aici, la Curte? Eram o atracţie de primă mână. Imaginea era foarte importantă la Curte, iar cele mai multe relaţii dintre dhampiri şi moroi se derulau în taină. Legătura noastră atât de făţişă — mai ales având în vedere relaţiile lui Adrian — era scandaloasă şi şocantă, iar lumea nu reacţiona chiar întotdeauna discret. Auzisem tot felul de lucruri după întoarcerea la Curte. O femeie mă făcuse neruşinată. Alta speculase cu voce tare motivul pentru care Tatiana nu mă „rezolvase" pur şi simplu.

Din fericire, majoritatea publicului nostru de astăzi s-a mulţumit doar să se holbeze, ceea ce-l făcea să fie uşor de ignorat. În timp ce ne aşezam la masă, pe fruntea lui Adrian a apărut o cută.

—Poate că votează numirea ta drept gardian al Lissei, până la urmă.

Am rămas într-atât de uimită, încât n-am putut să rostesc niciun cuvânt timp de câteva secunde, până când a apărut chelneriţa. Într-un târziu, am izbutit să spun ce doream să comand, mai mult bâlbâindu-mă, după care m-am uitat la Adrian cu ochii cât cepele.

—Vorbeşti serios?

În definitiv, şedinţa se ocupase cu examinarea aptitudinişor mele. Avea ceva logică. Numai că...

—Nu. Consiliul nu şi-ar da osteneala să se întrunească într-o şedinţă pentru repartizarea unui singur gardian, am constatat, speranţele spulberându-mi-se brusc.

Adrian a ridicat din umeri în chip de încuviinţare.

—E adevărat. Dar la fel de adevărat e că nici nu avem de-a face cu o repartizare obişnuită de gardian. Lissa e ultima din familia ei. Toată lumea — inclusiv mătuşa mea — manifestă un interes special faţă de ea. Să-i fie repartizată o persoană ca tine, atât de...

I-am aruncat o privire ameninţătoare, în timp ce bâjbâiaîn căutarea termenului potrivit.

—...atât de controversată, e o decizie care i-ar putea supăra pe unii.

—Şi de fapt de-asta au vrut să fiu şi eu acolo, ca să descriu ce-am făcut. Să-i conving pe cei în cauză că sunt competentă.

Chiar şi în timp ce rosteam aceste cuvinte, tot nu îndrăzneam să cred în ele. Era prea frumos ca să fie adevărat.

—Pur şi simplu, nu pot să-mi imaginez aşa ceva, dacă mă gândesc la câte necazuri am cu gardienii.

—Nu ştiu, a zis el. E doar o presupunere. Cine ştie? Poate ei chiar cred că povestea cu plecarea la Las Vegas n-a fost decât o zburdălnicie inofensivă.

Aici, în vocea lui a apărut o nuanţă de amărăciune.

—Şi ţi-am mai spus că mătuşa Tatiana începe să se apropie de tine. Poate că vrea acum să fii gardianul

Lissei, dar are nevoie să facă un spectacol cu public, să-şi justifice alegerea.

Era un gând năucitor.

—Dar dacă eu o să ajung cu Lissa, tu ce-o să faci? O să devii un tip respectabil şi o să vii şi tu la facultate?

—Nu ştiu, a răspuns el, cu ochii lui verzi uşor umbriţi, în timp ce sorbea din băutură. Poate că da.

Era din nou ceva neaşteptat, iar conversaţia mea cu mama lui mi-a revenit atunci în minte. Dacă aveam să fiu gardianul Lissei pe timpul facultăţii, iar el rămânea cu noi în următorii patru ani? Eram destul de convinsă că Daniella anticipa despărţirea noastră chiar în vara asta. Şi eu crezusem acelaşi lucru... şi eram surprinsă constatând cât mă simţeam de uşurată la gândul că poate aveam să rămân cu el. Dimitri îmi lăsa mereu sufletul plin de suferinţă şi de dor, însă tot mi-l doream pe Adrian în viaţa mea.

I-am zâmbit şi mi-am lăsat mâna într-a lui.

—Nu prea ştiu ce-aş face dacă ai deveni un tip respectabil.

Mi-a ridicat mâna până la buzele lui şi mi-a sărutat-o.

—Aş avea eu unele propuneri, a continuat. Nu ştiu dacă vorbele lui — sau buzele atingându-mi pielea — m-au înfiorat. Tocmai mă pregăteam să mă interesez care ar fi fost acele propuneri, când interludiul nostru a fost întrerupt... de Hans.

—Hathaway, a zis el, arcuindu-şi o sprânceană în timp ce se înălţa deasupra noastră. Noi doi avem concepţii diferite privind noţiunea de „pedeapsă".

O nimerise. În mintea mea, pedeapsa implica fleacuri de genul bătăii cu biciul sau înfometării. Nu îndosarierea hârţoagelor.

În loc să-i explic asta, am replicat:

—Nu mi-ai zis să mă întorc după întrevederea cu regina.

Mi-a aruncat o privire exasperată.

—Nu ţi-am spus *nici* că poţi să te duci la o întâlnire amoroasă! Hai! Înapoi în arhivă!

—Dar tocmai trebuie să-mi vină sandvişul cu bacon, salată şi roşii!

—O să ai pauza de prânz peste vreo două ore, ca toată lumea.

Am încercat să-mi stăpânesc indignarea. Nu mă hrăniseră cu coji de pâine şi cu apă chioară pe perioada corvezii mele, însă mâncarea nu avusese un gust cu mult mai bun. Tocmai atunci, a venit chelneriţa şi ne-a adus mâncarea. Mi-am înhăţat sandvişul înainte ca ea să apuce să aşeze farfuriile pe masă şi l-am înfăşurat într-un şerveţel.

—Pot să-l iau la pachet?

—Dacă-l mănânci până ajungem înapoi, a replicat el, pe un ton sceptic, gândindu-se la faptul că pivniţa era destul de aproape. În mod evident, subestima capacitatea mea de-a înfuleca.

În ciuda privirii dezaprobatoare a lui Hans, i-am dăruit lui Adrian un sărut de rămas-bun şi o privire care-i spunea că poate aveam să ne continuăm conversaţia. El mi-a răspuns cu un zâmbet fericit, semnificativ, pe care l-am mai văzut doar timp de o secundă, până ca Hans să-mi poruncească să plec. Conform propriilor aşteptări, am izbutit să dau gata sandvişul până am ajuns înapoi în clădirea gardienilor, deşi mi-a fost un pic cam greaţă în următoarele aproximativ treizeci de minute.

Ora prânzului meu însemna aproape ora cinei pentru Lissa, în lumea oamenilor obişnuiţi. Întorcându-mă la mizerabila mea pedeapsă, m-am înveselit un pic simţind prin intermediul legăturii bucuria de care era cuprinsă. Îşi petrecuse întreaga zi făcând turul campusului de la Lehigh speranţele i se confirmaseră. Adora totul. Adora frumuseţea clădirilor, terenurile, căminele... şi, mai ales, sălile de clasă. O privire aruncată asupra programei de studiu îi deschisese poarta spre un univers de subiecte pe care nici măcar educaţia noastră superioară de la Sf. Vladimir nu ni-l oferise. Voia să vadă şi să încerce tot ceea ce avea şcoala să-i ofere.

Şi chiar dacă-şi dorea să fi fost şi eu acolo, cu ea, tot o entuziasma gândul că era ziua ei de naştere. Priscilla îi dăruise câteva giuvaeruri fine şi-i promisese o cină sofisticată pentru astă-seară. Nu era tocmai tipul de sărbătorire la care sperase Lissa, însă entuziasmul

împlinirii vârstei de optsprezece ani era contagios încă, mai ales când vedea în jurul ei acea şcoală de vis pe care avea s-o frecventeze curând.

Trebuie să mărturisesc, am simţit un junghi de gelozie. Cu toată teoria lui Adrian legată de motivul pentru care mă chemase regina azi, ştiam — ca şi Lissa — că şansele ca eu să merg cu ea la facultate erau probabil nule. O anumită parte mai meschină din mine nu putea să înţeleagă de ce mai era Lissa atât de entuziasmată, dacă eu nu aveam să fiu cu ea. O copilărie din partea mea, ştiu.

Totuşi, n-am mai avut timp să fac pe bosumflata, fiindcă fiindcă de îndată ce s-a încheiat turul, Lissa s-a întors cu tot grupul la hotel. Priscilla le-a spus că aveau la dispoziţie aproximativ o oră ca să se spele şi să se aranjeze, după care aveau să plece spre cina festivă. Pentru Lissa, asta însemna încă un antrenament. Dispoziţia mea meditativă s-a transformat imediat în enervare.

Situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult la aflarea veştii că, mai devreme, Serena îi povestise lui Grant despre dorinţa Lissei şi a lui Christian de a învăţa să se apere singuri. După toate aparenţele, şi el o socotise o idee bună. Ca să vezi! Lissa se alesese cu doi gardieni cu vederi progresiste! De ce nu s-o fi putut să i se repartizeze vreo persoană plicticoasă, de modă veche, care s-ar fi îngrozit aflând că un moroi doar s-ar fi *gândit* se lupte cu un strigoi?

Aşadar, în timp ce eu stăteam neajutorată şi incapabilă să-ai bag cu forţa minţile în cap vreunuia dintre ei, Lissa şi Christian aveau acum doi instructori. Asta nu însemna doar mai multe şanse de a învăţa, ci şi că Serena avea un partener competent, cu care să le demonstreze anumite mişcări. Ea şi cu Grant puneau la cale partide demonstrative, explicându-le manevrele, în timp ce Lissa şi Christian îi urmăreau c ochi mari.

Din fericire (mă rog, nu şi pentru Lissa), noi două am observat curând un amănunt: gardienii nu ştiau adevăratul motiv pentru care Lissa manifesta interes pentru lupte. Nu aveau habar — şi cum ar fi putut să aibă? — că ea îşi dorise să vâneze un strigoi şi să-l omoare cu ţepuşa, mânată de firava speranţă că-l va putea readuce la viaţă. Ei credeau că ea nu voia decât să înveţe apărarea de bază, dorinţă care lor li se părea extrem de rezonabilă. Aşa că, exact asta le predau.

Grant şi Serena i-au pus pe Lissa şi Christian să exerseze unul pe celălalt. Bănuiesc că aveau două motive s-o facă. Unu: Lissa şi Christian nu aveau capacitatea de a-şi face prea mult rău unul altuia. Doi: gardienii puteau astfel să se amuze.

Însă Lissa şi Christian *nu* se amuzau. Exista încă atât de multă tensiune între ei, atât sexuală, cât şi nervoasă, încât le displăcea să fie atât de aproape. Grant şi Serena le-au interzis celor doi moroi să-şi mai administreze pumni în faţă, însă simplele eschive însemnau deseori atingeri între ei, degetele alunecând pe pielea celuilalt,

în fierbinţeala acţiunii. Din când în când, gardienii cereau ca unul dintre ei să joace rolul strigoiului, ceea ce-i punea, fie pe Lissa, fie pe Christian în ofensivă. Cei doi moroi se bucurau de această situaţie, într-o anumită măsură; în definitiv, ei chiar asta voiau să-nveţe: atacurile directe.

Totuşi, atunci când Christian (jucând rolul strigoiului) s-a avântat spre Lissa şi a împins-o în perete, deprinderea mişcărilor de ofensivă nu i s-a mai părut o idee chiar atât de bună prietenei mele. Manevra îi aducea strâns lipiţi unul de celălalt, braţele lui ţintuindu-le pe-ale ei. Putea să-i adulmece mirosul, putea să-l simtă, şi o copleşea fantezia cu el, ţinând-o pur şi simplu astfel şi sărutând-o.

—Eu cred că ar cam trebui să vă întoarceţi la defensiva de bază, a zis Grant, alungându-i sentimentele trădătoare. Părea mai îngrijorat de perspectiva ca ei să se rănească reciproc, decât de cea a unei continuări amoroase, pe care n-o intuise.

Lissa şi Christian au avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce li se spusese, darămite să se desprindă unul de celălalt. Iar când s-au desprins, şi-au evitat reciproc privirile şi s-au întors pe canapea. Gardienii s-au lansat în alte şi alte exemple despre cum trebuie să fie evitat un atacator. Lissa şi Christian văzuseră de atâtea ori astfel de situaţii, încât ştiau lecţia pe dinafară, iar atracţia pe care o manifestaseră mai devreme lăsând loc frustrării.

Lissa era mult prea politicoasă ca să mai spună ceva, dar după cincisprezece minute în care Serena şi Grant le-au tot arătat cum se blochează cu braţele şi cum eschivezi când se întinde cineva spre tine, Christian a pus, până la urmă, întrebarea-cheie.

—Cum faci să omori un strigoi cu ţepuşa?

Serena a îngheţat auzind cuvintele lui Christian.

—Ai spus cumva *să omori cu ţepuşa*?

În schimb, Grant, în loc să se arate şocat, s-a pornit pe chicotit.

—Nu cred că e nevoie să vă bateţi capul cu asta. Trebuie să vă concentraţi cum să vă *îndepărtaţi* de un strigoi, nu cum să vă apropiaţi de el.

Lissa şi Christian au schimbat între ei priviri stânjenite.

—Eu am mai ajutat altă dată la omorârea unor strigoi, a precizat Christian. Am folosit focul, când au atacat şcoala. Ce, vrei să spui că nu e bine? Că n-ar fi trebuit s-o fac?

Acum, era rândul Serenei şi al lui Grant să facă schimb de priviri între ei. *Ha*, mi-am zis. Uite-i că nu sunt atât de progresişti pe cât am crezut. Ei porneau de la un punct de vedere defensiv, nu ofensiv.

—Ba sigur că trebuia, a răspuns până la urmă Grant. Ceea ce ai făcut a fost extraordinar. Şi dacă te-ai afla într-o situaţie similară? Sigur că da. Nu ţi-ai dori să fii neputincios. Dar tocmai ăsta-i şpilul: ai focul la dispoziţie. Dacă ajungi în situaţia să te lupţi cu un

strigoi, magia ta este calea de urmat. Ştii deja cum să ţi-o foloseşti... şi ea te poate ţine la adăpost, departe de raza lor de acţiune.

—Dar cu mine cum rămâne? a intervenit Lissa. Eu nu am puteri magice de genul ăsta.

—Tu n-o să ajungi niciodată atât de aproape de un strigoi, încât acest fapt să devină o problemă, a replicat Serena aprigă. N-o să te lăsăm noi.

—În plus, a adăugat Grant, amuzat, noi nu prea obişnuim să ne dăm ţepuşele din mâini.

Iar eu aş fi dat orice, numai să le treacă prin cap să arunce o privire prin valiza ei, chiar acum.

Lissa şi-a muşcat buzele şi a refuzat din nou să-i întâlnească privirea lui Christian, de teamă să nu-şi trădeze intenţiile. Nu mergea deloc potrivit planului lor nebunesc. Christian a preluat din nou conducerea discuţiei.

—Dar n-aţi putea măcar să ne faceţi o demonstraţie? a întrebat el, încercând — şi reuşind — să pară ca fiind dornic de ceva senzaţional şi palpitant. E greu? Am impresia că tot ce trebuie să faci este să ţinteşti şi să loveşti.

Grant a pufnit.

—Nu prea. E un pic mai complicat de-atât.

Lissa s-a aplecat în faţă, împreunându-şi palmele şi ţinându-i isonul lui Christian.

—Ei bine, atunci nu vă mai bateţi capul să ne învăţaţi. Doar arătaţi-ne.

—Mda. Hai să vedem, a insistat Christian, foindu-se neastâmpărat lângă ea. Şi, din foiala asta, braţul i l-a atins pe-al Lissei. Instantaneu, s-au îndepărtat unul de celălalt.

—Să ştiţi că nu e de joacă, i-a avertizat Grant. Cu toate acestea, s-a dus până la haina lui şi şi-a scos de-acolo ţepuşa. Serena l-a privit neîncrezătoare.

—Şi ce ai de gând să faci? l-a întrebat. Să mă omori pe *mine*?

I-a răspuns cu un nou chicotit, tipic lui, şi a cercetat cu agerime camera.

—Normal că nu. A! Uite-le.

S-a dus spre un mic fotoliu, pe care se afla o pernuţă decorativă. A ridicat-o şi i-a verificat grosimea. Era burduşită cu un soi de umplutură compactă. S-a întors apoi la Lissa şi i-a făcut semn să se ridice. Spre uimirea tuturor, i-a întins ţepuşa lui.

Proptindu-şi corpul într-o poziţie rigidă, a prins cu putere perna în mâini şi a întins-o la vreo doi paşi în faţa lui.

—Haide, a îndemnat-o. Ţinteşte şi loveşte-o.

—Ai înnebunit? l-a luat la rost Serena.

—Nu-ţi face griji, a replicat el. Prinţesa Voda poate să-şi permită să plătească pagubele. Vreau să dovedesc ceva. Hai, loveşte perna.

Lissa a mai şovăit doar câteva clipe. O emoţie care mi se părea neobişnuit de intensă o învăluise. Ştiam că fusese nerăbdătoare să înveţe asta, însă dorinţa ei din

această clipă mi se părea mult mai mare ca înainte. Scrâşnind din dinţi a făcut câţiva paşi înainte şi a încercat să străpungă perna cu ţepuşa. Era prudentă — se temea să nu-l rănească pe Grant —, însă nu era nevoie să-şi facă vreo grijă. Nici măcar nu l-a făcut să se clintească, iar tot ceea ce a izbutit să realizeze cu ţepuşa a fost doar o mică ruptură în pânză. A mai încercat de câteva ori, însă nu a obţinut cu mult mai mult.

Christian a persiflat-o, în stilul lui:

—Asta-i tot ce poţi?

Privindu-l furioasă, ea i-a înmânat ţepuşa.

—Fă tu mai bine!

Christian s-a ridicat, iar zâmbetul sarcastic i-a dispărut în timp ce examina cu un ochi critic perna şi-şi evalua lovitura. Între timp, Lissa a sesizat amuzamentul din ochii gardienilor. Până şi Serena se relaxase. Îşi demonstrau punctul de vedere, dovedind că împlântarea ţepuşei nu ceva uşor de învăţat. Asta mă bucura, iar ei creşteau în ochii mei.

În sfârşit, Christian şi-a încercat lovitura. A izbutit chiar să străpungă materialul, însă perna — cu umplutura ei dură — s-a dovedit prea greu de pătruns. Şi, din nou, Grant nu a fost nici măcar clătinat. După alte câteva tentative eşuate, s-a aşezat la loc şi i-a restituit ţepuşa. Era destul de distractiv să vezi cum atitudinea de cocoş ţanţoş a lui Christian se mai domoleşte un pic. Până şi Lissa s-a amuzat, cu toată

frustrarea provocată de greutăţile pe care ştia că le va avea de înfruntat.

—Umplutura asta opune prea multă rezistenţă, s-a plâns Christian.

Grant i-a întins ţepuşa Serenei.

—Cum, tu crezi că trupul unui strigoi o să fie mai uşor de străpuns? Când întâlneşti în cale şi muşchi, şi coaste?

Grant şi-a reluat poziţia şi, fără cea mai mică ezitare, Serena a izbit cu ţepuşa. Vârful acesteia a ţâşnit de cealaltă parte a pernei, oprindu-se exact în faţa pieptului lui Grant, în timp ce frânturi pufoase din umplutură pluteau spre Podea. A smuls apoi ţepuşa şi i-a înmânat-o lui Grant, de parcă ar fi fost cel mai simplu gest din lume.

Christian şi Lissa făcuseră ochii mari de mirare.

—Dă-mi voie să mai încerc o dată, i-a cerut el.

Până când i-a chemat Priscilla la cină, nu a mai rămas intactă nicio pernă din apartamentul acela de hotel. Mamă, ce surpriză o aştepta când avea să primească factura! Christian şi Lissa ciopârţiseră perne cu ţepuşa, în timp ce gardienii îi priveau cu un aer de superioritate, încrezători în faptul că mesajul lor fusese înţeles: omorârea strigoilor cu ţepuşa nu era o treabă uşoară.

Lissa începuse, în sfârşit, să priceapă. îşi dăduse seama că, într-un fel, străpungerea unei perne — sau a unui strigoi — nu ţinea nici măcar de înţelegerea

principiului. Sigur, mă tot auzise pe mine vorbind despre necesitatea alegerii liniei de ţintă, astfel încât lovitura să ajungă la inimă, evitând coastele, însă aici era vorba de ceva mai mult decât de simplă ştiinţă. O mare parte consta în forţă: o forţă pe care, din punct de vedere fizic, ea n-o avea încă. Serena, deşi părea minionă, îşi petrecuse ani la rând clădindu-şi musculatura şi era capabilă să străpungă cu ţepuşa, practic, orice. O lecţie de o oră nu-i putea da Lissei acel soi de forţă, şi tocmai despre asta îi vorbea ea în şoaptă lui Christian, în timp ce grupul lor se îndrepta spre locul în care avea să aibă loc cina.

—Deja renunţi? a întrebat-o el, pe un ton la fel de scăzut, în timp ce stăteau pe bancheta din spate a unui SUV. Mai erau cu ei Grant, Serena şi un alt gardian, însă aceştia erau adânciţi în propriile discuţii.

—Nu! a şuşotit Lissa. Dar trebuie să... cum să zic? ... să mă antrenez înainte s-o pot face.

—Cum, să ridici greutăţi?

—Păi... nu ştiu.

Ceilalţi continuau să vorbească între ei, însă subiectul abordat de Lissa era prea periculos, încât să rişte să fie auzită. S-a aplecat şi mai mult spre Christian, descumpănită încă o dată de cât de mult o afectau apropierea de el şi familiaritatea. Înghiţindu-şi nodul din gât, s-a străduit să-şi pastreze chipul impasibil şi să se concentreze asupra subiectului.

—Doar că nu mă simt îndeajuns de puternică. Fizic, mi-a imposibil.

—Sună de parcă ai vrea să renunţi.

—Hei! Nici tu n-ai reuşit să străpungi perna!

El s-a îmbujorat usor.

—Aproape că am trecut prin perna verde.

—Da, dar nu avea mai nimic în ea.

—Am nevoie de mai mult antrnament.

—Tu nu ai nevoie să faci nimic, l-a repezit ea, luptându-se să-şi menţină tonul scăzut, cu toată furia care o cuprinsese. Asta nu-i lupta ta. E a mea!

—Hei, s-a răstit şi el, cu ochii scânteindu-i ca două diamante de un albastru palid, eşti nebună dacă-ţi închipui să te las să te duci şi să-ţi rişti...

A tăcut brusc şi chiar şi-a muşcat buzele, ca şi cum doar voinţa nu i-ar fi fost suficientă ca să-şi oprească şuvoiul de vorbe. Lissa s-a uitat fix la el, şi amândouă am început să ne întrebăm cum şi-ar fi încheiat el fraza. Ce anume nu ar fi vrut el să rişte? Ca ea să se pună în primejdie? Cam asta bănuiam eu.

Chiar şi fără cuvinte, înfăţişarea lui vorbea cât volume întregi. Prin ochii Lissei, îl vedeam cum îi soarbe trăsăturile şi cum încearcă să-şi mascheze emoţiile. Într-un târziu, s-a smucit şi a spulberat spaţiul de intimitate creat între ei, îndepărtându-se cât putea mai mult de ea.

—Foarte bine. Fă ce vrei. Nu mă interesează.

Niciunul dintre ei nu a mai vorbit pe urmă şi, din moment ce pentru mine venise ora prânzului, m-am întors la propria realitate, primind cu braţele deschise o pauză de la îndosariat... dar numai până când m-a informat Hans că trebuia să muncesc mai departe.

—Ei, haide acum! Ce, nu e ora prânzului? Eşti obligat să mă hrăneşti, am exclamat. Asta depăşeşte orice limită a cruzimii. Măcar azvârle-mi câteva firimituri.

—Dar te-am hrănit. Sau, în fine, te-ai hrănit singură când ai aspirat sandvişul ăla. Ai vrut să-ţi iei atunci pauza de prînz. Ai avut-o. Acum, continuă să lucrezi.

Ml am trântit amândoi pumnii peste interminabilele stive de hârţoage din faţa mea.

—N-aş putea măcar să fac altceva? Să vopsesc clădirile? Să car bolovani?

—Mă tem că nu, a răspuns, în timp ce un zâmbet îi arcuia colţurile buzelor. Avem nevoie de multă muncă de îndosariere.

—Dar cât? Cât timp mai ai de gând să mă pedepseşti?

Hans a ridicat din umeri.

M-a lăsat din nou singură şi m-am sprijinit pe spătarul scaunului, străduindu-mă din răsputeri să nu răstorn masa din faţa mea. M-am gândit că m-ar fi făcut să mă simt mai bine pe moment, însă asta însemna în acelaşi timp că trebuia să iau de la capăt munca pe care deja o făcusem. Oftând m-am întors la truda mea.

Lissa era la cină când m-am acordat, ceva mai târziu, pe frecvenţa minţii ei. Poate că teoretic o fi fost o masă dată în onoarea zilei sale de naştere, însă practic, nu fusese decât o conversaţie cu Priscilla, ca între două reprezentante ale unor familii regale. Nu aşa se petrecea un astfel de eveniment, am tras eu concluzia. Trebuia să mă revanşez faţă de ea, când aveam să reuşesc să-mi recapăt libertatea. O să dăm o petrecere ca lumea, şi-o să pot şi eu să-i ofer cadoul pentru ziua ei: o superbă pereche de cizme de piele, pe care mă ajutase Adrian s-o achiziţionez când încă eram în şcoală.

Poate ar fi fost mai interesant dac-aş fi pătruns în mintea lui Christian, dar din moment ce o astfel de opţiune nu exista, m-am întors la mintea mea şi am cugetat la discuţia de mai devreme cu Adrian. Oare în sfârşit pedeapsa asta avea să se încheie? Oare vreun decret regal oficial avea să ne aducă, finalmente, pe mine şi pe Lissa împreună, în ciuda obişnuitei politici a gardienilor?

Încercarea de a deduce răspunsurile mă făcea să mă simt ca un hamster într-o cuşcă rotitoare. Multă trudă. Niciun pas înainte. Totuşi, m-a ajutat să trec de conversaţia de la cină şi, până să-mi dau eu seama, Lissa şi restul celor din grup s-au ridicat de la masă şi au pornit spre ieşirea din restaurant. Afară se făcuse întuneric, şi Lissa nu s-a putut împiedica să nu resimtă ciudăţenia unui orar uman. Dacă s-ar fi aflat la şcoală, sau la Curte, acum ar fi fost miezul zilei. În loc de aşa

ceva, ei acum se întorceau la hotelul lor şi se duceau la culcare. Mă rog, probabil că nu imediat. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că, dacă Lissa şi Christian reuşeau să treacă peste ţâfna lor, urmau să mai străpungă vreo câteva perne. Oricât mi-aş fi dorit să-i văd pe ei doi din nou împreună, nu-mi puteam stăpâni gândul că erau cu mult mai în siguranţă despărţiţi.

Sau, poate că nu.

Grupul zăbovise în restaurant cu mult peste ora normală pentru cină, aşa că parcarea era în cea mai mare parte goală în timp ce o traversau. Gardienii nu parcaseră chiar în spate de tot, dar nici prea aproape de intrarea principală. Totuşi, avuseseră grijă să aleagă locurile din apropierea unui stâlp de iluminat stradal de lângă parcare.

Numai că lumina dispăruse între timp. Becul fusese spart.

Grant şi gardianul Priscillei au observat imediat. Era genul acela de amănunte minore pe care fuseserăm pregătiţi să le remarcăm: orice lucru neobişnuit, orice schimbare, cât de mică. Într-o fracţiune de secundă, amândoi şi-au scos ţepuşele şi i-au încadrat pe moroi. Serena şi gardianul care-i fusese repartizat lui Christian au avut nevoie doar de câteva secunde până să le urmeze exemplul. Era un alt lucru pentru care fuseserăm pregătiţi. Să fim în gardă. Să reacţionăm. Să le urmăm exemplul colegilor.

Erau iuţi. Cu toţii erau iuţi. Dar asta n-a mai contat.

Fiindcă, dintr-odată, de peste tot au apărut strigoi.

Nu ştiu de unde răsăriseră. Poate că stătuseră ascunşi pe după maşini, sau la marginile locului de parcare. Dac-aş fi avut o imagine de sus, sau dac-aş fi fost acolo, cu „simţul meu de alarmă pe bază de greaţă", poate c-aş fi simţit mai bine totul. Acum însă, urmăream scena prin ochii Lissei, iar gardienii făceau tot posibilul s-o protejeze de strigoii care păreau să fi ieşit din pământ, cel puţin din punctul ei de vedere. Cea mai mare parte a acţiunilor le vedea ca prin ceaţă. Bodyguarzii ei o împingeau de colo-colo, străduindu-se s-o ţină la adăpost, în timp ce feţele acelea albe, cu ochii roşii, se iţeau de pretutindeni. Şi ea vedea totul prin ceaţă, plină de groază.

Dar nu a trecut mult până când am văzut amândouă şi primii morţi. Serena, la fel de iute şi de puternică pe cât se arătase în camera de hotel, şi-a înfipt ţepuşa drept în inima unui strigoi bărbat. Apoi, în revanşă, o femeie strigoi a sărit pe gardianul Priscillei şi i-a frânt gâtul. Lissa avea conştiinşa îndepărtată a braţului lui Christian în jurul ei, apăsând-o de SUV şi apărând-o cu propriul lui trup. Gardienii răniţi alcătuiseră, la rândul lor, un cerc protector, pe cât putuseră mai bine, însă atenţia le fusese distrasă. Cercul lor clătina... şi, curând, au cedat.

Unul câte unul, gardienii s-au prăbuşit, omorâţi de strigoi. Nu lipsa de îndemânare a gardienilor era de vină. Fuseseră, pur şi simplu, copleşiţi numeric. Cu dinţii, o femeie strigoi i-a sfârtecat beregata lui Grant.

Serena a primii o lovitură cu dosul palmei, care-a trântit-o cu putere de asfalt, unde a aterizat cu faţa în jos, rămânând nemişcată. Şi oroarea ororilor, strigoii nu păreau să-i cruţe nici pe moroi. Lissa — împinsă cu atâta putere în SUV, încât avusesem impresia c-o să devină una cu el — a privi cu ochii mari cum un strigoi, cu o mişcare rapidă şi eficientă, îi spinteca Priscillei gâtul, zăbovind apoi să-i bea sângele. Femeia moroi nu mai avusese timp să fie surprinsă, dar bine măcar că nu suferise cu adevărat. Endorfinele îi atenuaseră durerea, în timp ce sângele şi viaţa i se scurgeau din trup.

Senzaţiile Lissei s-au transformat în ceva mai presus de frică, într-o stare în care nu mai simţea aproape nimic. Era sub şoc. Paralizată. Şi, cu o certitudine rece, dură, ştia că moartea se apropia de ea, şi o accepta. A dibuit mâna lui Christian, i-a strâns-o cu putere şi, întorcându-şi faţa spre el, şi-a oferit mărunta consolare că ultima imagine pe care avea s-o vadă era superbul cristalin albastru al ochilor lui. După expresia feţei lui Christian, gândurile lui erau asemănătoare. Vedeam căldură în ochii lui, căldură şi iubire şi...

Totală şi deplină uluire.

Ochii lui s-au făcut mari, concentrându-se asupra a ceva aflat imediat în spatele Lissei. În aceeaşi clipă, o mână a apucat-o de umăr pe Lissa şi-a făcut-o să se răsucească. *Asta a fost*, a şoptit o voce mică dinăuntrul ei. *Aici o să mor*.

Apoi, a înţeles uluirea lui Christian.

Îl avea în faţa ei pe Dimitri.

La fel ca mine, avea acea supranaturală senzaţie că era Dimitri, dar fără să fi fost Dimitri. Atât de multe trăsături erau identice... şi totuşi, atâtea difereau. A încercat să spună ceva, orice, dar deşi cuvintele i se formau pe buze, pur şi simplu ea nu izbutea să le pronunţe.

O văpaie puternică s-a aprins deodată în spatele ei, şi un fulger strălucitor i-a luminat lui Dimitri trăsăturile palide. Niciuna dintre noi nu avea nevoie să-şi întoarcă privirea spre Christian, ca să-şi dea seama că el crease un glob de foc cu ajutorul magiei. Fie şocul de a-l fi văzut pe Dimitri, fie teama pentru Lissa, ceva îl îmboldise pe Christian să treacă la acţiune. Dimitri şi-a mijit uşor ochii în faţa luminii, însă mai apoi, un zâmbet plin de cruzime i-a strâmbat buzele, iar mâna de pe umărul Lissei a alunecat pe gâtul ei.

—Stinge-o, a ordonat Dimitri. Stinge-o, sau ea moare.

Lissa şi-a regăsit în sfârşit graiul, chiar dacă nu mai putea să respire.

—Nu-l asculta, a icnit ea. Oricum o să ne omoare. Şi totuşi, în spatele ei, văpaia pierise. Umbrele au căzut din nou pe chipul lui Dimitri. Christian nu era dispus să rişte viaţa Lissei, chiar dacă ea avea dreptate. Nu prea părea să mai conteze.

—De fapt, a rostit Dimitri, cu o intonaţie care părea agreabilă în toiul acelei scene cumplite, aş prefera ca voi doi să rămâneţi vii. Măcar pentru încă puţin timp.

Am simţit-o pe Lissa cum se încruntă. Nu m-ar fi surprins să se fi întâmplat la fel şi cu Christian, judecând după deruta din vocea lui. Nici măcar nu reuşise să dea din el un comentariu sarcastic. Izbutise doar să pună o întrebare legitimă:

—De ce?

Ochii lui Dimitri sclipeau.

—Fiindcă am nevoie de voi, ca momeală pentru Rose.

CINCISPREZECE

ÎN CLIPA ACEEA, cu mintea mea panicată, mi se părea că să mă ridic şi s-o rup la fugă până la Lehigh — chiar dacă era la mulţi kilometri distanţă — era un plan perfect realizabil. O fracţiune de secundă mai târziu, ştiam deja că era ceva care-mi depăşea puterile. Mi le depăşea cu mult, cu foarte mult.

Am ţâşnit de la masă şi m-am repezit afară din încăpere. Mi se făcuse brusc dor de Alberta. O văzusem intrând imediat în acţiune la Sf. Vladimir şi ştiam că era

capabilă să preia controlul asupra oricărei situaţii. În punctul în care ajunsese relaţia dintre noi două, ea ar fi sărit imediat la nevoie, dacă i-aş fi zis. Gardienii de la Curte încă erau străini pentru mine. La cine să mă duc? La Hans? Care mă detesta? Nu m-ar fi crezut, nu aşa cum m-ar fi crezut Alberta sau mama. Alergând pe culoarele tăcute, mi-am alungat astfel de griji. N-avea importanţă. Îl fac eu să mă creadă. Găsesc eu pe cineva, oricine-ar fi. Oricine ar putea să-i scoată pe Lissa şi pe Christian din situaţia asta.

Numai tu poţi, mi-a şuierat o voce în cap. *Pe tine te vrea Dimitri.*

N-am luat în seamă nici acest gând, în mare măsură din cauză că, zăpăcită cum eram, m-am ciocnit de cineva când am ajuns la colţ şi-am dat s-o cotesc.

Am scos un ţipăt înfundat, un fel de „Uf!", în timp ce m-am izbit cu faţa de pieptul cuiva. Mi-am ridicat privirea. Era Mihail. M-aş fi simţit uşurată dacă n-aş fi fost plină până peste cap de adrenalină şi de îngrijorare. L-am apucat de mânecă şi am început să-l trag spre scară.

—Haide! Trebuie să cerem ajutor!

Mihail a rămas pe loc, neclintit la smuciturile mele. Calm, l-am văzut apoi cum se-ncruntă.

—Ce tot spui acolo?

—Lissa! Lissa şi Christian. Au fost luaţi de strigoi... de Dimitri. Putem să-i găsim. Dar trebuie să ne grăbim.

Nedumerirea lui Mihail a sporit.

—Rose... de când tot stai acolo, jos?

Nu aveam vreme de aşa ceva. L-am lăsat baltă şi am fugit pe scară, urcând spre etajele principale ale complexului. O clipă mai târziu, am auzit zgomotul paşilor lui în urma mea. Când am ajuns la biroul principal, m-am aşteptat să mă certe cineva pentru că plecasem, deşi eram pedepsită, numai că… nimeni nu părea măcar să mă observe.

Biroul era cuprins de haos. Gardienii alergau peste tot, se dădeau telefoane, iar glasurile se ridicau până nivelul disperării. Ştiau, mi-am dat seama. Ştiau deja.

—Hans! am strigat, croindu-mi drum prin multime. Era în cealaltă parte a încăperii şi abia încheiase o convorbire pe telefonul mobil. Hans, ştiu unde sunt. Ştiu unde i-au dus strigoii pe Lissa şi pe Christian.

—Hathaway, n-am timp pentru...

Deodată, cutele de pe frunte i s-au mai netezit.

—Între voi există o legătură...

M-am holbat la el, uimită. Mă aşteptasem să mă gonească imediat, ca pe-o belea. Mă pregătisem pentru o îndelungată discuţie în contradictoriu, ca să-l conving. Aşa, i-am făcut un semn grăbit de încuviinţare.

—Am văzut tot. Am văzut tot ce s-a petrecut.

De data asta, îmi venise mie rândul să mă încrunt.

—Dar voi de unde ştiţi?

—Serena, mi-a răspuns, posomorât.

—Serena e moartă...

Hans a scuturat din cap.

—Nu, încă nu. Deşi categoric aşa-i suna vocea la telefon. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar şi-a folosit ultimele picături putere ca să ne sune. I-am trimis pe Alchimişti s-o ia şi să... cureţe locul.

Am derulat din nou în minte evenimentele, amintin-mi cum fusese trântită Serena pe asfalt. Fusese o lovitură foarte violentă şi, văzând-o că nu se mai mişca, presupusesem ce era mai rău. Şi totuşi, dacă scăpase cu viaţă — şi, după toate aparenţele, aşa se întâmplase —, cu greu îmi puteam forma în minte imaginea ei, scoţându-şi telefonul mobil din buzunar, cu degetele însângerate...

Te rog, te rog, fă să fie în viaţă, mi-am zis în gând, fără să ştiu precis cui mă rugam.

—Haide, m-a îmboldit Hans. Avem nevoie de tine. Echipele se formează deja.

Incă o surpriză! Nu mă aşteptasem să mă ia cu ei atât de repede. Un respect cu totul nou mi s-a deşteptat faţă de Hans. Poate că se purta el ca o jigodie, însă avea stofă de conducător. Când dădea de-o ocazie care să-i slujească scopului, o folosea fără să stea pe gânduri. Dintr-o singură mişcare agilă, era deja la uşă, urmat de mai mulţi gardieni. M-am străduit să ţin pasul cu ei — deşi aveau picioarele mai lungi — şi am văzut că venea şi Mihail cu noi.

—Porniţi într-o misiune de salvare, i-am zis lui Hans. E o... raritate.

Am ezitat până şi să pronunţ cuvintele. Categoric, nu voiam să le descurajez iniţiativa. Numai că misiunile de salvare a moroilor nu intrau în sfera normalului. Atunci când erau luaţi de strigoi, cel mai frecvent erau consideraţi morţi. Misiunea de salvare pe care o efectuaserăm după atacul asupra Academiei fusese ceva ieşit din comun, ceva pentru care fusese necesară multă muncă de convingere.

Hans mi-a aruncat o privire piezişă.

—La fel e şi prinţesa Dragomir.

Lissa era preţioasă pentru mine, valora mai mull decât orice altceva pe lume. Şi pentru moroi, îmi dădeam seama, era preţioasă. Cei mai mulţi dintre moroii capturaţi de strigoi puteau fi socotiţi morţi, însă ea nu făcea parte dintre aceştia. Ea era ultima din familia ei, ultima reprezentă a uneia dintre cele douăsprezece străvechi familii. Pierderea ei n-ar fi însemnat doar o lovitură pentru civilizaţia moroilor. Ar fi constituit un semn, o prevestire a faptului că strigoii chiar ne înfrângeau. Pentru ea, gardienii erau dispuşi să-şi asume riscul unei misiuni de salvare.

De fapt, după cum se părea, erau dispuşi să rişte mult mai multe. Când am ajuns la garajele în care erau păstrate vehiculele Curţii, am văzut sosind mulţimi de alţi gardieni dar... şi moroi. Pe câţiva i-am recunoscut. Printre ei era şi Tasha Ozera şi, la fel ca ea, şi ceilalţi erau utilizatori ai focului. Dacă izbutiserăm cu adevărat să învăţăm ceva, atunci acesta era faptul că eram

capabili să recunoaştem cât de preţioşi erau ei într-o luptă cu strigoii. După toate aparenţele, controversa privitoare la moroii care voiau să se bată nu mai era acum luată în seamă, şi m-a uimit repeziciunea cu care fusese convocat acest grup. I-am întâlnit privirea Tashei, am remarcat că avea o înfăţişare gravă şi că era trasă la faţă. Nu mi-a adresat niciun cuvânt. Nici nu era nevoie.

Hans dădea ordine cu glas răstit, repartizându-şi forţele pe grupuri şi în maşini. Cu ultima picătură de autocontrol pe care mi-am putut-o găsi, am aşteptat, răbdătoare, lângă ei. Firea mea neastâmpărată mă îndemna să mă amestec şi să-l iau la întrebări, să-i cer să-mi spună ce trebuie să fac. Dar avea să ajungă el şi la mine, m-am asigurat pe mine însămi. Doar avea un rol în care să mă distribuie: nu trebuia decât să aştept.

Autocontrolul îmi mai era pus la încercare şi în privinţa Lissei. După ce Dimitri îi luase cu el pe ea şi pe Christian, ieşisem din mintea ei. Iar acum nu puteam să mă întorc, nu încă. Nu puteam suporta să-i văd... să-l văd pe Dimitri. Ştiam că voi fi obligată, de îndată ce începeam să-i îndrum pe gardieni, dar pentru moment, m-am abţinut. Ştiam că Lissa trăieşte. Şi asta era tot ceea ce conta, deocamdată.

Şi totuşi, eram atât de întărâtată şi de încordată, încât, atunci când cineva mi-a atins braţul, am fost la un pas să mă întorc şi să lovesc cu ţepuşa.

—Adrian... am răsuflat uşurată, recunoscându-l. Ce faci aici?

Stătea acolo, privindu-mă de la înălţimea lui; îmi mângâia cu blândeţe obrazul. O astfel de expresie serioasă, încrâncenată, mai văzusem pe faţa lui doar de vreo două ori. Nu-mi plăcea. Adrian se număra printre acele persoane care ar fi trebuit să zâmbească în permanenţă.

—Cum am auzit veştile, am ştiut unde-o să fii.

Am clătinat din cap, neîncrezătoare.

—S-a întâmplat acum... nici nu ştiu, acum zece minute.

Trecerea timpului îmi devenise deja neclară.

—Cum e posibil ca toată lumea să afle atât de repede?

—S-a transmis prin radio peste tot, imediat. Au aici, la Curte, un sistem de alertare instantanee. De fapt, regina e într-un fel de carantină.

—Cum? De ce?

Cumva, chestia asta mă irita. Nu Tatiana era cea aflată în primejdie.

—De ce să se irosească resursele pe ea?

Auzindu-mă, un gardian aflat lângă mine m-a privit mustrător. Adrian a ridicat din umeri.

—E un atac al strigoilor, relativ aproape. Asta se interpretează ca o ameninţare destul de gravă la siguranţa noastră.

Relativ era cuvântul-cheie. Lehigh se afla la aproximativ o oră şi jumătate depărtare de Curte. Gardienii erau permanent în alertă, deşi, cu fiecare secundă care trecea, îmi doream tot mai mult să se mişte mai repede şi să rămână în alertă. Dacă n-ar fi apărut Adrian, eram destul de convinsă că mi-aş fi pierdut răbdarea şi i-aş fi cerut lui Hans să se grăbească.

—E Dimitri, i-am zis, cu voce scăzută. Nu fusesem sigură dacă era cazul să-i mai spun şi altcuiva despre asta. El e cel care i-a luat ostatici, i-am explicat lui Adrian. Se foloseşte de ei, ca să mă ademenească pe mine acolo.

Faţa lui Adrian s-a întunecat şi mai mult.

—Rose, nu poţi să...

Vocea i s-a stins, însă ştiam ce voia să spună.

—Am de ales? l-am întrebat. Trebuie să mă duc. E cea mai bună prietenă a mea, şi eu sunt singura care poate să-i conducă la ea.

—E o capcană.

—Ştiu. Şi el ştie că ştiu.

—Şi ce-o să faci?

Încă o dată, am înţeles exact la ce se referea Adrian.

Mi-am coborât privirea spre ţepuşa pe care, într-un gest inconştient, o scosesem la iveală ceva mai devreme.

—Ceea ce trebuie. Şi trebuie să... Trebuie să-l ucid.

—Bun, a exclamat Adrian, cu trăsăturile destinse. Mă bucur.

Nu ştiu din ce motiv, dar replica lui m-a enervat.

—Ce Dumnezeu! l-am repezit. Chiar atât de nerăbdător eşti să scapi de concurenţă?

Chipul lui Adrian a rămas serios.

—Nu. Ştiu însă că, atât timp cât el e încă viu — sau, mă rog, oarecum viu —, tu eşti în pericol. Şi nu pot să suport gândul ăsta. Nu pot să suport să ştiu că viaţa ta e în cumpănă. Şi chiar este, Rose. N-o să fii niciodată în siguranţă până când nu dispare el. Iar eu am nevoie ca tu să fii în siguranţă. Nu pot... nu pot să permit să păţeşti ceva.

Vâlvătaia furiei mi s-a stins la fel de repede pe cât se aprinsese.

—Of, Adrian, îmi pare rău...

L-am lăsat să mă tragă în braţele lui. Sprijinindu-mi capul de pieptul lui, i-am simţit bătăile inimii şi moliciunea cămăşii, mi-am îngăduit un scurt şi efemer moment de relaxare. Nu voiam decât să mă cufund în el, atunci, pe loc. Nu voiam să mă las mistuită de sentimentul acela de teamă: teamă pentru Lissa şi teamă *de* Dimitri. Am îngheţat dintr-odată, în timp ce deveneam conştientă de un adevăr. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, aveam să-l pierd pe unul dintre ei în seara asta. Dac-o salvam pe Lissa, pierea Dimitri. Dacă el scăpa, murea ea. Povestea nu putea să aibă happy-end,

niciun deznodământ nu putea să mă salveze — inima avea oricum să-mi fie zdrobită.

Adrian mi-a atins fruntea cu buzele, coborând apoi spre gură.

—Ai grijă, Rose. Orice s-ar întâmpla, te rog, *te rog* să ai grijă. Nu pot să te pierd.

Nu ştiam ce-aş fi putut să-i răspund, cum să reacţionez la toată această emoţie revărsată dinspre el. Propria-mi minte, propriul suflet îmi erau inundate de atâtea sentimente, atât de amestecate, încât cu greu mai puteam să gândesc coerent. În loc de răspuns, mi-am ridicat buzele spre ale lui şi l-am sărutat. În mijlocul atâtor morţi din seara asta — morţile deja survenite, şi cele care încă aveau să urmeze —, sărutul acela părea să aibă mai multă vigoare decât oricare altul dintre noi doi. Era viu. Eu eram vie, şi aşa voiam să rămân. Voiam s-o aduc înapoi pe Lissa şi voiam să mă întorc în braţele lui Adrian, să mă întorc la buzele lui şi la toată viaţa asta...

—Hathaway! Doamne, Dumnezeule, chiar trebuie să pun furtunul pe tine ca să te trezesc?

M-am desprins brusc din braţele lui Adrian şi am văzut că Hans mă privea mânios. Cele mai multe SUV-uri erau încărcate până la refuz. Acum, venise rândul meu să trec la acţiune. I-am dăruit lui Adrian o privire de rămas-bun, iar el şi-a lipit pe buze un mic zâmbet forţat, care cred că avea intenţia să pară curajos.

—Ai grijă, a repetat el. Adu-i înapoi... şi vino şi tu.

I-am făcut un semn rapid de încuviinţare şi l-am urmat pe nerăbdătorul Hans într-unul dintre SUV-uri. M-a cuprins cea mai bizară senzaţie de dejâ-vu, în timp ce mă strecuram pe bancheta din spate. Semăna atât de mult cu întâmplarea aceea, când o răpise Victor pe Lissa, încât aproape că mi-a îngheţat sângele în vine. Şi atunci mersesem cu un SUV negru, asemănător, îndrumându-i pe gardieni spre locul în care se afla Lissa. Numai că atunci Dimitri stătea lângă mine... minunatul, viteazul Dimitri, pe care-1 cunoscusem atât de demult. Şi totuşi, amintirile acelea îmi erau atât de adânc întipărite în minte şi în inimă, încât puteam să revăd fiecare detaliu: felul în care-şi dădea şuviţele de păr pe după urechi, expresia aprigă din ochii lui căprui, din clipa în care apăsa acceleraţia până la podea, ca să ajungem cât mai repede la Lissa. Era atât de hotărât, atât de dornic să facă dreptate...

Şi acest Dimitri — Dimitri strigoiul — era hotărât. Dar într-un cu totul alt mod.

—O să poţi să faci asta? m-a întrebat Hans, de pe scaunul din faţă. O mână m-a strâns cu blândeţe de braţ şi am rămas uimită văzând-o pe Tasha lângă mine. Nici măcar nu observasem că era cu noi în maşină. Ne bazăm pe tine, a mai spus Hans.

I-am răspuns dând afirmativ din cap, dorindu-mi să-i câştig respectul. În cea mai bună tradiţie a gardienilor, m-am abţinut să dau frâu liber emoţiilor şi m-am străduit să nu resimt conflictul dintre cei doi Dimitri.

Străduindu-mă să nu-mi amintesc că noaptea în care plecaserăm după Lissa şi Victor fusese una şi aceeaşi în care eu şi Dimitri căzuserăm pradă farmecului de constrângere pasional...

—Îndreptaţi-vă spre Lehigh, am rostit, pe un ton calm. Doar eram gardian acum. O să vă îndrum când ajungem mai aproape.

Nu porniserăm decât de vreo douăzeci de minute, când am simţit că grupul în care se afla Lissa se oprise din înaintare. Se pare că Dimitri îşi alesese o ascunzătoare nu prea departe de universitate, ceea ce ne făcea mai uşoară misiunea de a-i găsi.

Fireşte, trebuia să-mi reamintesc mie însămi că Dimitri *voia* să fie găsit. Ştiind despre gardienii care ne însoţeau că nu aveau nevoie de indicaţiile mele până când nu ajungeam aproape de Lehigh, m-am întărit şi am pătruns în mintea Lissei, să aflu ce se mai petrecea.

Lissa şi Christian nu fuseseră răniţi sau atacaţi, doar că fuseseră îmbrânciţi şi târâţi de colo-colo. Stăteau într-un fel de depozit; un depozit care nu mai fusese folosit defoarte multă vreme. Praful îmbrăca totul într-un strat gros, atât de gros, încât îmi venea greu să disting unele dintre obiectele stivuite pe rafturile şubrede. Nişte unelte, poate. Hârtii pe ici, pe colo, plus câteva cutii. Un bec gol oferea singura lumină din încăpere, conferind întregului un aer neprimitor şi prăfuit.

Lissa şi Christian erau imobilizaţi pe nişte scaune cu spătar drept, cu mâinile legate la spate, cu funii. Pentru o clipă, m-a izbit acelaşi dejâ-vu. Mi-am amintit de iarna trecută, când şi eu împreună cu câţiva prieteni fuseserăm legaţi de scaune şi ţinuţi în captivitate de strigoi. Băuseră din sângele lui Eddie, iar Mason murise...

Nu. Nu te gândi la asta, Rose. Lissa şi Christian sunt vii. Nu li s-a întâmplat nimic deocamdată. Nu o să li se-ntâmple nimic.

Creierul Lissei funcţiona cu intermitenţe, dar o scurtă tatonare mi-a permis să văd cum arăta clădirea, în ansamblu, când fuseseră ei aduşi acolo. Părea să fie un depozit vechi, părăsit, ceea ce făcea din el o văgăună foarte nimerită pentru strigoi, şi în care aceştia să-şi înfunde prizonierii.

Erau patru strigoi în încăpere, însă din punctul de vedere al Lissei, numai unul avea cu adevărat importanţă. Dimitri. Îi înţelegeam reacţia. Imaginea lui ca strigoi fusese greu de acceptat şi pentru mine. Ceva supranatural, chiar. Mă adaptasem cumva, dar numai datorită timpului petrecut cu el. Şi totuşi, până şi eu eram luată prin surprindere uneori, văzându-l astfel. Lissa nu fusese absolut deloc pregătită pentru aşa ceva, motiv pentru care acum se afla într-o stare de şoc.

De data asta, Dimitri îşi lăsase liber părul şaten-închis, care-i încadra bărbia — o înfăţişare pe care o adoram dintotdeauna — şi se plimba în sus şi-n jos, cu

paşi repezi, cu *duster*-ul învolburându-se în jurul lui. În mare parte din timp, stătea cu spatele la Lissa şi la Christian, ceea ce ei i se părea şi mai tulburător. Cât timp nu-i vedea faţa, aproape că-şi închipuia că era Dimitri cel pe care-l cunoscuse dintotdeauna. El tot discuta în contradictoriu cu ceilalţi, în timp ce mergea de colo-colo prin spaţiul acela strâmt, agitaţia radiind din el într-un val aproape palpabil.

—Dacă într-adevăr vin gardienii, a mârâit o femeie strigoi, atunci ar trebui să ne postăm afară.

Era o roşcată înaltă, şleampătă, care părea să fi fost moroi înainte de transformare. Din tonul ei se înţelegea că *nu* credea în realitatea sosirii gardienilor, totuşi.

—Vor veni, a răspuns Dimitri cu glas scăzut, cu încântătorul lui accent care-mi frângea inima. Ştiu că vor veni

—Atunci, lasă-mă să ies de-aici şi să fiu de folos! S-a răstit ea. N-ai nevoie de noi ca să facem pe dădacele cu ăştia doi.

Din tonul ei sugera desconsiderare. Dispreţ, chiar. Toată lumea vampirilor ştia că moroii nu opuneau rezistenţă, iar Lissa şi Christian erau legaţi fedeleş.

—Tu nu-i cunoşti, a zis Dimitri. Sunt periculoşi. Nu suntt convins nici măcar că paza asta e suficientă.

—E ridicol!

Printr-o singură mişcare, fluentă, Dimitri s-a răsucit şi i-a ars un dos de palmă. Lovitura a aruncat-o înapoi cu vreo câţiva paşi, iar ochii femeii s-au făcut mari de

furie; era şocată. Între timp, el şi-a reluat patrularea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

—O să stai aici şi-o să-i păzeşti atâta timp cât o să-ţi cer eu, ai înţeles?

Ea i-a aruncat o privire furioasă şi şi-a pipăit obrazul, dar n-a spus nimic. Dimitri şi-a întors privirea spre ceilalţi.

—Iar voi rămâneţi aici! În cazul în care gardienii chiar reuşesc să pătrundă până aici, o să am nevoie de voi nu doar pentru pază.

—De unde ştii? a întrebat un alt strigoi, unul brunet, care poate că fusese om odinioară. O raritate în rândul strigoilor. De unde ştii că vor veni?

Strigoii aveau un auz excepţional, însă ciorovăiala lor i-a oferit Lissei un scurt prilej de a vorbi, neobservată, cu Christian.

—Poţi să-mi arzi legăturile? a murmurat ea aproape neauzit. Cum ai făcut cu Rose?

Christian s-a încruntat. Când fuseserăm în captivitatea strigoilor, aşa procedase ca să mă elibereze. Mă duruse ca naiba şi-mi lăsase băşici pe mâini şi la încheieturi.

—O să observe, a şoptit el. Şi conversaţia nu a mai continuat, fiindcă Dimitri s-a oprit brusc şi s-a întors spre Lissa.

Ea a tresărit, surprinsă de brusca şi neaşteptata lui mişcare. Apropiindu-se iute, Dimitri a îngenuncheat în faţa ei şi a privit-o atent în ochi. Lissa a început să

tremure, cu toate eforturile de a se abţine. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un strigoi, iar faptul că tocmai Dimitri era acela înrăutăţea totul. Cercurile roşii din jurul ochilor lui îi dădeau impresia că o ard. Colţii lui păreau pregătiţi să atace.

Cu o mişcare fermă, Dimitri a apucat-o de gât, i-a ridicat bărbia, astfel încât s-o poată privi mai bine în ochi. Şi-a înfipt adânc degetele în gâtul ei, însă nu destul cât s-o sufoce, însă suficient cât mai târziu să-i apară vânătăi. Dacă avea să mai existe un mai târziu.

—Ştiu că vor veni gardienii, fiindcă Rose ne priveşte, a zis Dmitri. Nu-i aşa, Rose?

Slăbindu-şi puţin strânsoarea, şi-a plimbat vârfurile degetelor pe pielea gâtului Lissei, atât de uşor... şi totuşi, fără discuţie era capabil să-i frângă pe loc gâtul.

În clipa aceea, parcă ar fi privit în ochii *mei*. În sufletul *meu*. Simţeam chiar că-mi mângâie *mie* gâtul. Ştiam că e imposibil. Legătura exista doar între mine şi Lissa. Nimeni altcineva nu putea s-o simtă. Şi totuşi, chiar în acea clipă, era ca şi cum n-ar mai fi existat nimeni altcineva decât *el* şi cu mine. Era de parcă n-ar fi fost nicio Lissa între noi.

—Tu eşti acolo, Rose, a continuat el, în timp ce un zâmbet nemilos îi juca pe buze. Şi n-o să-i părăseşti pe niciunul dintre ei. Dar nici nu eşti atât de nesăbuită, încât să vii singură, nu-i aşa? Poate că, odată, ai fi făcut-o... dar nu şi acum.

M-am smuls din mintea ei, incapabilă să mai privivesc în ochii aceia... şi să-i văd fixându-mă, la rândul lor. Fie că era vorba de propria-mi teamă, fie că era o oglindire a fricii Lissei, am descoperit că şi eu tremuram. M-am străduit să mă calmez, să-mi domolesc bătăile inimii. Am înghiţit în sec şi mi-am rotit privirea în jur, să văd dacă observasecineva, însă toţi erau preocupaţi să discute strategii... în afară Tasha.

Ochii ei reci şi albaştri mă examinau, iar pe chip i se citea îngrijorarea.

—Ce-ai văzut?

Am dat din cap, neputând s-o privesc nici măcar pe ea.

—Un coşmar, am murmurat. Cel mai oribil coşmar al meu devenit realitate.

ŞAISPREZECE

NU AVEAM CUM SĂ ESTIMEZ numărul strigoilor din grupul lui Dimitri. Atât de multe din imaginile pe care le văzusem prin ochii Lissei fuseseră înceţoşate de derută şi de teroare! Gardienii, ştiind că eram aşteptaţi, trebuiau să ghicească pur şi simplu câte persoane să trimită. Hans spera că o forţă copleşitoare

numeric ar fi compensat, pentru noi, ratarea elementului-surpriză. Aşa că detaşase toţi gardienii de care considera că se putea dispensa Curtea. E-adevărat, Curtea era protejată de dispozitive de pază, dar, chiar şi-aşa, tot nu putea fi lăsată fără niciun gardian.

Prezenţa la Curte a noilor absolvenţi era de ajutor. Cei mai mulţi dintre ei rămăseseră acolo, ceea ce le permisese gardienilor experimentaţi să participe la expediţia noastră de salvare. Aşa că ne strânseserăm vreo patruzeci de persoane. Era un număr la fel de neobişnuit ca şi prezenţa unor grupuri numeroase de strigoi laolaltă. De obicei, gardienii erau trimişi în misiune în perechi, poate cel mult în grupuri de trei, cu familiile de moroi. Un grup atât de numeros ca al nostru putea să declanşeze o bătălie care să rivalizeze cu cea ocazionată de atacul de la Sf. Vladimir.

Ştiind că nu obţineam nimic dacă ne furişam prin întuneric, Hans a oprit convoiul la mică distanţă de depozitul în care se adăpostiseră strigoii. Clădirea era situată pe un drum de şantier, desprins din şosea. Era o zonă industrială, nu o potecă pustie din pădure, însă toate firmele şi fabricile erau închise la o oră atât de târzie din noapte. Am coborât din SUV, lăsându-mă învăluită de aerul cald al serii. Era jilav, iar umiditatea din atmosferă părea şi mai împovărătoare, din moment ce eram deja sufocată de teamă.

Stând aşa, pe marginea drumului, nu simţeam nici pic de greaţă. Dimitri nu-şi postase strigoii chiar până

aici, ceea ce însemna că sosirea noastră încă putea să fie — într.o oarecare măsură — o surpriză. Hans s-a apropiat de mine iar eu i-am prezentat o estimare a situaţiei, cea mai bună de care eram în stare, dat fiind că informaţiile de care dispuneam erau limitate.

– Dar poţi s-o găseşti pe Vasilisa? s-a interesat el.

I-am răspuns afirmativ.

– De îndată ce o să intru în clădire, legătura o să mă ducă direct la ea.

A întors capul şi s-a uitat ţintă în noapte, la maşinile care goneau pe şoseaua din apropiere.

—Dacă ne aşteaptă deja afară, ne miros şi ne aud cu mult înainte să-i vedem noi.

Farurile unei maşini care tocmai trecea i-au luminat chipul încruntat de concentrare.

—Ai zis că sunt trei rânduri de strigoi?

—După câte pot să-mi dau seama. Sunt câţiva cu Lissa şi cu Christian şi câţiva afară.

M-am oprit, încercând să deduc ce ar face Dimitri într-o astfel de situaţie. Era clar că-l cunoşteam suficient de bine, chiar şi în ipostaza de strigoi, ca să-i pot intui strategia.

—Apoi, încă un cordon în interiorul clădirii... înainte de a ajunge la depozit.

Asta n-o mai ştiam sigur, dar nu i-am spus lui Hans. Presupunerea mea se baza pe propriile-mi instincte, combinând ceea ce aş fi făcut eu cu ceea ce credeam că ar fi făcut Dimitri. Mi-am închipuit că cel mai bine era

ca Hans să-şi facă planurile pentru trei rânduri de strigoi.

Şi exact asta a făcut.

—Atunci, pornim spre ei cu trei grupuri. Tu o să conduci grupul care va intra pentru salvarea prizonierilor. O altă echipă o va însoţi pe-a ta şi, la un moment dat, se va separa de voi. Cei din a doua echipă se vor bate cu cei dinăuntru, ca să lase drumul liber spre prizonieri pentru grupul tău.

Suna atât de... milităros. *Salvare. Prizonieri*. Iar eu... conducător de echipă. Avea logică — dat fiind că eu eram cea care aveam o legătură cu Lissa —, însă de fiecare dată, în trecut, se folosiseră cu toţii de cunoştinţele mele, după care mă lăsaseră deoparte. La şcoală, desfăşuraserăm tot felul de exerciţii, derulând atâtea scenarii diferite cu strigoi câte putuseră să viseze instructorii noştri. Cu toate acestea, privind fix spre depozit, toate acele exerciţii de instrucţie mi se păreau ca un spectacol, ca un joc care nu s-ar fi putut nicidecum măsura cu ceea ce eram pe cale să înfrunt. Pentru o fracţiune de secundă, responsabilitatea întregii acţiuni mi s-a părut copleşitoare, descurajantă, însă am alungat repede astfel de nelinişti. Pentru asta mă pregătisem, pentru asta mă născusem. Propriile mele temeri nu contau. *Ei au prioritate*. Era vremea s-o dovedesc.

—Dar ce-o să facem, din moment ce nu putem să ne apropiem de ei pe furiş? l-am întrebat. Hans avea

dreptate în privinţa capacităţii strigoilor de a ne detecta dinainte.

Un zâmbet aproape poznaş i-a licărit pe faţă; ne explicat tuturor celor din grup planul său şi ne-a împărţit pe echipe. Abordarea lui tactică era îndrăzneaţă şi implacabilă. Un plan în stilul meu.

Şi, uite-aşa, am pornit. Un observator neutru, care ar fi analizat acţiunea noastră, ar fi afirmat că ne lansaserăm într-o misiime sinucigaşă. Poate că aşa şi era. Sincer, nici nu conta. Gardienii nu aveau de gând s-o abandoneze pe ultima descendentă a familiei Dragomir. Iar eu n-aş fi abandonat-o pe Lissa nici dac-ar mai fi existat un milion de Dragomiri.

Aşa că, odată exclusă varianta cu furişatul, Hans a optat pentru un asalt în forţă. Grupul nostru s-a îmbarcai din nou în cele opt SUV-uri, care s-au repezit pe stradă cu o viteză mult peste cea legală. Două SUV-uri conduceau şarja una lângă alta, urmate de două rânduri de câte trei. Ne-am năpustit spre capătul drumului, am oprit în scrâşnrt de cauciucuri în faţa depozitului şi ne-am revărsat din maşini. Dacă să venim încet, pe furiş, nu reprezentase o opţiune, atunci câştigam la capitolul surpriză, fiind rapizi, năvalnici.

Într-adevăr, unii strigoi s-au arătat surprinşi. Categoric ne zăriseră apropiindu-ne, însă totul se petrecuse atât de repede, încât avuseseră foarte puţin timp la dispoziţie ca să reacţioneze. Fireşte, când erai atât de rapid şi de abil să ucizi cum era un strigoi, un

pic de timp era tot ceea ce-ţi trebuia. Un grup de-al lor a năvălit asupra noastră, iar „echipa de exterior" a lui Hans a şarjat spre ei, gardienii care o alcătuiau interpunându-se între grupul meu şi cel care urma să intre. Moroii utilizatori ai focului fuseseră repartizaţi la grupul pentru exterior, de teamă să nu dea foc clădirii în cazul în care şi-ar fi exercitat aptitudinile magice înăuntru.

Echipa mea a ocolit câmpul de luptă, nimerind în mod inevitabil peste câţiva strigoi care nu căzuseră pradă diversiunii primei echipe. Cu o hotărâre bine exersată, am ignorat valul de greaţă care mă străbătea din cauza proximităţii strigoilor. Hans îmi dăduse ordin expres să nu mă opresc decât dacă era vreun strigoi în calea mea, el şi un alt gardian flancându-mă, ca să mă protejeze de eventualele ameninţări. Nu voia să mă întârzie nimic din calea spre Lissa şi Christian.

Ne-am luptat să ne croim drum până în depozit şi, mai întâi, am pătruns într-o încăpere murdară, blocată de strigoi. Avusesem dreptate intuind că Dimitri va avea mai multe şiruri de protecţie. În spaţiul acela strâmt s-a creat învălmăşeală şi, pentru câteva clipe, a domnit haosul. Lissa era atât aproape... Parcă mă striga... Aşteptând să fie curăţată încăperea, ardeam de nerăbdare s-o văd. Echipa mea rămăsese în spate, lăsând celălalt grup să se ocupe de luptă. Am zărit căzând atât strigoi, cât şi gardieni, dar am încercat să nu

mă las distrasă. Acum luptă, jeleşti pe urmă! Lissa şi Christian — trebuie să te concentrezi asupra lor.

—Pe-acolo, a zis Hans, trăgându-mă de braţ. În faţa noastră se formase o breşă. Încă erau destui strigoi, însă camarazii mei le dădeau destul de furcă, aşa că m-am strecurat printre ei. Ne-am repezit pe culoar, iar acesta dădea într-un vast spaţiu gol, constituind nucleul depozitului. Câteva gunoaie şi resturi alcătuiau tot ce mai rămăsese din bunurile depozitate odinioară aici.

În încăpere se vedeau mai multe uşi, însă nu mai aveam nevoie de legătura cu Lissa ca să-mi dau seama unde se afla ea. Trei strigoi stăteau de gardă în faţa uneia dintre uşi. Aşa, vasăzică. Patru cordoane de securitate. Dimitri plusase. Nu mai conta. Grupul meu cuprindea zece persoane. Strigoii îşi arătau colţii, încordându-se de nerăbdare, în timp ce năvăleam spre ei. La un semn, jumătate din grupul meu s-a angrenat în luptă cu ei. Noi ceilalţi am năvălit pe uşă.

Oricât de intens m-aş fi concentrat să ajung la Lissa şi la Christian, un mic gând îmi dădea permanent târcoale. Dimitri. Nu-l văzusem pe Dimitri în niciunul dintre grupurile de strigoi pe care le întâlniserăm. Îndreptându-mi întreaga atenţie asupra adversarilor, nu mă mai strecurasem în mintea Lissei, ca să verific situaţia, însă eram pe deplin încrezătoare în faptul că el încă era în cameră. Sigur rămăsese cu ea, ştiind că voi veni. Aştepta să mă înfrunte.

Unul dintre ei moare astă-seară. Ori Lissa, ori Dimitri.

Din moment ce ne atinseserăm ţinta, nu mai aveam nevoie de protecţie suplimentară. Hans şi-a scos ţepuşa în faţa celui dintâi strigoi care i-a ieşit în cale, şi-a făcut loc pe lângă mine şi s-a avântat în luptă. Şi ceilalţi din grupul meu au procedat întocmai. Ne-am revărsat în încăpere şi, dacă mai devreme mi se păruse că era haos, fusese nimic faţă de ceea ce se întâmpla aici. Noi toţi — gardieni şi strigoi — abia dacă încăpeam în cameră, ceea ce însemna că luptele se desfăşurau foarte, foarte de-aproape. O femeie strigoi — cea pe care o pălmuise mai devreme Dimitri — a venit spre mine. M-am luptat cu ea pe pilotul automat, abia dându-mi seama când i-a trecut ţepuşa prin inimă. În toată camera aceea, plină de strigăte şi de moarte şi de ciocniri, numai trei persoane din toată lumea aveau acum importanţă pentru mine: Lissa, Christian şi Dimitri.

L-am găsit, în sfârşit. Dimitri stătea, alături de cei doi prieteni ai mei, lipit de peretele opus. Nimeni nu se bătea cu el. Îsi ţinea braţele încrucişate, ca un rege veghindu-şi regatul, în timp ce soldaţii săi se luptau cu inamicul. Privirea i-a căzut asupra mea — avea o expresie de amuzament şi de aşteptare. Aici avea să se sfârşească totul. Ştiam asta amândoi. Mi-am croit drum prin înghesuială, evitându-i pe strigoi. Colegii mei s-au avântat în încăierare alături de mine, doborând pe oricine îmi stătea în cale. I-am lăsat să se lupte şi am

înaintat către obiectivul meu. Toate acestea, toate câte se petreceau duseseră la momentul culminant: confruntarea decisivă dintre mine şi Dimitri.

—Eşti frumoasă când te lupţi, mi-a zis Dimitri. Vocea lui rece a ajuns cât se poate de limpede până la mine, cu toată larma încăierării. Ca un înger răzbunător, sosit să aplice dreptatea divină.

—Foarte nostim, am zis, mutându-mi ţepuşa în mână. Pentru *asta* am venit.

—Îngerii se mai şi prăbuşesc, Rose.

Aproape că ajunsesem la el. Prin intermediul legăturii, am simţit o scurtă explozie de durere în Lissa. O arsură. Nimeni nu-i făcuse vreun rău încă, dar când am văzut-o, cu coada ochiului, mişcându-şi braţele, mi-am dat seama ce se întâmplase. Christian făcuse ceea ce-i ceruse ea: îi arsese funiile. Am văzut-o dezlegându-l la rândul ei, după care mi-am comutat din nou atenţia spre Dimitri. Dacă Lissa şi Christian erau liberi, atunci, cu atât mai bine. Fuga avea să le fie mai uşoară, de îndată ce vom elibera drumul de strigoi. *Dacă* eliberam drumul de strigoi.

—Te-ai ostenit din răsputeri să mă aduci aici, i-am zis lui Dimitri. Multă lume o să moară... şi dintre ai tăi, şi dintre ai mei.

A ridicat din umeri, nepăsător. Aproape că ajunssesem. În faţa mea, un gardian se bătea cu un strigoi chel. Lipsa părului nu-l făcea *deloc* atrăgător, cu pielea lui albă ca varul. Mi-am făcut loc pe lângă ei.

—N-are importanţă, a zis Dimitri. Se încorda tot mai mult, pe măsură ce mă apropiam. Niciunul dintre ei nu contează. Dacă mor, atunci e evident că nu merită să trăiască

—Pradă şi prădător, am murmurat, amintindu-mi de ceea ce-mi spusese când mă ţinuse prizonieră.

Aveam să ajung la el. Acum, nu mai era nimeni între noi. Era altfel faţă de diversele noastre confruntări din trecut când avuseserăm spaţiu din plin să ne măsurăm reciproc forţele şi să ne plănuim atacurile. Acum, în încăperea aceasta eram înghesuiţi şi, ţinându-ne la distanţă de ceilalţi, micşoraserăm şi mai mult spaţiul dintre noi. Era un dezavantaj pentru mine. Strigoii le erau superiori gardienilni din punct de vedere fizic; un spaţiu mai larg ne ajuta să compensăm printr-o mai mare manevrabilitate.

Totuşi, deocamdată n-aveam nevoie de manevre. Dimitri continua să mă aştepte să fac eu prima mişcare.

Totuşi, rămânea pe o poziţie bună, care nu-mi permitea o lovitură directă spre inima lui. Puteam să-l rănesc, dacă reuşeam să-l crestez altundeva cu ţepuşa, însă era probabil ca el să-mi administreze o lovitură cu mult mai multă forţă datorită apropierii de mine. Aşa că am schimbat tactica, aşteptându-l rândul meu.

—Toată lumea asta moare din cauza ta, să ştii, mi-a zis el. Dacă te-ai fi lăsat trezită de mine... dac-ai fi vrut să fim împreună... ei bine, atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Am fi fost şi acum în Rusia, unul în

braţele celuilalt, şi toţi prietenii tăi de-aici ar fi rămas teferi. Niciunul dintre ei n-ar mai fi murit. E numai vina ta.

—Şi cum rămâne cu cei pe care ar fi trebuit să-i omor în Rusia, l-am repezit.

El şi-a mutat un pic centrul de greutate. Oare asta să fie o breşă? Am încercat să-mi urmez ideea.

—Ei n-ar mai fi rămas teferi, dacă eu...

M-a întrerupt zgomotul unui obiect care se sfărâmase, în stânga mea. Christian, acum liber, tocmai pocnise cu scaunul un strigoi angrenat în luptă cu un gardian. Strigoiul s-a debarasat de Christian ca de o muscă. Prietenul meu a zburat înapoi, s-a izbit de perete şi a aterizat pe podea, cu un aer mai buimac. Fără să vreau, am aruncat o privire spre el şi am văzut-o pe Lissa fugind într-acolo. Şi, Doamne păzeşte, avea o ţepuşă în mână. De unde reuşise să facă rost de ea, habar n-aveam. Poate că o luase de la un gardian doborât. Poate că niciunuia dintre strigoi nu-i trecuse prin minte s-o percheziţioneze când o aduseseră aici. La urma urmei, pentru numele lui Dumnezeu, ce rost ar fi avut ca un moroi să aibă la el o ţepuşă?

—Opriţi-vă! Staţi deoparte! am urlat la ei, întorcându-mi capul din nou spre Dimitri. Dar faptul că mă lăsasem distrasă de cei doi mă costase. Dându-mi seama că Dimitri avea să mă atace, am reuşit să mă feresc fără ca măcar să văd ce făcea. S-a dovedit că se întinsese spre gâtul meu, iar eschiva mea imprecisă mă

scutise de răul cel mai mare. Totuşi, m-a prins de umăr şi m-a azvârlit aproape tot atât cât zburase Christian. Totuşi, spre deosebire de prietenul meu, aveam la activ atâţia ani de pregătire, în care învăţasem cum să-mi revin după o asemenea lovitură. Acumulasem o grămadă de abilităţi privind felul în care puteam să-mi recapăt echilibrul şi să-mi revin. M-am clătinat numai un pic, după care mi-am recăpătat iute fermitatea.

Nu puteam decât să mă rog ca Lissa şi Christian să mă fi\ ascultat şi să nu facă vreo prostie. Atenţia mea trebuia să rămână concentrată asupra lui Dimitri, fiindcă altfel aveam să fiu ucisă. Iar dacă muream eu, şi Lissa şi Christian ar fi murit, mai mult ca sigur. Impresia mea în timp ce ne croiam drum încoace, luptând, fusese că strigoii erau întrecuţi din punct de vedere numeric de gardieni, deşi uneori asta atârna prea puţin în balanţă. Cu toate acestea, trebuia să sper că până la urmă colegii mei aveau să-i dea gata pe duşmani lăsându-mă să fac ceea ce aveam de făcut.

Dimitri a râs de eschiva mea.

—M-ar fi impresionat, dacă n-ar fi fost un lucru pe care l-ar fi făcut şi un copil de zece ani. Iar prietenii tăi... ei bine, şi ei luptă la nivelul unora de zece ani. Cât despre moroi... În cazul lor, e chiar foarte bine.

—Mda, în fine, o să vedem ce aprecieri o să mai faci când va fi să te omor, i-am zis, făcând o mică fentă, ca să văd cât de atent era. A făcut un pas în lateral, fără nicio problemă, graţios ca un balerin.

—N-ai cum, Rose. încă nu ţi-ai dat seama până acum? Încă n-ai *văzut*? N-ai cum să mă învingi. N-ai cum să mă ucizi. Chiar dac-o să poţi, n-o să te înduri s-o faci. O să eziţi. Iarăşi.

Ba nu, n-o să mai ezit. Asta nu-şi dădea el seama. Făcuse o greşeală aducându-o aici pe Lissa. Ea mărise miza — fără să am în intenţie vreun calambur — pe toate planurile. Ea era aici. Ea era reală. Viaţa ei era în joc, iar când era vorba despre asta... ei bine, când era vorba despre asta, n-aveam cum să mai ezit.

Dimitri probabil că se săturase să mă tot aştepte. A făcut un salt, a întins din nou mâna spre gâtul meu. Încă o dată, am scăpat, lăsându-mi umărul să primească greul loviturii. De data asta, a reuşit să mă prindă de umăr. M-a smucit spre el, cu o văpaie de triumf în ochii săi roşii. În spaţiul în care ne aflam, probabil că nu avea nevoie de mai mult ca să mă ucidă. Obţinuse ce-şi dorise.

Se pare totuşi că nu era singurul care voia să mă omoare. Un alt strigoi — poate gândindu-se că-l ajută pe Dimitri — şi-a făcut loc spre noi şi a întins mâna spre mine. Dimitri şi-a dezgolit colţii, fulgerându-l pe celălalt cu o privire de ură şi de furie în stare pură.

—E a mea! a şuierat el, dându-i o lovitură pe care acesta, în mod evident, nu se gândise că avea s-o primească.

Şi iată breşa aşteptată de mine. Scurtul moment de neatenţie al lui Dimitri îl făcuse să-şi slăbească

strânsoarea asupra mea. Aceeaşi apropiere care-l făcea letal pentru mine mă făcea acum exact la fel de periculoasă pentru el. Eram aproape de pieptul lui, aproape de inima lui, şi aveam ţepuşa-n mână.

Niciodată n-aş putea să spun exact cât a durat următorul şir de evenimente. Într-un fel, l-am simţit ca petrecându-se în intervalul unei bătăi de inimă. În momentul acela, timpul parcă încremenise. Lumea-ntreagă părea că încetase să se mişte.

Am îndreptat ţepuşa spre Dimitri, iar când privirea lui a căzut din nou asupra mea, cred că în sfârşit el a înţeles că aveam să-l ucid. Nu ezitam. Chiar aveam s-o fac. Ţepuşa mea era acolo...

Şi, deodată, nu mai era.

Ceva m-a izbit cu putere din dreapta, împingându-mă de lângă Dimitri şi zădărnicindu-mi lovitura. M-am împleticit, evitând cu greu să lovesc pe cineva. Cu toate că mereu încercam să fiu vigilentă cu privire la cei din jurul meu în timpul unei lupte, acum îmi lăsasem jos garda pe partea aceea. Strigoii şi gardienii erau în stânga mea. În dreapta, nu era decât peretele... plus Lissa şi Christian.

Şi tocmai Lissa şi Christian fuseseră cei care mă îmbrânciseră.

Cred că Dimitri era la fel de uluit ca şi mine. Şi mai uluit a fost atunci când Lissa s-a avântat spre el, cu ţepuşa în mână. Şi, ca un fulger răzbătând prin legătura noastră, a ajuns la mine ceea ce ea îmi ascunsese cu

foarte, foarte multă grijă în ultima zi: faptul că reuşise să impregneze ţepuşa cu farmecul spiritului. Acesta era motivul pentru care fusese atât de montată la ultima ei şedinţă de antrenament cu ţepuşa, cu Grant şi Serena. Conştiinţa faptului că dispunea de instrumentul necesar îi alimentase dorinţa de a-l folosi. Şi ascunderea acestei informaţii faţă de mine fusese o ispravă pe potriva fermecării ţepuşei.

Nu că ar mai fi contat acum. Cu sau fără ţepuşa fermecată, tot nu putea să se apropie de Dimitri. Şi el ştia acest lucru, aşa că surprinderea lui lăsase imediat locul amuzamentului şi încântării: avea o expresie aproape de indulgenţă, ca atunci când îţi priveşti copilul făcând ceva adorabil. Atacul Lissei a fost stângaci. Nu avea suficientă rapiditate. Nu avea suficientă forţă.

—Nu! am zbierat, sărind spre ei, deşi eram destul de sigură că nici eu n-o să fiu îndeajuns de iute.

Deodată, o perdea explozivă de căldură şi vâlvătăi mi-a apărut în faţă, şi abia am mai avut prezenţa de spirit să fac un pas înapoi. Focul acela izbucnise dinspre podea, alcătuind în jurul lui Dimitri un cerc care mă împiedica să ajung la el. M-a dezorientat, dar numai pentru o clipă.

I-am recunoscut opera lui Christian.

—Încetează! am urlat la el. Nu ştiam ce să fac, dacă să-l atac pe Christian, sau să mă arunc în foc. O să ne arzi de vii pe toţi! am mai strigat. Focul era destul de bine stăpânit — măcar atâta îndemânare avea Christian

—, însă într-o încăpere de dimensiunile astea, chiar şi un foc controlat putea să fie mortal. Până şi celălalt strigoi se retrăsese.

Cercul de flăcări se apropia de Dimitri, devenind din ce în ce mai strâns. L-am auzit pe Dimitri urlând, i-am zărit prin perdeaua de foc privirea agonică. Haina-i era mistuită de flăcări, iar fumul se revărsa din vâlvătăi. Un anume instinct îmi spunea că trebuia să opresc toate astea... şi totuşi, ce importanţă mai avea? Doar venisem să-l ucid. Avea importanţă dac-o făcea altcineva în locul meu?

Şi, în acel moment, am observat că Lissa era încă în ofensivă. Dimitri nu era atent, urlând tot mai aprig pe măsură ce flăcările îl învăluiau. Şi eu ţipam... pentru el, pentru ea... greu de spus. Braţul Lissei se vedea printre flăcări şi, din nou, durerea a ţâşnit prin legătura noastră... o durere care făcea să pară neînsemnată rana căpătată de ea mai devreme, când Christian îi arsese funiile. Cu toate acestea, ea a continuat, neluând în seamă suferinţa atroce. Direcţia era corectă. Ţinea ţepuşa îndreptată spre inima lui Dimitri.

Şi ţepuşa a pătruns, l-a străpuns.

Mă rog, oarecum.

Exact ca atunci când exersase cu perna, nu prea avea forţă să împingă suficient ţepuşa. Am simţit-o îmbărbătându-se, adunându-şi fiecare dram de tărie de care dispunea. Aruncându-şi toată greutatea în ţepuşă, a împins-o încă o dată cu ambele mâini. Ţepuşa a intrat

mai mult. Dar nu destul. Într-o situaţie normală, întârzierea asta ar fi costat-o viaţa. Însă asta nu era o situaţie normală. Dimitri nu avea cum s-o blocheze, cât timp flăcările îl mistuiau lent. Reuşise să se zbată puţin, mişcând ţepuşa şi anulând bruma de progres pe care o obţinuse Lissa. Strâmbându-se, ea a încercat din nou, împingând ţepuşa tot atât ca mai înainte.

Şi totuşi, nu era îndeajuns.

Mi-am revenit atunci în fire, ştiind că trebuie să fac să înceteze povestea asta. Lissa avea să ardă toată, dacă mai încerca mult să-l omoare cu ţepuşa. Îi lipsea îndemânarea. Ori trebuia să-l ucid eu, ori să lăsăm ca focul să termine cu el. Am pornit înainte. Lissa însă m-a zărit cu coada ochiului şi mi-a expediat o rafală de constrângere.

Nu! Lasă-mă s-o fac eu!

Comanda ei m-a izbit ca un zid invizibil care mă obliga să mă opresc. Am rămas pe loc, buimăcită, atât de constrângerea în sine, cât şi de conştiinţa faptului că şi-o folosise împotriva mea. Nu mi-a trebuit decât o clipă să mă scutur şi să-mi revin. Atenţia ei era prea dispersată ca să-şi poată pune întreaga forţă în ordinul acela, iar eu oricum aveam destulă rezistenţă faţă de constrângere.

Şi totuşi, această mică întârziere m-a împiedicat să ajung la ea. Lissa a profitat de această şansă, ştiind că era ultima pe care-o avea.

Încă o dată, luptându-se cu tortura cumplită a focului, şi-a folosit toată energia ca să-mpingă ţepuşa, să-i străpungă inima lui Dimitri. Dar şi de data asta, lovitura ei s-a dovedit a fi neîndemânatică; încă mai era nevoie să răsucească şi să-mpingă ţepuşa, spre deosebire de o lovitură scurtă, aşa cum ar fi dat-o un gardian experimentat. Dar, chiar şi-aşa, lipsită de îndemânare, a reuşit, în sfârşit. I-a străpuns profund inima. Şi, în acea clipă, am simţit torentul magiei revărsându-se prin legătura noastră, acea magie atât de familiară, pe care o resimţisem în atât de numeroasele cazuri în care vindecase pe câte cineva.

Numai că... de data asta era de o sută de ori mai puternică decât orice resimţisem vreodată. M-a făcut să încremenesc la fel de sigur pe cât o făcuse forţa ei de constrângere. Mă simţeam de parcă toţi nervii mei ar fi fost pe cale să explodeze, de parcă tocmai aş fi fost lovită de fulger.

O lumină albă a explodat brusc în jurul ei, o lumină care minimaliza strălucirea focului. Era ca şi cum ar fi lăsat cineva să cadă soarele în mijlocul încăperii. Am ţipat din rărunchi, ridicând mâna într-un gest instinctiv să-mi apăr ochii în timp ce făceam un pas înapoi. După câte auzeam prin încăpere, toţi ceilalţi aveau reacţii asemănătoare.

Pentru o clipă, parcă nu mai exista nicio legătură. Nu mai simţeam nimic dinspre Lissa: nici durere, nici magie. Legătura era la fel de incoloră şi de goală ca

lumina albă care inunda încăperea. Puterea folosită de ea copleşise legătura dintre noi, amorţind-o.

Apoi, lumina a dispărut, pur şi simplu. Nu s-a stins treptat. Doar că... a dispărut cât ai clipi din ochi. Cum ai fi acţionat un întrerupător. S-a aşternut tăcerea în încăpere, cu excepţia câtorva murmure de stânjeneală şi derută. Lumina aceea trebuie să fi fost ucigătoare pentru ochii sensibili ai strigoilor. Şi pentru mine fusese destul de neplăcută. Încă vedeam stele verzi. Nu puteam să-mi concentrez privirea nicăieri, reverberaţiile acelei străluciri arzându-mi încă pupilele.

În sfârşit — mijind ochii —, am reuşit să văd din nou, dar neclar. Focul dispăruse, în urma lui rămăseseră doar pete negre pe perete şi pe tavan, şi puţin fum stătut. După estimările mele, ar fi trebuit să fie mult mai multe pagube. Totuşi, nu aveam timp de pierdut cu minunea asta, fiindcă alta se înfăptuia chiar sub ochii mei.

Şi nu doar o minune. Ceva dintr-un basm.

Lissa şi Dimitri stăteau amândoi pe podea. Aveau hainele pârlite, chiar arse. Răni inflamate, roşii şi trandafirii îi pătau Lissei pielea frumoasă, în locurile din care focul muşcase mai aprig. Cele mai grav afectate îi erau mâinile şi încheieturile. Vedeam pete de sânge acolo unde flăcările chiar îi arseseră pielea. Arsuri de gradul trei, dacă-mi aduceam corect aminte de la lecţia de fiziologie. Şi totuşi, ea părea să nu simtă nicio durere, iar arsurile nu-i afectau mişcările mâinilor.

Îl mângâia pe păr pe Dimitri.

În timp ce ea stătea într-o poziţie asemănătoare cu ceea ce s-ar putea numi „în capul oaselor", el era împrăştiat pe podea, cu totul stângaci. Ea îi ţinea capul în poală şi-şi trecea degetele prin părul lui, cu o mişcare blândă, repetitivă... aşa cum faci când vrei să linişteşti un copil, sau chiar un animal. Faţa ei, chiar şi afectată de cumplitele ravagii ale focului, strălucea şi era plină de compasiune. Dimitri mă numise „un înger al răzbunării", însă ea era un înger al îndurării, aşa cum îl privea şi-i şoptea cuvinte mângâietoare, lipsite de sens.

După halul în care-i arătau veşmintele şi la cum îl văzusem pârjolit de flăcări, m-aş fi aşteptat ca el să fie deja scrum; un soi de schelet înnegrit, coşmaresc. Şi totuşi, când şi-a întors capul, lăsându-mă pentru prima dată să-i zăresc bine chipul, am remarcat că era complet neatins. Nici cea mai mică arsură nu-i însemna pielea... o piele la fel de caldă şi de bronzată, ca în prima zi în care-l văzusem. I-am zărit ochii doar pentru o fracţiune de secundă, înainte să-i dispară chipul după genunchiul Lissei. Am văzut nesfârşitele adâncuri căprui, adâncurile în care mă prăbuşisem de-atâtea ori. Nici urmă cercuri roşii.

Dimitri... nu mai era strigoi.

Şi plângea.

ŞAPTESPREZECE

ÎNTREAGA ÎNCĂPERE PĂRUSE să-şi oprească respiraţia.

Chiar şi puşi în faţa unor miracole, gardienii — sau strigoii, la drept vorbind — erau greu de distras. Luptele, care încetaseră pe moment, au fost reluate cu la fel de multă furie. Gardienii dominau, iar aceia dintre ei care nu se ocupau de ultimii strigoi supravieţuitori au sărit deodată spre Lissa, încercând s-o smulgă de lângă Dimitri. Spre surpriza tuturor ea se ţinea strâns de el şi a făcut chiar câteva slabe încercări de a se lupta cu cei îngrămădiţi în jurul ei. Era aprigă şi protectoare, aducându-mi în minte încă o dată imnginea unei mame care-şi apără pruncul.

Dimitri se ţinea de ea cu la fel de multă hotărâre, însă braţele lui şi ale Lissei erau insuficiente în faţa celorlalţi. Până la urmă, gardienii au reuşit să-i despartă cu forţa. S-au auzit strigăte dezorientate, gardienii încercând să se hotărască dacă trebuia să-l omoare sau nu pe Dimitri. Nu le-ar fi fost greu. El era neajutorat acum. Abia dacă se putea ţine pe picioare când l-au smucit să-l ridice.

Chestia asta m-a trezit. Până acum, mă holbasem pur şi simplu, încremenită, paralizată. Scuturându-mă de uluială am ţâşnit înainte, cu toate că nu-mi dădeam

seama spre cine mă îndreptam: spre Lissa? sau spre Dimitri?

—Nu! Opriţi-vă! am urlat, observând că unii dintre gardieni se apropiau cu ţepuşele în mâini. Dimitri nu e ceea ce credeţi! Nu e strigoi! Priviţi-l!

Lissa şi Christian strigau acelaşi lucru. Cineva m-a înşfăcat şi m-a tras înapoi, spunându-mi să-i las pe ceilalţi să se ocupe de tot ce trebuia. Fără ca măcar să mă gândesc, m-am răsucit şi i-am tras un pumn în plină faţă atacatorului, dându-mi seama prea târziu că era Hans. S-a împletidt puţin în spate, părând mai degrabă surprins, decât lezat. Faptul că-l lovisem era suficient totuşi ca să le atragă atenţia celorlalţi, aşa că, foarte curând, am avut parte de propriul grup de gardieni cu care să mă lupt. Eforturile mele nu-mi erau de prea mare folos, în parte din cauză că eram copleşită din punct de vedere numeric, şi în rest, din cauză că nu puteam să îi tratez la fel ca pe strigoi.

Abia când gardienii m-au scos afară cu forţa, am observat că Lissa şi Dimitri fuseseră deja scoşi din încăpere. Am vrut să aflu unde-i duseseră, am urlat că trebuia să-i văd. Nimeni nu mă asculta. M-au târât afară din depozit, trecând pe lângă o tulburătoare mulţime de cadavre. În majoritatea lor, erau cadavre de strigoi, însă am recunoscut şi câteva chipuri de gardieni din regimentul Curţii. M-am întristat, chiar dacă nu-i cunoşteam prea bine. Bătălia se sfârşise, iar tabăra noastră ieşise învingătoare... însă plătind un preţ

însemnat. Gardienii rămaşi în viaţă probabil că făceau curat acum. Nu m-ar fi surprins dac-ar fi apărut şi Alchimiştii, însă pe moment, nimic din toate astea nu mă preocupa.

—Unde e Lissa? întrebam întruna, în timp ce mă îmbrânceau într-unul dintre SUV-uri. Doi gardieni s-au strecurat lângă mine, de-o parte şi de cealaltă. Nu-l cunoşteam pe niciunul dintre ei. Unde e Dimitri?

—Prinţesa a fost dusă într-un loc sigur, mi-a răspuns aspru unul dintre ei. Amândoi priveau fix drept înainte, însă mi-am dat seama că niciunul nu avea de gând să ia în seamă întrebarea mea despre Dimitri. Din punctul lor de vedere, el putea să nici nu fi existat. Unde e Dimitri? am insistat, vorbind mai tare de astă dată, în speranţa că aşa poate aş primi un răspuns. E cumva cu Lissa?

Abia acum au reacţionat.

—Evident că nu, a zis acelaşi gardian care vorbise şi mai devreme.

—E... e viu?

Era una dintre cele mai grele întrebări pe care le pusesem vreodată, însă trebuia să ştiu. Detestam s-o recunosc, însă dac-aş fi fost în locul lui Hans, n-aş fi aşteptat minuni. Aş fi exterminat orice aş fi perceput ca reprezentând o ameninţare.

—Da, mi-a răspuns până la urmă şoferul. E... viu.

Şi asta a fost tot ce-am putut să scot de la ei, oricât de mult am insistat, şi am cerut să fiu lăsată să cobor din maşină... şi, credeţi-mă, am insistat o grămadă.

Capacitatea lor de a mă ignora era cu adevărat impresionantă. Sinceră să fiu, nici măcar nu eram convinsă că ei ştiau ce se petrecuse. Totul se derulase prea repede. Unicul lucru pe care-l ştiau cei doi era că primiseră ordin să mă escorteze afară din clădire.

Am tot sperat că va mai apărea cineva cunoscut în SUV-ul nostru. Nţ. Doar alţi gardieni necunoscuţi. Nici Christian, nici Tasha. Nici măcar Hans; fireşte, în cazul lui am înţeles. Probabil că se temea să nu-i mai ard vreun pumn din greşeală.

După ce ne-am îmbarcat toţi şi am pornit la drum, am renunţat în sfârşit la întrebările mele cicălitoare şi m-am lăsat pe spate, pe locul meu. Şi alte SUV-uri plecaseră odată cu noi, însă habar n-aveam dacă prietenii mei se aflau în ele.

Legătura dintre mine şi Lissa era încă amorţită. După şocul iniţial, care mă făcuse să nu simt absolut nimic, restabilisem încetul cu încetul o uşoară conexiune cu ea, care mă informa că legătura exista în continuare şi că ea, Lissa, trăia. Cam atât. Cu toată puterea care explodase din ea, era de parcă legătura noastră ar fi ars, temporar. Magia existentă între noi era fragilă. Ori de câte ori încercam să folosesc legătura ca să aflu ce mai făcea Lissa, era ca şi cum aş fi privit ceva mult prea strălucitor, care mă orbea. Trebuia pur şi simplu să presupun că legătura avea să se restabilească de la sine cât de curând, fiindcă aveam mare nevoie de o viziune internă cu privire la ceea ce se petrecuse.

Ba nu, las-o naibii de viziune internă. Aveam nevoie să ştiu ce se petrecuse, şi gata. Încă eram un pic sub influenţa şocului, iar îndelungata călătorie de înapoiere la Curte mi-a oferit timpul necesar pentru prelucrarea puţinelor informaţii la care avusesem acces. Aş fi vrut să sar imediat la Dimitri, însă trebuia să încep cu începutul, dacă voiam cu adevărat să analizez toate întâmplările.

Mai intâi şi-ntâi: Lissa fermecase o ţepuşă şi ascunsese de mine această informaţie. Când? Înainte să plece în excursia la facultate? Sau la Lehigh? Sau cât timp fusese ostatică? Oricum nu mai conta.

Apoi, cu toate încercările ei eşuate cu perna, tot reuşise să-şi înfigă ţepuşa în inima lui Dimitri. Fusese nevoie de o luptă, însă focul creat de Christian făcuse ca totul să devină posibil. Am tresărit, amintindu-mi de arsurile suferite de Lissa în timpul caznei la care se supusese. Le resimţisem şi eu durerea, până ca legătura să se piardă, şi văzusem urmele pe care i le lăsaseră. Adrian nu era cel mai mare specialist din lume în privinţa vindecărilor, însă speram ca puterile lui magice să fie suficiente pentru tratarea rănilor ei.

Al treilea şi ultimul fapt era că... mă rog... oare era un fapt? Lissa îl străpunsese pe Dimitri şi folosise aceleaşi farmece ca pentru o vindecare... dar apoi? Asta era întrebarea cea mare. Ce se întâmplase, în afară de faptul că eu resimţisem totul ca pe o explozie nucleară,

prin legătura dintre noi? Oare chiar văzusem ceea ce avusesem impresia că văd?

Dimitri se... schimbase.

Acum nu mai era strigoi. Simţeam acest lucru în inima mea, chiar dacă pe el îl zărisem numai în treacăt. Dar fusese îndeajuns cât să văd adevărul. Trăsăturile de strigoi dispăruseră. Lissa făcuse tot ceea ce declarase Robert că trebuie făcut ca să readucă un strigoi la starea lui anterioară, şi era clar că, după toată această descărcare magică... ei bine, era lesne de crezut că totul era posibil. Imaginea lui Dimitri mi-a revenit în minte, agăţându-se de Lissa, cu lacrimile curgându-i pe faţă. Nu ştiu de ce, dar nu credeam că strigoii erau capabili să plângă.

În inimă parcă mi s-a răsucit, dureros, un cuţit, si am clipit iute, împiedicându-mă să plâng şi eu. Rotindu-mi privirea, m-am readaptat la mediu. Afară, cerul se lumina. Se apropia răsăritul. Gardienii care erau cu mine purtau pe chipuri urmele oboselii, însă agerimea privirilor nu le scădea nici măcar pentru o clipă. Pierdusem noţiunea timpului, însă ceasul meu interior mă informa că eram deja de ceva vreme pe drum. Probabil că eram aproape de Curte.

Am tatonat din nou legătura cu Lissa şi am descoperit că restabilise, dar era încă fragilă. Ca şi cum ar fi pâlpâit, aprinzându-se şi stingându-se, dar oricum era pe cale să-şi revină. Era suficient cât să mă mai liniştesc, aşa că am oftat de uşurare. Când se

manifestase prima dată, cu ani în urmă, legătura mi se păruse atât de stranie... supranaturală. Acum, o simţeam ca fiind parte din viaţa mea. Absenţa ei de astăzi mi se părea nefirească.

Privind prin ochii Lissei, în SUV-ul în care călătorea, am sperat c-o să-l văd pe Dimitri cu ea. Acea unică privire din depozit nu fusese suficientă. Simţeam nevoia să-l revăd, să mă asigur că minunea se săvârşise cu adevărat. Aş fi vrut să-i sorb cu privirea trăsăturile, să-l contemplu pe Dimitri, cel de demult. Pe Dimitri, cel pe care-l iubeam.

Însă el nu era cu Lissa. Totuşi, era acolo Christian, care o privea cum se foieşte. Lissa dormea şi încă era ameţită. Din cauza asta, dar şi din cauza urmărilor acelei secătuitoare descărcări de putere de mai devreme, legătura noastră rămânea un pic neclară. Imaginile mi se înceţoşau din când în când, dar, în general, puteam să urmăresc ce se întâmpla.

—Cum te simţi? a întrebat-o Christian. Vocea şi ochii lui, în timp ce-o privea cu atenţie, erau plini de o atât de mare afecţiune, încât mi se părea imposibil ca ea să nu observe. Dar, în definitiv, era preocupată de altceva în clipa asta.

—Obosită. Stoarsă. Ca şi cum... nu ştiu. Ca şi cum m-ar azvârlit un uragan de colo-colo. Sau de parcă m-ar fi călcat o maşină. Gândeşte-te la ceva oribil şi-o să ştii cum mă simt.

El i-a zâmbit uşor şi-a mângâiat-o cu blândeţe pe obraz. Deschizându-mă mai mult spre senzaţiile ei, i-am simţit durerea provocată de arsuri, ca şi faptul că el atingea pielea în apropierea unui astfel de loc, cu toate că avea grijă să nu se apropie prea mult.

—Arăt groaznic? l-a întrebat ea. Mi s-a topit toată pielea? Semăn a extraterestru?

—Nu, i-a răspuns el, cu un mic hohot de râs. Nu e chiar atât de rău. Eşti frumoasă, ca întotdeauna. Ar fi nevoie de un efort mult mai mare ca să se schimbe acest lucru.

Zvâcnetele de durere o făceau să-şi dea seama că urmările erau mai grave decât dorea el să recunoască, însă complimentul, ca şi modul în care-1 rostise, o alinau în mare măsură. Pentru o clipă, întreaga ei existenţă s-a concentrat asupra chipului lui şi a felului în care începea să-l lumineze soarele răsărind.

Apoi, tot restul lumii s-a prăbuşit peste ea.

—Dimitri! Trebuie să-l văd pe Dimitri!

Erau trei gardieni în maşină, şi ea, în timp ce vorbea, îi privea pe rând. La fel ca în cazul meu, niciunul nu părea dispus să vorbească despre el, sau despre ceea ce se întâmplase.

—De ce nu pot să-l văd? De ce l-aţi dus de lângă mine?

Întrebarea nu-i era adresată cuiva anume, ci tuturor, oricine-ar fi putut să-i răspundă, însă, până la urmă, tot Christian a fost cel care-a vorbit.

—Pentru că ei îl consideră periculos.

—Dar nu e. E doar... Are nevoie de mine. Suferă, în interior.

Ochii lui Christian s-au făcut deodată mari, iar pe chip i s-a întipărit panica.

—Doar nu e... Doar nu te-ai legat de el, nu?

După expresia feţei lui Christian, mi-am dat seama că îşi amintea de Avery şi de faptul că, legându-se de mai multe persoane, se împinsese singură dincolo de marginea prăpastiei. Christian nu fusese prezent atunci când explicase Robert cum trecea sufletul în lumea celor morţi şi cum se făcea că readucerea strigoilor la viaţă nu crea şi o legătură.

Lissa a clătinat încetişor din cap.

—Nu... ştiu doar atât. Când l-am... când l-am vindecat, a existat o conexiune între noi şi am simţit-o. Ce a trebuit să fac... nu pot să explic.

Şi-a trecut o mână prin păr, descurajată de faptul că nu-şi exprima magia prin cuvinte. Epuizarea începea s-o copleşească din nou.

—A fost ca şi cum aş fi fost nevoită să-l operez pe suflet, a zis, în cele din urmă.

—Ei îl consideră periculos, a repetat cu blândeţe Christian.

—Dar nu e! a strigat Lissa, rotindu-şi privirea furioasă asupra chipurilor celorlalţi ocupanţi ai maşinii, toţi cu ochii îndreptaţi oriunde altundeva. Nu mai e strigoi, a insistat ea.

—Prinţesă, a început unul dintre gardieni, stânjenit, nimeni nu ştie cu adevărat ce s-a petrecut. Nu puteţi fi sigură...

—Ba sunt sigură! a exclamat ea, cu o voce prea ridicată pentru cât de mic era spaţiul. Glasul său avea o sonoritate poruncitoare, regească. *O ştiu*. Eu l-am salvat. Eu l-am readus la viaţă. Şi ştiu, cu fiecare părticică din mine, că el nu mai e strigoi!

Gardienii arătau jenaţi, reduşi din nou la tăcere. Cred că erau doar derutaţi; şi, serios vorbind, cine n-ar fi fost? Nu exista un precedent pentru aşa ceva.

—Şşt, a făcut Christian, lăsându-şi mâna pe a ei. Nu ai ce să faci, până când nu ajungem înapoi la Curte. Eşti încă suferindă, epuizată... se vede pe chipul tău.

Lissa ştia că el avea dreptate. *Era* suferindă, *era* epuizată. Magia aceea o făcuse bucăţi. În acelaşi timp, ceea ce făcuse pentru Dimitri crease o legătură cu el: nu una magică, doar una psihologică. Ea era, cu adevărat, ca o mamă pentru el. Simţea cu disperare nevoia să-l protejeze, să se ocupe de el.

—Trebuie să-l văd, a mai zis ea.

Chiar aşa? Dar pe mine?

—O să-l vezi, i-a răspuns Christian, părând mai sigur pe el decât bănuiam că era în realitate. Dar acum, încearcă să te odihneşti.

—Nu pot, a spus ea, chiar în timp ce-şi înăbuşea un căscat.

Zâmbetul i-a răsărit din nou pe buze lui Christian; şi-a strecurat braţul pe după mijlocul ei, trăgând-o aproape de el, atâta cât le permiteau centurile de siguranţă.

—Încearcă, a îndemnat-o.

Ea şi-a lăsat capul pe pieptul lui, şi doar această apropiere era suficientă ca să însemne un fel de vindecare, prin ea însăşi. Grija şi neliniştea legate de Dimitri încă o tulburau, însă necesităţile organismului erau mai puternice pe moment. Până la urmă, a aţipit în îmbrăţişarea lui Christian, abia auzindu-1 cum murmură:

—La mulţi ani!

Douăzeci de minute mai târziu, convoiul nostru a ajuns înapoi la Curte. Crezusem că asta însemna pentru mine recăpătarea instantanee a libertăţii, însă gardienii mei nu s-au grăbit să coboare; aşteptau cine ştie ce semnal, sau indicaţie, dar nimeni nu s-a obosit să-mi spună şi mie ce avea să urmeze. Până la urmă, s-a dovedit că-l aşteptau pe Hans.

—Nu, mi-a zis el, punându-mi o mână fermă pe umăr, în timp ce încercam să mă năpustesc jos din maşină şi să pornesc în goană spre... în fine, nici eu nu ştiam sigur spre ce. Spre oriunde s-ar fi aflat Dimitri. Stai pe loc, mi-a ordonat Hans.

—Trebuie să-l văd! am exclamat, străduindu-mă să-mi fac loc pe lângă el. Însă Hans era ca un zid de cărămidă. Dacă te gândeai că se bătuse în noaptea trecută cu mult mai mulţi strigoi decât mine, ai fi crezut

că trebuia să fie sleit de puteri, Dar, nu. Trebuie să-mi spui unde e, am insistat.

Spre surprinderea mea, Hans mi-a replicat:

—Închis undeva. Departe, mai departe decât ai putea tu să ajungi. Sau oricine altcineva. Ştiu că ţi-a fost profesor, dar deocamdată e mai bine să fie ţinut departe.

Creierul meu, epuizat de activităţile nopţii trecute şi suprasolicitat de atâtea emoţii, avea nevoie de câteva clipe ca să prelucreze spusele lui Hans. Cuvintele lui Christian mi-au revenit în minte.

—Nu e periculos, i-am zis. Acum, nu mai e strigoi.

—Cum poţi să fii atât de sigură?

Aceeaşi întrebare care-i fusese pusă şi Lissei. Cum am fi putut să răspundem, cu adevărat, la aşa ceva? Ştiam, fiindcă trecuserăm prin suferinţe de necrezut ca să aflăm cum poate fi transformat un strigoi, iar după ce parcurseserăm paşii necesari, explodase o bombă atomică a magiei. Nu era asta o dovadă suficientă pentru oricine? Nu era suficientă *înfăţişarea* lui Dimitri?

În loc de toate astea, răspunsul pe care l-am dat a fost asemănător cu al Lissei:

—Ştiu, pur şi simplu.

Hans a clătinat din cap, iar acum puteam să văd că era într-adevăr, epuizat.

—Nimeni nu ştie ce se petrece cu Belikov. Aceia dintre noi care am fost acolo... în fine, eu nu sunt sigur

de ce-am văzut. Tot ce ştiu este că, acum puţin timp, îi conducea pe strigoi, iar acum stă în lumina soarelui. N-are nicio logică. Nimeni nu ştie ce este el acum.

—E dhampir.

—Şi, până aflăm, a continuat Hans, neluându-mi în seamă intervenţia, Belikov trebuie să stea închis, să-l putem examina.

Examina? Nu-mi plăcea deloc cum suna cuvântul ăsta. Dădea impresia că Dimitri ar fi cine ştie ce animal destinat experienţelor de laborator. Asta mă enerva, aproape că-mi venea să urlu la Hans. Însă în clipa imediat urmtoare mi-am recăpătat stăpânirea de sine.

—Atunci, trebuie s-o văd pe Lissa.

—A fost dusă la policlinică, pentru tratament... de care are chiar foarte mare nevoie. Nu poţi să intri acolo, a adăugat el, anticipându-mi replica. Jumătate din gardieni se află acolo. E haos, le-ai sta în drum.

—Atunci, ce naiba să fac?

—Să te duci să dormi puţin, m-a sfătuit el, privindu-mă pieziş. Eu tot sunt de părere că ai avut o atitudine necorespunzătoare, dar după ce am văzut acolo... ei bine, trebuie s-o spun. Te pricepi să lupţi. Avem nevoie de tine... probabil, pentru ceva mai mult decât munca din arhivă. Acum, du-te şi vezi-ţi de-ale tale.

Şi asta a fost tot. Tonul lui îmi sugera cât se poate de clar ccă eram expediată de-acolo, în timp ce gardienii se agitau în jurul meu de parcă nici n-aş fi existat. Toate necazurile de care avusesem parte înainte păreau de

mult uitate. Gata cu îndosariatul, după toate astea. Şi totuşi, ce trebuia să fac? Ce, Hans era nebun? Cum credea că aş putea să dorm? Trebuia să fac ceva. Trebuia să-l văd pe Dimitri... însă nu ştiam unde-l duseseră.

Probabil, în aceeaşi închisoare în care fusese ţinut Victor, şi care mie îmi era inaccesibilă. În acelaşi timp, trebuia s-o văd pe Lissa... numai că ea era departe, în policlinică. Acolo nu aveam nicio putere. Trebuia să apelez la cineva influent.

Adrian!

Dacă mă duceam la Adrian, poate că el ar fi reuşit să tragă nişte sfori. Avea relaţii în lumea regală. Ce naiba, regina chiar îl iubea, cu toate apucăturile lui de pierde-vară. Oricât m-ar fi durut să recunosc, înţelegeam că era aproape imposibil să reuşesc să-l văd pe Dimitri imediat. În schimb, policlinica? Adrian poate că ar fi fost capabil să mă ducă s-o văd pe Lissa, chiar dacă era aglomeraţie şi haos. Legătura era încă neclară, şi dacă aş fi putut să vorbesc direct cu Lissa, poate aş fi obţinut mai repede răspunsurile legate de Dimitri. În plus, voiam să văd cu ochii mei că era teafără.

Şi totuşi, când am ajuns la clădirea în care locuia Adrian la Curte, portarul m-a informat că el plecase un pic mai devreme — ironia sorţii — spre policlinică. Am oftat. Normal că trebuia să fi fost deja acolo. Cu aptitudinile sale de vindecător, probabil că-l luaseră

direct din pat. Oricât de slab ar fi fost, categoric putea fi de folos.

—Ai fost acolo? m-a întrebat portarul, când am dat să plec.

—Ce? Pentru o clipă, am avut impresia că vorbeşte despre policlinică.

—La lupta cu strigoii! La misiunea de salvare. S-au auzit tot felul de lucruri.

—Deja? Şi ce-ai auzit?

Tipul făcuse ochii mari, surescitat.

—Ziceau că aproape toţi gardienii au fost omorâţi. Dar şi că aţi capturat un strigoi şi l-aţi adus încoace.

—Nu, nu-i aşa... Au fost mai mulţi răniţi, decât morţi. Iar cu cealaltă treabă...

Pentru o clipă, mi s-a tăiat respiraţia. Oare ce se întâmplase? Ce se întâmplase în realitate cu Dimitri?

—Un strigoi a fost transformat la loc în dhampir, i-am zis.

Portarul s-a holbat la mine.

—Ce, ai căzut în cap?

—Îţi spun adevărul! Vasilisa Dragomir a reuşit s-o facă. Cu magia spiritului. *Aşa* să le spui tuturor.

Am plecat, lăsându-l cu gura căscată. Şi, uite-aşa, nu mai aveam nicio variantă, nu mai aveam de la cine să obţin informaţii. M-am dus în camera mea, simţindu-mă înfrântă dar mult prea încordată ca să pot dormi. Cel puţin, aşa am crezut la început. După ce am patrulat un pic, m-am aşezat pe pat, încercând să ticluiesc un plan.

Cu toate acestea, n-a trecut mult până să cad într-un somn adânc.

M-am trezit tresărind, derutată şi resimţind dureri în părţi ale corpului, unde nu-mi dădusem seama până atunci că fusesem lovită în cursul încăierării. Am aruncat o privire la ceas şi am rămas uimită constatând cât de mult dormisem. După orarul vampirilor, era sfârşitul dimineţii. În doar cinci minute, am făcut duş şi m-am îmbrăcat cu haine curate. Şi, cât ai zice peşte, am ieşit pe uşă.

Lumea de-afară îşi vedea de treburile cotidiene, însă fiecare cuplu sau grup pe lângă care treceam îmi dădea impresia că discută despre bătălia de la depozit... şi despre Dimitri.

—Doar ştii că poate să vindece, l-am auzit pe un moroi spunându-i soţiei sale. De ce nu şi un strigoi? De ce nu şi un mort viu?

—E o nebunie, a ripostat femeia. Eu oricum n-am crezut niciodată în chestia asta cu spiritul. Nu e decât o minciună, care să acopere faptul că prinţesa Dragomir n-a putut să se specializeze în nimic.

Nu le-am mai auzit şi restul conversaţiei, însă şi alţii pe lângă care treceam discutau despre subiecte asemănătoare. Fie se declarau convinşi că întreaga poveste nu era decât o înşelătorie, fie deja o priveau pe Lissa ca pe o sfântă. Uneori, auzeam şi ciudăţenii, cum că, de pildă, gardienii capturaseră un grup de strigoi pe care voiau să facă experienţe. Cu toate acestea, oricât

de multe speculaţii s-ar fi făcut, niciodată n-am auzit rostit numele lui Dimitri, sau să fi aflat ce se întâmplase de fapt cu el.

Am urmat unicul plan pe care-l aveam la dispoziţie: să mă duc spre clădirea gardienilor, în care se afla şi închisoarea Curţii, deşi nu ştiam precis ce aveam să fac odată ajunsă acolo. Nu ştiam precis nici măcar dacă Dimitri era acolo, însă mi se părea locul cel mai probabil în care-aş fi putut să-l găsesc. Trecând în drum pe lângă un gardian, am avut nevoie de mai multe secunde până să-mi dau seama că-l cunoşteam. M-am oprit şi m-am întors spre el.

—Mihail!

Privind înapoi, m-a văzut şi s-a apropiat de mine.

—Ce se-ntâmplă? l-am întrebat, bucuroasă că văd o faţă prietenoasă. L-au lăsat liber pe Dimitri?

—Încă nu, mi-a răspuns, clătinând din cap. Încă încearcă şi ei să-şi dea seama ce s-a petrecut. Toată lumea e dezorientată, chiar dacă prinţesa Dragomir s-a tot jurat, cu cerul şi cu pământul, după ce l-a văzut, că nu mai e strigoi.

Era o notă de mirare în vocea lui Mihail... dar şi de reverie. Spera să fie adevărat, spera să existe o şansă pentru salvarea iubitei lui. Chiar mă durea inima pentru el. Nu puteam decât să sper că el şi Sonya se vor putea bucura de un happy-end la fel ca...

—Ia stai. Ce-ai zis?

Cuvintele lui mi-au întrerupt meditaţia romanţioasă.

—Ai zis cumva că Lissa l-a văzut? Adică, după bătălie?

Imediat, am încercat legătura. Începea să se limpezească treptat... însă Lissa dormea, aşa că n-am aflat nimic.

—A cerut el s-o vadă, mi-a explicat Mihail. Aşa că au lăsat-o să intre... păzită, evident.

M-am holbat la el, cu gura căscată. Dimitri primea vizitatori. Chiar îl lăsau să primească vizitatori. Faptul că aflasem asta mi-a mai luminat dispoziţia întunecată care mă cuprinsese. M-am întors să plec.

—Mersi, Mihail.

—Stai, Rose...

Însă nu m-am oprit. Am fugit spre clădirea în care se afla închisoarea, neluând în seamă privirile celor din jur. Eram prea surescitată, prea însufleţită de noua informaţie primită. Puteam să-l văd pe Dimitri. Puteam, în sfârşit, să fiu cu el, aşa cum şi trebuia să se întâmple.

—N-ai voie să-l vezi.

Am încremenit când gardianul de serviciu, de la recepţia de la intrare, mi s-a pus în cale.

—Ce? Trebuie să-l văd pe Dimitri.

—Nu sunt acceptaţi vizitatori.

—Dar Lissa... ăăă... Vasilisa Dragomir a putut să-l vadă.

—EI a cerut să vină.

L-am privit, neîncrezătoare.

—Sigur a întrebat şi de mine.

Gardianul a ridicat din umeri.

—Dac-a fost aşa, mie nu mi-a spus nimeni.

Furia pe care mi-o stăvilisem toată noaptea trecută se redeşteptase în mine.

—Atunci, du-te să cauţi pe cineva care ştie! Dimitri vrea să mă vadă. Trebuie să mă laşi să intru. Cine e şeful tău?

Gardianul s-a încruntat la mine.

—Nu mă duc nicăieri până nu mi se termină tura. Dacă primeşti aprobarea să intri, o să te anunţe cineva. Până atunci, nimeni care nu dispune de permisiune specială nu are voie să coboare acolo.

După ce scosesem din circuit o bună parte din sistemul de pază al închisorii Tarasov, mă simţeam destul de încrezătoare în faptul că l-aş fi putut aranja şi pe individul ăsta. Totuşi, la fel de bine ştiam că, de îndată ce aveam să ajung în subsolul cu celulele arestaţilor, urma să dau peste mult mai mulţi gardieni. Pentru o clipă, să-i dobor pe toţi mi s-a părut o soluţie extrem de rezonabilă. Doar era vorba despre Dimitri. Eram în stare de orice pentru el. Numai că o uşoară agitaţie resimţită prin legătura mea cu Lissa m-a făcut să redevin raţională. Lissa tocmai se trezise.

—Foarte bine, i-am zis gardianului, ridicându-mi bărbia şi aruncându-i o privire semeaţă. Mersi pentru „ajutor".

Nici n-aveam nevoie de fraierul ăsta. Puteam să mă duc la Lissa.

Ea stătea în celălalt capăt al domeniilor Curţii, faţă de locul în care se afla arestul, aşa că am acoperit distanţa alergând uşor. Când am ajuns în sfârşit, şi ea mi-a deschis uşa, am văzut că-şi făcuse toaleta aproape la fel de repede ca mine. De fapt, simţeam că era pe cale să plece. Examinnându-i faţa şi mâinile, m-am liniştit constatând că aproape toate arsurile dispăruseră. Câteva pete roşii tot îi mai rămăseseră pe degete, dar atât. Opera lui Adrian. Nu exista medic capabil de o astfel de ispravă. Îmbrăcată cu o bluză albastră fără mâneci, cu părul ei blond dat pe spate, nu arăta deloc ca o persoană care trecuse printr-o încercare atât de grea, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

—Eşti bine? m-a întrebat ea. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu încetase să-şi facă griji pentru mine.

—Mda, perfect.

Cel puţin, din punct de vedere psihic.

—Tu?

—Perfect, a răspuns ea, dând afirmativ din cap.

—Arăţi bine, i-am zis. Azi-noapte... cum să-ţi spun, mi-a fost cam frică. Focul ăla...

N-am mai fost în stare să-mi termin ideea.

—Mda, a făcut ea, abătându-şi privirea de la mine. Părea agitată şi stânjenită. Adrian a fost chiar grozav cu abilităţile lui de a vindeca, m-a informată ea.

—Într-acolo te duci? am întrebat-o. Simţeam agitaţie şi neastâmpăr prin legătură. Ar fi fost de înţeles ca ea să dea fuga la policlinică şi să dea, la rândul ei, o mână de ajutor. Numai că... o cercetare mai profundă mi-a dezvăluit uluitorul adevăr. Te duci să-l vezi pe Dimitri! am exclamat.

—Rose...

—Nu, am oprit-o, nerăbdătoare. E perfect. Merg cu tine. Tocmai am fost acolo, dar nu m-au lăsat să intru.

—Rose...

Lissa arăta acum nespus de stânjenită.

—Mi-au îndrugat tot felul de rahaturi, cum că el a întrebat de tine, şi de mine nu, şi că de-asta nu mă lasă să intru. Dar, dacă vii tu, trebuie să mă lase şi pe mine.

—Rose, a rostit ea cu fermitate, reuşind în sfârşit să se se facă auzită peste trăncăneala mea. Nu poţi să vii.

—Nu... ce? Am încercat să reascult din memorie cuvintele ei, pentru eventualitatea în care le-aş fi înţeles greşit. Ba sigur că pot! Ştii bine că pot. Şi că el are nevoie să mă vadă.

Ea a clătinat încetişor din cap, încă părând agitată... dar şi compătimitoare.

—Gardianul a spus adevărul, mi-a zis. Dimitri *n-a* întrebat de tine. Doar de mine.

Întreaga mea nerăbdare, întreaga înflăcărare au îngheţat brusc. Eram ca paralizată, dezorientată ca niciodată.

—Păi...

Mi-am amintit cum se agăţase el de ea azi-noapte, de înfăţişarea lui disperată. Nu-mi făcea deloc plăcere să recunosc, dar părea logic ca el să întrebe mai întâi de ea.

—Normal că vrea să te vadă. Totul e atât de noi şi de străin, iar tu eşti cea care l-a salvat. Imediat cum o să-şi revină, o să vrea să mă vadă şi pe mine.

—Rose, nu poţi să vii.

De data asta, tristeţea din vocea Lissei şi-a găsit corespondentul prin legătură, revărsându-se în mine.

—Nu e vorba doar că Dimitri n-a cerut să te vadă. A cerut în mod expres să nu te vadă.

OPTSPREZECE

CHESTIA CU ADEVĂRAT NAŞPA atunci când eşti legat psihic de cineva este că te cam prinzi dacă respectiva persoană minte; sau, în cazul de faţă, dacă nu minte. Totuşi replica mea a fost promptă şi instinctivă.

—Nu-i adevărat.

—Nu? a replicat Lissa, privindu-mă pătrunzător. Ştia, la rândul ei, că eram capabilă să simt adevărul din vorbe.

—Dar asta... nu se poate...

Nu mi se întâmpla prea des să rămân fără cuvinte... şi categoric nu cu Lissa. Atât de frecvent, în relaţia noastră eu reprezentam personalitatea dominantă şi-i explicam *ei* de ce erau lucrurile aşa cum erau. Între timp, la un moment dat, fără ca eu să-mi dau seama de asta, Lissa îşi pierduse acea fragilitate.

—Îmi pare rău, a zis ea, cu vocea blândă în continuare, dar şi fermă. Legătura îmi arăta cât de mult detesta ea să-mi spună lucruri neplăcute. El m-a rugat... mi-a cerut în mod expres să nu te las să vii. Mi-a spus că nu vrea să te vadă.

I-am adresat o privire imploratoare, iar vocea mi-a sunat ca a unui copil.

—Dar de ce? De ce-ar spune una ca asta? Fireşte că vrea să mă vadă. Probabil că e derutat...

—Nu ştiu, Rose. Nu ştiu decât ce mi-a spus el. Îmi pare foarte rău.

S-a întins spre mine, parcă vrând să mă îmbrăţişeze, însă m-am tras înapoi. Capul mi se învârtea încă.

—O să vin cu tine oricum. Aştept sus, cu ceilalţi ggardieni. Şi pe urmă, când o să-i spui lui Dimitri că sunt acolo, el o să se răzgândească.

—Nu cred c-ar fi bine, a zis ea. Părea să vorbească destul de serios când spunea să nu vii... era aproape disperat. Cred că, dac-ar şti că eşti acolo, s-ar tulbura.

—S-ar tulbura? S-ar tulbura? Lissa, cu mine vorbeşti! El mă iubeşte. Are nevoie de mine.

Lissa a tresărit, făcându-mă să-mi dau seama că ţipasem la ea.

—Eu ştiu doar ce mi-a zis el. Totul e atât de confuz... te rog. Nu mă pune într-o poziţie delicată. Mai bine... aşteaptă să vezi ce-o să se-ntâmple. Iar dacă vrei să ştii ce se-ntâmplă, poţi oricum...

Lissa nu şi-a mai sfârşit fraza, însă ştiam la ce făcea aluzie. Se oferea să mă lase să urmăresc întâlnirea ei cu Dimitri prin intermediul legăturii noastre. Era un gest măreţ din partea ei; nu că m-ar fi putut împiedica, dac-aş fi vrut s-o fac. Şi totuşi, ei de obicei nu-i plăcea ideea de a fi „spionată". Însă acum era singurul lucru care-i trecea prin minte că m-ar putea face să mă simt mai bine.

Dar nici vorbă să-mi amelioreze starea de spirit, de fapt. Toate acestea încă mi se păreau o nebunie. Mie, să-mi fie refuzat accesul la Dimitri! Dimitri care, chipurile, nu vrea să mă vadă! Ce naiba? Reacţia mea viscerală era să nu iau în seamă nimic din ceea ce-mi zisese şi să merg mai departe cu ea, solicitând accesul în clipa în care aveam să ajungem. Cu toate acestea, sentimentele pe care le receptam prin legătura noastră mă implorau să n-o fac. Poate că nici ea nu-i înţelegea

dorinţele lui Dimitri, însă simţea că trebuia să le respecte, până când am putea să evaluăm mai bine situaţia.

—Te rog, a zis ea. Tonul ei aproape plângăcios m-a făcut să cedez, în sfârşit.

—OK, am zis. Simţeam că mor spunând asta. Era ca şi cum aş fi recunoscut că eram înfrântă. *Gândeşte-te că e o retragere tactică.*

—Îţi mulţumesc, a zis şi, de data asta, chiar m-a îmbrăţişat. Îţi jur c-o să fac rost de mai multe informaţii şi-o să încerc să-mi dau seama despre ce e vorba, bine?

I-am făcut un semn de încuviinţare, încă demoralizată, şi am ieşit împreună din clădire. M-am despărţit de ea la momentul potrivit, cu o mohorâtă reticenţă, lăsând-o să-şi continue drumul spre clădirea gardienilor, în timp ce eu m-am îndreptat spre camera mea. De îndată ce n-am mai văzut-o, m-am strecurat fără întârziere în mintea ei, privind prin ochii ei cum călca pe iarba perfect tunsă. Legătura tot mai era un pic înceţoşată, dar se limpezea de la un minut la altul.

Sentimentele îi erau tulburi. Îi părea rău pentru mine, se simţea vinovată pentru faptul că fusese nevoită să mă refuze. În acelaşi timp, era nerăbdătoare să-l viziteze pe Dimitri. Resimţea şi ea nevoia de a-l vedea... dar nu în acelaşi fel ca mine. Încă avea sentimentul acela de responsabilitate faţă de el, nevoia arzătoare de a-1 proteja.

Când a ajuns la biroul de primire din clădire, gardianul care mă oprise a înclinat din cap spre ea în semn de salut, a luat telefonul şi a sunat repede pe cineva. După câteva clipe, au apărut trei gardieni şi au invitat-o prin semne pe Lissa să-i urmeze în adâncurile clădirii. Arătau neobişnuit de posaci, chiar şi faţă de înfăţişarea tipică lor.

—Nu sunteţi obligată să faceţi asta, i-a zis unul dintre ei. Doar pentru că vă tot cheamă...

—Nu-i nicio problemă, a replicat ea, cu aerul acela rece şi demn al unui vlăstar regal.

—Vor fi gardieni destui prin preajmă, exact la fel ca data trecută. Nu trebuie să vă faceţi griji cu privire la propria siguranţă.

Lissa i-a săgetat pe toţi cu o privire tăioasă.

—Nu mi-am făcut niciodată griji pentru aşa ceva, de la bun început.

Coborârea la nivelurile subterane ale clădirii mi-a readus în minte amintiri dureroase despre ziua când îl vizitasem pe Victor, împreună cu Dimitri. Acel Dimitri cu cu care eram pe-atunci într-o perfectă uniune, acel Dimitri care mă înţelegea în totalitate. Iar după terminarea vizitei, fusese turbat de furie din cauza ameninţărilor lui Victor la adresa mea. Dimitri mă iubise atât de mult, încât fusese dispus să facă orice ca să mă apere.

O uşă cu sistem de acces cu cartelă magnetică le-a permis în sfârşit să intre în spaţiul rezervat arestului,

care consta în cea mai mare parte într-un coridor lung, cu celule de-o parte şi de cealaltă. Acolo nu era aceeaşi atmosferă deprimantă ca în închisoarea Tarasov, însă nici vreo senzaţie de căldură şi confort nu aveai, din pricina rigidităţii interioare şi abundenţei de oţel cu aspect industrial.

Lissa abia dacă putea să meargă pe coridor, din cauză că era ticsit de gardieni. Atâta pază, pentru o singură persoană. Unui strigoi nu i-ar fi fost imposibil să treacă printre gratiile din oţel ale unei celule, însă Dimitri nu era strigoi. De ce nu erau ei capabili să vadă asta? Ce, erau orbi?

Lissa, cu escorta ei cu tot, şi-a croit drum prin mulţime şi s-a oprit în faţa celulei lui Dimitri. Încăperea avea un aspect la fel de rece ca tot restul zonei de detenţie, neavând decât mobilierul strict necesar. Dimitri stătea aşezat pe patul îngust, cu picioarele strânse sub corp, aplecat spre un colţ al încăperii, şi cu spatele spre uşa celulei. Nu la aşa ceva mă aşteptasem. De ce nu trăgea de gratii? De ce nu cerea să fie eliberat, de ce nu le spunea că nu e strigoi? De ce trata cu atâta linişte toată situaţia?

—Dimitri.

Vocea Lissei era delicată şi blândă, plină de o căldură care contrasta vădit cu asprimea celulei. Era vocea unui înger.

Şi, pe măsură ce Dimitri se răsucea lent spre ea, devenea evident că şi el era de aceeaşi părere. Expresia

feţei i s-a transformat sub ochii noştri, trecând de la posomorâre la uluire.

Nu era singurul care era uluit. Chiar dacă mintea îmi era legată de a Lissei, acolo unde eram, de cealaltă parte a domeniilor Curţii, mie însămi aproape că mi se tăiase respiraţia. Imaginea lui fugară, de azi-noapte, fusese uluitoare. Dar acum... să-l văd în întregime, în timp ce privea spre Lissa — şi spre mine — îmi dădea fiori. Era o minune. Un dar. Un miracol.

Nu, serios, cum mai putea să creadă cineva că era strigoi? Şi cum putusem eu să mă las convinsă de faptul că Dimitri, cel cu care fusesem în Siberia, era acesta? Se spălase de urmele bătăliei şi purta o pereche de jeanşi şi un tricou simplu, negru. Îşi legase părul castaniu într-o coadă scurtă, iar vaga umbră care-i acoperea partea de jos a feţei indica faptul că avea nevoie să se bărbierească. Dar probabil că nu l-ar fi lăsat nimeni să se apropie de-o lamă. Oricum, asta aproape că-l făcea să arate şi mai sexy: mai real, mai dhampir. Mai *viu*. Ochii erau cei care dovedeau totul. Paloarea de moarte a pielii — acum dispărută — fusese întotdeauna năucitoare, însă ochii lui roşii fuseseră tot ce se putea mai rău. Acum, erau perfecţi. Exact ca altădată. Calzi şi căprui, umbriţi de gene lungi. Aş fi putut să-i contemplu o veşnicie.

—Vasilisa, a oftat el. Sunetul vocii lui a făcut ca inima să mi se strângă în piept. Doamne, cât de dor mi-era să-l aud vorbind! Te-ai întors, a zis el.

De îndată ce a început să se apropie de gratii, gardienii din jurul Lissei au strâns rândurile, gata să-l oprească dacă avea într-adevăr să se repeadă printre ele.

—Înapoi! s-a răstit ea, pe tonul unei regine, rotindu-şi privirea mânioasă spre toţi cei din jur. Lăsaţi-ne un pic de spaţiu.

Nimeni nu a reacţionat imediat, aşa că ea a strigat mai tare.

—N-aţi auzit? Înapoi!

Am simţit un firicel minuscul de vrajă prin legătură. Nu prea multă, însă Lissa îşi dublase cuvintele cu puţină constrângere indusă de spirit. Nu prea avea cum să ţină sub stăpânirea ei un grup atât de numeros, însă comanda avusese în ea suficientă forţă încât să-i determine să se mai retragă puţin şi să lase un spaţiu între ea şi Dimitri. Atunci, ea a devenit din nou atentă la el, atitudinea sa aprigă devenind instantaneu blândă.

—Sigur că m-am întors. Cum te simţi? Te-au...

Le-a aruncat o privire ameninţătoare gardienilor de pe culoar.

—... te-au tratat cum trebuie?

El a ridicat din umeri.

—E-n regulă. Nu-mi face nimeni nimic rău.

Dacă redevenise câtuşi de puţin cel de dinainte, n-ar fi recunoscut niciodată că i-ar fi *făcut* cineva rău.

—Doar că-mi pun multe întrebări. Prea multe întrebări.

Vocea îi suna din nou istovită... foarte deosebită de cea a unui strigoi, care nu avea niciodată nevoie de odihnă.

—Însă ochii, a adăugat el. Vor întruna să-mi examineze ochii.

—Dar cum te *simţi*? a insistat ea. Cu mintea? Cu sufletul?

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă, poate că m-aş fi amuzat. Semăna foarte mult cu genul de interogatoriu luat de un psihoterapeut: ceva de care atât Lissa, cât şi eu avuseserăm parte din plin. Detestam să-mi fie puse astfel de întrebări, însă acum chiar voiam să aflu cum se simţea Dimitri.

Privirea lui, până acum atât de concentrată asupra ei, s-a abătut deodată de la ea şi a devenit tulbure.

—E... e greu de descris. Parcă m-am trezit dintr-un vis. Dintr-un coşmar. Parcă aş fi asistat la acţiunile altcuiva, care s-a folosit de corpul meu... parcă am urmărit un film, sau un spectacol de teatru. Numai că n-a fost altcineva. *Eu* am fost. În tot ce s-a întâmplat, eu am fost, iar acum, iată-mă aici, şi întreaga lume s-a schimbat. Mă simt de parcă aş învăţa totul din nou, de la capăt.

—O să treacă. O să te obişnuieşti cu situaţia după ce-ţi intri înapoi în pielea ta, cel de dinainte.

Era doar o presupunere a ei, însă una în care avea multă încredere.

Dimitri a înclinat din cap, arătând spre gardienii adunaţi în preajma lor.

—Ei nu sunt de aceeaşi părere.

—Vor fi, a replicat ea, cu o credinţă de nestrămutat. Doar că avem nevoie de timp.

S-a aşternut tăcerea. Apoi, Lissa, ezitând, a rostit următoarele cuvinte.

—Rose... vrea să te vadă.

Atitudinea visătoare, posacă a lui Dimitri s-a risipit într-o fracţiune de secundă. Privirea i s-a concentrat din nou asupra Lissei, moment în care în ochii lui a apărut un licăr de emoţie veritabilă, intensă.

—Nu. Oricine, numai ea nu. Nu pot s-o văd. N-o lăsa să vină încoace. Te rog.

Lissa a înghiţit în sec, neştiind cum trebuia să reacţioneze. Faptul că avea spectatori îi îngreuna situaţia. Tot ce putea să facă era să-şi coboare tonul, astfel încât să n-o audă ceilalţi.

—Dar... ea te iubeşte... E ingrijorată pentru tine. Tot ce s-a întâmplat... faptul că am putut să te salvăm... Ei bine, în cea mai mare parte i s-a datorat ei.

—Tu m-ai salvat.

—Eu am înfăptuit numai ultima parte. Restul... în fine. Rose a făcut, hm, foarte multe.

Cum ar fi, să zicem, să pătrundă într-o închisoare şi să elibereze un deţinut.

Dimitri şi-a întors faţa de la Lissa, iar focul acela care-i luminase pentru scurt timp trăsăturile s-a stins. S-

a dus într-o margine a celulei şi s-a rezemat de perete. A închis ochii pentru câteva clipe, a inspirat adânc, după care i-a redeschis.

—Oricine, numai ea nu, a repetat apoi. Nu vreau s-o văd, după tot ce i-am făcut. Şi i-am făcut o mulţime de lucruri... de lucruri oribile.

Şi-a întors palmele spre el şi le-a privit fix pentru o clipă, ca şi cum ar fi văzut sânge pe ele.

—Ce i-am făcut a fost cel mai mare rău posibil... mai ales din cauză că *era* ea. Venise să mă salveze din starea aia, iar eu...

A clătinat din cap.

—Eu i-am făcut numai lucruri îngrozitoare. Şi altora. Nu pot să dau ochii cu ea după toate astea. Ceea ce am făcut este de neiertat.

—Ba nu, l-a contrazis Lissa, cu insistenţă. Nu erai tu. Nu erai cel adevărat. Ea o să te ierte.

—Nu. Nu există iertare pentru mine... mai ales după tot ce-am făcut. N-o merit, nu merit nici măcar să fiu în preajma ei. Sgurul lucru pe care pot să-l fac...

S-a întors spre Lissa şi, spre uluirea amândurora, a căzut în genunchi în faţa ei.

—Singurul lucru pe care pot să-l fac... singura izbăvire pe care pot încerca s-o caut... e să te răsplătesc pentru că m-ai salvat.

—Dimitri, a început ea, jenată, doar ţi-am spus...

—Ţi-am simţit puterea. în clipa aia, te-am simţit cum îmi redai sufletul. Te-am simţit lecuindu-1. E o

datorie de care n-aş putea să mă achit vreodată, dar îţi jur că-mi voi petrece tot restul vieţii încercând.

Şi, în timp ce o privea, pe chip i s-a aşternut aceeaşi expresie vrăjită de mai devreme.

—Dar eu nu vreau aşa ceva. Nu ai de ce să mă răsplăteşti.

—Trebuie să te răsplătesc pentru tot... a contrazis-o el. Îţi datorez viaţa... îţi datorez sufletul. E singura cale prin care aş putea să mă apropii vreodată de răscumpărarea tuturor greşelilor pe care le-am făcut. Şi tot nu e de ajuns... dar e tot ce-mi stă în puteri, a adăugat, împreunându-şi palmele. Jur, orice ai nevoie, dacă-mi stă în puteri o să fac totul pentru tine. O să te slujesc şi-o să te apăr tot restul vieţii mele. O să fac tot ce-mi vei cere. Îţi jur loialitate pentru totdeauna

Din nou, Lissa a dat să spună că nu voia aşa ceva, dar tocmai atunci i-a venit în minte o idee vicleană.

—Atunci, accepţi s-o vezi pe Rose?

Dimitri a făcut o grimasă.

—Orice, numai asta nu.

—Dimitri...

—Te rog. Fac orice altceva pentru tine, dar s-o văd pe ea... m-ar durea prea mult.

Acesta era, probabil, unicul argument care putea s-o convingă pe Lissa să abandoneze subiectul. Plus expresia de disperare, de deznădejde de pe faţa lui Dimitri. Era o expresie pe care n-o mai văzuse vreodată, şi nici eu n-o mai văzusem. În ochii mei, el

fusese mereu invincibil, iar semnul acesta de vulnerabilitate nu-l făcea să mi se pară mai slab. Îl făcea să mi se pară doar mai complex. Mă făcea să-l iubesc şi mai mult... şi să-mi doresc să-l ajut.

Lissa a înclinat uşor din cap, în timp ce unul dintre gardienii din escortă o anunţa că trebuia să plece. Dimitri a rămas în continuare în genunchi, în timp ce ei o însoţeau afară, urmărind-o cu o privire care dădea de înţeles că ea era unica speranţă rămasă pe lume pentru el.

Inima mi s-a strâns, atât de necaz, cât şi de gelozie... dar şi de un dram de mânie. Eu eram cea pe care ar fi trebuit s-o privească aşa. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să se poarte de parcă Lissa ar fi fost cea mai minunată fiinţă din lume? E-adevărat, ea contribuise enorm la salvarea lui, însă *eu* fusesem cea care făcuse înconjurul Pământului pentru el. *Eu* eram cea care-şi riscase permanent viaţa pentru el. Şi, cel mai important dintre toate, *eu* eram cea care-l iubea. Cum putea să întoarcă spatele unui astfel de adevăr?

Amândouă ne simţeam dezorientate şi necăjite, în timp ce Lissa ieşea din clădire. Pe amândouă ne înnebunea starea lui Dimitri. Oricât de furioasă aş fi fost din cauza refuzului lui de a mă vedea, tot mă simţeam oribil, văzându-l atât de decăzut. Mă omora gândul acesta. El nu se mai comportase niciodată aşa. După atacul asupra Academiei, e clar că fusese trist şi-l îndureraseră pierderile. Dar acum, era cu totul alt gen

de deznădejde. Avea în ea o profundă notă de depresie şi de vinovăţie, de care el credea că n-are cum să scape. Amândouă eram şocate de asta. Dimitri fusese mereu un om de acţiune, mereu gata să se repună pe picioare după consumarea unei tragedii şi să pornească spre următoarea bătălie.

Dar acum? Acum nu semăna cu nimic din ceea ce văzuserăm vreodată la el, aşa că amândouă aveam o mulţime de idei nebuneşti cu privire la modul în care puteam să rezolvăm problema. Abordarea ei mai blândă, mai compătimitoare era să discute în continuare cu el şi, în acelaşi timp, să convingă cu tot calmul posibil oficialităţile Curţii de faptul că Dimitri nu mai reprezenta un pericol. Soluţia care-mi venise mie în minte era să mă duc la Dimitri, indiferent ce pretindea el că vrea. Eram specialistă în a pătrunde ilegal într-o închisoare şi-a ieşi apoi de-acolo. Să mă infiltrez într-o celulă din arest era floare la ureche. Mă simţeam încă sigură pe faptul că, imediat cum mă va vedea, se va răzgândi cu privire la toată povestea aia cu izbăvirea. Cum de putea să creadă cu atâta convingere că nu l-aş fi iertat? Doar îl iubeam. Îl înţelegeam. Cât despre a convinge oficialităţile că el nu însemna un pericol... ei bine, aici, metoda mea încă era un pic cam înceţoşată, însă aveam senzaţia că ar fi implicat o grămadă de urlete şi de bubuituri în uşi.

Lissa era perfect conştientă de faptul că urmărisem întâlnirea ei cu Dimitri, aşa că nu s-a simţit obligată să

mă viziteze, mai ales că putea încă să fie de folos la policlinică. Auzise că Adrian aproape că se prăbuşise după câtă putere magică îşi consumase pentru vindecarea altora. Părea ceva atât de atipic pentru el, atât de altruist... făcuse lucruri uimitoare, cu un preţ considerabil pentru propria-i sănătate.

Adrian.

Aici era o problemă. Nu avusesem ocazia să-l văd de când ne întorseserăm. Şi, lăsând deoparte faptul că auzisem veşti despre cum îi vindecase pe alţii, nu mă gândisem absolut deloc la el. Afirmasem că, dacă Dimitri putea fi salvat, asta nu însemna sfârşitul relaţiei dintre Adrian şi mine. Cu toate acestea, Dimitri abia se întorsese, de nici douăzeci şi patru de ore, şi uite-mă deja obsedată de...

—Lissa?

Cu toate că revenisem în propria minte, o parte a ei continua s-o urmărească, absentă, pe Lissa. Christian o aştepta în faţa policlinicii, rezemat de perete. După cum arăta, părea să stea acolo de destulă vreme, aşteptând ceva... sau, mai degrabă, pe cineva.

Ea s-a oprit brusc şi, în mod inexplicabil, toate gândurile legate de Dimitri i-au zburat din minte. Ei, mai *dă-o-ncolo*! Sigur că-mi doream ca cei doi să-şi repare relaţia, însă acum nu aveam timp de-aşa ceva. Soarta lui Dimitri era cu mult mai importantă decât tachinările Lissei cu Christian.

Totuşi, Christian nu părea să fie într-o dispoziţie înclinată spre sarcasm. O privea pe Lissa preocupat, curios.

—Cum te simţi? a întrebat-o el. Nu mai vorbiseră între ei de când ne întorseserăm, iar ea fusese destul de incoerentă pe parcursul celei mai mari părţi a drumului.

—Foarte bine, a răspuns ea, atingându-şi faţa, absentă. M-a vindecat Adrian.

—Presupun că e şi el bun la ceva, a zis Christian. OK, poate că era un piculeţ sarcastic şi azi. Dar numai un piculeţ.

—Adrian se pricepe la o grămadă de lucruri, a replicat ea, deşi nu şi-a putut stăpâni un mic zâmbet. A alergat peste tot azi-noapte.

—Dar tu? Doar te ştiu cum eşti. Cum te-ai trezit, probabil ca-i şi fost aici, alături de el.

Ea a clătinat din cap.

—Nu. După ce m-a vindecat Adrian, m-am dus să-l văd pe Dimitri.

Veselia i-a dispărut de pe chip lui Christian.

—Ai vorbit cu el?

—De două ori până acum. Da. Am vorbit.

—Şi?

—Şi ce?

—Cum e?

—E ca Dimitri.

S-a încruntat deodată, regândindu-şi afirmaţia.

—În fine... nu tocmai ca Dimitri.

—Ce, tot mai are ceva de strigoi în el? a întrebat Christian, îndreptându-şi spinarea şi aruncând fulgere din ochii lui albaştri. Dacă încă e periculos, n-ai de ce să te mai apropii...

—Nu! a exclamat ea. Nu e periculos. Şi...

A făcut câţiva paşi în faţă, licărul de mânie reapărându-i în ochi.

—Şi chiar să fi fost, *tu* nu ai de ce să-mi spui mie ce pot să fac şi ce nu!

Christian a scos un oftat teatral.

—Şi eu, care credeam că Rose e singura mereu dispusă să se arunce în situaţii aberante, fără să-i pese dacă-i pun viaţa în primejdie...

Furia Lissei s-a aprins cu repeziciune, probabil şi din cauza prea intensei utilizări a spiritului.

—Hei, doar ştiu că n-ai avut nimic împotrivă să mă ajuţi să înfig ţepuşa în Dimitri! Doar tu m-ai antrenat pentru asta.

—Aia a fost altceva. Deja ne găseam într-o situaţie critică, şi dacă ieşea aiurea... ei bine, puteam să-l incinerez.

Christian a examinat-o din cap până-n picioare, iar în privirea lui era ceva... ceva care părea să fie mai mult decât o simplă evaluare obiectivă.

—În schimb, tu nu erai nevoită s-o faci. Ai fost uluitoare. Ai dat lovitura. Nu ştiam dac-o să poţi, dar ai putut... iar cu focul... Nici măcar n-ai tresărit, dar trebuie să fi fost cumplit...

Avea o anumită nuanţă în voce, ca şi cum abia acum conştientiza ce urmări ar fi putut să sufere Lissa. Grija şi admiraţia lui au făcut-o să se îmbujoreze, aşa că a scuturat uşor din rap — un vechi truc —, astfel încât şuviţele de păr care-i scăpaseră din coada de la spate să-i cadă pe faţă, ascunzându-i-o. Dar nu mai era nevoie. Christian privea deja în pământ.

— Trebuia s-o fac, a zis ea, până la urmă. Trebuia să văd dacă e posibil.

El şi-a ridicat privirea.

—Şi a fost... nu? Chiar n-a mai rămas nicio urmă din strigoi?

—Niciuna. Sunt perfect convinsă. Dar nimeni nu mă crede.

—Şi poţi să-i învinuieşti? Adică, eu te-am ajutat, şi mi-am dorit să fie adevărat... dar nu sunt sigur că aş fi crezut vreodată, cu adevărat, cu toată *sinceritatea*, că ar putea cineva să se mai întoarcă dintr-o asemenea stare.

Şi-a abătut din nou privirea, spre o tufă de liliac de data aceasta. Lissa simţea parfumul florilor, însă expresia îndepărtată şi tulburată de pe faţa lui Christian îi dădea de înţeles că el nu se gândea la natură. Dar nici la Dimitri, am înţeles eu apoi. Se gândea la părinţii lui. Dar dac-ar fi existat utilizatori ai spiritului prin preajmă, atunci când cei doi Ozera se transformaseră în strigoi? Dac-ar fi existat o cale de a-i salva?

Lissa, fără să-i ghicească gândul, cum făcusem eu, a continuat:

—Nici măcar nu ştiu dacă eu am crezut, sau nu. Dar, imediat cum s-a întâmplat... ei bine, am ştiut. Ştiu. Nu există urmă de strigoi în el. Trebuie să-l ajut. Trebuie să-i fac pe ceilalţi să înţeleagă. Nu pot să-i las să-l ţină închis la infinit... sau mai rău.

Să-l scoată pe Dimitri din depozit fără ca ceilalţi gardieni să-l străpungă cu ţepuşele nu fusese deloc uşor pentru ea, şi se cutremura amintindu-şi de primele câteva secunde după preschimbarea lui, când toată lumea ţipa că trebuia ucis.

Christian a privit-o din nou în ochi, plin de curiozitate.

—Ce-ai vrut să spui, că e ca Dimitri, dar nu ca Dimitri?

Vocea ei tremura un pic când i-a răspuns.

—Că e... trist.

—Trist? Aveam impresia că ar fi trebuit să fie fericit că a fost salvat.

—Nu... nu înţelegi. Se simte îngrozitor pentru tot ce a făcut ca strigoi. Vinovat, deprimat. Se autoflagelează, îşi închipuie că nu va fi iertat.

—´Tu-i mama mă-sii! a exclamat Christian, evident prins pe picior greşit. Câteva fete moroi au trecut tocmai atunci pe lângă el şi l-au privit scandalizate de înjurătură. Apoi, s-au grăbit să plece mai departe, şuşotind între ele. Christian a făcut abstracţie de ele. Dar n-a avut încotro, a zis apoi.

—Ştiu, ştiu. Deja i-am spus şi eu.

—Rose nu l-ar putea ajuta?

—Nu, a răspuns Lissa, repezită.

Christian a aşteptat ca ea să-i dea detalii, dar văzându-o că n-are de gând s-o facă, s-a enervat.

—Cum adică nu poate? Ea ar trebui să ne ajute mai mult decât oricine!

—Nu vreau să intru în detalii.

Situaţia mea cu Dimitri o sâcâia destul de mult. Ca şi pe mine. Brusc, Lissa s-a întors spre policlinică. Pe dinafară, clădirea avea un aspect regal, de castel, însă înăuntru totul era modem şi sterilizat exact ca-n oricare alt spital.

—Uite ce e, eu trebuie să intru. Şi nu mă mai privi aşa!

—Cum? a întrebat el, făcând câţiva paşi spre ea.

—Dezaprobator. Cu aerul ăla şucărit pe care-l ai când ceva nu iese aşa cum vrei.

—Ba nu te privesc aşa!

—Ba aşa mă priveşti chiar acum!

S-a retras din faţa lui, apoi s-a îndreptat spre intrarea policlinicii.

—Dacă vrei să afli toată povestea, discutăm mai târziu. Acum n-am timp... şi, sinceră să fiu... nici nu prea am chef să vorbesc despre asta.

Privirea aceea şucărită — avea dreptate ea, chiar *aşa era* — s-a mai domolit puţin. Aproape cu nervozitate, i-a zis:

—OK. Atunci, pe mai târziu. Şi, Lissa...

—Hmm?

—Mă bucur că eşti bine. Ce-ai făcut azi-noapte... în fine, a fost de-a dreptul uluitor.

Lissa s-a uitat la el timp de câteva secunde, foarte încărcate, iar bătăile inimii ei s-au accelerat uşor privindu-l cum briza îi ciufulea părul negru.

—N-aş fi putut să fac nimic fără ajutorul tău, a răspuns, în cele din urmă. Şi, cu asta, s-a întors şi a intrat în clădire, iar eu m-am întors cu totul în propria minte.

Şi, ca şi mai devreme, nu ştiam ce să fac. Lissa avea să fie ocupată tot restul zilei, iar să-mi petrec timpul zbierând în biroul gardienilor nu mi-ar fi fost deloc de folos în încercarea de a ajunge la Dimitri. Mă rog, presupun că exista şansa colaterală să-i enervez în asemenea hal, încât să mă azvârle şi pe mine într-o celulă. Atunci, eu şi Dimitri am fi fost unul lângă celălalt. Am înlăturat cu promptitudine planul, de teama că nu mi-ar aduce decât o porţie suplimentară de îndosariat documente.

Ce puteam să fac? Nimic. Simţeam nevoia să-l revăd, dar nu ştiam cum să procedez. *Uram* faptul că n-aveam niciun plan. Întâlnirea Lissei cu Dimitri nu-mi fusese nici pe departe de-ajuns şi, oricum, mi se părea important să-l privesc prin ochii mei, nu printr-ai ei. Şi, of, tristeţea aia... înfăţişarea aia a deznădejdii desăvârşite... Nu eram în stare s-o îndur. Îmi doream să-l ţin în braţe, să-i spun că totul avea să fie bine. Îmi

doream să-i spun că-l iertasem deja şi că vom face ca totul să fie la fel ca altădată. Că puteam să fim împreună, exact aşa cum plănuiserăm...

Gândul acesta mi-a adus lacrimi în ochi şi, rămânând singură cu frustrarea şi cu inactivitatea mea, am revenit cu mintea în cameră şi m-am azvârlit în pat. Puteam în sfârşit să plâng în voie, căci încă de azi-noapte mă abţinusem. Nici măcar nu ştiam limpede din ce cauză plângeam. A traumelor şi a sângelui curs în ultima zi. A inimii mele zdrobite. A necazului lui Dimitri. A crudelor împrejurări care ne distruseseră vieţile. Zău aşa, existau motive cu duiumul.

Am rămas în camera mea o bună parte din zi, pierdută în propria jale şi nelinişte. Îmi derulam în minte, iar şi iar, filmul întâlnirii Lissei cu Dimitri, tot ce spusese el şi felul în care arăta. Pierdusem noţiunea timpului şi a fost nevoie de o bătaie în uşă care să mă smulgă din emoţiile mele sufocante.

Frecându-mă în grabă la ochi, am deschis uşa şi am dat cu ochii de Adrian.

—Bună, am zis, un pic surprinsă de prezenţa lui... ca să nu mai pun la socoteală sentimentul de vinovăţie pe care-l simţeam, provocat de faptul că eram îmbufnată din cauza unui alt tip. Încă nu mă simţeam pregătită să dau ochii cu Adrian, dar se pare că nu aveam de ales.

—Vrei... vrei să intri?

—Aş vrea, micuţule dhampir.

Părea să se grăbească, şi nicidecum c-ar fi venit pentru o discuţie despre relaţia dintre noi. Totuşi, n-am venit decât în trecere, ca să-ţi fac o invitaţie.

—O invitaţie? m-am mirat. Mintea îmi rămăsese încă la *Dimitri. Dimitri, Dimitri şi iar Dimitri*.

—O invitaţie la o petrecere.

NOUĂSPREZECE

—EŞTI NEBUN? l-am întrebat.

Mi-a răspuns cu aceeaşi privire mută pe care o avea de fiecare dată când îi puneam întrebarea asta. Oftând, am mai făcut o încercare.

—O *petrecere*? E prea de tot, chiar şi pentru tine. Tocmai au murit atâţia! Şi gardieni. Şi Priscilla Voda.

Ca să nu mai pun la socoteală şi că cineva se întorsese din morţi. Dar probabil că era mai bine dacă omiteam partea asta.

—Nu e momentul să ne facem praf şi să jucăm ping-pong cu berile, am insistat.

Mă aşteptam ca Adrian să-mi spună că oricând era un moment potrivit să jucăm ping-pong cu berile, însă el a rămas serios.

—De fapt, tocmai pentru că au murit atâţia o să fie o petrecere. Şi nu e din alea la care se bea bere cu butoiul. Poate că „petrecere" nu e tocmai termenul potrivit, a remarcat el, încruntându-se, în timp ce-şi căuta cuvintele. E un eveniment special. Unul de elită.

—Toate petrecerile regale sunt de elită, i-am atras atenţia.

—Mda, dar nu toţi cei din familiile regale sunt invitaţi la asta. E vorba de... în fine, de elita elitei.

Tot nu înţelegeam despre ce era vorba.

—Auzi, Adrian...

—Stai, ascultă-mă, m-a oprit, trecându-şi degetele prin păr — gestul lui obişnuit, care arăta că era frustrat. Nu e chiar o petrecere, cât mai degrabă o ceremonie. O tradiţie veche, foarte veche, din... nu ştiu. Din România, cred. I se spune priveghi. E un mod de a-i onora pe cei morţi — un secret care s-a transmis prin cele mai vechi genealogii.

Mi-au revenit în minte frânturi de amintiri legate de o societate secretă cu scop distructiv de la Sf. Vladimir.

—Nu e vreo chestie de genul *Mână*, nu?

—Nu, jur. Te rog, Rose. Nici eu nu prea sunt amator de-aşa ceva, dar mama mă obligă să merg, şi tare mi-ar plăcea să fii şi tu acolo cu mine.

Elită şi *genealogii* însemnau, pentru mine, cuvinte periculoase.

—O să mai fie şi alţi dhampiri acolo?

—Nu, a răspuns, după care a adăugat repede: totuşi, am aranjat să fie acolo şi câteva persoane cu care o să fii de acord. Aşa o să fie mai bine pentru amândoi.

—Lissa? am încercat să ghicesc. Dacă tot era vorba despre genealogii preţuite, atunci a ei era sigur una dintre ele.

—Mda, tocmai am dat de ea la policlinică. Reacţia ei a fost cam la fel ca a ta.

Am zâmbit. În acelaşi timp, mi-a stârnit interesul. Voiam să mai discut cu ea despre ce se întâmplase în timpul vizitei ei la Dimitri, şi ştiam că ea mă evita tocmai din cauza asta. Dacă participarea la cine ştie ce ritual regal prostesc, sau la ce-o mai fi fost, avea să mă pună faţă-n faţă cu ea, atuci cu atât mai bine.

—Şi altcineva?

—Persoane care o să-ţi placă.

—Perfect. Fă pe misteriosul. Bine, merg la întrunirea ta de sectă.

În replică, mi-a zâmbit.

—Nu e tocmai o sectă, micuţule dhampir. Chiar *este* un mod de a le aduce un ultim omagiu celor ucişi în luptă.

A întins mâna şi şi-a trecut uşor degetele pe obrazul meu.

—Şi, mă bucur... o, Doamne, cât mă bucur că n-ai fost printre ei... nici nu ştii...

Vocea i s-a frânt, zâmbetul lui frivol a tremurat pentru o clipă, după care a devenit din nou sigur.

—Nici nu ştii cât de îngrijorat am fost. Fiecare clipă cât ai fost plecată, fiecare clipă în care nu ştiam ce se-ntâmplă cu tine... a fost o agonie. Şi chiar după ce am auzit că eşti bine, i-am tot întrebat pe toţi pe care i-am întâlnit în policlinică dacă ştiau ceva despre tine. Dacă te-au văzut când te luptai, dacă ai fost rănită...

Am simţit cum mi se pune un nod în gât. Nu avusesem cum să-l întâlnesc pe Adrian când mă întorsesem, însă ar fi trebuit să-i trimit un mesaj, măcar. I-am strâns mâna şi am încercat să glumesc pe o temă care, zău!, nu era deloc amuzantă.

—Şi ce-au spus? Că am fost o dură?

—Mda, cam aşa ceva. Nu se mai opreau din povestit. Spuneau cât de formidabilă ai fost în bătălie. A ajuns vorba şi până la mătuşa Tatiana despre ce-ai făcut acolo, şi până şi ea a fost impresionată.

Hopa! Asta chiar era o surpriză. Am dat să-l întreb mai multe, însă următoarele lui cuvinte mi-au tăiat elanul.

—Am mai auzit şi că urlai la toată lumea să afli ce e cu Belikov. Şi că ai bătut azi-dimineaţă la uşile gardienilor.

Mi-am întors privirea.

—A! Da. Păi... Uite, îmi pare rău, dar a trebuit să...

—Hei, hei, m-a întrerupt, cu o voce severă, gravă. Nu te mai scuza. Înţeleg.

Mi-am ridicat privirea spre el.

—Chiar?

—Uite ce e, nu pot să spun că nu m-aş fi aşteptat la asta, în eventualitatea în care s-ar întoarce.

I-am aruncat o privire şovăielnică, examinându-i înfăţişarea serioasă.

—Ştiu, îmi amintesc ce-ai zis înainte...

A încuviinţat, apoi mi-a zâmbit, melancolic.

—Sigur, nu m-am aşteptat ca toată povestea asta să reuşească. Lissa a încercat să-mi explice câte ceva despre magia pe care a folosit-o... dar, Doamne, iartă-mă! Nu cred că aş putea vreodată să fac ce-a făcut ea.

—Dar tu crezi? l-am întrebat. Crezi că el nu mai e strigoi?

—Mda. Lissa zice că nu mai e, şi eu o cred. Şi l-am văzut, de la distanţă, că stătea în soare. Dar nu sunt convins că ar fi bine pentru tine să tot încerci să-l vezi.

—Aici vorbeşte gelozia din tine, i-am zis. Nu aveam absolut niciun drept să fac pe acuzatoarea, din moment ce inima îmi era atât de răvăşită de Dimitri.

—Evident că e gelozia, a replicat nonşalant Adrian. La ce te-ai fi aşteptat? Iubirea vieţii tale se întoarce... şi nu oricum, ci din morţi. Nu mă entuziasmează. Dar nici nu te învinuiesc pentru că te simţi derutată.

—Ţi-am mai zis...

—Ştiu, ştiu.

Vocea lui Adrian nu mi se părea prea necăjită. De fapt, avea un ton surprinzător de răbdător.

—Ştiu că ai spus că întoarcerea lui nu va afecta ce este între noi. Dar să spui un lucru înainte să se

întâmple, dnpă care lucrul acela chiar să se întâmple... sunt două chestii total diferite.

—Unde vrei să ajungi? l-am întrebat, oarecum nedumerită.

—Te vreau, Rose, mi-a zis, strângându-mi mâna cu mai multă putere. Mereu te-am vrut. Vreau să fiu cu tine. Mi-ar fi plăcut să fiu ca alţii şi să spun că vreau şi eu să am grijă de tine, dar... în fine. Dacă s-ar ajunge la aşa ceva, probabil că tu ai fi cea care să aibă grijă de mine.

Am izbucnit în râs fără să vreau.

—Uneori, am impresia că, în cazul tău, pericolul mare vine mai degrabă dinspre tine, decât dinspre oricine altcineva. Şi miroşi a ţigări, să ştii.

—Hei, dar n-am susţinut niciodată, absolut niciodată, că aş fi perfect. Şi n-ai dreptate. Tu eşti cel mai periculos lucru din viaţa mea.

—Adrian...

—Stai!

Cu cealaltă mână, mi-a apăsat degetele pe buze.

—Ascultă doar. Ar fi o tâmpenie din partea mea să cred că revenirea fostului tău iubit n-o să aibă vreun efect asupra ta. Aşadar, dacă-mi face plăcere că vrei să-l vezi? Nu, sigur că nu. E ceva instinctiv. Dar e mai mult decât atât, să ştii. Eu chiar cred că el e din nou dhampir. Absolut. Numai că...

—Numai că...? Vorbele lui Adrian m-au făcut mai miloasă ca oricând.

—Dar numai faptul că nu e strigoi nu înseamnă că a dispăut chiar totul din el. Stai puţin, m-a oprit din nou Adrian, văzându-mă că deschid gura să-mi exprim indignarea. Nu spun că ar fi malefic, sau că ar intenţiona să fie malefic, sau orice de genul ăsta. Dar prin ce-a trecut el... E ceva gigantic. Eroic. Noi, în realitate, nu ştim multe despre procesul de transformare. Ce efect o fi avut asupra lui genul ăla de viaţă? Oare mai există în el unele părţi violente, care ar putea să se dezlănţuie dintr-odată? Asta mă nelinişteşte, Rose. Te cunosc. Ştiu că n-o să te poţi stăpâni. Sigur o să-l vezi şi-o să stai de vorbă cu el. Dar e prudent s-o faci? Asta nu ştie nimeni. Noi nu ştim nimic despre asta. Nu ştim dacă e periculos sau nu.

Şi Christian îi spusese Lissei aceleaşi lucruri. L-am studiat concentrată pe Adrian. Suna ca o scuză convenabilă ca să mă ţină la distanţă de Dimitri. Şi totuşi, am zărit adevărul în ochii aceia verzi şi adânci. Spunea adevărul. Era îngrijorat de ceea ce ar fi putut să facă Dimitri.

Adrian fusese sincer şi cu privire la gelozie, ceea ce eram nevoită să admir la el. Nu-mi poruncise să nu-l mai văd pe Dimitri, nici nu încercase să-mi dicteze comportamentul pe care trebuia să-l urmez. Iar asta-mi plăcea. Am întins mâna şi mi-am înlănţuit degetele cu ale lui.

—Nu e periculos. E doar... trist. Trist, pentru ce-a făcut. Sentimentul de vinovăţie îl omoară.

—Pot să-mi imaginez. Probabil că nici eu nu mi-aş fi iertat-o dacă mi-aş fi dat seama că am ucis oameni cu bestialitate, în ultimele patru luni.

Adrian m-a tras spre el şi m-a sărutat pe creştet.

—Şi, pentru binele tuturor — da, chiar şi-al lui —, sper cu toată sinceritatea să fie exact la fel cum era înainte. Tu numai să ai grijă, bine?

—O să am, i-am promis, sărutându-l pe obraz. În măsura în care am mereu.

A zâmbit şi mi-a dat drumul.

—E tot ce pot să sper. Deocamdată, trebuie să mă mai duc pe la părinţii mei un piculeţ. Vin să te iau la patru, OK?

—OK. Trebuie să mă îmbrac într-un anume fel la petrecerea asta secretă?

—Nişte haine drăguţe de sărbătoare ar fi perfecte.

Ceva mi-a trecut atunci prin minte.

—Dacă e atât de elitistă şi de prestigioasă, atunci cum o să strecori acolo un dhampir de joasă extracţie ca mine?

—Cu asta, a zis Adrian, întinzând mâna spre o punguţă care o lăsase jos când intrase. Luând-o de-acolo, mi-a înmânat-o.

Curioasă, am deschis-o şi am rămas cu gura căscată văzând ce era înăuntru. Era o mască, una care acoperea doar jumătatea superioară a feţei, adică ochii. Avea o lucrătură complicată, cu frunze aurii şi verzi, şi flori împodobite cu pietre preţioase.

—O mască? m-am mirat. Purtăm măşti la chestia aia? Dar ce e, Halloween?

Mi-a răspuns făcându-mi cu ochiul.

—Ne vedem la patru.

De fapt, nu ne-am pus măştile până când nu am ajuns la priveghi. Ca parte a naturii secrete a evenimentului, Adrian îmi spusese că nu voia să atragem atenţia asupra noastră în drum. Aşa că am traversat domeniile Curţii îmbrăcaţi la patru ace — eu purtam aceeaşi rochie ca la cina cu părinţii lui , dar n-am avut parte de mai multe observaţii decât în mod obişnuit, când eram văzuţi împreună. În plus, era târziu, şi majoritatea celor de la Curte se pregătea de culcare.

Destinaţia noastră m-a surprins. Era una dintre clădirile în care locuiau lucrătorii de la Curte, cei fără sânge regal, o clădire foarte aproape de cea în care stătea Mia. Ei bine, cred că ultimul loc în care ai putea să cauţi o petrecere regală ar fi căminul unui cetăţean de rând. Numai că n-am intrat în vreunul dintre apartamentele de-acolo. Imediat după ce-am păşit în holul clădirii, Adrian mi-a făcut semn că trebuie să ne punem măştile. Apoi, m-a condus spre ceea ce părea să fie magazia administratorului.

Dar nu era. În loc de aşa ceva, uşa dădea spre o scară care cobora în întuneric. Nu puteam să văd unde se termină, ceea ce m-a alarmat la maximum. Din instinct, voiam să cunosc toate detaliile fiecărui loc în care

intram. Adrian părea calm şi încrezător în timp ce cobora treptele, aşa că m-am hotărât să mă bizui pe faptul că nu mă conducea spre cine ştie ce altar de sacrificii. Detestam s-o recunosc, însă curiozitatea legată de priveghi îmi abătea temporar gândurile de la Dimitri.

Până la urmă, am ajuns la o altă uşă, în faţa căreia erau doi paznici. Ambii erau moroi, mascaţi ca Adrian şi ca mine. Atitudinea lor era crispată şi defensivă. Nu ne-au întrebat nimic, ci doar ne-au privit, aşteptând. Adrian a rostit câteva cuvinte care păreau să fi fost pe româneşte şi, în clipa imediat următoare, unul dintre paznici a descuiat uşa şi, cu un gest, ne-a invitat să intrăm.

—O parolă secretă? am murmurat spre Adrian, în timp ce ne strecuram înăuntru.

—Parole, de fapt. Una pentru mine şi una pentru tine. Fiecare invitat are câte o parolă numai a lui.

Am pătruns într-un tunel îngust, luminat doar de torţele încastrate în pereţi. Flăcările lor jucăuşe aruncau umbre bizare, în timp ce treceam pe lângă ele. Ajungea până la noi murmurul scăzut al conversaţiilor care aveau loc cu mult în faţa noastră. Suna surprinzător de normal, ca oricare conversaţii pe care le-ai auzi la o petrecere. După descrierea lui Adrian, aproape că mă aşteptasem să aud incantaţii, bătăi de tobe.

Am scuturat din cap.

—Ştiam eu. În subteranele Curţii e o temniţă medievală. Mă surprinde că nu văd lanţuri pe pereţi.

—Ţi-e frică? m-a tachinat Adrian, prinzându-mă de mână.

—De asta? Nu prea. Adică, pe scara lui Rose Hathaway privitoare la locurile înfricoşătoare, asta e abia pe locul...

Am ieşit de pe coridor înainte de a-mi încheia fraza. O încăpere vastă, cu tavanul boltit, se întindea în faţa noastră, ceva care-mi făcea creierul să ezite în faţa provocării spaţiale, în timp ce încercam să-mi dau seama cam cât de mult coborâserăm sub pământ. Candelabrele din fier forjat, cu lumânări aprinse, atârnau de tavan, aruncând aceeaşi lumină fantomatică precum a torţelor de adineauri. Pereţii erau clădiţi din piatră, însă o piatră prelucrată cu dibăcie, frumoasă: cenuşie, cu pete roşietice, şlefuită în bucăţi rotunde, netede. Cineva dorise să păstreze atmosfera unei temniţe din Lumea Veche, însă într-o variantă stilată. Era un fir logic tipic pentru familiile regale.

În sală se aflau vreo cincizeci de persoane, unele formând grupuri. La fel ca Adrian şi ca mine, purtau veşminte ceremonioase şi măşti. Toate măştile erau diferite. Unele aveau teme florale, cum era şi a mea, în timp ce altele erau decorate cu imaginile unor animale. Altele aveau, pur şi simplu, spirale, motive geometrice. Chiar dacă măştile acopereau numai jumătăţile superioare ale feţelor oaspeţilor, iluminatul sumar

contribuia mult la ascunderea altor elemente de identificare. I-am cercetat cu atenţie pe toţi cei pe care-i vedeam, sperând să disting detalii care să le trădeze identitatea.

După ce-am ieşit de pe culoar, Adrian m-a condus într-un colţ al încăperii. Câmpul meu vizual extinzându-se acum, am putut să văd în mijlocul sălii un cenuşar mare, înglobat în podeaua din piatră. Nu ardea niciun foc în el, dar toată lumea se ţinea la o distanţă considerabilă. Pentru o clipă m-a fulgerat un derutant dejâ-vu, întorcându-mă cu gândul la perioada pe care o petrecusem în Siberia. Şi acolo participasem la un alt tip de ceremonie de pomenire — deşi acolo nu era vorba de măşti sau parole —, şi toată lumea se aşezase în jurul unui foc aprins în spatele casei. Fusese în onoarea lui Dimitri, şi toţi cei care-l iubiseră se aşezaseră să povestească despre el.

Am încercat să arunc o privire mai de-aproape asupra focului, însă Adrian avea mereu grijă să ne ţinem departe de grosul mulţimii.

—Nu atrage atenţia asupra ta, m-a prevenit.

—Doar mă uitam.

—Mda, numai că oricine te vede de aproape o să-şi dea seama că eşti cea mai scundă persoană de pe-aici. I-ar fi destul de evident că eşti dhampir. Aici e elita celor cu sânge vechi, ai uitat?

M-am încruntat la el atât cât îmi permitea masca.

—Dar nu ziceai că ai făcut tu aranjamentele, ca să pot veni şi eu? m-am văicărit, văzând că nu-mi răspunde. Sau „făcutul aranjamentelor" însemna doar să mă strecori înăuntru? Dacă da, atunci ăştia au o pază de tot rahatul.

Adrian a pufnit.

—Hei, doar aveam parolele corecte. Atât şi trebuia. Le-am furat... ăăă... le-am împrumutat de pe lista maică-mii.

—Mama ta e printre cei care au organizat asta?

—Mhî. Ramura ei din familia Tarus e bine înfiptă în gruparea asta, de secole. Se pare că au ţinut aici o ceremonie chiar barosană după atacul asupra şcolii.

În gând, am întors pe toate feţele aceste informaţii, încercând să-mi dau seama ce senzaţie îmi oferă. Detestam când oamenii erau obsedaţi de statutul lor social şi de aparenţe, şi totuşi era greu să le reproşezi faptul că doreau să-i onoreze pe cei ucişi; mai ales când, în majoritatea lor, fuseseră dhampiri. Atacul strigoilor asupra Academiei Sf. Vladimir era o amintire care avea să mă bântuie veşnic. Dar, până să pot cumpăni mai profund, m-a străbătut o senzaţie familiară.

—Lissa e aici, am zis, privind în jur. Îi simţeam prezenţa în apropiere, însă n-am descoperit-o imediat, în marea aceea de măşti şi de umbre. Uite-o!

Stătea deoparte, retrasă, purtând o rochie trandafirie şi o mască în alb şi auriu, cu lebede desenate pe ea. Prin

legătura noastră, am simţit-o căutând pe cineva cunoscut, pe oricine. Un impuls m-a îndemnat să mă duc spre ea, însă Adrian m-a reţinut, cerându-mi să aştept până ne găseşte ea.

—Ce e cu toate astea? m-a întrebat când a ajuns la mine.

—Am crezut că tu ştii mai multe, i-am replicat. Chestii regale strict secrete.

—Strict secrete mai ales pentru mine, a zis Lissa. Am primit invitaţia de la regină. Mi-a zis că face parte dintre îndatoririle moştenite şi că nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre asta, după care a venit Adrian şi mi-a zis să vin neapărat, de dragul tău.

—Tatiana te-a invitat personal? m-am mirat eu. Dar poate că n-ar fi fost cazul să mă surprindă. Lissa nu avea nevoie să fie strecurată pe furiş înăuntru, ca mine. Mi-am închipuit că oricum ar fi avut grijă să primească şi ea o invitaţie, însă presupusesem că fusese opera lui Adrian. Mi-am rotit privirea, stingherită. Tatiana e aici? m-am interesat.

—Probabil, mi-a răspuns Adrian, pe un ton enervant de nepăsător. Ca de obicei, prezenţa mătuşii lui nu-l afecta la fel ca pe noi ceilalţi. A, ia uite! a exclamat el. Uite-l pe Christian. Cu masca aia, cu focul.

Nu mi-am dat seama cum de l-a descoperit Adrian pe Christian, lăsând deoparte nu-prea-subtila metaforă cu masca. Date fiind înălţimea lui şi părul închis la culoare, Christian se pierdea lesne printre ceilalţi moroi

din jurul lui. Tocmai sporovăia cu o fată din apropiere, una care părea din alt film.

—Nici gând să fi primit el o invitaţie oficială, am zis. Dacă vreun Ozera ar fi fost considerat îndeajuns de special, încât să participe la aşa ceva, oricum acela n-ar fi fost Christian.

—N-a primit, m-a aprobat Adrian, făcându-i lui Christian un mic semn să ni se alăture. I-am dat eu una dintre parolele şterpelite de la mama.

L-am privit uimită.

—Dar câte ai şterpelit?

—Destule cât să...

—Vă rog, puţină atenţie.

Vocea de tunet a unui bărbat a răsunat în încăpere, întrerupând atât replica lui Adrian, cât şi paşii lui Christian. Strâmbându-se, Christian s-a întors la locul lui de mai devreme, izolat de noi, care ne aflam de partea cealaltă a încăperii. Se pare că, până la urmă, tot nu aveam ocazia s-o întreb pe Lissa despre Dimitri.

Fără vreo altă indicaţie, ceilalţi participanţi au alcătuit un cerc în jurul cenuşarului. Nu era destul loc pentru un singur cerc, aşa că am putut să mă ascund în spatele altor moroi, ca să urmăresc spectacolul. Lissa era lângă mine, însă îşi concentrase atenţia asupra lui Christian, care se afla în faţa noastră. Era dezamăgită de faptul că el nu reuşise să ni se alăture.

—Astă-seară am venit aici să onorăm spiritele celor care au murit luptând cu răul cel mare care ne năpăstuieşte de atâta vreme.

Vorbise acelaşi tip care ne solicitase atenţia. Masca lui neagră sclipea, cu spiralele ei argintii. Nu-l recunoşteam. Probabil că puteam să consider, fără teama de a greşi, că era membru al unei familii importante, întâmplarea făcând să aibă o voce potrivită pentru astfel de adunări. Adrian mi-a confirmat impresia.

—Ăsta-i Anthony Badica. Mereu îl aduc pe post de maestru de ceremonii.

În clipa de faţă, Anthony semăna mai degrabă cu un lider religios, decât cu un maestru de ceremonii, însă n-am vrut să-i mai spun şi asta lui Adrian, şi să atrag atenţia cuiva.

—Astă-seară îi onorăm, a continuat Anthony.

Am tresărit în clipa în care toţi cei din jurul nostru i-au repetat cuvintele. Am schimbat o privire nedumerită cu Lissa. Din câte se pare, era un scenariu despre care nu fuseserăm informate.

—Vieţile lor au fost răpite prea curând dintre noi, a continuat Anthony.

—Astă-seară îi onorăm.

OK, poate că scenariul ăsta nu era chiar atât de greu de urmat, în definitiv. Anthony tot vorbea despre cât de cumplită era tragedia, iar noi repetam răspunsul. Întreaga idee a acestui priveghi mă nedumerea în

continuare, însă tristeţea Lissei îmbiba legătura şi începea să mă afecteze şi pe mine. Priscilla fusese mereu bună cu ea... şi politicoasă cu mine. Chiar dacă Grant nu-i fusese gardian decât pentru foarte puţin timp, oricum o apărase şi-o ajutase. De fapt, dacă Grant n-ar fi exersat cu Lissa, Dimitri poate c-ar mai fi fost strigoi şi-acum. Aşa că, încetul cu încetul, gravitatea situaţiei a început să mă pătrundă şi, chiar dacă eram de părere că existau alte metode mai potrivite pentru jelitul morţilor, apreciam recunoaşterea de care ei aveau parte.

După alte câteva refrene, Anthony i-a făcut un semn cuiva să vină în faţă. O femeie purtând o mască împodobită cu smaralde scânteietoare a ieşit din rând, cu o torţă în mână. Adrian se foia lângă mine.

—Iubita mea mamă, a murmurat el.

Categoric că da. Acum, că-mi atrăsese atenţia, puteam să-i disting clar trăsăturile Daniellei. Mama lui Adrian a aruncat torţa în cenuşar, iar acesta s-a aprins ca artificiile de pe 4 iulie. Probabil că stropise cineva lemnul, fie cu benzină, fie cu vodcă rusească. Sau poate cu amândouă. Nu era de mirare că toţi invitaţii păstraseră distanţa. Daniella s-a pierdut în mulţime; o altă femeie a ieşit în faţă, purtând o tavă cu pocale de aur. După ce le-a împărţit, a mai apărut o femeie cu o tavă.

În timp ce se distribuiau pocalele, Anthony ne-a explicat:

—Vom închina şi vom bea acum în cinstea celor morţi, astfel încât spiritele lor să treacă dincolo şi să-şi găsească tihna.

M-am foit, stânjenită. Lumea vorbea despre spirite neliniştite şi despre morţi care să-şi găsească tihna, fără să ştie cu adevărat ce însemna asta. Faptul că eram atinsă de umbră îmi dăruise şi capacitatea de a-i vedea pe morţii care nu-şi găsiseră liniştea, şi-mi luase mult timp să dobândesc suficientă putere cât să nu-i văd. Ei erau mereu în preajma mea: tiebuia să mă străduiesc să-i ţin la distanţă. Mă întrebam ce-aş fi văzut acum, dacă mi-aş fi lăsat jos barierele. Oare fantomele celor ucişi în noaptea cu atacul lui Dimitri ar zbura pe deasupra noastră?

Adrian a adulmecat lichidul din pocal şi s-a încruntat.

Pentru o clipă, m-a cuprins panica, până să-l miros şi eu pe-al meu.

—E vin, slavă Domnului, i-am şoptit. După ce mutră făcuseşi, am crezut că e sânge.

Îmi aminteam cât de mult detesta el sângele care nu era direct de la sursă.

—Noo, a murmurat el în replică. Doar o recoltă proastă.

Când a văzut că toată lumea şi-a primit pocalul cu vin, Anthony l-a ridicat pe-al lui deasupra capului, cu ambele mâini. Cu focul în spate, avea un aer sinistru, nepământean.

—Să bem pentru Priscilla Voda! a închinat el.

A sorbit din pocal. La fel au făcut şi ceilalţi; în fine, cu excepţia lui Adrian, care a dat pe gât jumătate din conţinut, chiar şi-aşa cum era licoarea, dintr-o „recoltă proastă”. Anthony a ridicat din nou pocalul deasupra capului.

—Să bem pentru James Wilket!

În timp ce repetam şi eu cuvintele, mi-am dat seama că James Wilket era unul dintre gardienii Priscillei. Gruparea asta de nebuni regali chiar le arăta respect vampirilor. I-am trecut în revistă şi pe ceilalţi gardieni, unul câte unul, însă eu am avut grijă să iau numai sorbituri mici, fiindcă voiam să-mi menţin mintea limpede în seara asta. Spre sfârşitul listei, eram convinsă că Adrian se prefăcea doar că soarbe, fiindcă îşi terminase de mult băutura.

Când enumerarea celor care muriseră a luat sfârşit, Anthony a înălţat din nou pocalul şi s-a apropiat de focul învăpăiat, care începuse să dogorească supărător de tare în încăperea aceea destul de mică. Spatele rochiei mi se umezise deja de transpiraţie.

—Tuturor celor răpiţi de răul cel mare, vă cinstim spiritele şi sperăm ca ele să treacă, în pace, spre lumea cealaltă.

După care a azvârlit restul de vin în flăcări.

Toată vorbăria asta despre spirite rătăcind prin lume sigur nu se potrivea cu obişnuita credinţă creştină în viaţa de apoi, care domina religia moroilor. Iar asta mă

făcea să mă întreb cam cât de veche era, de fapt, o astfel de ceremonie. Încă o dată, am simţit puternica tentaţie de a-mi coborî barierele, ca să văd dacă toate astea chiar atrăseseră fantomele spre noi, însă mi-era teamă de ce-aş fi putut să descopăr. Plus că am fost imediat distrasă când toţi ceilalţi care alcătuiau cercul au început, la rândul lor, să-şi azvârle vinul în foc. Una câte una, în sensul acelor de ceasornic, fiecare persoană se apropia de flăcări. Totul se petrecea în tăcere, auzindu-se doar trosnetele din cenuşar şi mişcările butucilor. Toată lumea urmărea ceremonia cu respect.

Când mi-a venit rândul, m-am străduit din răsputeri să nu tremur. Nu uitasem că Adrian mă adusese aici pe furiş. Nici moroii de rând nu erau acceptaţi, darămite dhampirii. Oare ce-aveau să facă? Să pretindă că le-a fost violat spaţiul? Să sară pe mine? Să mă arunce în foc?

Temerile mele s-au dovedit neîntemeiate. Nimeni nu a zis şi nu a făcut nimic deosebit în timp ce-mi turnam vinul în foc şi, în clipa imediat următoare, Adrian a păşit înainte, venindu-i rândul, fapt de care am profitat şi m-am strecurat lângă Lissa. După ce întreg cercul a trecut prin acest ritual, ni s-a cerut un moment de reculegere pentru cei plecaţi dintre noi. Fiind martoră la răpirea Lissei şi la ulterioara ei salvare, aveam o mulţime de morţi la care să mă gândesc. Oricâte minute de reculegere s-ar fi ţinut, tot n-ar fi fost destule.

Un alt semnal mut a părut să se răspândească prin sală. Cercul s-a dispersat, iar încordarea s-a risipit. Participanţii s-au reunit în mici grupuri şi au început să sporovăie, exact ca la oricare altă petrecere, cu toate că pe chipurile unora se zăreau lacrimi.

—Probabil că multora le-a fost dragă Priscilla, am remarcat.

Adrian s-a întors spre o masă care fusese pregătită în mod misterios pe durata ceremoniei. O plasaseră lângă peretele din spate şi o umpluseră cu fructe, brânzeturi şi vin. După cum era de aşteptat, şi-a turnat în pahar.

—Nu toţi plâng pentru ea, mi-a zis.

—Îmi vine greu să cred că plâng pentru dhampiri, l-am contrazis. Nimeni de-aici nu-i cunoştea măcar.

—Nu-i adevărat, a replicat el.

Lissa a înţeles imediat ce voia el să zică.

—Majoritatea celor care au fost în misiunea de salvare era formată din gardieni repartizaţi pe lângă moroi. Nu puteau să fie toţi gardieni de la Curte.

Mi-am dat seama că are dreptate. Fuseseră prea mulţi cu noi. Mulţi dintre moroii aceştia îşi pierduseră, fără îndoială gardienii de care ajunseseră să se simtă apropiaţi. Cu tot dispreţul pe care-l resimţeam uneori faţă de unii dintre reprezentanţii familiilor regale, ştiam că unii probabil legaseră prietenii adevărate şi se ataşaseră de gardienii lor.

—Lamentabilă petrecere, s-a auzit deodată o voce. Întorcându-ne, am observat că, în sfârşit, Christian

reuşise să-şi facă loc până la noi. Nici nu pot să-mi dau seama dacă e o ceremonie funerară, sau o invocare a diavolului. A fost mai degrabă o tentativă stângace care-a avut în vedere ambele variante.

—Încetează, l-am repezit, surprinzându-mă pe mine însămi. E vorba despre cei care au murit azi-noapte pentru *tine*. Indiferent cum o fi, tot înseamnă lipsă de respect faţă de ei.

Pe chipul lui Christian s-a aşternut imediat seriozitatea.

—Ai dreptate.

Lângă mine, o simţeam pe Lissa luminându-se la vederea lui. Ororile încercării prin care trecuseră îi apropiaseră, şi-mi aminteam de tandreţea lor reciprocă din timpul drumului de întoarcere. Ea i-a dăruit o privire plină de căldură şi a primit în schimb un zâmbet nesigur. Poate că avea să iasă şi ceva bun din tot ce se petrecuse. Poate că măcar ei aveau să-şi poată rezolva problemele.

Sau poate că nu.

Faţa lui Adrian s-a destins într-un zâmbet.

—Bună. Mă bucur c-ai reuşit să vii.

Pentru o clipă, am avut impresia că i se adresase lui Christian. Apoi, privind mai bine, am văzut că o fată cu masca înfăţişând un păun ajunsese lângă noi. Cu toată amestecătura aia de lume şi de măşti, nici nu observasem că se oprise în mod intenţionat lângă noi. Am examinat-o cu atenţie, remarcând doar ochii

albaştri şi buclele blonde, până s-o recunosc, în sfârşit. Era Mia.

—Ce cauţi aici? am întrebat-o.

—Adrian mi-a făcut rost de o parolă, mi-a răspuns, zâmbind larg.

—Am impresia că Adrian a făcut rost de parole pentru jumătate din cei de-aici.

Părea foarte încântat de el.

—Vezi? mi-a zis, zâmbindu-mi. Ţi-am spus eu c-o să merite timpul pierdut. Toată gaşca e aici. Aproape.

—Asta-i una dintre cele mai ciudate chestii din câte-am văzut vreodată, a comentat Mia, privind în jur. Nu văd de ce trebuie să se facă un secret din faptul că toţi cei ucişi au fost eroi. De ce nu puteau să aştepte până la înmormântarea generală?

Adrian a ridicat din umeri.

—Doar ţi-am spus, e o ceremonie străveche. E o reminiscenţă din Vechea Ţară, iar cei de-aici o consideră importantă. Din câte ştiu, obişnuia să fie cu mult mai complexă. Asta-i doar versiunea modernizată.

Atunci mi-a trecut prin minte că Lissa nu mai suflase o vorbă de când constataserăm că, de fapt, Christian venise cu Mia. Mi-am deschis mintea spre legătură, resimţind imediat un val de gelozie şi de revoltă. Eu eram în continuare de părere că Mia s-ar fi numărat printre ultimele persoane cu care ar putea Christian să aibă o relaţie sentimentală. (Bine, îmi venea greu să mi-l imaginez având o relaţie sentimental cu *oricine*.

Faptul că era împreună cu Lissa însemnase ceva monumental.). Cu toate acestea, Lissa nu reuşea să vadă adevărul. Tot ce vedea ea era că el umbla în continuare cu alte fete. Şi, pe măsură ce conversaţia noastră continua, atitiudinea Lissei devenea tot mai glacială, iar privirile amicale pe care i le adresa el începeau să se estompeze.

—Aşadar, e adevărat? s-a interesat Mia, evident neştiind nimic despre drama care se derula în jurul ei. Dimitri chiar s-a... întors?

Lissa şi cu mine am făcut, scurt, un schimb de priviri.

—Da, am răspuns, cu toată fermitatea. E dhampir, dar nimeni nu crede încă. Pentru că toţi sunt nişte idioţi.

—Abia s-a întâmplat asta, micuţule dhampir, a replicat Adrian, cu o voce blândă, cu toate că subiectul îl incomoda vizibil şi pe el. Nu poţi să le pretinzi tuturor să se împace imediat cu ideea.

—Dar chiar *sunt* idioţi, a intervenit, aprigă, Lissa. Oricine stă de vorbă cu el poate să-şi dea seama că nu e strigoi. Eu tot fac presiuni asupra lor să-l scoată din celulă, ca să vadă toţi cu ochii lor.

Mi-aş fi dorit să facă presiuni ceva mai intense în favoarea *mea*, ca să pot ajunge la el, însă acum nu era momentul pentru astfel de discuţii. Rotindu-mi ochii prin încăpere, m-am întrebat dacă nu cumva unii ar avea reţineri în acceptarea întoarcerii lui Dimitri, din cauza rolului pe care-l jucase în omorârea celor dragi

lor. Drept e că nu fusese stăpân pe el atunci, dar asta nu ajungea ca să le redea viaţa celor ucişi. Încă simţindu-se stingherită în prezenţa lui Christian, Lissa devenea agitată. Plus că-şi dorea să plece şi să vadă ce mai mai făcea Dimitri.

—Cât o mai trebui să stăm aici? Mai e ceva de...

—Tu cine naiba mai eşti?

Micul nostru grup s-a întors şi ne-am pomenit deodată că Anthony stătea chiar în faţa noastră. Dat fiind faptul că aproape toţi pătrunseserăm acolo neinvitaţi, putea să i se fi adresat oricui. Dar, luând în considerare direcţia în care-şi fixase privirea, nu mai exista vreo umbră de îndoială asupra persoanei la care se referea.

Adică, la mine.

DOUĂZECI

—**TU NU EŞTI MOROI!** a continuat el. Nu ridicase tonul prea mult, însă categoric le atrăsese atenţia celor din apropierea noastră. Tu eşti Rose Hathaway, nu-i aşa? Cum de îndrăzneşti, cu sângele tău impur, să invadezi sanctitatea...

—Destul, l-a întrerupt deodată o voce semeaţă. Preiau eu discuţia.

Chiar dacă faţa îi era acoperită, vocea n-aveai cum să n-o recunoşti. Tatiana — purtând o mască ornată cu flori argintii şi o rochie gri, cu mâneci lungi — s-a strecurat în faţa tipului. Probabil că o şi zărisem mai devreme prin mulţime, fără să-mi dau seama că era ea. Până să vorbească, puteai s-o confunzi cu oricine altcineva.

În întreaga sală s-a aşternut tăcerea. Daniella Ivashkov a apărut în grabă în spatele Tatianei, făcând ochii mari pe sub mască în clipa în care m-a recunoscut.

—Adrian... a început ea.

Însă Tatiana era stăpână pe situaţie.

—Vino cu mine.

Nu mă puteam îndoi nicidecum de faptul că ordinul îmi era adresat, sau că trebuia să mă supun. S-a întors şi a pornit iute spre ieşire. M-am grăbit după ea, urmată de Adrian şi de Daniella.

Imediat ce-am ajuns pe culoarul luminat de torţe, Daniella a sărit cu gura pe Adrian.

—Ce-a fost în capul tău? Ştii că nu mă deranjează s-o aduci pe Rose cu tine la anumite evenimente, dar aici era...

—... inadecvat, a completat Tatiana, cu asprime. Deşi, poate că este nimerit ca un dhampir să vadă cât de mult sunt respectate sacrificiile poporului său.

Replica ei ne-a şocat pe toţi, cufundându-ne pentru moment în tăcere. Daniella şi-a revenit prima.

—Da, însă tradiţia cere ca...

Tatiana a întrerupt-o din nou.

—Cunosc foarte bine tradiţia. Este o gravă încălcare a etichetei, însă prezenţa lui Rosemarie aici nu contravine intenţiilor noastre. Pierderea Priscillei...

Tatiana nu s-a sufocat, sau nu chiar, însă oricum şi-a pierdut o parte din prestanţa ei obişnuită. N-aş fi crezut ca ea să aibă o prietenă atât de bună, însă Priscilla asta fusese, în bună măsură, pentru ea. Cum aş fi reacţionat eu, dac-aş fi pierdut-o pe Lissa? N-aş fi fost nici pe departe atât de stăpână pe mine.

—Voi resimţi foarte, foarte multă vreme pierderea Priscillei, a izbutit până la urmă să continue Tatiana. Privirea ei pătrunzătoare s-a oprit asupra mea. Şi sper, a adăugat, că înţelegi cu adevărat cât de multă nevoie avem de tine şi de ceilalţi gardieni, şi cât de mult vă preţuim. Ştiu că uneori neamul vostru se simte subapreciat. Dar nu este aşa. Cei care au murit au lăsat un mare gol în rândurile noastre, unul care ne lasă şi mai neprotejaţi, după cum sunt convinsă că ştii.

Am încuviinţat tăcută, încă mirată că Tatiana nu ţipa la mine să ies de-acolo.

—E o mare pierdere, am zis. Şi situaţia e agravată de faptul că, în cele mai multe cazuri, suntem învinşi pentru că suntem copleşiţi numeric... mai ales de când

au început strigoii să-şi alcătuiască grupuri mai mari. Nu putem întotdeauna să le facem faţă.

Tatiana m-a aprobat, părând plăcut surprinsă de faptul că eram amândouă de acord într-o privinţă. Era şi cazul meu.

—Ştiam eu că înţelegi, a zis. Cu toate acestea...

S-a întors spre Adrian.

—N-ar fi trebuit să faci aşa ceva. Unele reguli ale bunei-cuviinţe ar trebui menţinute.

Atitudinea lui Adrian a fost surprinzător de spăsită.

—Îmi cer scuze, mătuşă Tatiana. Am făcut-o pentru că am crezut că trebuie să vadă şi Rose aşa ceva.

—O să ţii toate astea pentru tine, da? m-a întrebat Daniella, întorcându-şi privirea spre mine. Foarte mulţi invitaţi sunt extrem de conservatori. Nu şi-ar dori să se răspândească vestea.

Care anume? Că se întâlniseră în jurul focului şi se jucaseră de-a măştile? Mda, chiar îmi dădeam seama că-şi doreau să ţină asta secret.

—N-o să suflu o vorbă faţă de nimeni, am promis.

—Foarte bine, a zis Tatiana. Acum, probabil că tot ar trebui să pleci înainte ca... Nu cumva cel de colo e Christian Ozera? a întrebat, după ce-şi lăsase privirea să plutească prin sala aglomerată.

—Da, am încuviinţat într-un glas eu şi Adrian.

—Dar n-a fost invitat, a exclamat Daniella. Şi asta e tot din vina ta?

—Nu atât din vina mea, cât datorită geniului meu, a replicat Adrian.
—Mă îndoiesc că va observa cineva, atâta timp cât se comportă corespunzător, a replicat Tatiana, oftând. Şi sunt convinsă că vrea să profite de orice ocazie care i se iveşte, ca să stea de vorbă cu Vasilisa.

—A! am exclamat, luându-mă gura pe dinainte. Asta nu e Lissa.

Lissa, de fapt, se întorsese cu spatele la Christian şi vorbea cu altcineva, aruncând tot timpul priviri îngrijorate spre uşă, unde eram eu.

—Dar cine e? s-a interesat Tatiana.

Mama mă-sii!

—E, hm, Mia Rinaldi. O prietenă de-a noastră, de la Sf. Vladimir.

Aproape că-mi trecuse prin gând să mint şi să-i atribui un nume regal. Unele familii erau atât de numeroase, încât ar fi fost imposibil să-i ştii pe toţi membrii lor.

—Rinaldi, a repetat Tatiana, încruntându-se. Cred că am cunoştinţă de un slujitor cu numele acesta.

Chiar mă impresiona în bună măsură faptul că-i cunoştea pe cei care lucrau pentru ea. Încă o dată, părerea mea despre Tatiana se schimba.

—Un slujitor? s-a mirat Daniella, aruncându-i o privire alarmată lui Adrian. Mai e cineva despre care ar trebui să ştiu?

—Nu. Dac-aş mai fi avut timp, probabil că l-aş fi adus încoace şi pe Eddie. Ce naiba, poate şi pe Ispita.

Daniella a făcut o figură scandalizată.

—Mi s-a părut mie, sau ai spus „Ispita"?

—E doar o glumă, am intervenit grăbită, nevrând ca situaţia să se înrăutăţească. Mi-era frică de ce-ar fi putut să răspundă Adrian. Aşa o numim noi, câteodată, pe prietena noastră Jill Mastrano, le-am explicat.

Nici Tatiana, nici Daniella nu au părut să considere că era o glumă bună.

—Ei bine, nimeni nu pare conştient de faptul că nu-şi are locul aici, a comentat Daniella, făcând semn spre Christian şi spre Mia. Cu toate că bârfele se vor răspândi necontrolat, despre cum a întrerupt Rose evenimentul.

—Îmi pare rău, am zis, simţindu-mă vinovată de faptul că, poate, îi cream neplăceri.

—Acum, nu mai poate fi schimbat nimic, a afirmat Tatiana, plictisită. Acum, ar trebui să pleci, astfel încât lumea să rămână cu impresia că ai fost mustrată cu severitate. Iar tu, Adrian, te vei întoarce împreună cu noi şi vei avea grijă ca restul „invitaţilor" tăi să nu atragă atenţia asupra lor. Şi să *nu* mai faci aşa ceva.

—Nu mai fac, a promis el, în chip aproape convingător.

Ei trei s-au întors, pregătindu-se să mă lase s-o şterg, însă Tatiana s-a oprit deodată şi mi-a aruncat o privire.

—Chiar dacă a fost o greşeală prezenţa ta, să nu uiţi ce ai văzut aici. Noi chiar avem nevoie de gardieni.

Am încuviinţat, străbătută de un val de mândrie pentru că-mi recunoştea meritele. Apoi, s-a întors în sală, împreună cu Adrian şi cu mama lui. I-am privit înciudată, detestând faptul că toţi cei dinăuntru credeau că fusesem izgonită în mod ruşinos. Dar, gândindu-mă că putea să iasă mult mai rău pentru mine, m-am hotărât să mă consider norocoasă. Mi-aim scos masca, nemaiavând nimic de ascuns, şi mi-am pornit călătoria în sus pe scară şi apoi spre ieşirea din clădire.

Nu ajunsesem prea departe, când cineva mi-a apărut brusc în cale. Eram atât de îngândurată, încât am sărit în sus de trei metri.

—Mihail! am exclamat. Era să mă sperii de moarte! Ce cauţi aici?

—Sincer vorbind, te căutam, mi-a răspuns, lăsându-mă să văd că avea un anume aer neliniştit, agitat. Am trecut mai devreme pe unde locuieşti, dar nu te-am găsit, mi-a explicat.

—Mda, eram la Balul Mascat al Păcătoşilor.

M-a privit nedumerit.

—Nu contează. Care-i treaba?

—Cred că avem o şansă.

—O şansă... la ce te referi?

—Am auzit că azi ai încercat să-l vezi pe Dimitri.

A, da. Subiectul la care chiar aş fi vrut să mă gândesc, neîndoios.

—Mda. „Încercat" e un eufemism. *El* nu vrea să mă vadă, ca să nu mai pun la socoteală armata de gardieni care-mi barează trecerea.

Mihail s-a foit stânjenit, uitându-se-n jur ca un animal înspăimântat.

—Tocmai de-asta am venit să te caut.

—OK, dar să ştii că nu înţeleg nimic.

În plus, începea să mă doară capul din cauza vinului.

Mihail a tras adânc aer în piept, apoi l-a dat afară.

—Cred că pot să te strecor eu înăuntru, ca să-l vezi.

Am aşteptat o clipă, întrebându-mă dacă nu aveam să primesc un pumn în faţă, sau dacă nu cumva fusese doar un miraj născut din încordarea nervilor mei. Nix. Chipul lui Mihail era de o gravitate supremă şi, chiar dacă nu-l cunoşteam eu prea bine, dibuisem destule cât să-mi dau seama că el chiar nu se ţinea de glume.

—Cum? l-am întrebat. Doar am încercat şi...

Mihail mi-a făcut semn să-l urmez.

—Hai cu mine, şi-o să-ţi explic. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Doar nu era să dau cu piciorul şansei, aşa că m-am grăbit să-l urmez.

—S-a întâmplat ceva? l-am întrebat, imediat cum am reuşit să mă sincronizez cu paşii lui, mai lungi decât ai mei. A... a-ntrebat de mine?

Era mai mult decât aş fi îndrăznit să sper. Faptul că Mihail folosise cuvântul *strecor* oricum nu prea venea în sprijinul acestei idei.

—Au mai slăbit paza, mi-a explicat Mihail.

—Chiar? Câţi sunt?

Fuseseră cam o duzină pe-acolo când îl vizitase Lissa pe Dimitri, inclusiv cei care o escortaseră. Dacă-şi veniseră în fire şi înţeleseseră că nu aveau nevoie decât de un paznic — maximum doi — pentru Dimitri, atunci era un semn de bun augur că va accepta toată lumea adevărul că el nu mai era strigoi.

—Au redus-o la vreo cinci inşi.

—Aha!

Nu era grozav. Însă nici îngrozitor.

—Bănuiesc că asta-nseamnă că încep şi ei să creadă că Dimitri nu reprezintă un pericol?

Mihail a ridicat din umeri, rămânând cu privirea fixată asupra drumului din faţa noastră. Plouase cât timp fusesem la priveghi, iar atmosfera, încă umedă, se mai răcorise puţin.

—Unii dintre gardieni cred. Dar o să fie nevoie de un decret regal din partea Sfatului, prin care să se declare în mod oficial ce anume este.

A fost cât pe ce să mă opresc din mers.

—*Prin care să se declare ce anume este*? am protestat. El nu e un *ce*! E o persoană. Un dhampir, la fel ca noi.

—Eu ştiu asta, dar nu de noi depinde.

—Ai dreptate. Scuză-mă, am mormăit. N-avea rost să împuşc mesagerul. Ei bine, am adăugat, sper c-o să-şi mişte fundurile şi-o să ia o hotărâre cât de curând.

Tăcerea care a urmat vorbea cât o bibliotecă. I-am aruncat o privire tăioasă lui Mihail.

—Ce e? Ce anume nu mi-ai spus? l-am luat la sigur.

A ridicat iarăşi din umeri.

—Umblă zvonul că în clipa de faţă Sfatul dezbate o altă problemă de importanţă capitală, una care deţine prioritatea. Şi replica asta m-a înfuriat. Ce naiba putea să aibă prioritate în faţa lui Dimitri? *Calmează-te, Rose. Păstrează-ţi calmul. Nu lăsa întunericul să-ţi înrăutăţească situaţia*. Mereu mă luptam să-l ţin sub capac, dar deseori exploda, în momente de stres. Iar ăsta ce era? Mda, era un moment destul de stresant, nu? Aşa că m-am întors la subiectul iniţial.

Ajunşi la clădirea în care se afla arestul, am urcat scara din două în două trepte.

—Chiar dacă au slăbit paza lui Dimitri, tot nu cred că mă lasă să intru. Cei rămaşi acolo ştiu sigur că mi s-a cerut să nu mă apropii.

—Un prieten de-al meu e chiar acum în tură, la intrare. N-o să avem prea mult timp, dar el o să le spună gardienilor din zona arestului că am primit aprobare să coborâm.

Mihail tocmai se pregătea să deschidă uşa, dar l-am oprit punându-mi mâna pe braţul lui.

—De ce faci asta pentru mine? Sfatul moroilor poate să fie de părere că Dimitri nu e important, dar gardienii ştiu că e. Ai putea să dai de necazuri serioase.

Şi-a coborât privirea spre mine, schiţând din nou un zâmbet amar.

—Chiar trebuie să mă întrebi?

—Nu, i-am răspuns încetişor, după ce m-am mai gândit puţin.

—Când am pierdut-o pe Sonya...

Mihail a închis ochii pentru o fracţiune de secundă şi, când i-a deschis, părea să privească chiar în trecut.

—Când am pierdut-o, n-am mai vrut să trăiesc. Era o fiinţă bună... cu adevărat. S-a transformat în strigoi numai din disperare. Nu vedea altă cale prin care să se salveze de efectele spiritului. Aş fi dat orice — *orice* — să fi avut o şansă ca s-o salvez, să rezolv problemele dintre noi. Nu ştiu dacă ar fi fost vreodată o posibilitate pentru noi, dar este posibil pentru tine, chiar acum. Şi nu pot să te las să pierzi şansa. Zicând acestea, a deschis uşa şi, într-adevăr, era un alt gardian de serviciu, cu o cu totul altă atitudine. Întocmai cum spusese Mihail, tipul i-a sunat pe gardienii de jos, cei care păzeau arestul, şi le-a spus că Dimitri are un vizitator. Prietenul lui Mihail arăta incredibil de agitat, ceea ce mi se părea lesne de-nţeles. Şi totuşi, era dispus să mă ajute. „Uluitor, m-am gândit, ce sunt în stare prietenii să facă unul pentru altul!" Aceste din urmă câteva săptămâni îmi oferiseră dovezi de netăgăduit.

Exact la fel ca atunci când fusese Lissa în vizită, au apărut doi gardieni, ca să mă însoţească jos. I-am recunoscut, fiindcă-i văzusem prin ochii prietenei mele,

iar ei s-au arătat surprinşi să mă vadă. Dacă-l auziseră pe Dimitri susţinând cu hotărâre că nu vrea ca eu să-l vizitez, atunci prezenţa mea ar fi fost într-adevăr şocantă. Numai că, după ştiinţa lor, cineva aflat la putere se îndurase să-mi permită accesul aici, aşa că nu au pus întrebări.

Mihail ne-a urmat în drumul nostru întortocheat; simţeam că pulsul şi respiraţia mi se accelerau. Dimitri. Eram pe cale să-l văd pe Dimitri. Ce-aveam să-i spun? Ce-aveam să fac? Aproape că era prea mult, ca să pot cuprinde cu mintea. Eram nevoită să-mi trag întruna palme, în gând, ca să pot să rămân în continuare concentrată, fiindcă altfel riscam să alunec într-un şoc paralizant.

Ajungând la coridorul pe care se afla arestul, am văzut doi gardieni stând în faţa celulei lui Dimitri, unul în capătul celălaltlt şi al doilea la intrarea pe care tocmai pătrundeam. M-am oprit, stânjenită la gândul că puteau să audă şi alţii ce voi beam cu Dimitri. Nu-mi doream un public, cum avusese Lissa, dar la ce accent se punea aici pe siguranţă, nu cred că aveam de ales.

—Aş putea să am parte de puţină intimitate? am cerut.

Unul dintre gardienii din escortă a scuturat din cap în semn că nu.

—Ordin oficial. Doi gardieni trebuie să stea în faţa celulei absolut tot timpul.

—Ea este gardian, le-a atras atenţia Mihail, pe un ton prietenos. Şi eu, la fel. Lăsaţi-ne. Ceilalţi pot să aştepte la uşă.

I-am aruncat lui Mihail o privire recunoscătoare. Dacă era el în preajmă, nu mă deranja. Ceilalţi, ajungând la concluzia că vom fi în siguranţă, s-au retras, discreţi, la capetele coridorului. Asta nu însemna intimitate deplină, însă oricum nu aveau să audă chiar tot.

Simţeam că inima era gata să-mi explodeze în piept în timp ce mă apropiam, împreună cu Mihail, de celula lui Dimitri, ajungând în cele din urmă în faţa ei. Stătea aproape în aceeaşi poziţie în care fusese când îl vizitase Lissa: aşezat pe pat, încovrigat în sine, cu spatele spre noi.

Cuvintele mi-au înţepenit în gât. Gândurile coerente mi-au zburat din minte. Parc-aş fi uitat complet de motivul pentru care venisem.

—Dimitri, am zis. Sau, cel puţin, asta am încercat să zic. M-am sufocat puţin, aşa că sunetele care mi-au ieşit din gură s-au auzit distorsionate. Totuşi, a fost suficient, după toate aparenţele, fiindcă spinarea lui Dimitri a devenit deodată rigidă. Nu s-a întors.

—Dimitri, am repetat, ceva mai clar de data asta. Sunt...eu.

Nu aveam nevoie să spun mai multe. Ştiuse de la prima mea tentativă de a-i rosti numele cine îl vizita. Aveam senzaţia că mi-ar fi recunoscut vocea în orice

situaţie. Probabil că-mi cunoştea şi sunetul respiraţiei, şi al bătăilor inimii. Acum, cred că îmi ţineam respiraţia, în timp ce aşteptam un răspuns de la el. Iar când acesta a sosit, a fost puţin cam dezamăgitor.

—Nu.

—Nu, ce? l-am întrebat. Nu, adică, nu sunt eu?

A oftat deznădăjduit, un oftat care suna aproape — dar nu la fel — ca atunci când făceam ceva de-a dreptul ridicol, în timp ce ne antrenam împreună.

—Nu, adică nu vreau să te văd.

Vocea-i era mai groasă, din pricina emoţiei.

—N-ar fi trebuit să te lase să intri.

—Mda. Mă rog, am găsit o cale ocolită.

—Evident că ai găsit.

Tot nu voia să-şi întoarcă faţa spre mine, ceea ce mi se păreaa chinuitor. Am aruncat o privire spre Mihail, care mi-a făcut din cap un semn încurajator. Probabil că trebuia să fiu bucuroasă că Dimitri vorbea cu mine cât de cât.

—Trebuia să te văd. Trebuia să ştiu dacă eşti bine.

—Sunt convins că te-a informat deja Lissa.

—Trebuia să văd cu ochii mei.

—Ei bine, acum ai văzut.

—Tot ce văd e spatele tău.

Era înnebunitor, şi totuşi fiecare cuvânt pe care-l smulgeam de la el însemna un dar. Parcă trecuse o mie de ani de când nu-i mai auzisem vocea. Ca şi înainte, mă întrebam cum de putusem să-l confund pe Dimitri,

cel din Siberia, cu cel din faţa mea. Vocea era aceeaşi în ambele situaţii, având acelaşi timbru şi acelaşi accent, dar în ipostaza de strigoi, cuvintele lui lăsau mereu câte un val de răceală prin aer. Cea de acum era caldă. Miere şi catifea, şi tot soiul de lucruri minunate mă învăluiau, indiferent ce lucruri cumplite spunea el.

—Nu vreau să fii aici, a rostit categoric Dimitri. Nu vreau să te văd.

Am zăbovit o clipă, să-mi cântăresc strategia. În jurul lui Dimitri încă era o atmosferă de deprimare, de deznădejde. Lissa îl abordase cu bunătate şi compasiune. Răzbătuse prin barierele lui defensive, cu toate că asta, în mare parte, se datorase faptului că el o privea ca pe mântuitoarea lui. Puteam să încerc o tactică asemănătoare. Puteam să fiu blândă şi mângâietoare, şi plină de dragoste... toate acestea fiind şi sincere. Îl iubeam. Voiam să-l ajut, cu atâta ardoare! Şi totuşi, nu eram sigură că o astfel de metodă ar fi dat roade în cazul meu. Rose Hathaway nu era renumită pentru că ar fi abordat cu mănuşi vreo problemă. Totuşi, am mizat pe simţul datoriei, atât de prezent la el.

—Nu poţi să mă ignori, i-am zis, încercând să-mi menţin glasul la un nivel inaccesibil celorlalţi gardieni. Îmi eşti dator. Te-am salvat.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

—Lissa m-a salvat, a replicat el, precaut.

Furia îmi ardea pieptul, exact ca atunci când urmărisem vizita pe care i-o făcuse Lissa. Cum de putea s-o preţuiască pe ea atât de mult, iar pe mine, deloc?

—Şi cum crezi că a putut ea să facă asta? l-am luat la rost. Cum crezi că a învăţat cum să te salveze? Ai cumva idee prin câte a trebuit să trecem — prin câte a trebuit să trec *eu* — până să obţinem informaţia aia? Ai impresia că venirea mea în Siberia a fost o nebunie? Crede-mă, n-ai văzut nici pe departe ce e aia o nebunie. Mă cunoşti. Ştii de ce sunt capabilă, dar de data asta, mi-am bătut propriile recorduri. Îmi. Eşti. Dator.

Era o replică nemiloasă, dar aveam nevoie de o reacţie din partea lui. De un soi de emoţie. Şi am obţinut. S-a răsucit brusc, cu ochii scânteind şi energia trosnindu-i prin tot trupul. Ca de obicei, mişcările îi erau aprige şi, în acelaşi timp, graţioase. La fel, vocea îi cuprindea un amestec de sentimente: furie, neputinţă şi îngrijorare.

—Atunci, cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este...

Deodată, a încremenit. Ochii aceia căprui, mijiţi de enervare, s-au făcut mari de... de ce? De uimire? De veneraţie? Sau poate de acea senzaţie năucitoare pe care o aveam şi eu fiecare dată când îl vedeam?

Fiindcă, deodată, eram destul de convinsă că trecea prin aceeaşi stare prin care trecusem eu mai devreme. Mă văzuse de destule ori în Siberia. Mă văzuse chiar şi noaptea trecută. Dar acum... acum mă vedea cu

adevărat prin ochii lui. Acum, că nu mai era strigoi, întreaga lume se schimbase. Perspectiva şi sentimentele îi erau altele. Până şi sufletul îi era alttul.

Era ca unul dintre acele momente în care oamenii susţin că-şi văd fulgerător întreaga viaţă în faţa ochilor. Fiindcă, în timp ce ne holbam unul la altul, fiecare moment al relaţiei dintre noi mi s-a derulat sub ochii minţii. Îmi aminteam cât de puternic şi de invincibil fusese când ne cunoscuserăm, când venise să ne readucă, pe mine şi pe Lissa, în turma societăţii moroilor. Îmi aminteam de delicateţea mâinilor lui când îmi pansase mâinile însângerate şi zdrobite. Îmi aminteam cum mă purtase în braţe, după ce mă atacase Natalia, fiica lui Victor. Dar, cel mai mult dintre toate, îmi aminteam de noaptea în care fuseserăm împreună în baraca aia, cu puţin timp înainte ca strigoii să-l ia cu ei. Un an. Ne cunoşteam doar de un an, însă eu trăisem cât o viaţă întreagă în acest răstimp.

Şi el îşi dădea seama de acelaşi lucru, ştiu bine, în timp ce mă studia. Privirea lui era omnipotentă, captându-mi absolut toate trăsăturile şi înregistrându-le. Cu mintea înceţoşată, am încercat să-mi amintesc cum arătam azi. Purtam încă rochia de la întrunirea secretă şi ştiu că-mi stătea bine. Ochii probabil că mi-erau injectaţi de la cât plânsesem mai devreme, şi nu avusesem timp decât să-mi pieptăn la repezeală părul înainte să plec cu Adrian.

Dar, nu ştiu de ce, mă îndoiam că oricare dintre aceste amănunte ar avea importanţă. Felul în care mă privea Dimitri... îmi confirma absolut toate bănuielile. Sentimentele pe care le avusese faţă de mine înainte de a fi transformat — sentimente distorsionate cât timp fusese strigoi erau încă, toate, acolo. Trebuiau să fie. Poate că Lissa era mântuitoarea lui. Poate că toţi ceilalţi de la Curte o considerau o zeiţă. Ştiam, în clipa aceea, că indiferent cât de şleampătă aş fi arătat, sau cât de impenetrabil ar fi încercat el să-şi menţină chipul, pentru el, *eu* eram o zeiţă.

A înghiţit în sec şi s-a străduit să-şi recapete stăpânirea de sine, exact cum proceda întotdeauna. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

—Atunci, cel mai bun lucru pe care pot să-l fac, a continuat el, calm, este să stau departe de tine. E cea mai bună cale prin care pot să-mi plătesc datoria.

Îmi venea greu să-mi păstrez autocontrolul şi să menţin un soi de conversaţie logică. Eram la fel de năucită ca şi el. Dar mai eram şi ofensată.

—Te-ai oferit s-o răsplăteşti pe Lissa stând alături de ea pentru totdeauna!

—Ei nu i-am făcut...

Şi-a abătut privirea pentru o clipă, luptându-se încă o dată să-şi recapete autocontrolul, după care privirile ni s-au intersectat.

—Ei nu i-am făcut ce ţi-am făcut ţie.

—Dar nu erai tu! Şi nu-mi pasă!

Temperamentul meu mă făcea din nou să iau foc.

—Câţi au fost? a strigat el. Câţi gardieni au murit noaptea trecută, din cauza mea?

— Cred că... cred că şase. Sau şapte.

Cumplită pierdere. Am simţit un mic junghi în piept, amintindu-mi numele citite în încăperea aceea subterană.

—Şase sau şapte, a repetat apăsat Dimitri, cu suferinţă în glas. Morţi, într-o singură noapte. Din cauza mea.

—N-ai acţionat de unul singur! Şi, ţi-am mai spus, nici n-ai fost tu. Nu puteai să te stăpâneşti. Pentru mine, n-are importanţă...

—Pentru mine, are! a strigat el, vocea răsunându-i pe tot coridorul. Gardienii de la ambele capete s-au foit, dar nu s-au apropiat. Când Dimitri a vorbit iar, a avut grijă să-şi păstreze tonul scăzut, însă vocea încă îi tremura de emoţii nestăpânite. Pentru mine, are importanţă. Asta nu înţelegi tu. Nu poţi să înţelegi. Nu poţi să înţelegi cum e să ştii ce ştiu eu. Toată perioada cât am fost strigoi... acum e ca un vis, însă unul pe care mi-l amintesc cât se poate de clar. Nu poate să existe iertare pentru mine. Şi ce s-a întâmpla cu tine? Asta îmi amintesc mai mult decât orice. Tot ce-am făcut. Tot ce-am *vrut* să fac.

—Dar acum, n-o s-o mai faci, am stăruit eu. Aşa că, las-o baltă. Înainte... înainte să se întâmple totul, ai zis

că am putea să fim împreună. Că am obţine repartizări aproape unul de celălalt şi...

—Roza, m-a întrerupt el, iar numele de alint, rostit de el mi-a străpuns inima ca un cuţit. Cred că-i scăpase şi că nu voise cu adevărat să-mi spună aşa. Pe buze avea un zâmbet strâmb, lipsit de veselie. Tu chiar crezi c-o să mă mai fiu vreodată să fiu gardian? Ar fi o minune doar să mă lase în viaţă!

—Nu e adevărat. Cum o să înţeleagă toţi că te-ai schimbat şi că eşti într-adevăr cel de dinainte... totul o să fie iarăşi cum a fost.

A scuturat din cap, trist.

—Optimismul tău... credinţa că poţi să faci totul posibil... Of, Rose. E unul dintre lucrurile uimitoare la tine. Dar e şi unul dintre cele mai enervante.

—Am crezut că poţi să te întorci din starea de strigoi, i-am atras atenţia. Poate că, la urma urmei, credinţa mea în imposibil nu e chiar atât de nebunească.

Conversaţia asta era atât de gravă, atât de sfâşietoare, şi totuşi, chiar şi-aşa, îmi tot reamintea de unele dintre şedinţele noastre de pregătire. El încerca să mă convingă de câte un aspect serios, iar eu îl contracaram cu logica de tip Rose.

De obicei, rezultatul era un amestec de amuzament şi exasperare. Aveam senzaţia că, să fi fost un pic altfel situaţia, el ar fi avut şi acum aceeaşi atitudine. Numai că, de data asta, nu eram la o şedinţă de pregătire. El nu

avea să zâmbească şi să-şi dea ochii peste cap. Acum era ceva serios. Acum, era pe viaţă şi pe moarte.

—Îţi sunt recunoscător pentru ce-ai făcut, a rostit el, convenţional, încă luptându-se să-şi ţină în frâu sentimentele. Era o altă însuşire comună a noastră, amândoi ne străduiam ne păstrăm autocontrolul. El fusese dintotdeauna mai bun decât mine la capitolul ăsta. Îţi sunt dator, aşa este, a continuat el. Şi este o datorie pe care nu pot să mi-o plătesc. Cum am spus, cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să stau cât mai departe de tine.

—Dacă o să faci parte din viaţa Lissei, atunci n-ai cum să mă eviţi.

—Oamenii pot să coexiste fără ca... fără să se-ntâmple mai mult de-atât, a replicat el, ferm. Era o replică atât de caracteristică pentru Dimitri! Logica luptând contra sentimentelor. Şi atunci, în acel moment, mi-am pierdut controlul. Cum spuneam, el fusese întotdeauna mai bun decât mine în privinţa asta. În timp ce eu? Nu prea.

M-am azvârlit asupra gratiilor, atât de iute, încât până şi Mihail a tresărit.

—Dar eu te iubesc! am şuierat. Şi ştiu că şi tu mă iubeşti. Chiar crezi c-o să-ţi poţi petrece restul vieţii ignorând asta, când eşti în preajma mea?

Partea cea mai tulburătoare este că, pentru o perioadă îndelungată, pe când eram în Academie, Dimitri fusese convins că putea să procedeze exact aşa.

Şi se pregătise să-şi petreacă viaţa nedând întâietate sentimentelor lui faţă de mine.

—Tu mă iubeşti, i-am repetat. Ştii că mă iubeşti.

Mi-am întins braţul printre gratii. Eram departe de a-l putea atinge pe Dimitri, însă îmi tot întindeam degetele, cu disperare, de parcă ar fi putut să crească brusc şi să-l ating. Asta era tot ce-mi trebuia. O atingere a lui, ca să ştiu că încă ţinea la mine, o atingere prin care să-i simt căldura pielii şi...

—Nu e adevărat, a rostit Dimitri încet, că ai o relaţie cu Adrian Ivashkov?

Braţul mi-a căzut, inert.

—De... de unde-ai auzit asta?

—Aşa umblă vorba, a replicat el, ca un ecou al lui Mihail.

—Asta sigur, am mormăit.

—Aşadar, e adevărat? a întrebat el, pe un ton mai categoric.

Am şovăit înainte de a-i răspunde. Dacă-i spuneam adevărul, ar fi avut mai mult temei să-şi susţină teoria distanţării sale. Totuşi, îmi era imposibil să-l mint.

—Da, dar...

—Bun!

Nu ştiu sigur la ce reacţie mă aşteptasem din partea lui. La gelozie? La consternare? În loc de toate astea, în timp ce se rezema de perete, arăta... uşurat.

—Adrian este mult mai bun decât cred ceilalţi. Va fi foarte bun pentru tine.

—Dar...

—El e viitorul tău, Rose, m-a întrerupt, având din nou o atitudine deznădăjduită, fiind parcă sătul de viaţă. Nu înţelegi ce înseamnă să treci prin ce-am trecut eu: să revin, după ce am fost strigoi. Totul s-a schimbat. Nu doar ce ţi-am făcut ţie e de neiertat. Toate sentimentele mele... tot ce aveam pentru tine... s-a schimbat. Nu mai simt ce simţeam înainte. Poate că sunt iarăşi dhampir, dar toate prin câte-am trecut... ei bine, m-au marcat pentru totdeauna. Mi-au transformat sufletul. Acum, nu mai pot să iubesc pe nimeni. Nu pot să te iubesc... nu te iubesc. Nu mai e nimic între noi.

Sângele mi-a îngheţat în vine. Refuzam să cred ce-mi spunea, mai ales după cum mă privise ceva mai devreme.

—Nu! Nu e adevărat! Te iubesc, şi tu...

—Paza! a strigat Dimitri, cu o voce atât de puternică, încât mare minune că nu se cutremurase întreaga clădire. Scoateţi-o de-aici! *Scoateţi-o de-aici!*

Cu acele uluitoare reflexe ale gardienilor, paznicii au ajuns ca fulgerul în faţa celulei. În calitate de deţinut, Dimitri nu era în drept să ceară ceva, însă autorităţile de-aici în mod cert nu aveau să încurajeze o situaţie capabilă să genereze tulburări. Au început să ne împingă spre ieşire, pe mine şi pe Mihail, însă m-am împotrivit.

—Nu, staţi...

—Nu te împotrivi, mi-a murmurat Mihail la ureche. Timpul nostru e pe sfârşite, şi oricum n-ai fi putut să obţii nimic astăzi.

Am vrut să protestez, însă cuvintele mi s-au oprii pe buze. I-am lăsat pe gardieni să mă conducă afară, dar nu înainte de a mă uita la Dimitri stăruitor, pentru ultima dată. Avea pe faţă o expresie impenetrabilă, de gardian perfect, însă felul pătrunzător în care mă privea mă făcea să fiu sigură că înăuntrul lui se petreceau multe.

Prietenul lui Mihail încă era de serviciu sus, ceea ne-a permis să ne strecurăm afară fără — prea mari — probleme. Imediat cum m-am văzut ieşită din clădire, m-am oprit şi am izbit furioasă cu piciorul într-o treaptă.

—Fir-ar al naibii! am urlat. Doi moroi care traversau curtea — probabil întorcându-se acasă de la cine ştie ce petrecere prelungită — m-au privit nedumeriţi.

—Linişteşte-te, m-a sfătuit Mihail. Asta a fost prima oară când l-ai văzut după schimbare. Nu poţi să te aştepţi la prea multe minuni dintr-odată. O să-şi revină el.

—Nu sunt chiar atât de sigură, am mormăit. Oftând, mi-am ridicat privirea spre cer. Mici fuioare de nori pluteau leneşe, însă eu de-abia dacă le vedeam. Tu nu-l cunoşti cum îl cunosc eu, i-am zis lui Mihail.

Pentru că, în timp ce o parte din mine era de părere că multe dintre vorbele lui Dimitri se datoraseră, într-

adevăr, şocului de a redeveni el însuşi, mai exista şi o altă parte care avea îndoieli. Îl cunoşteam pe Dimitri. Îi cunoşteam simţul umorului, credinţa nestrămutată cu privire la ce era bine şi e era rău. Se ţinea cu străşnicie de această credinţă. Îşi dusese viaţa conform ei. Dacă el credea sincer, cât se poate de sincer, că lucrul cel mai nimerit pe care trebuia să-l facă era să mă evite şi să lase ca relaţia dintre noi să se stingă, ei bine... erau şanse mari ca el să acţioneze în consecinţă, cu toată iubirea noastră. După cum îmi amintisem mai devreme, categoric demonstrase o mare capacitate de rezistenţă pe când eram la Sf. Vladimir.

Cât despre restul... că nu m-ar mai fi iubit, sau că n-ar mai fi fost capabil să iubească vreodată... ei bine, asta ar fi fost o cu totul altă problemă, dacă era adevărat. Atât Christian, cât şi Adrian şi-au manifestat îngrijorarea cu privire la faptul că era posibil să fi rămas ceva de strigoi în el, însă temerile lor se referiseră la violenţă şi la pofta de sânge. Pe când la asta nu se gândise nimeni: că viaţa de strigoi i-ar fi împietrit inima, distrugându-i orice şansă de a mai iubi vreodată.

Distrugând orice şansă de a mă iubi pe mine.

Şi eram destul de convinsă că, dacă într-adevăr aşa era, atunci murea şi o parte din mine.

DOUĂZECI ŞI UNU

DUPĂ TOATE ASTEA, eu şi Mihail mai aveam prea puţine să ne spunem. Nu voiam să aibă necazuri din cauza a ceea ce făcuse, aşa că l-am lăsat să mă conducă în tăcere afară din clădirea gardienilor. După ce am ieşit, am văzut cerul împurpurându-se la răsărit. Soarele se pregătea să apară, ceea ce însemna că era miezul nopţii pentru noi. Pătrunzând pentru scurt timp în mintea Lissei, am aflat că priveghiul se sfârşise, iar ea se întorcea în cameră... neliniştită pentru mine şi încă iritată de apariţia lui Christian împreună cu Mia.

Am urmat exemplul Lissei, întrebându-mă dacă somnul mi-ar fi putut alina suferinţa chinuitoare pe care mi-o lăsase Dimitri în suflet. Probabil că nu. I-am mulţumit lui Mihail pentru ajutor şi pentru riscul pe care şi-l asumase. Nu mi-a răspuns decât printr-o înclinare a capului, ca şi cum n-aş fi avut pentru ce să-i mulţumesc. Era exact ce-ar fi vrut să fac eu pentru el, dacă rolurile s-ar fi inversat şi domnişoara Karp s-ar fi aflat în spatele gratiilor.

Întinzându-mă în patul meu, m-am cufundat într-un somn adânc, însă visele mi-au fost agitate. Îl tot auzeam, iar şi iar, pe Dimitri spunându-mi că nu mai poate să mă iubească. Cuvintele lui mă izbeau întruna, sfărâmându-mi inima în mici bucăţele. La un moment

dat, parcă era mai mult decât loviturile din vis. Am auzit bătăi adevărate. Cineva bubuia în uşa mea, făcându-mă să mă smulg, cu încetineală, din visele mele de groază.

M-am dus la uşă, cu ochii cârpiţi de somn, şi am dat de Adrian. Era aproape o imagine în oglindă a celui din noaptea trecută, când venise să mă invite la priveghi. Numai că, de data asta, era mult mai întunecat la faţă. Pentru o clipă, am crezut că aflase de vizita mea la Dimitri. Sau că, poate, avusese mai multe necazuri decât ne-am fi închipuit, pentru faptul că-şi strecurase atâţia prieteni la o ceremonie funerară secretă.

—Adrian... e devreme pentru tine...

Am aruncat o privire spre ceas, descoperind că, de fapt, eu dormisem până destul de târziu.

—Nu e deloc devreme, a zis el, cu chipul serios în continuare. Se-ntâmplă foarte multe chestii. Trebuia să vin să-ţi comunic veştile, până nu le auzeai din altă parte.

—Ce veşti?

—Despre verdictul Sfatului. Până la urmă, marea rezoluţie pe care au tot dezbătut-o a fost adoptată la vot. Cea pentru care te-au chemat.

—Ia stai. Au terminat?

Mi-am amintit ce-mi spusese Mihail, că un subiect misterios îi ţinea ocupaţi pe membrii Sfatului. Dacă terminaseră, însemna că puteau să treacă şi la altceva:

ca de exemplu, să zicem, să declare oficial că Dimitri era din nou dhampir.

—Asta-i o veste grozavă, am zis. Şi dacă într-adevăr avea legătură cu faptul că Tatiana mă chemase să-mi descriu calităţile... ei bine, exista oare vreo şansă ca eu să fiu numită gardianul Lissei? Oare într-adevăr regina să fi putut trece peste toate? Azi-noapte mi se păruse destul de prietenoasă.

Adrian m-a privit cu o expresie pe care n-o mai văzusem niciodată la el: milă.

—Tu chiar nu ştii nimic, nu?

—Despre ce să ştiu?

—Rose... Mi-a pus cu delicateţe mâna pe umăr. Sfatul tocmai a adoptat un decret prin care coboară limita de vârstă la care devii gardian... la şaisprezece ani. Dhampiril vor absolvi şcoala după anul al doilea şi vor pleca în lume cu repartiţii.

—Ce?

Nu se poate, sigur nu auzisem bine.

—Ştii cât de panicaţi sunt în privinţa protecţiei şi pentru că nu au destui gardieni, da? mi-a zis, apoi a oftat. Asta-i soluţia pe care au găsit-o, ca să vă sporească efectivele.

—Dar sunt prea tineri! am strigat. Cum poate să-şi închipuie cineva că la şaisprezece ani poţi să fii pregătit să ieşi în lume şi să te baţi cu strigoii?

—Păi, a replicat Adrian, pentru că tu ai depus mărturie că ai fost pregătită.

Am rămas cu gura căscată, simţind că totul încremeneşte în jurul meu. *Tu ai depus mărturie că ai fost...* Nu. Imposibil.

Adrian m-a tras uşor de braţ, încercând să mă smulgă din stupefacţia mea.

—Haide, totul e încă secret. Vor face anunţul într-o şedinţă deschisă, iar unii sunt... puţin cam supăraţi.

—Mda, cred şi eu.

Nu era nevoie să-mi spună de două ori. Am vrut să plec cu el imediat, dar abia apoi mi-am dat seama că eram în pijama. M-am schimbat repede şi m-am pieptănat, încă nevenindu-mi să cred ceea ce tocmai aflasem de la el. Pregătirile mi-au luat doar cinci minute, după care am ieşit în grabă pe uşă. Adrian nu era chiar un sportiv, dar a reuşit să ţină binişor pasul cu mine, în timp ce ne îndreptam spre sala Sfatului.

—Cum de-a fost posibil? l-am întrebat. Doar nu vorbeşti serios spunând că... declaraţiile mele au avut o contribuţie?

Intenţionasem ca vorbele mele să sune de parcă l-aş fi luat la rost, dar când colo, aveau mai degrabă o nuanţă imploratoare.

Şi-a aprins o ţigară fără să încetinească pasul, şi nu m-am mai sinchisit să-l cert pentru asta.

—Se pare că a fost un subiect fierbinte de ceva vreme încoace. Votul a fost foarte strâns. Cei care l-au forţat ştiau că, dacă vor să câştige, aveau nevoie să prezinte o grămadă de dovezi în favoarea lor. Iar tu ai

fost trofeul cel mare: o adolescentă dhampir, măcelărind strigoi în stânga şi-n dreapta, cu mult înainte de absolvire.

—Nu chiar atât de mult, am bombănit, în timp ce furia mi se aprindea tot mai tare. La şaisprezece ani? Nu sunt în toate minţile? E ridicol! Faptul că *eu* fusesem folosită, fără ştirea mea, în sprijinul adoptării acestui decret, îmi făcea greaţă. Fusesem o tâmpită, închipuindu-mi că trecuseră peste repetatele mele abateri de la regulamente şi că mă aduseseră, pur şi simplu, ca la expoziţie, să mă umple de laude. Se folosiseră de mine. *Tatiana* se folosise de mine.

În clipa în care am ajuns, sala Sfatului era cuprinsă de tot atâta haos pe cât îmi sugerase Adrian. E adevărat, nu-mi petrecusem eu prea mult timp asistând la astfel de întruniri, însă eram convinsă că nu era ceva normal ca participanţii să se strângă în grupuleţe şi să urle unii la alţii. Şi nici purtătorul de cuvânt al Sfatului nu cred că obişnuia să zbiere până răguşeşte, străduindu-se să restabilească ordinea în sală.

Unica oază de calm era reprezentată de Tatiana însăşi care aştepta, răbdătoare, pe scaunul ei de la mijlocul mesei, întocmai cum dicta eticheta Sfatului. Părea extrem de mulţumită de sine. Toţi ceilalţi colegi ai ei îşi pierduseră orice urmă de bună-cuviinţă şi se ridicaseră în picioare, la fel ca asistenţa, certându-se între ei sau cu oricine altcineva dispus să se ia la harţă.

I-am privit uluită, nedându-mi seama ce-aş fi putut să fac într-o asemenea harababură.

—Cine pentru ce a votat? l-am întrebat pe Adrian

Adrian i-a examinat cu privirea pe componenţii Sfatului şi a început să-i enumere pe degete.

—Szelsky, Ozera, Badica, Dashkov, Conta şi Drozdov au votat împotrivă.

—Ozera? l-am întrebat, mirată. N-o cunoşteam pe prinţesa Ozera — Evette se numea — prea bine, însă mereu mi se păruse destul de ţeapănă şi dezagreabilă. Mai nou, aveam faţă de ea respect.

Adrian mi-a arătat din cap spre locul în care Tasha, furioasă, se adresa unui grup numeros, aruncând fulgere din ochi şi gesticulând frenetic cu braţele.

—Evette a fost convinsă de unele rude ale ei.

Asta mi-a smuls şi mie un zâmbet, preţ de o clipă. Era bine că Tasha şi Christian fuseseră din nou recunoscuţi în rândurile clanului lor, însă restul problemei noastre încă era dureros de actuală. Restul numelor puteam să le deduc şi lingură.

—Prin urmare... prinţul Ivashkov a votat pentru, am remarcat. Adrian a ridicat din umeri, în semn de scuză pentru familia lui. Mai sunt Lazar, Zeklos, Tarus şi Voda, am înlăugat. Că familia Voda îşi exprimase votul în favoarea unei suplimentări a protecţiei nu era întru totul de mirare, luând în considerare asasinarea recentă a cuiva dintre ai lor. Priscilla nici măcar nu fusese înmormântată, iar proaspătul prinţ Voda, Alexander,

ezita în privinţa atribuţiilor poziţiei în care fusese promovat atât de brusc.

I-am adresat o privire pătrunzătoare lui Adrian.

—Asta înseamnă doar cinci contra şase. A! am exclamat, picându-mi deodată fisa. Mama mă-sii! Departajarea regală.

Sistemul de vot al moroilor fusese stabilit pentru doisprezece membri, câte unul din fiecare familie, la care se adăuga regele sau regina în exerciţiu. E adevărat, asta însemna frecvent ca o singură grupare să beneficieze de două voturi, din moment ce monarhul rareori vota împotriva propriei sale familii. Dar se cunoşteau şi astfel de întâmplări. Oricum, sistemul ar fi trebuit să ducă la exprimarea a treisprezece voturi, preîntâmpinându-se balotajele. Numai că... de curând, apăruse o problemă. Familia Dragomir nu mai avea reprezentant în cadrul Sfatului, ceea ce însemna că se putea înregistra şi egalitate de voturi. În astfel de situaţii rare, legea moroilor prevedea ca votul monarhului să capete o greutate sporită. Auzisem că subiectul acesta generase mereu controverse, dar, în acelaşi timp, că nu se putea face mai nimic pentru o schimbare a sistemului. Balotajele în cadrul Sfatului ar fi însemnat ca niciodată să nu se poată stabili nimic, iar din moment ce monarhii erau aleşi, mulţi aveau încredere în faptul că ei ar fi acţionat în conformitate cu interesele moroilor.

—Tatiana a fost a şasea, am tras concluzia cu voce Şi votul ei a înclinat balanţa.

Privind în jur, am observat o oarecare nervozitate pe chipurile celor din familiile care votaseră împotriva decretului. Din câte se părea, nu toată lumea considera că Tatiana acţionase în conformitate cu interesele moroilor.

Prezenţa Lissei m-a făcut să mă înfior prin intermediul legăturii, aşa că sosirea ei, câteva clipe mai târziu, nu a avut cum să mă surprindă. Veştile se răspândeau iute, deşi ea încă nu cunoştea amănuntele. I-am făcut amândoi semn să vină spre noi. Era la fel de năucită ca mine şi ca Adrian.

—Cum au putut să facă una ca asta? a întrebat ea.

—S-au temut prea tare că ar putea să-i împingă cineva pe ei să înveţe cum să se apere singuri. Gruparea Tashei începea să facă prea mult zgomot, i-a explicat Adrian. Lissa a scuturat din cap.

—Nu, nu e numai asta. Vreau să zic, cum a fost posibil până şi să se ţină de şedinţe? Ar fi trebuit să fim în doliu după tot ce s-a întâmplat alaltăieri... doliu general, adică. Toată Curtea, nu numai o anumită parte, secretă, a ei. A murit chiar şi unul dintre membrii Sfatului! Ce, nu puteau să aştepte până după înmormântare?

În minte, vedeam cum i se derulau dinaintea ochilor imagini din noaptea aceea îngrozitoare, când văzuse cu ochii ei cum fusese ucisă Priscilla.

—Da, numai că a fost uşor de înlocuit, s-a amestecat cineva în discuţie. Apăruse şi Christian lângă noi. Lissa s-a îndepărtat cu câţiva paşi de el, încă enervată că-l văzuse cu Mia. Şi, la drept vorbind, a continuat Christian, era momentul optim. Cei care-şi doreau asta trebuiau să profite de ocazie. Ori de câte ori se petrece câte o încăierare de amploare cu strigoii, toată lumea intră în panică. Frica e capabilă să-i determine pe mulţi să se împace cu ideea. Şi, dacă vreunul dintre membrii Sfatului a fost nehotărât până acum, bătălia asta probabil că i-a împins să se hotărască.

Raţionamentul lui Christian era destul de înţelept, aşa că Lissa a rămas impresionată, cu toate sentimentele ei tulburi faţă de el, din clipa de faţă. Purtătorul de cuvânt al Sfatului a izbutit în sfârşit să-şi facă auzită vocea peste strigătele participanţilor. Chiar mă întrebam dacă mulţimea ar fi fost redusă la tăcere în cazul în care Tatiana ar fi început să urle, cerând ca toată lumea să tacă naibii din gură. Dar nu, aşa ceva nu. Probabil că ar fi fost mai presus de demnitatea ei. Şi acum, aştepta cu tot calmul din lume, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic ieşit din comun.

Chiar şi-aşa, tot au trecut câteva clipe până ca toată lumea să-şi ocupe locurile cuvenite. Eu şi prietenii mei ne-am grăbit să ne aşezăm pe primele scaune libere care ne-au ieşit în cale. Liniştea şi pacea fiind în fine restabilite, purtătorul de cuvânt, cu un aer istovit, i-a dat cuvântul reginei.

Zâmbindu-le semeaţă celor adunaţi, ea li s-a adresat pe cel mai poruncitor ton al său.

—Dorim să le mulţumim tuturor pentru faptul că au venit astăzi să-şi exprime... opiniile. Ştiu că unii încă nu sunt convinşi de justeţea acestei hotărâri, însă au fost respectate aici legile moroilor: legi care dăinuiesc de secole. Curând, vom convoca o nouă şedinţă, în care vom asculta într-o manieră disciplinată ce aveţi de spus.

Ceva îmi spunea că nu erau decât vorbe goale. Lumea putea să spună orice-ar fi vrut: ea tot n-ar fi ascultat.

—Această hotărâre — acest verdict — va fi spre binele moroilor. Gardienii noştri sunt deja la un nivel cu toiul excepţional.

Şi-a înclinat capul, cu un aer binevoitor, spre gardienii care, conform protocolului, erau înşiraţi de-a lungul pereţilor sălii. Aveau pe chipuri acea neutralitate caracteristică, dar bănuiam că, la fel ca mine, şi-ar fi dorit să ia la pumni jumătate din componenţa Sfatului.

—Atât de excepţionali sunt, în realitate, încât îşi învaţă elevii să fie pregătiţi pentru apărarea noastră încă de la o vârstă fragedă. Vom fi cu toţii mult mai la adăpost de tragedii precum cea de curând întâmplată.

Şi-a lăsat capul în jos, în ceea ce trebuie să fi însemnat o manifestare de tristeţe. Mi-am amintit de noaptea trecută, când, cu glas sugrumat, vorbise despre Priscilla. Oare să fi fost o prefăcătorie? Iar moartea celei mai bune prietene a ei să fi însemnat pentru

Tatiana doar o ocazie convenabilă de a-şi atinge scopurile? Nu se poate... nu se poate să fie atât de inumană.

Regina şi-a înălţat din nou capul şi a continuat.

—Şi, încă o dată afirm, vom fi bucuroşi să vă ascultăm opiniile, cu toate că, în conformitate cu legile noastre, problema *a fost* rezolvată. Şedinţele ulterioare vor trebui să aştepte până la trecerea perioadei de doliu cuvenite pentru cei pieriţi în urma nenorocirii.

Atât tonul vocii, cât şi limbajul trupului Tatianei dădeau de înţeles că era, într-adevăr, sfârşitul discuţiilor. Atunci însă, un glas impertinent a sfâşiat brusc liniştea sălii.

Glasul meu.

—Ei bine, eu aş vrea să-mi fac cunoscută opinia chiar acum.

În mintea mea, auzeam strigătele disperate ale Lissei: *Stai jos, stai jos!* însă eram deja în picioare şi mă îndreptam spre masa Sfatului. M-am oprit la o distanţă respectuoasă, care să le permită să mă ia în seamă, dar de unde să nici nu pot fi luată pe sus de gardieni. Şi, o, cât m-au mai luat în seamă! Purtătorul de cuvânt s-a înroşit tot văzându-mă încălcând regulile.

—Încalci toate prevederile protocolului Sfatului! Întoarce-te la locul tău imediat, până nu vei fi evacuată!

A aruncat o privire spre gardieni, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ei să se năpustească asupra mea exact în clipa aceea.

Dar niciunul dintre ei nu s-a clintit. Fie că nu mă percepeau ca pe o ameninţare, fie că se întrebau ce am de gând să fac. Şi eu mă întrebam.

Cu un mic şi delicat semn al mâinii, Tatiana i-a cerut purtătorului de cuvânt să se retragă.

—Aş cuteza să afirm că au existat astăzi atât de multe încălcări ale protocolului, încât un incident în plus nu ar mai conta.

M-a privit fix, zâmbindu-mi amabil, vrând parcă să dea impresia că eram prietene.

—În plus, gardianul Hathaway se numără printre cele mai de preţ valori ale noastre. Întotdeauna sunt interesată să aud ce are de spus.

Chiar aşa? Aflam şi eu asta, în sfârşit. Am început să vorbesc, adresându-mă membrilor Sfatului.

—Chestia asta pe care tocmai aţi adoptat-o este o nebunie totală şi strigătoare la cer!

Consider că a fost o mare realizare din partea mea faptnl că n-am folosit niciun cuvânt injurios, cu toate că îmi stăteau pe limbă câteva adjective care mi se păreau cu mult mai potrivite. Cine spunea că nu înţeleg regulile de etichetă a Sfatului?

—Cum e posibil ca oricare dintre cei care staţi acolo să fie de acord cu trimiterea unor copii de şaisprezece ani în misiuni în care-şi riscă vieţile?

—Nu e decât o diferenţă de doi ani, s-a încumetat să-mi atragă atenţia prinţul Tarus. Nu e ca şi cum am trimite în luptă copii de zece ani.

—Doi ani înseamnă enorm, am replicat. Pentru o clipă, m-am gândit la cum eram pe când aveam şaisprezece ani. Ce se întâmplase în acei doi ani? Fugisem cu Lissa, îmi văzusem prietenii murind, călătorisem în jurul lumii, mă îndrăgostisem... În doi ani, am reluat, poţi să trăieşti cât într-o viaţă întreagă. Iar dacă vreţi ca noi să luptăm mai departe în prima linie — ceea ce, oricum, majoritatea noastră e dispusă s-o facă după absolvire —, atunci înseamnă că ne sunteţi datori cu aceşti doi ani.

De data asta, mi-am întors privirea spre auditoriu. Reacţiile erau diverse. Unii erau evident de acord cu mine, făcând semne viguroase de aprobare. Alţii arătau ca şi cum nimic de pe lumea asta nu le-ar fi putut schimba părerea referitoare la justeţea decretului. Iar alţii îmi evitau privirea... Oare să-i fi făcut să se răzgândească? Sau erau nehotărâţi? Se jenau de propriul egoism? Astea puteau să fie interpretările.

—Crede-mă, aş fi fericit să-i văd pe-ai tăi că se bucură de tinereţea lor.

Acum, vorbea Nathan Ivashkov.

—Numai că, în clipa de faţă, nu este posibil pentru noi. Strigoii ne împresoară. Pierdem tot mai mulţi moroi şi gardieni cu fiecare zi. Având mai mulţi luptători, vom face să înceteze această situaţie; şi, zău aşa, lăsăm pur şi simplu să fie irosite calităţile acestor dhampiri, dacă aşteptăm doi ani în plus. Prin planul acesta, protejăm *ambele* neamuri.

—Pe-al meu îl va nimici mai repede! am ripostat. Apoi, dându-mi seama că, dacă-mi pierdeam cumpătul, era posibil să ridic tonul, am tras aer adânc în piept, înainte de a continua. Nu vor fi pregătiţi, am argumentat. Nu vor avea parte de întregul antrenament necesar.

Acela a fost momentul în care Tatiana şi-a lansat lovitura magistrală.

—Cu toate acestea, după cum chiar tu ai recunoscut, ai fost negreşit pregătită de la o vârstă timpurie. Ai omorât mai mulţi strigoi înainte de împlinirea vârstei de optsprezece ani, decât au la activ unii gardieni în toată viaţa lor.

Am fixat-o cu privirea, mijindu-mi ochii.

—Eu, am replicat cu răceală, am avut un instructor excepţional. Unul pe care, în prezent, îl ţineţi închis. Dacă tot vreţi să vorbiţi despre calităţi care se vor irosi, atunci duceţi-vă să le vedeţi în propria închisoare.

Vorbele mele au stârnit foială în public, iar expresia de pe faţa Tatianei, cum că *ce bune prietene suntem noi două*, s-a diluat.

—Aceasta *nu* se numără printre temele pe care le abordăm astăzi. În schimb, sporirea protecţiei noastre, da. Consider că ai comentat chiar în trecut faptul că efectivul gardienilor este insuficient.

Propriile mele cuvinte de azi-noapte, pe care mi le arunca în faţă.

—Rândurile voastre au nevoie să fie completate. Tu însăţi — la fel ca şi mulţi dintre colegii tăi — te-ai dovedit capabilă să ne aperi.

—Noi am fost excepţiile!

Dădeam dovadă de egoism, însă acesta era adevărul

—Nu toţi novicii au atins acest nivel, am argumentat.

O sclipire ameninţătoare i-a apărut în ochi, însă vocea i-a redevenit mătăsoasă.

—Ei bine, în acest caz, poate că avem nevoie de mai mulţi instructori excepţionali. Poate că ar trebui să te trimitem pe *tine* la Sf. Vladimir sau la vreo altă academie, astfel încât să le poţi îmbunătăţi educaţia mai tinerilor tăi colegi. După cunoştinţele mele, viitoarea ta repartiţie ar urma să fie una permanentă, într-un post administrativ de-aici, de la Curte. Dac-ai fi fost de acord să contribui la reuşita acestui decret, am fi putut modifica repartizarea aceasta, numindu-te în schimb instructor. Ceea ce ar putea grăbi revenirea ta pe o poziţie de gardian.

I-am răspuns, arătându-i şi eu ce înseamnă, în concepţia mea, un zâmbet ameninţător.

—Nu cumva, am prevenit-o, să încercaţi să mă convingeţi ameninţându-mă, mituindu-mă sau şantajându-mă. Niciodată. N-o să vă placă absolut deloc consecinţele.

Aici, poate că mersesem prea departe. Unii spectatori au schimbat între ei priviri uluite. Feţele

unora exprimau dezgustul, ca şi când nici nu s-ar fi aşteptat la ceva mai bun din partea mea. Pe câţiva dintre moroii aceştia i-am recunoscut. Erau dintre cei pe care-i auzisem discutând despre relaţia mea cu Adrian şi despre cât de mult îi displăcea asta reginei. De asemenea, bănuiam şi că destui dintre participanţii la ceremonia de azi-noapte erau acolo. O văzuseră pe Tatiana conducându-mă afară şi, fără îndoială, îşi imaginau că izbucnirea mea de-acum, lipsită de respect, reprezenta un soi de răzbunare.

Dar moroii nu erau singurii care aveau o reacţie. Indiferent dacă-mi împărtăşeau sau nu opiniile, câţiva gardieni au făcut un pas înainte. Am avut grijă să rămân exact acolo unde eram, iar atitudinea mea, adăugându-se lipsei de temeri a Tatianei, i-a determinat să rămână la locurile lor.

—Conversaţia de faţă începe să ne plictisească, a rostit Tatiana, întorcându-se la maiestuosul *noi*. Vom putea discuta mai mult — dar într-o manieră cuviincioasă — când vom convoca următoarea întrunire şi le vom da cuvântul celor care au comentarii de făcut. Până atunci, îţi convine sau nu, rezoluţia aceasta a fost adoptată. Este lege!

Te lasă să scapi cu faţa curată! mi-a răsunat din nou în cap vocea Lissei. *Retrage-te, până nu mai faci ceva care să te vâre cu adevărat în necazuri. Lasă că te contrazici mai târziu.*

Ce ironie! Tocmai mă pregăteam să explodez şi să-mi dezlănţui întreaga furie. Cuvintele Lissei m-au oprit... dar nu prin conţinutul lor. Ci datorită Lissei, ca persoană. Ceva mai devreme, când discutasem cu Adrian despre rezultatul votării, remarcasem o eroare de logică.

—N-a fost un vot corect, am proclamat. N-a fost legal.

—Eşti avocat, mai nou, domnişoară Hathaway? m-a luat peste picior regina, vizibil amuzată, iar faptul că renunţase să folosească titlul meu de gardian constituia o ostentativă lipsă de respect. Dacă te referi la faptul că votul monarhului atârnă mai mult în balanţă decât ale celorlalţi membrii ai Sfatului, atunci te asigurăm că aşa prevede legea moroilor, de mai multe secole încoace, în astfel de situaţii.

Şi-a rotit privirea asupra colegilor ei din Sfat — niciunul nu intenţiona s-o contrazică în vreun fel. Până şi cei care votaseră împotriva ei nu găseau vreun cusur acestei logici.

—Mda, numai că nu şi-au exprimat votul toţi membrii Sfatului, am argumentat. În ultimii câţiva ani, un loc a fost neocupat... dar acum nu mai e cazul.

M-am întors, arătând spre locul în care stăteau prietenii mei.

—Vasilisa Dragomir are acum optsprezece ani şi poate să ocupe locul care i se cuvine de drept familiei sale.

În tot acest haos, faptul că devenise majoră fusese trecut cu vederea, chiar şi de mine.

Toate privirile celor din încăpere s-au întors spre Lissa: un lucru care ei nu-i plăcea. Cu toate acestea, Lissa era obişnuită se afle în centrul atenţiei publice. Ştia ce se aşteaptă de la prinţesă, cum trebuie să arate ea şi cum să se comporte. Aşa că, în loc să se facă mică, şi-a îndreptat spinarea şi a privit înainte cu un aer calm, regesc, care dădea de înţeles că ar fi putut să se îndrepte chiar în clipa aceea spre masă şi să-şi revendice drepturile moştenite. Fie datorită acestei atitudini magnifice, fie datorită unui dram de magnetism provenit din spirit, era aproape imposibil să-ţi dezlipeşti privirea de la ea. Frumuseţea ei avea acea luminozitate familiară şi, în întreaga sală, observam pe multe feţe aceeaşi veneraţie faţă de ea pe care o remarcasem peste tot la Curte. Transformarea lui Dimitri încă era o enigmă, însă cei care credeau în ea o priveau, într-adevăr, ca pe un fel de sfântă. Devenise ceva supranatural în ochii atâtora, nu numai pentru genealogia şi pentru misterioasele ei puteri, ci şi, mai nou, pentru presupusa capacitate de a-i readuce pe strigoi la starea normală.

Umflându-mă în pene, mi-am întors privirea spre Tatiana.

—Nu optsprezece ani este vârsta legală pentru dobândirea dreptului de vot?

Şah şi mat, căţea!

—Ba da, a replicat ea, cu voioşie. Dacă Dragomirii ar fi întrunit cvorumul.

În clipa aceea, n-aş fi zis că uluitoarea mea victorie s-ar fi dus pe apa sâmbetei, dar era clar că-şi mai pierdea un pic din strălucire.

—Ce să întrunească? am întrebat.

—Cvorumul. Conform legii, pentru ca o familie de moroi să aibă dreptul la un vot în cadrul Sfatului, familia aceea trebuie să existe. Or, nu este cazul. Ea este singura din familie.

M-am holbat la ea — nu-mi venea să cred.

—Cum adică, susţineţi că ea trebuie să facă un copil ca să obţină dreptul de vot?

Tatiana s-a strâmbat.

—Nu acum, fireşte. Într-o zi, sunt convinsă. Pentru ca o familie să aibă drept de vot, trebuie să fie alcătuită din minimum doi membri, dintre care unul să fi trecut de optsprezece ani. Aşa cere legea moroilor... încă o dată, o lege aflată în vigoare de secole.

Câteva persoane au schimbat între ele priviri nedumerite şi mirate. Evident, era vorba despre o lege necunoscută multora. Desigur, o astfel de situaţie — ca o ramură regală să fie redusă la o singură persoană — nu se mai întâlnise în istoria recentă, şi nici nu se ştia dacă se mai întâlnise vreodată.

—Este adevărat, a confirmat Ariana Szelsky, reticentă. Am citit-o şi eu.

OK, acum chiar că uluitoarea mea victorie se dusese pe apa sâmbetei. Aveam încredere în familia Szelsky, iar Ariana era sora mai mare a tipului pe lângă care îndeplinea mama serviciul de gardian. Ariana era genul de persoană studioasă şi, dat fiind faptul că votase împotriva modificării limitei de vârstă pentru numirea gardienilor, mi se părea puţin probabil ca ea să fi furnizat o astfel de mărturie, dacă n-ar fi fost adevărată.

Rămânând fără muniţie, am recurs la vechile obiceiuri.

—Asta, i-am zis Tatianei, e cea mai de căcat lege de care am auzit în viaţa mea.

Şi atât mi-a fost. Publicul, consternat, a izbucnit zgomotos, iar Tatiana a renunţat la orice pretenţie de amiciţie de care s-ar mai fi agăţat. A surclasat orice ordine ar fi putut să dea purtătorul ei de cuvânt.

—Evacuaţi-o! a strigat, fără să mai stea pe gânduri. Chiar şi cu hărmălaia care creştea rapid în intensitate, vocea i-a răsunat limpede în întreaga sală. Nu vom tolera un astfel de comportament vulgar!

Gardienii au năvălit asupra mea ca fulgerul. Sinceră să fiu, la cât de des fusesem târâtă afară în ultima vreme, din tot felul de locuri, era ceva aproape reconfortant de familiar în asta. Nu m-am împotrivit în timp ce gardienii mă conduceau spre uşă, dar nici nu i-am lăsat să mă scoată afară până n-am mai expediat şi un mesaj de despărţire.

—Ai putea să schimbi legea cvorumului, dac-ai vrea, căţea făţarnică! am urlat peste umăr. Schimonoseşti legea, findcă eşti egoistă şi fricoasă! Ai făcut cea mai mare greşeală vieţii. O s-o regreţi! Aşteaptă doar, şi-o să vezi: o să-ţi doreşti să nu fi făcut niciodată una ca asta!

Nu ştiu dacă mi-o fi auzit cineva tirada, fiindcă între timp sala se întorsese la haosul de care fusese cuprinsă în clipa în care intrasem. Gardienii — trei la număr — nu m-au scăpat din mâini până când nu am ajuns afară. Imediat cum mi-au dat drumul, am rămas cu toţii privindu-ne stânjeniţi timp de câteva clipe.

—Şi-acum? i-am întrebat, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia din voce. Eram încă nervoasă şi stârnită, însă nu băieţii ăştia erau de vină. Ce-o să faceţi, o să mă închideţi?

Dat fiind faptul că asta m-ar fi adus lângă Dimitri, ar fi în semnat aproape o recompensă.

—N-au zis decât să te evacuăm, a precizat unul dintre ei. Ce să facem cu tine pe urmă, asta n-a mai zis nimeni.

Un alt gardian, mai bătrân şi încărunţit, dar încă având o înfăţişare aprigă, m-a privit chiorâş.

—În locul tău, aş şterge-o cât mai pot, până nu le trece prin minte să-ţi ardă vreo pedeapsă.

—Nu-i vorbă, că oricum te-ar găsi, în cazul în care chiar ar vrea, a adăugat primul gardian.

Cu asta, s-au întors tustrei înăuntru, lăsându-mă acolo, descumpănită şi întoarsă pe dos. Trupul meu încă tânjea după o încăierare, şi eram plină de acea frustrare pe care o trăiam ori de câte ori mă confruntam cu o situaţie în care mă simţeam neputincioasă. Atâtea urlete, şi degeaba. Nu obţnusem nimic.

—Rose?

M-am smuls din învolburarea sentimentelor mele şi am privit spre clădire. Gardianul mai vârstnic nu intrase încă, rămăsese-n prag. Pe faţă, afişa indiferenţa, însă mi s-a părut că-i zăresc un licăr în privire.

—Ai fost formidabilă acolo, în faţa Sfatului, a zis el.

Nu prea aveam eu chef de zâmbete, însă buzele m-au trădat.

—Mersi, i-am zis.

Mă rog, ceva-ceva tot obţinusem.

DOUĂZECI ŞI DOI

NU AM URMAT SFATUL GARDIANULUI, s-o rup la fugă, dar nici nu m-am aşezat pe treptele din faţă. Am mai zăbovit prin apropiere, într-un pâlc de cireşi, închipuindu-mi că nu va dura mult până să se sfârşească întrunirea şi participanţii să se reverse afară

pe uşă. După câteva minute in care nu s-a-ntâmplat nimic, m-am strecurat în mintea Lissei şi am descoperit că tămbălăul era încă la apogeu. Cu toate că Tatiana declarase în două rânduri că şedinţa se încheiase, lumea tot rămăsese acolo, discutând în contradictoriu, pe bisericuţe.

Tasha era într-un astfel de grup, împreună cu Lissa şi cu Adrian, ţinând unul dintre acele discursuri pătimaşe la care se pricepea atât de bine. N-o fi fost ea rece şi calculată, ca Tatiana, în privinţa mişcărilor politice, însă avea un simţ foarte ascuţit când venea vorba să facă valuri în interiorul sistemului, şi ştia să recunoască ocaziile, atunci când se iveau. Ea era împotriva decretului care cobora limita de vârstă. Susţinea că moroii trebuie să înveţe să lupte. Niciuna dintre aceste convingeri nu-i aducea prea multe, aşa că se agăţase acum de următoarea idee, după importanţă: Lissa.

—De ce ne tot certăm între noi despre cum să omorâm strigoii mai bine, când am putea să-i salvăm? vocifera ea, cuprinzând-o pe Lissa cu un braţ şi pe Adrian cu celălalt, şi trăgându-i în faţă. Lissa încă avea un aer senin şi încrezător, însă Adrian părea pregătit s-o ia la fugă cu prima ocazie. Vasilisa — care, apropo, este într-adevăr privată de dreptul ei legitim de a-şi face auzită vocea aici, din cauza unei legi arhaice — a demonstrat că strigoii pot fi readuşi printre noi.

—Încă nu s-a dovedit, a exclamat un ins din mulţime.

—Nu eşti sănătos? l-a luat la rost o femeie de lângă el. Sora mea a fost în grupul care l-a adus înapoi. Ea susţine că e, fără doar şi poate, dhampir. Ba chiar a stat afară, în soare!

Tasha a clătinat aprobator din cap spre femeie.

—Şi eu am fost acolo. Iar acum, avem doi utilizatori ai spiritului capabili să realizeze acelaşi lucru şi pentru alţi strigoi.

Oricât respect aş fi avut faţă de Tasha, aici nu eram întru totul de părerea ei. Volumul de energie — ca să nu pun la socoteală efortul pe care-l implica străpungerea cu ţepuşa — necesar Lissei în cazul lui Dimitri fusese unul cutremurător. Ne afectase, temporar, până şi legătura. Asta nu însemna că nu putea s-o mai facă şi a doua oară. Nici că n-ar fi *vrut* s-o facă. Doar era suficient de naivă în compasiunea ei, ca să se arunce în foc când era să-i ajute pe ceilalţi. Dar eu ştiam că în definitiv, cu cât mai multă energie consuma un utilizator al spiritului, cu atât mai repede înainta pe drumul spre demenţă.

Cât despre Adrian... ei bine, el era aproape exclus din discuţia asta. Chiar să fi vrut el să plece la străpuns strigoi, tot nu avea acel gen de putere vindecătoare necesară pontru recuperarea vreunuia; cel puţin, nu încă. Nu era ceva obişnuit pentru moroi să-şi folosească puterile magice ale elementelor în care se specializaseră

în moduri diferite. Unii utilizatori ai focului, cum era Christian, se deprinseseră să controleze flacăra în sine. Alţii puteau să-şi folosească magia doar pentru, să zicem, încălzirea aerului dintr-o cameră. La fel, Lissa şi Adrian aveau cu totul alte puncte forte în utilizarea spiritului. Cea mai mare izbândă a lui la capitolul vindecărilor fusese tămăduirea unei fracturi, în timp ce ea încă nu putea să pătrundă în visele altora, oricât de mult ar fi exersat.

Aşa că, în realitate, Tasha nu se putea baza, pentru salvarea strigoilor, decât pe un singur utilizator al spiritului, iar o singură persoană nu prea putea să transforme legiuni întregi de astfel de monştri. Şi Tasha părea să-şi dea seama, într-o oarecare măsură, de treaba asta.

—Sfatul n-ar trebui să mai piardă timpul cu legile privitoare la vârstă, a continuat ea. Noi avem nevoie să ne concentrăm resursele la descoperirea cât mai multor utilizatori ai spiritului, şi la recrutarea lor, ca să ne ajute să-i salvăm pe strigoi.

Şi-a fixat privirea asupra cuiva din mulţime.

—Martin, nu-i aşa că fratele tău a fost transformat împotriva voinţei sale? Cu destulă trudă, am putea să ţi-l redăm. Viu. Exact aşa cum îl ştiai. Altminteri, o să fie doar omorât cu ţepuşa când o să dea gardienii peste el... şi, desigur, o să ucidă destui nevinovaţi între timp.

Mda, chiar că Tasha era tare. Ştia să zugrăvească o imagine veridică; pe Martin acela aproape că-l făcuse

să izbucnească în lacrimi. A avut grijă să nu amintească de persoane care se prefăcuseră în strigoi de bună voie. Lissa, stând încă alături de ea, nu ştia precis ce părere să aibă în legătură cu încropirea unei armate de utilizatori ai spiritului pentru salvarea strigoilor, însă îşi dădea seama că ideea făcea parte dintr-o serie de alte planuri ticluite de Tasha... inclusiv unul prin care să-i aducă ei dreptul de vot.

Tasha miza pe calităţile şi pe caracterul Lissei, punându-le în valoare, tratând cu dispreţ ceea ce, în mod evident reprezenta o lege total depăşită, dintr-o epocă în care nimeni n-ar fi putut să întrevadă o astfel de situaţie. Mai mult, ea a accentuat faptul că un Sfat întregit, cuprinzând toate cele duăsprezece familii, ar fi însemnat un mesaj transmis strigoilor de pretutindeni cu privire la unitatea moroilor.

N-am vrut să ascult mai departe. Am lăsat-o pe Tasha să-şi exercite magia politică, urmând să discut mai multe cu Lissa ceva mai târziu. Încă eram prea agitată după tot ce se întâmplase când urlasem la membrii Sfatului, încât nu mai suportam să văd sala aia. Aşa că i-am lăsat mintea în pace şi m-am întors într-a mea, scoţând un ţipăt la vederea unul chip aflat drept în faţa mea.

—Ambrose!

Unul dintre cei mai arătoşi vampiri de pe planetă — după Dimitri, evident — m-a fulgerat cu un zâmbet strălucitor de star de cinema.

—Erai nemişcată, aşa încât am crezut că încerci să joci rolul unei driade.

Am clipit des, nedumerită.

—Unei ce?

A făcut un semn spre cireşii din preajmă.

—Spirite ale naturii. Femei frumoase care devin una cu copacii.

—Nu sunt sigură dacă a fost un compliment sau nu, am replicat. Dar mă bucur să te revăd.

Ambrose reprezenta o veritabilă ciudăţenie pentru civilizaţia noastră: un dhampir mascul care nici nu depusese jurământul de gardian, nici nu fugise să se ascundă printre oamenii obişnuiţi. Femeile dhampir alegeau frecvent să nu intre în rândul gardienilor, astfel încât să se concentreze asupra întemeierii unei familii. De aceea eram atât de rare ca gardieni. Însă bărbaţii? Ei nu aveau nicio scuză, din punctul de vedere al majorităţii. Decât să stea ascuns, căzut în dizgraţie, Ambrose alesese să rămână şi, pur şi simplu, să-i slujească în alt fel pe moroi. În esenţă, era un slujitor: unul de înaltă clasă, care servea băuturi la petrecerile de elită şi le făcea masaj femeilor din familiile regale. De asemenea — dacă zvonurile erau adevărate —, o slujea pe Tatiana şi mai intim. Totuşi, chestia asta mi se părea atât de sinistră, încât mi-am alungat-o cu promptitudine din minte.

—Şi eu, mi-a răspuns. Dar, dacă nu încerci să intri în comuniune cu natura, atunci ce faci?

—E o poveste lungă. Am fost dată afară de la o întrunire a Sfatului.

Părea impresionat.

—Dată afară, la propriu?

—Mai degrabă, târâtă, cred. Chiar mă miră că nu te-am văzut pe-acolo, am remarcat. Sigur, am fost... hm... cam zăpăcită în ultima săptămână.

—Am auzit, a spus, privindu-mă compătimitor. Totuşi, eu chiar am fost plecat. M-am întors abia azi-noapte.

—Taman la timp pentru distracţie, am bombănit.

Nevinovăţia de pe chipul lui mi-a dat de înţeles că el nici nu auzise încă despre decret.

—Şi acum, ce faci? m-a întrebat. Asta nu mi se pare că ar arăta a pedeapsă. Ţi-ai ispăşit sentinţa?

—Cam aşa ceva. Acum, aştept pe cineva. N-aveam altceva de făcut decât să ard gazul prin cameră.

—Păi, dacă tot ai timp de pierdut, ce-ar fi să-i facem o vizită mătuşii Rhonda?

—Rhonda? am zis, încruntându-mă. Fără supărare, dar mătuşa ta nu m-a prea impresionat cu talentele ei data trecută.

—Nu mă supăr, a replicat el, voios. Dar chiar întreba de tine. Şi de Vasilisa. Aşa că, dacă tot n-ai ce face...

Am ezitat. Avea dreptate spunând că nu aveam nimic mai bun de făcut în clipa asta. Rămăsesem fără variante, atât în privinţa lui Dimitri, cât şi a rezoluţiilor idioate ale Sfatului. Şi totuşi, Rhonda — mătuşa lui,

prezicătoarea moroilor — nu era o persoană pe care chiar să-mi doresc s-o revăd. Cu toată uşurinţa cuvintelor mele, privind în urmă, trebuia să recunosc că unele dintre prezicerile Rhondei *chiar* se împliniseră. Pur şi simplu, nu-mi plăcuseră.

—Foarte bine, am zis, străduindu-mă să par plictisită. Dar să terminăm repede.

A zâmbit din nou, de parcă ar fi văzut dincolo de şiretlicul meu, după care m-a condus spre o clădire în care mai fusesem şi altă dată, şi care găzduia un luxos salon şi complex balnear, frecventat de moroii din familiile regale. Eu şi Lissa ne făcuserăm manichiura acolo şi, în timp ce ne croiam drum spre bârlogul Rhondei, m-am simţit străbătută de nu junghi ciudat. Manichiura şi pedichiura... păreau să fie cele mai banale lucruri din lume. Numai că, în ziua aceea, fuseseră veritabile minuni pentru mine. Râsesem cu Lissa, şi deveniserăm şi mai apropiate... imediat înainte ca şcoala să fie atacată, şi totul să se prefacă în praf şi pulbere...

Rhonda ghicea viitorul într-o cameră din spate, situată departe de aglomeratul centru balnear. Cu tot aspectul prăpădit al locului, afacerea îi mergea destul de bine, ba mai avea şi propria secretară. Sau, mă rog, avusese. De data asta, biroul era gol, iar Ambrose m-a dus direct în camera Rhondei. Arăta exact la fel ca data trecută, ca şi cum te-ai fi aflat într-o inimă. Totul era

roşu: tapetul, decoraţiunile, pernele presărate peste tot pe podea.

Rhonda însăşi stătea pe podea, mâncând dintr-un pahar de iaurt, care părea teribil de obişnuit pentru cineva care, cică, stăpânea puteri mistice. Părul negru şi creţ i se revărsa pe umeri, făcând să strălucească şi mai tare cercurile largi ale cerceilor de aur.

—Rose Hathaway, m-a întâmpinat ea, bucuroasă, lăsându-şi iaurtul deoparte. Ce surpriză plăcută!

—N-ar fi trebuit să mă vezi că veneam? am întrebat-o, pe un ton glacial.

Buzele i-au zvâcnit într-un zâmbet amuzat.

—Nu în asta-mi stă puterea.

—Scuze că-ţi întrerup cina, a zis Ambrose, îndoindu-şi cu graţie corpul musculos şi aşezându-se. Numai că Rose nu e deloc uşor de prins.

—Nici nu-mi imaginam altfel, a răspuns ea. Chiar sunt impresionată de faptul că ai reuşit s-o convingi să vină. Ce pot să fac pentru tine astăzi, Rose?

Am ridicat din umeri şi m-am lăsat să cad lângă Ambrosc

—Nu ştiu. N-am venit decât pentru că m-a dus cu vorba Ambrose.

—Nu i s-a părut că ultima dată i-ai citit bine, a informat-o el.

—Hei! am exclamat, săgetându-l cu o privire mustrătoare. Nu e chiar ce-am zis.

Data trecută, fuseseră cu mine şi Lissa şi Dimitri. Cărţile de tarot ale Rhondei o arătaseră pe Lissa încoronată cu putere şi lumină: nicio surpriză. Rhonda prezisese că Dimitri va pierde ceea ce preţuia mai mult, şi asta îşi şi pierduse: sufletul. Cât despre mine? Rhonda mă informase cu brutalitate că voi distruge ceea ce e mort, dar viu. Pufnisem dispreţuitoare auzind asta, ştiind că aveam în faţa mea o întreagă viaţă de omorât strigoi. Acum însă, mă întrebam dacă nu cumva „mort, dar viu" se referea la partea de strigoi din Dimitri. Chiar dacă nu eu fusesem cea care-l străpunsese cu ţepuşa, în mod sigur jucasem un rol de maximă importanţa

—Poate dacă ţi-aş mai citi o dată, lucrurile ar căpăta mai mult sens? mi-a propus ea.

Mintea mea tocmai clocea o nouă glumă la adresa înşelătoriilor parapsihologice, de aceea au fost atât de uimitoare cuvintele care mi-au ieşit de pe buze:

—Tocmai asta-i problema. Prima a *avut* sens. Mi-e teamă... mi-e teamă că cine ştie ce altceva ar putea să-mi mai arate cărţile.

—Nu cărţile sunt cele care hotărăsc viitorul, mi-a atras ea atenţia, pe un ton blând. Dacă e scris să se-ntâmple ceva, se-ntâmplă, indiferent dacă-l vezi sau nu în cărţi. Şi chiar şi-atunci... ei bine, viitorul se schimbă mereu. Dacă n-am avea posibilitatea alegerii, viaţa n-ar mai merita trăită.

—Uite, vezi, am replicat pe un ton superficial, ăsta-i genul de răspuns ambiguu, de ţigancă, pe care speram să-l aud.

—*Romă*, m-a corectat ea. Nu *ţigancă*.

Cu toată impertinenţa mea, buna dispoziţie părea să n-o părăsească. Atitudinea degajată probabil că era o trăsătură de familie.

—Vrei să dau cărţile, sau nu?

Dacă voiam? Într-o privinţă, avea şi ea dreptate: viitorul avea să se deruleze, fie că vedeam ce spun cărţile, fie că nu. Şi, chiar în cazul în care cărţile l-ar fi arătat, probabil că nu l-aş fi înţeles decât după.

—OK, am zis. Doar pentru distracţie. Adică, ultima dată probabil c-a fost o ghicire norocoasă.

Rhonda şi-a dat ochii peste cap, dar, fără să mai zică nimic, a început să amestece pachetul de cărţi de tarot. O făcea cu o atât de mare precizie, încât cărţile păreau că se mişcă singure. Când, în sfârşit, s-a oprit, mi-a întins pachetul, să tai. Am tăiat, după care ea l-a reconstituit.

—Data trecută am dat trei cărţi, a zis ea. Avem timp pentru mai multe, dacă vrei. Cinci, poate?

—Cu cât sunt mai multe, cu atât e mai mare probabilitatea să iasă ceva care să poată fi explicat.

—Dacă nu crezi în ele, n-ar trebui să fie o problemă.

—Bine, atunci. Cinci.

A devenit serioasă în timp ce întorcea cărţile, examinându-le atentă. Două dintre ele ieşiseră cu capul

în jos. Nu mi s-a părut că era semn bun. Ultima dată, aflasem că asta face ca unele cărţi, aparent fericite, să fie... în fine, nu chiar atât de fericite.

Prima era Doiarul de Cupă, înfăţişând un bărbat şi o femeie, împreună, pe o pajişte plină de iarbă şi de flori, deasupra lor strălucind soarele. Evident, era cu fundul în sus.

—Cupele sunt legate de sentimente, mi-a explicat Rhonda. Doiarul de Cupă înfăţişează o unire, o dragoste perfectă, şi înflorirea unor sentimente vesele. Dar, din moment ce cartea e răsturnată...

—Ştii ce? am întrerupt-o. Cred că m-am prins care-i şpilul cu asta. Poţi să treci peste ea. Chiar am o idee destul de clară despre ceea ce înseamnă.

Puteam foarte bine să fi fost eu şi Dimitri pe cartea aia, cu o cupă goală şi inimile îndurerate... Chiar nu-mi doream s-o aud pe Rhonda analizând ceea ce deja îmi sfâşia inima.

Aşa că a trecut la următoarea: Regina de Spade, şi ea cu capul în jos.

—Astfel de cărţi se referă la anumite persoane, mi-a explicat Rhonda. Regina de Spade arăta extrem de impunător, cu părul ei castaniu şi mantia argintie. Regina de Spade este inteligentă, capabilă să-şi întreacă duşmanii în agerieme şi ambiţioasă.

Am oftat.

—Dar, fiind cu fundul în sus...

—... fiind cu fundul în sus, a continuat Rhonda, toate aceste însuşiri devin distorsionate. Tot inteligentă rămâne, tot încearcă să-şi atingă scopurile... însă o face pe căi nesincere. Există aici multă ostilitate şi înşelătorie. Aş zice că ai un duşman.

—Mda, am zis, cu ochii pe coroană. Cred că ghicesc cine e. Tocmai am făcut-o *căţea făţarnică*.

Rhonda nu a comentat şi a trecut la cartea următoare. Asta era în poziţia normală, dar aproape că mi-aş fi dorit să nu fi fost. Avea un întreg mănunchi de spade înfipte în pământ, iar de una dintre ele era legată o femeie, ai cărei ochi erau şi ei acoperiţi cu o legătură. Era Optarul de Spade.

—Of, mai lasă-mă! am exclamat. Ce treabă tot am eu cu spadele? Mi-ai tras una la fel de deprimantă şi data trecută.

Atunci, înfăţişase o femeie plângând în faţa unui zid din spade.

—Atunci a fost Nouarul de Spade, a confirmat ea. Se poate şi mai rău.

—Îmi vine cam greu să cred.

A ridicat restul pachetului, l-a frunzărit şi, în cele din urmă, a tras o carte. Era Zecele de Spade.

—Putea să-ţi iasă asta, mi-a zis. Înfăţişa un bărbat mort, stând întins pe pământ, cu un mănuchi de spade înfipte în el.

—Corect, am aprobat-o, în timp ce Ambrose chicotea lângă mine. Şi ce semnificaţie are un nouă?

—Nouă înseamnă să fii captiv. Să nu poţi să ieşi dintr-o situaţie. Mai înseamnă şi calomnie sau acuzaţie. Când îţi aduni tot curajul ca să scapi de ceva.

M-am uitat din nou la regină, cu gândul la lucrurile pe care le rostisem în sala Sfatului. Categoric, puteau să constituie baza unor acuzaţii. Dar captivitatea? Păi, exista oricum posibilitatea unei vieţi petrecute în arhivă...

Am oftat adânc.

—OK, care ar fi următoarea?

Cartea arăta cel mai bine dintre toate: Şesarul de Spade. Înfăţişa un grup de oameni într-o barcă, vâslind pe apa luminată de lună.

—O călătorie, a tălmăcit ea.

—Abia am fost într-o călătorie. Ba nu, în vreo câteva, am adăugat, privind-o bănuitoare. Doamne, doar n-o fi... cum îi zice?... un soi de călătorie spirituală, nu?

Ambrose a râs din nou.

—Rose, ce-aş mai vrea să ţi se citească în tarot în fiecare zi!

Rhonda nu l-a luat în seamă.

—Dac-ar fi fost cupe, poate. Însă spadele sunt ceva tangibil. Acţiune. O veritabilă călătorie, în toată legea.

Unde, Doamne, iartă-mă, să mă mai duc? Să fi fost vorba de o călătorie până la Academie, aşa cum sugerase Tatiana. Sau să fi fost cu putinţă ca, în ciuda faptului că încălcasem regulile şi că-i adusesem insulte

maiestăţii sale, să primesc totuşi o repartizare, până la urmă? Una departe de Curte.

—E posibil să cauţi ceva. Poate să fie o călătorie fizică dar combinată cu una spirituală, mi-a explicat ea, dându-mi impresia că făcea tot posibilul să-şi acopere spatele. Iar din urmă...

În faţa celei de-a cincea cărţi, s-a încruntat.

—Aceasta mi-e ascunsă.

Am privit-o cu atenţie.

—Valetul de Cupă. Pare destul de evident. E un valet cu... hm... cupă.

—De obicei, am o imagine clară... Cărţile îmi vorbesc prin felul în care se leagă între ele. Dar aceasta nu mi-e clară.

—Singurul lucru care nu-i clar e dacă înfăţişează o fată sau un băiat.

Personajul de pe carte arăta tânăr, însă părul şi aspectul androgin făceau ca sexul să fie imposibil de determinat. Pantalonii strâmţi, ca de balerin, şi tunica nu ajutau nici ele prea mult, deşi câmpia însorită din fundal părea promiţătoare.

—Poate să fie orice, a zis Rhonda. Este cartea cea mai mică în rang dintre cele care reprezintă figurile din fiecare culoare: Rege, Regină, Cavaler şi apoi Valet. Oricine-ar fi, valetul este o persoană de încredere, creativă. Optimistă. Ar putea fi cineva care merge cu tine în călătorie... sau poate chiar motivul călătoriei tale.

Orice urmă de optimism sau de încredere pe care aş fi avut-o în acele cărţi a dispărut după interpretarea asta. Dat fiind faptul că enumerase vreo sută de posibilităţi, chiar nu consideram ghicitul ei ca fiind demn de încredere. De obicei, îmi remarca scepticismul, însă acum era concentrată mai departe asupra cărţii, pe care o privea încruntată.

—Dar, pur şi simplu, nu pot să-mi dau seama... Are un nor în jurul ei. De ce? Nu înţeleg nimic.

Ceva anume din nedumerirea ei mi-a trimis un fior de gheaţă pe şira spinării. Mereu îmi spuneam că e o şarlatanie, însă dacă era să fi inventat... ei bine, atunci n-ar fi putut să născocească o poveste şi despre Valetul de Cupă? N-ar fi recurs la o prefăcătorie atât de convingătoare, dacă ultima carte ar fi determinat-o să-şi pună întrebări. Gândul că poate era la mijloc cine ştie ce forţă ocultă, care-i bloca puterea de pătrundere, mi-a cam domolit cinismul.

Oftând, şi-a ridicat privirea, în cele din urmă.

—Îmi pare rău că numai atât pot să-ţi spun. Restul ţi-a fost de folos?

Am mai examinat o dată cărţile. Durere în suflet. Un duşman. Acuzaţii. Captivitate. Călătorie.

—Unele dintre ele îmi spun lucruri pe care le ştiu deja. Celelalte mă lasă cu şi mai multe întrebări.

Mi-a zâmbit, înţelegătoare.

—Aşa se-ntâmplă de obicei.

I-am mulţumit pentru că-mi ghicise-n cărţi, bucurându-mă în sinea mea că nu trebuise să mai şi plătesc. Ambrose m-a condus afară, timp în care m-am străduit să mă scutur de indispoziţia pe care mi-o lăsase ghicitul Rhondei. Aveam şi-aşa destule probleme, ca să mă mai las sâcâită şi de nişte cărţi tâmpite.

—Te simţi bine? m-a întrebat când, în cele din urmă, am ajuns afară. Soarele urcase şi mai mult pe cer. Curtea Regală urma să meargă în curând la culcare — se-ncheia o zi turbulentă. Eu... nu te-aş mai fi adus aici, dac-aş fi ştiut cât de mult o să te necăjeşti.

—Nu, nu, l-am liniştit. Nu e vorba de cărţi. Nu tocmai, Sunt multe alte lucruri care se petrec... şi despre care probabil că ar trebui să afli şi tu.

Nu voisem să aduc vorba despre decret prima dată, când ne întâlniserăm, însă fiind dhampir, avea dreptul să ştie ce se întâmplase. În timp ce-i povesteam, chipul lui a rămas impasibil, cu excepţia ochilor lui căprui-închis, care se făceau tot mai mari pe măsură ce înaintam cu relatarea.

—Trebuie să fie o greşeală la mijloc, a zis, într-un târziu. Ei n-ar putea să facă una ca asta. N-ar putea să le facă aşa ceva unor copii de şaisprezece ani.

—Mda, ei bine, nici eu n-am crezut, dar se pare că treaba era îndeajuns de serioasă, încât să mă azvârle afară când am... hm... când am încercat o interpelare.

—Îmi cam închipui ce „interpelare" ai încercat. Toate astea nu vor avea alt efect decât că-i vor

determina pe şi mai mulţi dhampiri să renunţe la slujbele de gardieni... desigur, în afara cazului în care, fiind la o vârstă atât de fragedă, ar fi mai sensibili la spălarea creierelor.

—E un teren cam sensibil pentru tine, nu? l-am întrebat, în definitiv, şi el era un dhampir care renunţase să devină gardian.

Totuşi, Ambrose a clătinat din cap.

—Mi se pare insuportabil să faci parte dintr-o asemenea societate. Dar, dacă vreunul dintre copiii aceştia s-ar hotărî într-adevăr să renunţe, n-ar avea prieteni atât de puternici cum am avut eu. Ar deveni un proscris. Asta s-ar întâmpla. Ori îi trimit la moarte pe adolescenţi, ori îi alungă din propriul lor neam.

M-am întrebat ce prieteni o fi avut el, atât de puternici, însă nu prea era timp să aflu istoria vieţii lui.

—Ei bine, căţeaua aia regală nu-mi dădea impresia că ar interesa-o.

Privirea lui gânditoare şi neatentă a devenit deodată ceva mai tăioasă.

—Nu-i mai spune aşa, m-a prevenit, privindu-mă pieziş. Nu e vina ei.

Hopa! Replica-surpriză. Aproape niciodată nu-l văzusem pe atrăgătorul, carismaticul Ambrose, manifestându-se alt fel decât prietenos.

—Ba sigur că e vina ei! Doar e conducătorul suprem al moroilor, ai uitat?

Încruntarea lui s-a adâncit.

—A votat şi Sfatul. Nu numai ea.

—Da, numai că ea a votat în sprijinul decretului. Ea a înclinat balanţa votului.

—Trebuie să fi avut un motiv. Tu n-o cunoşti la fel de bine ca mine. Nu şi-ar dori aşa ceva.

Am dat să-l întreb dacă nu cumva îşi ieşise din minţi, dar m-am oprit amintindu-mi de relaţia dintre el şi regină. Zvonurile acelea amoroase mă îngreţoşau, însă dacă erau adevărate, bănuiesc că avea motive temeinice să se arate preocupat cu privire la ea. Am mai ajuns şi la concluzia că probabil, era mai bine că n-o cunoşteam în felul în care o cunoştea el. Urmele de muşcături pe care i le vedeam pe gât sigur indicau un anumit fel de activitate intimă.

—Orice s-ar întâmpla între voi vă priveşte, i-am replicat, calm; totuşi, ea e obişnuită să-i păcălească pe ceilalţi, dându-se drept ceea ce nu este. A făcut asta şi cu mine, şi chiar am căzut în această capcană. Totul nu-i decât o farsă.

—Nu cred, a spus, cu chipul încă împietrit. Ca regină, este pusă în tot felul de situaţii grele. Trebuie să fie altceva la mijloc... o să schimbe decretul, sunt convins.

—Ca regină, am replicat, maimuţărindu-i tonul, ar trebui să aibă talentul de a...

Cuvintele mi-au pierit de pe buze în clipa în care o voce a început să-mi vorbească în minte. Vocea Lissei.

Rose, sunt sigură că vrei să vezi chestia asta. Dar trebuie să-mi promiţi că n-o să creezi probleme. Şi Lissa mi-a transmis fulgerător coordonatele unui loc anume, adăugând o tentă imperativă.

Căutătura dură a lui Ambrose a devenit îngrijorată.

—Ai păţit ceva?

—Am... mda. Lissa are nevoie de mine, l-am informat, oftând. Uite ce e, nu vreau să ne certăm, bine? E evident că avem puncte de vedere diametral opuse asupra situaţiei... dar cred că suntem de acord în problema-cheie.

—Că n-ar trebui să trimită copiii la moarte? Mda, pe tema asta suntem de aceeaşi părere.

Ne-am adresat reciproc câte un zâmbet nesigur, iar supărarea dintre noi s-a mai risipit.

—O să stau de vorbă cu ea, Rose. O să aflu adevărul şi-o să ţi-l spun şi ţie, bine?

—Bine.

Îmi venea tare greu să cred că putea cineva să poarte o discuţie de la suflet la suflet cu Tatiana, dar, dacă mă gândeam mai bine, ajungeam la concluzia că poate relaţia lor era mai strânsă decât îmi dădeam eu seama.

—Mersi. Mi-a făcut plăcere să te văd.

—Şi mie. Acum, du-te... du-te la Lissa.

Nu mai aveam nevoie de încă un îndemn. Pe lângă tenta imperativă, Lissa îmi mai transmisese, prin legătura dintre noi, încă un mesaj, unul care-mi transforma picioarele în aripi: *E vorba despre Dimitri*.

DOUĂZECI ŞI TREI

NU AVEAM NEVOIE de legătură ca s-o găsesc pe Lissa. Zgomotul mulţimii mi-a dat de înţeles unde puteam să dau de ea... şi de Dimitri.

Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că se declanşase cine ştie ce bătaie cu pietre, sau vreun linşaj, ca în Evul Mediu. Abia pe urmă mi-am dat seama că lumea care se strânsese în cerc asista la altceva. Mi-am făcut loc cu forţa printre spectatori, fără să-mi pese de privirile urâte cu care mă alegeam, până când am reuşit să ajung în primul rând. Iar ceea ce-am văzut m-a obligat să mă opresc brusc.

Lissa şi Dimitri stăteau unul lângă altul pe o bancă, în timp ce trei moroi, împreună cu — aoleu! — Hans se aflau faţă-n faţă cu ei. Mai mulţi gardieni erau împrăştiaţi în preajma lor, aşteptând încordaţi, pregătiţi să treacă la acţiune în eventualitatea în care lucrurile ar fi evoluat în mod nefavorabil, după cum era de aşteptat. Şi, până să aud măcar un cuvânt, am ştiut precis ce se petrecea. Era un interogatoriu, o investigaţie menită să determine ce anume era Dimitri.

În cele mai multe situaţii, acesta ar fi fost un loc ciudat pentru o investigaţie formală. Era, ironia sorţii, una dintre curţile în care munciserăm eu şi Eddie, la umbra statuii tinerei regine. Biserica aparţinând Curţii se afla în apropiere. Pajiştea asta nu era tocmai un pământ sfânt, însă se întindea suficient de aproape de biserică, astfel încât lumea să poată da fuga aici, în caz de urgenţă. Crucile nu-i vătămau pe strigoi, însă aceştia nu puteau să pătrundă într-o biserică, într-o moschee, sau în oricare alt lăcaş sfânt. Având biserica în apropiere, în timp ce soarele dimineţii era sus, pe cer, probabil că erau locul şi momentul cele mai sigure pe care le-ar fi putut găsi oficialităţile Curţii pentru interogarea lui Dimitri.

L-am recunoscut pe unul dintre moroii care se ocupau de interogatoriu: era Reece Tarus. Se înrudea cu Adrian din partea mamei lui, însă şi el luase cuvântul în favoarea decretului privind limita de vârstă. În consecinţă, tipul mi-a displăcut imediat, mai ales dacă luam în considerare şi tonul superior pe care-i vorbea lui Dimitri.

—Soarele ţi se pare orbitor? l-a întrebat Reece. Avea dinaintea ochilor o mapă cu clemă şi dădea impresia că parcurge o listă cu întrebări prestabilite.

—Nu, a răspuns Dimitri, pe un ton agreabil şi stăpânit. Se concentra profund la cei care-l interogau. Habar n-avea că eram şi eu acolo, şi-mi convenea că nu

ştia că eram prezenta. Deocamdată nu-mi doream decât să-l contemplu, să-i admir trăsăturile.

—Dar dacă te uiţi la soare?

Dimitri a şovăit, şi nu sunt convinsă că a mai observat şi altcineva în afară de mine licărul care-i apăruse deodată în ochi... sau că i-ar fi înţeles semnificaţia. Întrebarea era prostească, şi cred că Dimitri — poate, doar poate — era tentat să râdă de ea. însă, cu abilitatea lui înnăscuta, a rămas impasibil.

—Oricine poate să orbească dacă se uită prea mult timp direct la soare, a răspuns el. Sunt dispus să trec prin orice poate trece oricine altcineva de-aici.

Se pare că lui Reece nu i-a plăcut acest răspuns, însă logica lui era fără cusur. Şi-a strâns buzele pungă şi a trecut la următoarea întrebare:

—Îţi arde pielea?

—În clipa de faţă, nu.

Lissa a aruncat o privire spre mulţime şi m-a observat. Nu putea să mă simtă, aşa cum o simţeam eu datorită legăturii, însă uneori îmi dădea impresia că avea o capacitate supranaturală de a-mi simţi prezenţa. Cred că putea să-mi simtă aura, dacă eram suficient de aproape, din moment ce toţi utilizatorii spiritului pretindeau că, în jurul celor atinşi de umbră, câmpul luminos era extrem de clar. Mi-a zâmbit uşor, după care a redevenit atentă la interogatoriu.

Dimitri, mereu vigilent, a observat că ea se mişcase. A căutat din priviri să vadă ce anume îi distrăsese

atenţia, m-a zărit şi a ezitat puţin să răspundă la următoarea întrebare a lui Reece, care era:

—Ai observat dacă uneori ţi se înroşesc ochii?

—Am...

Dimitri m-a privit fix timp de câteva secunde, după care şi-a smucit capul înapoi spre Reece.

—N-am avut prea multe oglinzi prin preajmă. Dar cred că paznicii mei ar fi observat, dac-ar fi fost aşa. Totuşi, niciunul dintre ei n-a zis nimic.

Unul dintre gardienii aflaţi în apropierea lui a făcut un mic zgomot. Izbutea cu greu să rămână serios, îi venea chiar şi lui să pufnească în râs auzind ridicola înşiruire de întrebări. Nu reuşeam deloc să-mi aduc aminte cum îl chema, însă mai demult, când mai fuseserăm la Curte, ştiu că el şi Dimitri stătuseră la taifas şi chiar râseseră un pic cât fuseseră împreună. Faptul că un vechi prieten de-al lui Dimitri începea să creadă că acesta redevenise dhampir era un semn bun.

Furios, moroiul de lângă Reece şi-a rotit privirea, înecercând să-şi dea seama de unde venise zgomotul, însă fără să descopere ceva. Interogatoriul a continuat, de data asta ocupându-se să afle dacă Dimitri ar fi fost dispus să intre în biserică, în cazul în care i s-ar fi cerut.

—Pot să intru chiar acum, le-a răspuns el. Merg şi mâine la slujbă, dacă vreţi.

Reece a mai făcut o însemnare pe foile lui, fără îndoială întrebându-se dacă-l putea ruga pe preot să-l stropească pe Dimitri cu apă sfinţită.

—Toată chestia asta nu-i decât o comedie, mi-a şoptit la ureche o voce cunoscută. Fum şi oglinzi. Cam asta-i părerea mătuşii Tasha.

Christian ajunsese între timp lângă mine.

—Dar e necesară, i-am murmurat, în replică. Ei sunt obligaţi să constate că nu mai e strigoi.

—Mda, dar abia au semnat legea privind limita de vârstă. Regina şi-a dat acordul pentru chestia asta imediat cum s-a încheiat şedinţa, pentru că e ceva senzaţional şi face ca lumea să-şi îndrepte atenţia spre o noutate. Abia aşa a reuşit, în sfârşit, să evacueze sala. „Hei, ia duceţi-vă să vedeţi spectacolul!”

Aproape c-o şi auzeam, cuvânt cu cuvânt, pe Tasha spunând toate astea. Oricum, era mult adevăr la mijloc. Eram sfâşiată de sentimente contradictorii. Îmi doream ca Dimitri să fie liber. Voiam să fie din nou cel de dinainte. Şi totuşi, nu-mi plăcea faptul că Tatiana înscena povestea asta în favoarea propriilor avantaje politice, şi nu pentru că ar fi interesat-o într-adevăr să facă dreptate. Era, poate, cea mai monumentală întâmplare din istoria noastră. Şi era necesar fie tratată ca atare. Soarta lui Dimitri n-ar fi trebuit să reprezinte un „intermezzo" care să le distragă tuturor atenţia de la o lege nedreaptă.

Acum Reece le cerea atât Lissei, cât şi lui Dimitri să descrie exact ceea ce trăiseră în noaptea atacului. Aveam senzaţia că era o poveste pe care o repetaseră de câteva ori. Cu toate că Dimitri fusese până acum

imaginea vie a păcii sufleteşti şi a inofensivităţii, tot simţeam în el acel sentiment cenuşiu, al vinovăţiei şi al suferinţei din cauza a ceea ce făcuse pe când era strigoi. Cu toate acestea, când s-a întors s-o asculte pe Lissa relatând propria versiune asupra întâmplărilor, faţa i s-a luminat de uimire. De veneraţie. De adoraţie.

Gelozia m-a fulgerat prin tot sufletul. Sentimentele lui pentru mine nu aveau nimic amoros în ele, însă nu conta. Ceea ce conta era că pe mine mă respinsese, în timp ce pe ea o privea ca pe cea mai mare minune a lumii. Mie îmi ceruse să nu mai vorbesc niciodată cu el, în timp ce Lissei îi jurase c-o să facă totul pentru ea. Încă o dată, m-am simţit iritată din pricina acestei nedreptăţi. Refuzam să cred că el nu mai putea să mă iubească. Era imposibil, după toate cele prin care trecuserăm amândoi. Imposibil, după tot ceea ce simţiserăm unul pentru celălalt.

—Par să fie destul de apropiaţi, a constatat Christian, cu o voce bănuitoare. Nu aveam vreme să-i explic că îngrijorarea lui erau neîntemeiată, fiindcă voiam să aud ce avea dispus Dimitri.

Povestea transformării lui era greu de urmărit pentru ceilalţi, în mare măsură din cauză că utilizarea spiritului încă era destul de prost înţeleasă. Reece a scos tot ce-a putut din ea, după care şi-a îndreptat tirul întrebărilor asupra lui Hans. Pentru Hans, practic nu era nevoie niciodată de un interogatoriu extensiv. El era omul acţiunii, nu al vorbelor. Strângând în mână o ţepuşă, i-a

cerut lui Dimitri s-o atingă. Gardienii aflaţi prin preajmă s-au încordat, probabil gândindu-se la eventualitatea în care Dimitri ar fi încercat să înşface ţepuşa şi să facă măcel cu ea.

În schimb, Dimitri a întins calm mâna şi a ţinut vârful ţepuşei pentru câteva momente. S-a auzit un icnet colectiv, toată lumea aşteptând ca el să urle de durere, din moment ce strigoii nu se puteau atinge de argintul fermecat. Dimpotrivă: Dimitri părea plictisit.

Apoi, i-a lăsat pe toţi cu gurile căscate. Trăgându-şi mâna înapoi, a întins spre Hans partea inferioară a antebraţului său musculos. Vremea fiind însorită, avea pe el un tricou care-i lăsa dezgolită pielea în partea aceea.

—Crestează-mă, i-a cerut lui Hans.

Acesta a ridicat din sprânceană.

—Dacă te crestez, o să te doară, indiferent ce-ai fi.

—Dac-aş fi strigoi, durerea ar fi insuportabilă, a precizat Dimitri. Pe chip i se citeau încrâncenarea şi hotărârea. Era acel Dimitri pe care-l văzusem luptându-se, acel Dimitri care nu se dădea niciodată înapoi. Haide, a insistat el. Nu mă menaja.

La început, Hans nu a reacţionat. În mod evident, era o întorsătură a situaţiei cu totul neaşteptată pentru el. În cele din urmă, un fulger de hotărâre i-a străbătut chipul, şi Hans a lovit, şfichiuind cu vârful ţepuşei pielea lui Dimitri. Aşa cum îi ceruse, nu l-a menajat. Vârful a crestat adânc, iar sângele a ţâşnit. Mai mulţi moroi,

neobişnuiţi cu vederea sângelui (cu excepţia cazurilor în care era vorba să-l bea), au icnit în faţa unui tablou atât de violent. Toţi ca unul ne-am aplecat în faţă.

Pe chipul lui Dimitri se vedea clar durerea, însă argintul fermecat nu le provoca strigoilor numai durere: îi ardea, pur şi simplu. Doar crestasem destui strigoi cu ţepuşele şi-i auzisem urlând în chinuri cumplite. Dimitri a făcut o grimasă şi şi-a muşcat buzele, în timp ce sângele i se scurgea pe braţ. Şi jur că-i citeam mândria în ochi, pentru capacitatea lui de a rămâne neclintit într-o astfel de încercare.

Când a devenit evident pentru toată lumea că nu avea să se zvârcolească de suferinţă, Lissa s-a apropiat de el. I-am ghicit intenţia: voia să-l lecuiască.

—Aşteaptă, i-a zis Hans. Un strigoi s-ar vindeca de rana asta în câteva minute.

Eram nevoită să-i recunosc isteţimea lui Hans. Contopise două teste într-unul singur. Dimitri i-a adresat o privire recunoscătoare, iar Hans i-a răspuns cu o uşoară înclinare a capului, în semn că înţelesese. Hans credea, acum îmi dădeam seama. Oricâte păcate ar fi avut, Hans credea cu toată sinceritatea că Dimitri redevenise dhampir. Şi, pentru asta, o să-l iubesc veşnic, indiferent cât de mult m-ar mai pune să îndosariez hârţoage.

În consecinţă, am stat cu toţii să-l vedem pe Dimitri cum sângerează. Era o privelişte destul de neplăcută, zău aşa, însă testul a avut efect. Toată lumea a văzut

limpede că tăietura nu urma să aducă nimic în plus. Lissa a primit în sfârşit permisiunea s-o vindece, iar asta a provocat o reacţie zgomotoasă în rândul mulţimii. Murmurele de mirare m-au înconjurat, iar acele expresii captivate, adoratoare, ca faţă de o zeiţă, au apărut pe chipurile multora.

Reece şi-a rotit privirea peste public.

—Mai are cineva vreo întrebare?

Nimeni nu s-a încumetat. Erau cu toţii năuciţi de ceea ce vedeau în faţa ochilor.

Ei bine, cineva tot trebuia să facă pasul înainte. La propriu.

—Am eu, am zis, pornind în direcţia lor.

Nu, Rose, m-a implorat Lissa.

În ochii lui Dimitri a apărut o undă de nemulţumire. De fapt, toţi cei din jur aveau cam aceeaşi expresie. În clipa în care privirea lui Reece s-a oprit asupra mea, am avut senzaţia că mă vedea din nou în sala Sfatului, strigându-i Tatianei că e o căţea făţarnică. Mi-am înfipt mâinile în şolduri, fără să-mi pese de ce gândeau ei. Era şansa mea de a-l obliga pe Dimitri să mă ia în seamă.

—Când *erai* strigoi, am început, având grijă să accentuez faptul că vorbeam despre trecut, aveai un sistem de relaţii foarte bine pus la punct. Ştiai locurile în care se află o mulţime de strigoi prin Rusia şi prin Statele Unite, corect?

Dimitri m-a studiat cu prudenţă, încercând să intuiască unde voiam să ajung.

—Da.

—Le mai ştii şi-acum?

Lissa s-a încruntat. Avea impresia că, din nechibzuinţă, voiam să dau de înţeles că Dimitri încă s-ar afla în legătură cu alţi strigoi.

—Da, a răspuns el. Cu condiţia ca niciuna dintre relaţiile mele să nu se fi mutat.

Răspunsul sosise mult mai repede de data asta. Nu-mi dădeam seama precis dacă-mi ghicise tactica, sau dacă doar avea încredere în faptul că logica-de-tip-Rose avea să conducă spre ceva folositor.

—Eşti dispus să le împărtăşeşti gardienilor aceste informaţii? l-am întrebat. Eşti dispus să ne divulgi ascunzătorile strigoilor, astfel încât să putem porni un atac împotriva lor?

Aici s-a produs o reacţie. Căutarea intenţionată a strigoilor era un subiect dezbătut cu la fel de multă aprindere ca şi toate celelalte aflate la ordinea zilei, ambele tabere având opinii greu de clintit. Chiar s-au auzit astfel de opinii, reluate de cei prezenţi în spatele meu, în mulţime, unii afirmând că propunerea mea era sinucigaşă, în timp ce alţii recunoşteau faptul că dispuneam de un instrument valoros.

În ochii lui Dimitri s-a aprins o luminiţă. Nu era acea privire adoratoare pe care i-o adresa frecvent Lissei, dar nu-mi mai păsa. Semăna cu felul în care ne priveam în acele momente în care ne înţelegeam atât de minunat, încât nu mai era nevoie să ne exprimăm gândurile prin

vorbe. Legătura aceea s-a simţit ca un fulger între noi, ca şi încuviinţarea lui... şi recunoştinţa.

—Da, a răspuns el, cu o voce puternică şi răsunătoare. Pot să vă spun tot ce ştiu cu privire la planurile şi ascunzătorile strigoilor. Sunt dispus să-i înfrunt împreună cu voi sau să rămân deoparte: cum vreţi voi.

Hans s-a aplecat în faţă pe scaunul lui, cu o înfăţişare nerăbdătoare.

—Ar putea fi ceva de nepreţuit, a zis. Iată şi alte puncte în favoarea lui Hans. Era de partea celor care voiau să-i lovim pe strigoi, până nu se aruncau asupra noastră.

Reece s-a înroşit... sau poate că doar resimţea bătaia soarelui. În strădania lor de a vedea dacă Dimitri va fi mistuit de soare, moroii se expuneau ei înşişi unui evident discomfort.

—Ia staţi puţin, a exclamat el, peste larma crescândă. Aceasta n-a reprezentat niciodată o tactică la care să recurgem. În plus, este posibil ca el să ne mintă...

Un ţipăt de femeie i-a întrerupt protestele. Un băieţel moroi, nu mai mare de şase ani, se desprinsese brusc din mulţime şi alerga spre noi. Mama lui fusese cea care ţipase. M-am repezit să-l opresc, prinzându-l de braţ. Nu mă temeam că Dimitri i-ar fi putut face vreun rău, ci doar ca nu cumva mama băieţelului să se sperie

într-atât, încât să facă vreun infarct. Ea s-a apropiat, având pe chip un aer de recunoştinţă.

—Am întrebări, a anunţat băiatul, cu o voce firavă, străduindu-se să se arate curajos.

Mama lui a vrut să-l ia de-acolo, însă am oprit-o, ridicând un braţ.

—Numai o secundă. Mi-am coborât privirea spre băieţel, zâmbindu-i. Ce vrei să întrebi? Hai, zi.

În spatele băieţelului, vedeam frica pe faţa mamei sale care tot arunca priviri neliniştite spre Dimitri.

—O să am grijă să nu i se-ntâmple nimic rău, am asigurat-o în şoaptă, deşi ea nu avea de unde să ştie dacă eram în stare să-mi respect promisiunea. Cu toate acestea, a rămas pe loc.

Reece şi-a dat ochii peste cap.

—E ridic...

—Dacă eşti strigoi, l-a întrerupt băiatul, cu voce tare, atunci de ce nu ai coarne? Prietenul meu Jeffrey zice că strigoii au coarne.

Pentru o clipă, privirea lui Dimitri nu s-a-ndreptat spre băiat, ci spre mine. Din nou, acea scânteie de înţelegere a ţâşnit dinspre unul spre celălalt. Apoi, cu chipul senin şi plin de secriozitate, Dimitri şi-a întors ochii spre băiat şi i-a răspuns:

—Strigoii nu au coarne. Şi, chiar să fi avut, n-ar fi contat, findcă eu nu sunt strigoi.

—Strigoii au ochii roşii, i-am explicat micuţului. Ţi se pare că ochii lui ar fi roşii?

Băiatul a venit mai în faţă.

—Nu. Sunt căprui.

—Şi ce altceva mai ştii despre strigoi? l-am întrebat.

—Că au colţi, la fel ca noi, a răspuns băiatul.

—Ai colţi? l-am întrebat pe Dimitri, pe un ton tărăgănat. Aveam senzaţia că era un teren deja bătătorit, însă problema căpăta un aspect cu totul nou dacă era abordată din perspectiva unui copil.

Dimitri a zâmbit: un zâmbet plin, minunat, care mă prinsese nepregătită. Zâmbetele de genul acela erau atât de rare la el! Chiar şi când era bucuros, sau amuzat, nu obişnuia să zâmbească decât pe jumătate. În schimb, zâmbetul acesta era unul autentic — îşi dezvelise toţi dinţii, la fel de uniformi ca ai oricărui om sau dhampir. Nici urmă de colţi.

Băiatul a rămas impresionat.

—Gata, Jonathan, a zis mama lui, îngrijorată. L-ai întrebat. Acum, hai să mergem.

—Strigoii sunt super-tari, a continuat Jonathan, care poate că aspira să devină avocat, pe viitor. Nimic nu poate să-i rănească.

Nu m-am deranjat să-l corectez, de teamă că ar fi putut să-şi dorească să vadă cum e dacă i se străpunge inima lui Dimitri cu o ţepuşă. De fapt, chiar mă cam miram de faptul că Reece nu solicitase deja aşa ceva. Jonathan l-a fixat pe Dimitri cu o privire sfredelitoare.

—Tu eşti super-tare? Poţi să fii rănit?

—Sigur că da, a răspuns Dimitri. Sunt tare, dar există tot felul de lucruri care pot să mă rănească.

Şi atunci, din moment ce eram Rose Hathaway, nu s-a putut să nu-i spun băiatului un lucru pe care chiar n-ar fi trebuit să i-l spun.

—Mai bine te-ai duce să-i dai un pumn, ca să afli.

Mama lui Jonathan a ţipat iarăşi, însă aveam de-a face cu un mic pezevenghi foarte rapid, aşa că femeia nu a reuşit să-l prindă. A rupt-o la fugă spre Dimitri înainte să-l poată opri cineva — mă rog, eu aş fi putut — şi l-a izbit cu pumnişorul în genunchi.

Atunci, cu aceleaşi reflexe care-i permiteau să eschiveze atacurile adversarilor, Dimitri s-a prefăcut imediat că se prăbuşeşte pe spate, ca şi cum ar fi fost doborât de pumnul lui lonathan. Prinzându-se cu mâinile de genunchi, a început să geamă, de parcă ar fi suferit dureri cumplite.

Mai multe persoane au izbucnit în hohote de râs şi, între timp, unul dintre ceilalţi gardieni a reuşit să-l prindă pe Jonathan şi să i-l dea mamei sale, ajunsă în pragul isteriei. În timp ce-l duceau de-acolo, Jonathan a mai aruncat o privire peste umăr în direcţia lui Dimitri.

—Mie nu mi se pare prea puternic. Nu cred că e strigoi.

Replica lui a provocat încă o salvă de râsete, iar cel de-al treilea moroi participant la interogatoriu, care până atunci tăcuse, a pufnit şi s-a ridicat de pe scaunul lui.

—Am aflat tot ce voiam să ştiu. Nu sunt de părere că ar trebui lăsat să umble peste tot fără să fie păzit, dar mi-e clar că nu e strigoi. Daţi-i o locuinţă aşa cum trebuie şi mai lăsaţi doar câţiva gardieni să-l păzească, până când se vor lua alte hotărâri.

—Dar...

Celălalt moroi i-a făcut semn să tacă.

—N-are rost să mai pierdem vremea. E foarte cald, şi eu vreau să mă duc la culcare. Nu afirm că aş fi înţeles ce s-a întâmplat, însă aceasta este cea mai neimportantă dintre problemele noastre, în clipa de faţă, mai ales când jumătate din membrii Sfatului vor să le sucească gâtul celor din cealaltă jumătate, pe tema decretului cu vârsta. Dacă am văzut ceva astăzi, atunci am văzut un lucru bun; ba chiar miraculos. Un lucru care ar putea să ne schimbe modul de viaţă. O să-i raportez totul Maiestăţii Sale.

Şi, cu asta, lumea a început să se împrăştie, însă pe unde chipuri observam mirarea. Şi aceia începeau să priceapă cil, dacă tot ceea ce se întâmplase cu Dimitri era adevărat, atunci tot ce ştiusem vreodată despre strigoi era pe cale să se schimbe. Gardienii au rămas, desigur, să-l păzească pe Dimitri, care se ridicase şi el, urmat de Lissa. M-am îndreptat imediat spre ei, nerăbdătoare să mă încălzesc la flacăra triumfului. Când fusese „doborât” de pumnul minuscul al lui Jonathan, Dimitri îmi adresase un mic zâmbet, făcându-mă să-mi tresalte inima. Atunci, am ştiut că nu mă

înşelasem. Încă ţinea la mine. Însă acum, cât ai clipi, legătura stabilită între noi dispăruse. Văzându-mă că mă îndrept spre el, Dimitri s-a schimbat la faţă, afişând din nou o expresie rece şi prudentă.

Rose, mi-a zis Lissa, prin legătura noastră. *Du-te, acum. Lasă-l în pace.*

—Ba, pe naiba, am zis cu voce tare, atât în chip de răspuns pentru ea, cât şi de interpelarea lui. N-am făcut decât să contribui la limpezirea cazului tău.

—Ne descurcam perfect şi fără tine, a zis Dimitri, ţeapăn.

—A, da? am replicat, nevenindu-mi să cred ce auzeam. Păreai destul de recunoscător acum câteva minute, când am venit cu ideea să ne ajuţi împotriva strigoilor.

Dimitri a întors capul spre Lissa. A vorbit cu voce joasă, dar cuvintele lui tot au ajuns şi până la mine.

—Nu vreau s-o mai văd.

—Dar trebuie! am exclamat. Câţiva dintre cei care plecau s-au oprit să vadă ce era gălăgia asta. Nu poţi să mă ignori!

—Fă-o să plece, a mârâit Dimitri.

—N-am de gând...

ROSE!

Strigătul Lissei mi-a răsunat în cap, închizându-mi gura. Ochii aceia sfredelitori, ca jadul, mă fixară intens. *Vrei să-l ajuţi, sau nu? Dacă stai aici şi urli la el, n-o să faci decât să-l superi şi mai mult! Asta vrei? Vrei ca*

toată lumea să vadă asta? Să-l vadă enervându-se şi urlând şi el la tine, doar ca să nu te mai simţi invizibilă? Trebuie ca ei să-l vadă cât mai calm. Trebuie să-l vadă... normal. E adevărat: tu i-ai fost de ajutor. Dar, dacă nu pleci chiar acum, poţi să strici tot.

M-am holbat îngrozită la amândoi, în timp ce inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Cuvintele ei se auziseră numai în mintea mea, însă Lissa putea la fel de bine să se fi repezit la mine şi să mi le fi aruncat în faţă cu voce tare. Firea mea pătimaşă s-a aprins şi mai tare. Eram tentată să-i bombardez pe-amândoi cu tirade, însă adevărul cuvintelor ei a izbutit să domolească furia care mă cuprinsese. Dac-aş fi declanşat o scenă, nu l-aş fi ajutat cu nimic pe Dimitri. Era corect ca ei mă trimită la plimbare? Era corect ca ei doi să se coalizeze şi să ignore ceea ce tocmai făcusem? Nu. Dar nu puteam să-mi las orgoliul rănit să strice tot ce abia obţinusem. Lumea trebuia să-l accepte pe Dimitri.

I-am săgetat pe-amândoi cu o privire care exprima cât se poate de limpede gândurile mele şi am plecat ca o furtună. Sentimentele Lissei, receptate de mine prin legătura dintre noi, se schimbaseră imediat în compasiune, însă le-am blocat pătrunderea. Nu mai voiam s-o aud.

Abia ieşisem de pe domeniile bisericii, când am dat peste Daniella Ivashkov. Transpiraţia începuse să-i strice frumosul machiaj, făcându-mă să-mi spun în gând că şi ea stătuse destul în soare, să urmărească

spectacolul cu Dimitri. Părea să fie însoţită de două prietene, însă acestea s-au ţinut la distanţă, sporovăind între ele, în timp ce ea s-a oprit în faţa mea. Înghiţindu-mi furia, m-am străduit să-mi amintesc că ea nu făcuse nimic ca să mă enerveze. M-am silit să-i zâmbesc.

—Bună ziua, Lady Ivashkov

—Daniella, m-a corectat ea, cu bunătate. Să lăsăm titlurile.

—Scuze. Încă mi se pare ciudat.

Mi-a făcut semn din cap spre locul din care Dimitri şi Lissa tocmai plecau, escortaţi de paznicii lui.

—Te-am văzut acolo, să ştii. Cred că l-ai ajutat să aibă câştig de cauză. Bietul Reece s-a cam făcut de râs.

Mi-am amintit că Reece era rudă cu ea.

—O... îmi pare rău. N-am vrut să...

—Nu te scuza. Reece mi-e unchi, dar în cazul acesta, cred în ceea ce afirmă Vasilisa şi domnul Belikov.

Cu toată furia pe care tocmai mi-o stârnise Dimitri, instinctul meu visceral a resimţit în mod neplăcut renunţarea la titulatura de „gardian". Şi totuşi, puteam s-o iert, dată fiind atitudinea ei.

—Dumneavoastră... dumneata crezi că Lissa l-a vindecat? Că strigoii pot fi readuşi la viaţă?

Îmi dădeam seama că multă lume începuse să creadă. Publicul de astăzi cam aşa ceva demonstrase, iar numărul de adepţi ai Lissei era încă în creştere. Nu ştiu de ce, dar tiparele gândirii mele mă făceau să

manifest tendinţa de a presupune mereu că toţi cei din familiile regale îmi erau împotrivă. Zâmbetul Daniellei a devenit un pic strâmb.

—Propriul meu fiu este utilizator al spiritului. Din moment ce accept asta, sunt nevoită să accept o mulţime de alte lucruri pe care nu le-aş fi crezut posibile.

—Cred că aşa e, am aprobat-o. Privind dincolo de ea, am observat un bărbat moroi stând la umbra unor copaci. Din când în când, privirea i se oprea asupra noastră, şi aş fi putut să jur că-l mai văzusem. Numai că următoarele cuvinte ale Daniellei m-au făcut să-mi concentrez din nou atenţia asupra ei.

—Fiindcă vorbeam despre Adrian... te căuta mai devreme. Este puţin din scurt, poate, dar să ştii că sunt câteva rude de-ale lui Nathan care dau un cocktail cam peste o oră, iar Adrian ar vrea să mergi şi tu.

Iarăşi petrecere. Oare numai cu aşa ceva se îndeletniceau cei de la Curte? Masacre, miracole... astea nu contau. Toate reprezentau doar pretexte pentru petreceri, m-am gândit cu amărăciune.

Probabil că fusesem cu Ambrose şi cu Rhonda, cât timp mă căutase Adrian. Era interesant. În timp ce-mi înmâna invitaţia, Daniella mi-a spus că şi ea voia să vin. Din nefericire, îmi venea greu să fiu deschisă la aşa ceva. Rudele lui Nathan însemnau familia Ivashkov, iar ei sigur n-ar fi fost atât de prietenoşi.

—Va fi şi regina acolo? am întrebat-o, bănuitoare.

—Nu, ea are alte treburi.

—Eşti sigură? Fără vizite inopinate?

A izbucnit în râs.

—Nu. Sunt absolut sigură. Lumea vorbeşte că voi două, să fiţi în aceeaşi cameră simultan... n-ar fi o idee prea bună

Nu puteam decât să-mi imaginez ce poveşti circulau cu privire la spectacolul dat de mine în sala Sfatului, mai ales că şi tatăl lui Adrian fusese acolo şi putea să depună mărturie pe tema asta.

—Nu, sigur nu, după ce-a dat legea aia. Ce-a făcut ea...

Furia pe care o resimţisem mai devreme începuse să clocotească iarăşi.

—A fost de neiertat, am conchis.

Individul acela ciudat de sub copac aştepta în continuare. De ce?

Daniella nici nu mi-a confirmat, dar nici nu mi-a contrazis vorbele, ceea ce m-a făcut să mă întreb pe ce poziţie situa ea, cu privire la acel subiect.

—Totuşi, să ştii că te simpatizează încă.

Am pufnit dispreţuitoare.

—Îmi vine foarte greu să cred aşa ceva.

De obicei, persoanele care urlă la tine în public nu te „simpatizează" prea tare, şi până şi masca de calm a Tatianei căzuse spre finalul ciorovăielii noastre.

—Este adevărat. Toate acestea vor trece, şi încă ar mai putea să existe şanse ca tu să fii repartizată pe lângă Vasilisa.

—Nu cred că vorbeşti serios, am exclamat. Dar ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Daniella Ivashkov nu părea genul care să se ţină de glume; şi totuşi, credeam cu adevărat că întrecusem măsura cu Tatiana.

—După tot ce s-a întâmplat, ei nu vor să-şi irosească gardienii de valoare. În plus, ea nu-şi doreşte să existe animozităţi între voi.

—Da? Ei bine, n-am nevoie de mită din partea ei! Dacă-şi închipuie că, lăsându-l în libertate pe Dimitri şi fluturându-mi pe sub nas o slujbă regală, o să mă facă să-mi schimb părerea, se înşală! E o mincinoasă. Şi-o intrigantă...

M-am oprit brusc. Ridicasem tonul destul de mult cât să le atrag atenţia prietenelor Daniellei, care mă priveau acum ţintă. Şi chiar nu-mi doream să rostesc în faţa Daniellei epitetele pe care consideram că le merita Tatiana.

—Îmi cer scuze, am zis, încercând să redevin civilizată. Transmite-i lui Adrian c-o să vin la petrecere... dar dumneata chiar vrei să vin? După ce am apărut neinvitată la ceremonia de acum două nopţi? Şi după, hm, alte lucruri pe rare le-am făcut?

Daniella a scuturat din cap.

—Pentru ceea ce s-a întâmplat la ceremonie, Adrian este fel de vinovat ca tine. Ce-a fost a fost, iar Tatiana a

trecut cu vederea incidentul. Petrecerea asta este un eveniment mult mai relaxant, iar dacă el vrea ca tu să fii acolo, atunci vreau şi eu, ca să fie mulţumit.

—Mă duc să fac un duş şi să mă schimb, după care vin, peste o oră, la voi acasă.

Avusese suficient tact, încât să ignore izbucnirea mea de mai devreme.

—Minunat! Ştiu că se va bucura să afle asta.

N-am vrut să-i mai spun şi că, de fapt, eu mă bucuram la gândul că aveam să fac paradă în faţa unor Ivashkovi, sperând că vestea va ajunge până la Tatiana. Nu mai credeam deloc că ea ar fi acceptat relaţia dintre mine şi Adrian, sau că va lăsa ca izbucnirea mea să rămână fără urmări. Şi, sinceră să fiu, chiar voiam să-l văd pe Adrian. În ultima vreme, nu prea avuseserăm timp să stăm de vorbă.

După ce Daniella şi prietenele ei au plecat, m-am gândit că venise momentul să iau taurul de coarne. M-am dus direct spre moroiul care pândea în apropiere, cu mâinile în şolduri.

—OK, l-am luat la rost. Cine eşti şi ce vrei?

Nu era decât cu vreo câţiva ani mai mare decât mine şi nu părea deloc descumpănit de atitudinea mea de tipă dură. Mi-a zâmbit şmechereşte, făcându-mă să mă întreb încă o dată unde-l mai văzusem.

—Am un mesaj pentru tine, a zis. Şi nişte cadouri.

Mi-a înmânat o sacoşă voluminoasă. Privind înăuntru, am văzut un laptop, câteva cabluri şi mai

multe foi de hârtie. Mi-am ridicat privirea neîncrezătoare spre el.

—Ce-s astea?

—Lucruri de care ai nevoie ca să mergi mai departe... şi nu trebuie să afle nimeni despre asta. În bilet o să găseşti toate explicaţiile.

—Nu te juca de-a filmele cu spioni cu mine! Nu mişc un deget până nu-mi...

În clipa aceea, mi-a picat fisa. Îl văzusem la Sf. Vladimir, când absolvisem; se-nvârtise întruna pe-acolo, la o oarecare distanţă. Am scăpat un geamăt, înţelegându-i acum secretomania... şi atitudinea ţanţoşă.

—Lucrezi pentru Abe.

DOUĂZECI ŞI PATRU

TIPUL MI-A RĂSPUNS cu un rânjet.

—O spui de parc-ar fi ceva de rău.

M-am strâmbat şi am privit din nou în sacoşa cu aparatură, cu o preţuire cu totul nouă.

—Care-i treaba?

—Eu nu sunt decât mesagerul. Nu fac decât să îndeplinesc misiunile date de domnul Mazur.

—Nu cumva e un mod mai drăguţ de a spune că faci pe spionul pentru el? Că le afli tuturor secretele

murdare, astfel încât el să le poată folosi împotriva unora şi să-şi facă în continuare jocurile?

Abe părea să ştie totul despre toată lumea: mai ales despre politicile regale. Cum altfel s-ar fi descurcat, dacă nu avea ochi şi urechi pretutindeni? Ca, de exemplu, la Curte? De unde puteam să ştiu dacă nu-mi împânzise şi mie camera cu microfoane?

— „Spion” e un cuvânt cam aspru, a comentat tipul, şi am remarcat că nu negase totuşi. În plus, plăteşte bine. Şi e un patron pe cinste.

Cu asta, aproape că mi-a întors spatele, misiunea fiind îndeplinită; dar mi-a mai dat un ultim avertisment:

—După cum ţi-am spus: e o problemă delicată în privinţa timpului. Citeşte biletul cât poţi de repede.

Aproape că-mi venea să arunc cu sacoşa după individ. Începeam să mă obişnuiesc cu ideea că sunt fiica lui Abe, însă asta nu însemna că-mi doream să mă trezesc încâlcită în cine ştie ce intrigă smintită de-a lui. Totuşi, o sacoşă cu echipament informatic era ispititoare.

Oricum, mi-am cărat sacoşa până în cameră şi i-am deşertat conţinutul pe pat. Erau câteva coli de hârtie, cea de deasupra fiind o scrisoare; pe plic, literele erau tipărite.

Rose,

Sper că Tad a fost în măsură să-ţi transmită mesajul la timp. Şi mai sper că n-ai fost prea răutăcioasă cu el.

Fac asta în favoarea cuiva care vrea să discute cu tine despre un subiect urgent. Totuşi, este vorba despre o conversaţie care nu trebuie să fie auzită de nimeni altcineva. Laptopul şi modemul cu conectare prin satelit aflate în sacoşa asta îţi vor permite să porţi o discuţie particulară, atât timp cât te afli într-un loc izolat. Am inclus instrucţiuni pas-cu-pas privitoare la configurare. Întâlnirea va avea loc la ora şapte dimineaţa.

Nu exista nicio semnătură, dar nici n-aveam nevoie. Am lăsat jos scrisoarea, holbându-mă la vălmăşagul de cabluri. Până la şapte mai aveam mai puţin de o oră.

—Of, mai dă-o-*ncolo*, moşule, am exclamat.

Spre lauda lui Abe, documentele însoţitoare chiar cuprindeau instrucţiuni extrem de simple, care nu necesitau cunoştinţe de specialitate în domeniul computerelor. Singura problemă consta în faptul că erau prea multe, amănunţind unde trebuia să fie fiecare cablu, care anume era parola cu care trebuia să te conectezi, cum să configurezi modemul şi aşa mai departe. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că aş putea să le ignor pe toate. Însă, atunci când unul ca Abe folosea termenul de urgent, asta mă făcea să mă gândesc că n-ar fi trebuit să mă grăbesc prea tare să refuz.

Aşa că, încordându-mi puterile pentru cine ştie ce acrobaţii tehnice, am urmat instrucţiunile. Asta mi-a

luat aproape întregul timp disponibil, însă am izbutit să conectez modemul şi camera video şi să accesez programul securizat care-mi permitea să intru într-o videoconferinţă cu misterioasa cunoştinţă a lui Abe. Am terminat cu câteva minute mai devreme şi am aşteptat momentul stabilit privind fix fereastra neagră din mijlocul ecranului, întrebându-mă în ce mă vâram.

La ora şapte fix, fereastra a prins viaţă şi o figură familiară — însă neaşteptată — şi-a făcut apariţia.

—Sydney? am întrebat, surprinsă.

Imaginea video avea acelaşi uşor tremurat intermitent ca majoritatea transmisiunilor pe internet, însă chiar şi-aşa, faţa (cvasi) prietenei mele Sydney mi-a zâmbit în replică. Avea un zâmbet lipsit de veselie, însă era ceva tipic pentru ea.

—Bună dimineaţa, mi-a zis, înăbuşindu-şi un căscat. După starea în care-i era părul blond, lung până la bărbie, probabil că abia coborâse din pat. Chiar şi cu rezoluţia aceea slabă, tatuajul auriu de pe obraz îi sclipea. Toţi Alchimicii purtau acel tatuaj. Era făcut cu o cerneală specială şi cu sânge de moroi, atribuindu-i purtătorului sănătatea de fier şi longevitatea moroilor. În el mai fusese adăugată şi puţină forţă de constrângere, prin care membrii societăţii secreţe a Alchimiştilor erau împiedicaţi să dezvăluie lucrurile importante despre existenţa vampirilor.

—Bună seara, am corectat-o. Nu dimineaţa.

—Putem să lăsăm pe altă dată discuţiile în contradictoriu pe tema aberantului vostru orar păgân, a replicat ea. Nu pentru asta te-am căutat.

—Atunci, pentru ce? m-am interesat, încă uimită s-o văd. Alchimiştii îşi făceau meseria aproape fără voia lor, şi chiar dacă Sydney mă agrea mai mult decât pe majoritatea moroilor sau a dhampirilor, nu era genul care să recurgă la apeluri telefonice (sau video) numai din prietenie. Ia stai... nu se poate să fii în Rusia, mi-am dat seama deodată. Nu, dacă e dimineaţă...

Am încercat să-mi amintesc cum era cu schimbarea de fus orar. Da, pentru oamenii de-acolo, soarele trebuie să fi apus, sau să apună chiar acum.

—M-am întors în ţara mea natală, a răspuns ea, cu o grandoare prefăcută. Am primit un post nou, în New Orleans.

—Hopa, ce drăguţ! am zis, ştiind că Sydney detesta să fie repartizată în Rusia, însă impresia mea fusese că avea să rămână acolo până la terminarea misiunii ei de alchimist. Cum ai reuşit? am întrebat-o.

Micul ei zâmbet s-a transformat într-o expresie jenată.

—A, da. Abe, hm, mi-a făcut un serviciu. A făcut să fie posibil.

—Ai făcut un târg cu el?

Asta însemna că Sydney detesta *de-a binelea* Rusia. Iar influenţa lui Abe trebuie să fi mers foarte în

profunzime, dacă a putut să afecteze şi o organizaţie umană.

—Şi ce i-ai dat în schimb? Sufletul tău?

Să faci o astfel de glumă la adresa unei persoane atât de credincioase ca ea nu era ceva prea nimerit. Sigur, am impresia că ea credea despre moroi şi dhampiri că se hrăneau cu suflete, aşa că, poate, comentariul meu nu era chiar atâtl de deplasat.

—Tocmai asta-i treaba, a replicat ea. A fost un aranjament de genul „îţi dau eu de ştire când o să am nevoie de un serviciu pe viitor”.

—Fraiero, i-am zis.

—Hei, s-a răstit ea. Nu sunt obligată să fac chestia asta. În realitate, *eu* îţi fac ţie un serviciu, fiindcă vorbesc cu tine.

—Şi de ce anume vorbeşti cu mine?

Aş fi vrut să-i pun mai multe întrebări despre pactul acela în coadă de peşte cu diavolul, însă mi-am închipuit că m-ar fi deconectat pur şi simplu.

Sydney a oftat şi şi-a îndepărtat câteva şuviţe de păr de pe faţă.

—Trebuie să te întreb ceva. Şi-ţi jur că n-o să te dau de gol... Am nevoie doar să cunosc adevărul, ca să nu ne mai pierdem timpul cu o anumită problemă.

—OK...

Te rog, nu mă întreba despre Victor, am implorat în gând.

—Ai pătruns prin efracţie undeva, în ultima vreme?

Fir-ar să fie. Oricum, mi-am păstrat o faţă perfect neutră.

—La ce te referi?

—Unele documente din arhiva Alchimiştilor au fost sustrase recent, mi-a explicat ea. Acum, atitudinea ei era întru totul serioasă şi profesională. Şi toată lumea se dă de ceasul morţii încercând să-şi dea seama cine a făcut-o... şi de ce.

În sinea mea, am oftat uşurată. OK. Nu era vorba despre Tarasov. Slavă Domnului că era vorba de o infracţiune de care nu mă făceam vinovată. Abia apoi m-a izbit însă întreaga semnificaţie a cuvintelor ei. M-am încruntat.

—Ia stai. Aţi fost jefuiţi, şi mă bănuiţi tocmai pe mine? Credeam c-am ieşit de pe lista voastră de creaturi ale răului!

—Niciun dhampir n-a ieşit de pe lista mea de creaturi ale răului, a zis ea. A zâmbit din nou cu jumătate de gură, însă nu puteam să-mi dau seama dacă era o glumă sau nu. Oricum, surâsul i s-a şters repede de pe chip. Şi, crede-mă, a adăugat, dacă e cineva capabil să pătrundă în arhiva noastră, tu eşti aceea. Nu e deloc uşor. Practic, e imposibil.

—Hm... mulţumesc? Nu eram sigură că trebuie să mă simt flatată.

—Sigur, a continuat ea, dispreţuitoare, n-au sustras decât documente pe hârtie, ceea ce a fost o prostie. În zilele noastre, totul este copiat şi stocat în format

digital, aşa că nu pot să ştiu sigur de ce s-au apucat să scormonească prin dulapurile cu acte de pe vremea dinozaurilor.

Aş fi putut să-i ofer eu o grămadă de motive pentru care ar face cineva una ca asta, însă mai important era să aflu de ce eram eu suspectul numărul unu.

—Zici că e o prostie. Atunci, de ce crezi că aş fi făcut-o eu?

—Din cauza a ceea ce s-a sustras. Erau informaţii despre un moroi pe nume Eric Dragomir.

—Erau... ce?

—E prietena ta, nu? Adică, fiica lui e prietena ta.

—Mda...

Aproape că rămăsesem fără grai. Aproape.

—Aveţi dosare despre moroi?

—Avem dosare despre orice, a replicat ea, cu mândrie. Dar când am încercat să mă gândesc cine ar fi fost capabil să comită o astfel de infracţiune şi să fie interesat de un Dragomir... ei bine, mi-a apărut imediat în minte numele tău.

—N-am fost eu. Fac o grămadă de chestii, dar asta, nu, Nici măcar nu ştiam că aveţi documente de genul ăsta.

Sydney m-a privit bănuitoare.

—Ăsta-i adevărul!

—După cum ţi-am spus şi mai devreme, a zis ea, n-o să te dau de gol. Vorbesc serios. Vreau numai să ştiu,

ca să pot să-i împiedic pe alţii să-şi piardă vremea cu cercetarea altor piste.

Expresia ei de automulţumire s-a mai atenuat.

—Şi, în fine, dacă tu ai făcut-o... trebuie să abat atenţia de la tine. I-am promis lui Abe.

—Vrei să mă crezi sau nu, n-am fost eu! Dar acum, *eu* vreau să ştiu cine-a fost. Ce-au furat? Tot ce aveaţi despre el?

Sydney şi-a muşcat buzele. Faptul că-i era îndatorată lui Abe putea să însemne că lucra pe la spatele oamenilor ei, însă avea şi ea nişte limite, nu putea să divulge chiar tot.

—Ei, haide! Dacă aveţi cópii pe suport digital, sigur ştii ce-a fost furat. Doar vorbim despre Lissa.

Deodată, mi-a venit o idee.

—Ai putea să-mi trimiţi şi mie nişte cópii?

—Nu, a răspuns ea, iute. Fără discuţie.

—Atunci, te rog... dă-mi doar un indiciu. Ce căutau? Lissa e cea mai bună prietenă a mea. Nu pot să permit să i se-ntâmple ceva.

M-am pregătit sufleteşte pentru un refuz. Sydney nu părea să fie prea sociabilă. Oare ea avea prieteni? Oare putea să înţeleagă ce simţeam eu?

—În cea mai mare parte, chestii legate de biografia ei, mi-a răspuns, până la urmă. Câte ceva despre viaţa lui, plus observaţii de-ale noastre.

—Observ...

Am trecut amănuntul cu vederea, hotărându-mă că nu voiam să aflu mai multe decât ştiam deja cu privire la cum ne spionau Alchimiştii.

—Altceva?

—Înregistrări financiare, a continuat, încruntându-se. În mod special, despre unele depuneri substanţiale pe care le-a făcut într-un cont al unei bănci din Las Vegas. Depuneri pe care s-a dat peste cap să le mascheze.

—În Las Vegas? Abia am fost pe-acolo...

Nu că ar fi fost relevant.

—Ştiu, a zis. Am văzut nişte înregistrări ale camerelor de supraveghere de la Witching Hour, cu aventurile tale. Faptul că ai fugit aşa este unul dintre motivele pentru care te-am şi bănuit. Părea să se potrivească, a adăugat, după care a ezitat câteva clipe. Tipul care era cu tine... moroiul acela înalt, cu părul de culoare închisă... e iubitul tău?

—Ăăă... mda.

A urmat un răgaz şi a făcut un mare efort ca să facă următoarea afirmaţie:

—E drăguţ.

—Pentru o creatură malefică a nopţii?

—Sigur, a confirmat, apoi a ezitat iar. E adevărat că voi doi aţi vrut să fugiţi împreună?

—Ce? Nu! Poveştile astea au ajuns şi la voi? Am clătinat din cap aproape venindu-mi să râd de cât de ridicole erau toate astea, dar ştiind în acelaşi timp că

trebuia să mă întorc la fapte. Prin urmare, am zis, Eric avea un cont în Las Vegas, în care-şi transfera bani?

—Nu era al lui. Era pe un nume de femeie.

—Ce femeie?

—Niciuna... în fine, niciuna căreia să-i putem da de urmă. Era trecută doar ca „Jane Doe”.

—Cât de original! am bombănit. Dar de ce-ar fi făcut el aşa ceva?

—Asta n-o mai ştim. Şi nici nu ne prea interesează. Nu vrem decât să ştim cine a dat spargerea şi ne-a furat informaţiile.

—Singurul lucru pe care-l ştiu este că n-am fost eu.

Observându-i privirea scrutătoare, mi-am azvârlit braţele în sus.

—Ei, haide acum! Dac-aş fi vrut să aflu ceva despre el, n-ar fi trebuit decât s-o-ntreb pe Lissa. Sau să fur documente chiar de la noi.

Au trecut câteva clipe de tăcere.

—OK, te cred, mi-a zis.

—Chiar?

—Ce, ai vrea să nu te cred?

—Nu, doar că te-am convins mai uşor decât crezusem.

Sydney mi-a răspuns cu un oftat.

—Vreau să ştiu mai multe despre documentele alea, am rostit, înverşunată. Vreau să ştiu cine e Jane Doe. Dac-ai putea să-mi trimiţi alte dosare...

Sydney a scuturat din cap.

—Nţ. Aici am terminat discuţia. Deja ştii prea multe. Abe a vrut să te feresc de probleme, şi asta am şi făcut. Mi-am îndeplinit rolul.

—Eu nu cred că Abe o să te lase să scapi atât de uşor. Dacă ai făcut o înţelegere în coadă de peşte...

Nu a aprobat ce spusesem, însă un licăr din ochii ei căprui mi-a dat de-nţeles că era de aceeaşi părere.

—Noapte bună, Rose. Bună dimineaţa. Sau, cum vrei.

—Stai puţin, eu...

Însă ecranul se înnegrise deja.

—Fir-ar să fie, am mârâit, închizând laptopul cu mai multă forţă decât era cazul.

Tot ce aflasem din această conversaţie era şocant, începând cu apariţia lui Sydney şi sfârşind cu faptul că furase cineva documente din arhiva Alchimiştilor, referitoare la tatăl Lissei. De ce ar fi fost cineva interesat de un mort? Şi de ce să fure documentele, în definitiv? Ca să afle ceva? Sau să încerce să ascundă informaţii? Dacă ultima variantă era cea adevărată, atunci Sydney avusese dreptate afirmând că fusese un efort inutil.

Am recapitulat totul în minte în timp ce mă pregăteam pentru culcare, holbându-mă la propria reflexie din oglindă, în timp ce mă spălam pe dinţi. De ce, de ce, de ce? De ce-ar fi făcut-o? Şi cine? Nu mai aveam nevoie şi de alte intrigi în viaţa mea, însă orice o implica pe Lissa trebuia tratat cu toată seriozitatea. Din

nefericire, curând mi-a devenit clar că nu aveam să deduc nimic în seara asta, aşa că am adormit cu toate acele întrebări învârtindu-mi-se prin cap.

M-am trezit în dimineaţa următoare simţindu-mă ceva mai puţin copleşită... însă răspunsurile continuau să-mi lipsească. Am tot cugetat dacă s-o informez sau nu pe Lissa despre ce aflasem şi, în cele din urmă, m-am hotărât să-i spun. Dacă exista cineva care aduna informaţii despre tatăl ei, atunci ea avea dreptul să ştie; şi, în plus, nu prea era acelaşi lucru cu zvonurile despre...

Chiar când îmi frecam părul cu şampon, m-a buimăcit un gând. Cu o seară înainte, fusesem prea obosită şi prea surprinsă ca să pun piesele cap la cap. Tipul de la Witching Hour spusese că tatăl Lissei venea des pe-acolo. Acum, documentele lui Sydney vorbeau despre faptul că depusese sume considerabile de bani într-un cont bancar din Las Vegas. Coincidenţă? Poate. Dar, pe măsură ce trecea timpul începeam să nu mai cred în coincidenţe.

De îndată ce am căpătat o înfăţişare prezentabilă, am pornit spre acea parte a Curţii în care locuia Lissa... însă n-am ajuns prea departe. Adrian mă aştepta în foaierul clădirii mele, trântit pe un fotoliu.

—Cam matinal pentru tine, nu? l-am tachinat, oprindu-mă în faţa lui.

M-am aşteptat la un zâmbet ca răspuns, însă Adrian nu părea grozav de vesel în dimineaţa asta. De fapt, părea chiar răvăşit. Părul lui nu mai avea obişnuitul aspect minuţios creat, iar veşmintele — neobişnuit de elegante pentru acea oră a zilei — îi erau şifonate. Aroma ţigărilor cu cuişoare plutea peste tot în jurul lui.

—E uşor să fii matinal când nu prea dormi, mi-a replicat. Am stat treaz o mare parte din noapte, aşteptând pe cineva.

—Aşteptând pe... o, Doamne!

Petrecerea. Uitasem complet de petrecerea la care mă invitase mama lui. Abe şi Sydney îmi distrăseseră atenţia de la ea.

—Adrian, nu ştii cât de rău îmi pare...

A ridicat din umeri şi nici nu m-a atins când m-am aşezat pe braţul fotoliului.

—Asta e. Probabil că n-ar mai trebui să mă surprindă, încep să înţeleg că m-am amăgit singur.

—Nu, nu. Aveam de gând să vin, dar pe urmă, n-o să-ţi vină să crezi ce...

—Nu te mai obosi. Te rog, m-a întrerupt. Vocea îi suna istovită, iar ochii îi erau injectaţi. Nu e necesar. Mama mi-a spus că te-a văzut la interogatoriul lui Dimitri.

M-am încruntat.

—Dar nu de asta n-am venit la petrecere. A fost un tip...

—Nu ăsta-i esenţialul, Rose. Esenţialul este că ai reuşit să-ţi faci timp pentru asta... ca şi pentru a-l vizita în celula lui, dacă e adevărat ce-am auzit. În schimb, nu ţi-ai bătut capul să vii la o petrecere la care ai promis c-o să mă însoţeşti... sau măcar să-mi trimiţi un mesaj. Asta era tot ce trebuia să faci: să-mi spui că nu poţi să vii. Te-am aşteptat mai mult de o oră acasă la părinţii mei, după care m-am dat bătut.

Am dat să-i spun că putea să încerce el să ia legătura cu mine, dar, sincer vorbind, de ce-ar fi făcut-o? Nu era responsabilitatea lui. Eu fusesem cea care-i spusese Daniellei că vin să ne întâlnim acolo. Eu eram vinovată că nu apărusem.

—Adrian, îmi pare rău, am insistat, luându-l de mână, însă el nu mi-a strâns-o. Zău, am vrut, dar...

—Nu, m-a întrerupt din nou. Încă de când s-a întors Dimitri... nu, de şi mai mult timp. Încă de când ai devenit obsedată că trebuie să-l transformi, te-ai rupt de mine. Orice s-ar fi întâmplat între noi, tu niciodată nu te-ai dăruit cu adevărat relaţiei noastre. Am vrut să cred în ce mi-ai spus. Am crezut că eşti pregătită... dar n-ai fost.

Protestele mi s-au înălţat până la buze, dar, încă o dată, le-am oprit. Avea dreptate. Îi promisesem să-i dau o şansă adevărată la o relaţie între noi. Chiar mă complăcusem în confortabilul rol de iubită a lui, şi totuşi, în tot acest timp, o parte din mine era mistuită de Dimitri. O ştiusem şi eu, dar mă încăpăţânasem să

trăiesc două vieţi distincte. O bizară amintire a perioadei în care fusesem cu Mason mi-a răsărit în minte. Şi cu el dusesem aceeaşi viaţă dublă, iar el murise din cauza asta. Eram varză. Nu-mi cunoşteam nici propria inimă.

—Îmi pare rău, am repetat. Eu chiar aş vrea să avem ceva...

Până şi pentru urechile mele, cuvintele sunau atât de neconvingătoare... Adrian mi-a zâmbit, înţelegător.

—Eu nu cred asta. Şi nici tu.

S-a ridicat şi şi-a trecut o mână prin păr, fără însă să-l facă să arate mai bine.

—Dacă tu chiar vrei să fii cu mine, atunci, de data asta, trebuie s-o şi crezi.

Nu puteam să sufăr să-l văd atât de mohorât. Şi mai ales nu suferеam ca eu să fiu cauza. L-am urmat până la uşă.

—Adrian, stai. Hai să mai discutăm.

—Nu acum, micuţule dhampir. Am nevoie de puţin somn. Pur şi simplu, n-aş fi în stare să intru acum în jocul ăsta.

Aş fi putut să mă duc după el. Aş fi putut să-l plachez şi să-l trântesc la pământ. Dar n-ar fi meritat efortul... fiindcă nu aveam ce răspunsuri să-i ofer. Avea dreptate în toate privinţele şi, până nu puneam ordine în mintea mea dezorientată, nu aveam dreptul să forţez o discuţie. În plus, dată fiind starea în care era el, mă

îndoiam că vreo continuare a conversaţiei ar fi fost productivă.

Şi totuşi, în timp ce se pregătea să iasă pe uşă, nu m-am putut împiedica să nu-i mai spun câteva cuvinte.

—Înainte să pleci — şi te înţeleg de ce trebuie s-o faci — vreau să te rog ceva. Ceva care nu e legat de noi. O afectează... o afectează pe Lissa.

Ultimele mele vorbe l-au determinat să se oprească, încetişor.

—Un serviciu, oricând.

Cu un oftat de om sătul de viaţă, mi-a aruncat o privire peste umăr.

—Zi repede!

—Cineva a intrat prin efracţie în arhiva Alchimiştilor şi a furat informaţii despre tatăl Lissei. O parte dintre ele nu erau decât chestii banale despre viaţa lui, dar mai existau şi câteva documente despre depuneri făcute de el în secret într-un cont bancar din Las Vegas. Contul era pe numele unei femei.

Adrian a aşteptat câteva clipe să continui.

—Şi?

—Şi încerc să-mi dau seama de ce-ar face cineva una ca asta. Nu vreau să-şi vâre nimeni nasul în familia ei. Ai cumva idee ce putea să-nvârtească tatăl ei?

—L-ai auzit pe tipul de la cazinou. Tatăl ei se ducea des pe-acolo. Poate că făcuse datorii la jocuri şi-i plătea vreunui cămătar.

—Familia Lissei a avut mereu bani, am precizat. N-ar fi putut să se îndatoreze atât de rău. Şi de ce i-ar fi păsat cuiva de asta într-atât, încât să fure informaţia?

Adrian şi-a ridicat braţele.

—Nu ştiu. Asta-i tot ce pot să-ţi spun, cel puţin la ora asta matinală. Nu mă duce mintea la intrigi. Totuşi, nu pot să-mi imaginez în ce fel ar reprezenta lucrurile-astea o ameninţare pentru Lissa.

Am încuviinţat, dezamăgită.

—OK. Mersi.

Şi-a continuat drumul, iar eu l-am urmărit cu privirea. Lissa locuia aproape de el, însă n-aş fi vrut să creadă că-l urmăresc. După ce am considerat că se aşternuse o distanţă suficientă între noi, am ieşit şi eu pe uşă şi am pornit în aceeaşi direcţie. Sunetul slab de clopote m-a făcut să mă opresc. Am ezitat deodată, neştiind sigur încotro să mă îndrept.

Aş fi vrut să vorbesc cu Lissa şi să-i povestesc ce aflasem de la Sydney. De data asta, Lissa era singură: era ocazia perfectă. Şi totuşi... clopotele. Era duminică dimineaţă. Slujba trebuia să înceapă, la biserica de la Curte. Aveam o bănuială şi, în ciuda tuturor celor întâmplate — inclusiv cu Adrian — trebuia să văd dacă aveam dreptate.

Aşa că am dat fuga spre biserică, în direcţia opusă clădirii în care locuia Lissa. Uşile erau deja închise când am ajuns la destinaţie, însă şi alţi câţiva întârziaţi încercau să se strecoare înăuntru, fără zgomot. Am

intrat şi eu cu ei, oprindu-mă să văd pe ce lume mă aflu. Norii fumului de tămâie pluteau prin aer, iar ochii mei au avut nevoie de câteva clipe până să se adapteze de la lumina soarelui la cea a lumânărilor. Din moment ce biserica de-aici surclasa ca mărime capela de la Sf. Vladimir, era populată de mult mai multă lume decât eram eu obişnuită să văd la o slujbă. În majoritatea lor, locurile erau ocupate.

Dar nu chiar toate.

Presimţirea nu mă înşelase. Dimitri stătea într-o strană, în spate. Erau şi câţiva gardieni în preajma lui, desigur, dar asta era tot. Până şi într-o biserică aglomerată, nimeni nu se aşezase pe bancă lângă el. Cu o zi în urmă, Reece îl întrebase pe Dimitri dac-ar fi fost dispus să pună piciorul în biserică, iar Dimitri mersese chiar mai departe, spunând c-ar fi mers chiar şi la slujba de duminică.

Preotul începuse deja să vorbească, aşa că, în vârful picioarelor, m-am strecurat spre strana lui Dimitri. Nu conta că nu făceam zgomot totuşi, fiindcă oricum atrăsesem atenţia celor din apropiere, uimiţi să mă vadă aşezându-mă lângă un strigoi-redevenit-dhampir. Ochii le erau cât cepele şi imediat au izbucnit, în şoaptă, câteva conversaţii.

Gardienii lăsaseră ceva spaţiu lângă Dimitri, iar când m-am aşezat alături de el, expresia feţei lui mi-a arătat că era şi, în acelaşi timp, nu era surprins să mă vadă.

—Nu, m-a atenţionat în şoaptă. Nu începe... nu aici.

—Nici prin gând nu-mi trece, tovarăşe, am murmurat. N-am venit decât pentru pacea sufletului meu, şi-atât.

Nu avea nevoie de cuvinte ca să-mi transmită îndoielile lui cu privire la legătura dintre prezenţa mea acolo şi cele sfinte. Cu toate acestea, am rămas tăcută pe toată durata slujbei. Până şi eu respectam anumite limite. După câteva minute, Dimitri era mai puţin crispat.

Când mă aşezasem lângă el, fusese precaut, dar ajunsese probabil la concluzia că aveam să mă comport corespunzător. Şi-a mutat atenţia de la mine şi s-a concentrat asupra cântărilor şi rugăciunilor, în timp ce eu făceam tot posibilul să-l urmăresc, fără să fie prea evident c-o făceam.

Dimitri obişnuia să meargă la capela şcolii, fiindcă acest fapt îi aducea pace sufletească. Spunea mereu că, deşi prin toţi cei pe care-i omora distrugea răul din lume, încă simţea nevoia să meargă şi să se gândească la viaţa lui şi să-şi caute iertarea păcatelor. Văzându-l acum, îmi dădeam seama că toate acestea erau mai adevărate ca oricând.

Figura lui era superbă. Eram atât de obişnuită să-l văd ascunzându-şi sentimentele, încât era uimitor să-i văd, dintr-odată, emoţiile pe chip. Era absorbit de cuvintele preotului, chipul lui splendid fiind total concentrat. Şi mi-am dat seama că se simţea vizat de tot ce spunea preotul despre păcate. Dimitri rememora

toate faptele îngrozitoare pe care le comisese ca strigoi. După disperarea de pe faţa lui, ai fi zis că Dimitri era răspunzător personal de toate păcatele despre care vorbea preotul.

Pentru o clipă, mi s-a părut că zăresc şi speranţă pe chipul lui — doar o scânteie, amestecată în toată vinovăţia şi amărăciunea. Dar nu, mi-am dat apoi seama că nu era speranţă. Întrucât speranţa presupune gândul că ai o şansă. Ceea ce vedeam la Dimitri era dorinţă. Era melancolie. Dimitri îşi dorea ca, fiind acolo, în acest lăcaş sfânt, şi ascultând învăţămintele transmise, să-şi poată găsi mântuirea pentru ceea ce făcuse. Şi totuşi... în acelaşi timp, era limpede că nu credea în posibilitatea asta. Îşi dorea să fie aşa, dar nu putea să fie aşa, cel puţin din punctul lui de vedere.

Mi-a făcut rău să citesc acest sentiment pe faţa lui. Nu ştiam cum să reacţionez la starea lui depresivă. Dimitri credea că nu mai există speranţă pentru el. În schimb, eu? Nu mi-aş fi putut închipui o lume fără speranţă.

De asemenea, nu mi-aş fi închipuit nici că am să citez vreodată faţă de cineva o învăţătură bisericească, dar în clipa în care toţi ceilalţi s-au ridicat să-şi primească împărtăşania, m-am trezit spunându-i lui Dimitri:

—Nu crezi că, din moment ce se spune că Dumnezeu te poate ierta, e un gest cam egoist din partea ta să nu te ierţi pe tine însuţi?

—De când aştepţi să-mi serveşti replica asta? m-a întrebat.

—Sinceră să fiu, chiar acum mi-a venit în minte. Destul de bună, hm? Pun pariu că tu credeai că n-am fost atentă.

—N-ai fost. Niciodată nu eşti. Mă urmăreai pe mine.

Interesant. Dacă tot ştia că-l urmăream, nu cumva Dimitri mă urmărise urmărindu-l? Gândul ăsta mă făcea să şovăi.

—Nu mi-ai răspuns la întrebare.

A continuat să se uite spre cei care-şi aşteptau rândul la împărtăşanie, în timp ce cugeta ce să-mi răspundă.

—Nu e relevant. Nu sunt obligat să mă iert pe mine însumi, chiar dacă Dumnezeu m-ar ierta. Şi nu sunt convins că El o va face.

—Preotul tocmai a spus că Dumnezeu iartă. A spus că Dumnezeu iartă *totul*. Ce, vrei să spui că preotul minte? Mi se pare un sacrilegiu.

Dimitri a oftat. N-am crezut niciodată că voi găsi o plăcere în a-l chinui, însă expresia de frustrare pe care i-o citeam pe chip nu era provocată de mâhnire. Era provocata de impertinenţa mea. Mai văzusem expresia asta de o sută de ori la el, iar familiaritatea ei m-a încălzit, oricât ar suna de nebuneşte.

—Rose, tu eşti cea care comite un sacrilegiu. Deformezi credinţa oamenilor de-aici pentru propriile tale scopuri. Tu niciodată n-ai crezut în nimic din toate astea. Şi nici acum nu crezi.

—Ba cred că morţii se pot întoarce la viaţă, am replicat, cu seriozitate. Dovada stă chiar aici, lângă mine. Şi, dacă e adevărat, atunci cred că să te ierţi pe tine însuţi n-ar presupune un efort prea mare din partea ta.

Privirea lui a devenit dură, şi, dacă în clipa aceea se ruga cumva pentru ceva, atunci probabil că era ca împărtăşania să se acorde cât mai repede, astfel încât el să poată pleca de-aici, cât mai departe de mine. Dar ştiam amândoi că trebuia să aştepte până se termina ritualul. Dac-ar fi dat fuga afară, ar fi putut să pară strigoi în ochii celorlalţi.

—Tu nu ştii despre ce vorbeşti, mi-a zis.

—Chiar nu ştiu? am şuierat, aplecându-mă spre el.

Am făcut-o ca să-mi subliniez ideea, dar tot ce-am reuşit (din punctul meu de vedere, cel puţin) a fost să obţin o imagine mai clară asupra felului în care lumina lumânărilor îi făcea părul să strălucească, şi a cât de înalt şi de suplu îi era trupul. Din câte se părea, cineva ajunsese la concluzia că se putea avea suficientă încredere în el încât să-i permită să se bărbierească, aşa că faţa îi era acum netedă, lăsându-i la vedere trăsăturile minunate, perfecte.

—Ba ştiu precis despre ce vorbesc, am continuat, încercând să nu iau în seamă cât de mult mă afecta prezenţa lui. Ştiu că ai trecut prin multe. Ştiu că ai făcut lucruri cumplite: le-am văzut cu ochii mei. Dar asta ţine de trecut. A fost ceva mai presus de puterea ta de a te

stăpâni. Doar n-o să mai faci aşa ceva şi de-acum înainte.

O umbră stranie, chinuită, i-a traversat faţa.

—De unde ştii? Poate că monstrul n-a plecat. Poate că mai există o urmă de strigoi, ascunsă la pândă în mine.

—Atunci, trebuie s-o înfrângi, mergând mai departe cu viaţa ta! Şi nu numai prin jurământul tău cavaleresc c-o s-o protejezi pe Lissa. Trebuie să-ţi trăieşti din nou viaţa. Trebuie să-ţi deschizi sufletul spre cei care te iubesc. Doar aşa o să te mântuieşti.

—Nu pot să fiu iubit de alţii, a bombănit el. Sunt incapabil să ofer iubire în schimb.

—Poate c-ar trebui să încerci, în loc să-ţi plângi de milă.

—Nu e chiar atât de uşor.

—Fir...

Abia am izbutit să mă opresc la timp, altfel aş fi înjurat în biserică.

—Nimic din ce-am făcut noi vreodată n-a fost uşor! Viaţa noastră de dinainte... de dinainte de atac, n-a fost uşoară, dar am trecut prin toate! Putem să trecem şi prin asta. Putem să trecem prin orice, dacă suntem împreună. Nu contează pentru mine dacă-ţi pui credinţa în lăcaşul ăsta. Nu-mi pasă. Ceea ce contează este să-ţi pui credinţa în *noi*.

—Nu există *noi*. Ţi-am mai spus asta deja.

—Dar mai ştii şi că nu sunt o bună ascultătoare.

Vorbeam amândoi în şoaptă, însă cred că limbajul trupului trăda limpede o discuţie în contradictoriu. Ceilalţi credincioşi erau prea ocupaţi ca să ne observe, însă gardienii lui Dimitri ne priveau cu atenţie. Încă o dată, mi-am amintit ce-mi spuseseră atât Lissa, cât şi Mihail. Dacă-l enervam pe Dimitri în public, nu-i făceam câtuşi de puţin un serviciu. Problema era că încă nu-i spusesem nimic care să nu îl enerveze.

—Mai bine nu veneai aici, a zis, într-un târziu. Chiar este mult mai bine pentru noi să stăm departe unul de altul.

—Interesant. Aş fi putut să jur că, odată, ai spus că suntem meniţi să fim împreună.

—Vreau ca tu să stai departe de mine, a insistat, neluând în seamă comentariul pe care-l făcusem. Nu vreau să tot încerci să reînvii sentimente de mult dispărute. *Ele* ţin de trecut. Nimic din ce-a fost nu se va mai întâmpla. Niciodată. E mai bine pentru noi dacă ne comportăm ca şi cum am fi doi străini. E mai bine pentru *tine*.

Sentimentele de iubire şi de compătimire pe care le iscase în mine s-au aprins... şi s-au transformat în furie.

—Dacă tot vrei să-mi spui tu mie ce pot să fac şi ce nu, am mârâit, pe cel mai scăzut ton de care eram în stare, atunci măcar ai curajul să mi-o spui în faţă!

S-a răsucit atât de repede, încât într-adevăr ar fi putut să treacă drept strigoi. Chipul îi era plin de... de ce? Nu mai era deprimarea de mai devreme. Dar nici

furie, deşi se întrezărea şi puţină supărare. Totuşi, mai erau şi altele... un amalgam de disperare, frustrare şi, poate, chiar frică. Şi, subliniindu-le pe toate, era durerea, de parcă ar fi suferit cumplite, incredibile chinuri.

—Nu vreau să te mai văd aici, mi-a zis, aruncând flăcări din ochi.

Cuvintele lui mă dureau, însă ceva din ele mă înfiora, la fel ca şi agitaţia lui de mai devreme, ca urmare a comentariilor mele impertinente. Cel din faţa mea nu era strigoiul rece şi calculat. Nu era bărbatul înfrânt din celulă. Era fostul meu instructor, era iubitul meu, care, în viaţă, ataca totul cu ardoare şi patimă.

—De câte ori trebuie să-ţi repet? Spre binele tău, ţine-te departe de mine.

—Dar n-o să-mi faci niciun rău. Ştiu asta.

—Deja ţi-am făcut. De ce nu înţelegi? De câte ori trebuie să-ţi mai spun?

—Mi-ai spus... înainte să pleci mi-ai spus că mă iubeşti, am rostit, cu voce tremurătoare. Cum poţi să renunţi la aşa ceva?

—Pentru că e prea târziu! Şi e mai uşor decât să-mi reamintesc întruna tot ce ţi-am făcut!

Stăpânirea sa de sine a cedat, iar vocea i-a răsunat în toată partea din spate a bisericii. Preotul şi cei care încă stăteau să-şi primească împărtăşania nu au auzit nimic, însă celor din jumătatea dinspre ieşire a bisericii categoric le atrăseserăm atenţia. Câţiva dintre gardieni

s-au alarmat şi, din nou, a trebuit să-mi repet în gând avertismentul: oricât de furioasă aş fi fost pe Dimitri, oricât de trădată m-aş fi simţit pentru faptul că-mi întorcea spatele... nu puteam să risc ca alţii să-l considere periculos. Dimitri nu arăta ca unul pe cale să-i rupă cuiva gâtul, însă era limpede că se supărase, iar cineva putea să confunde disperarea şi suferinţa lui cu altceva mult mai sinistru.

I-am întors spatele, străduindu-mă să-mi ţin în frâu sentimentele atât de învolburate. Când l-am privit din nou, între ochii noştri au ţâşnit fulgere. Dimitri n-avea decât să ignore tot ce voia, însă acea legătură — acea profundă chemăre a sufletelor noastre — continua să existe. Aş fi vrut să-l ating, nu doar aşa, mângâindu-mi piciorul de-al lui, ci cu tot trupul. Aş fi vrut să-l cuprind în braţe şi să-l strâng la piept, să-l asigur că împreună putem să facem orice. Fără să-mi dau seama, m-am întins spre el, din nevoia acelei atingeri. A ţâşnit în picioare de parc-aş fi fost un şarpe, şi toţi gardienii lui s-au repezit în direcţia noastră, pregătiţi pentru orice ar fi urmat el să facă.

Numai că el nu a făcut nimic. Nimic, doar că a continuat să mă fixeze cu o privire care mi-a făcut sângele să îngheţe. De parcă aş fi fost o fiinţă stranie şi rea.

—Rose. Te rog, încetează. Te rog, stai departe de mine.

Se lupta din răsputeri să-şi păstreze calmul.

Am ţâşnit şi eu în picioare, cuprinsă acum de o mânie şi de o supărare la fel de intense ca ale lui. Aveam senzaţia că, dacă mai rămâneam, aveam să cedăm amândoi. Cu glas domol, i-am murmurat:

—Să nu crezi că s-a terminat. Eu nu renunţ la tine.

—Eu am renunţat deja la tine, mi-a răspuns, pe un ton la fel de delicat. Se-ntâmplă ca iubirea să se mai şi stingă. Aşa şi cu iubirea mea pentru tine.

Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred ce auzeam. În tot acest timp, niciodată nu formulase un astfel de răspuns. Protestele lui se referiseră întotdeauna la ce era mai bine, la remuşcările de care era cuprins pentru că fusese un monstru, sau la cum îl marcaseră toate astea, împiedicându-l să mai iubească. *Eu am renunţat deja la tine. Se-ntâmplă ca iubirea să se mai şi stingă. Aşa şi cu iubirea mea pentru tine.*

Am dat înapoi, greutatea din cuvintele acestea izbindu-mă de parcă m-ar fi pălmuit. Chipul lui a tresărit, semn că poate-şi dăduse seama cât de mult mă rănise. N-am mai rămas să văd ce s-ar mai fi putut întâmpla. Mi-am făcut loc, am ieşit pe coridor şi am fugit spre uşile din spate, temându-mă că, dac-aş mai fi stat, toată lumea din biserică m-ar fi văzut plângând.

DOUĂZECI ŞI CINCI

N-AM MAI VRUT SĂ VĂD pe nimeni pe urmă. M-am întors în camera mea cât de repede am putut, fără să iau cu adevărat în seamă obstacolele şi lumea din calea mea. Cuvintele lui Dimitri îmi răsunau întruna în cap: *Se-ntâmplă ca iubirea să se mai şi stingă. Aşa şi cu iubirea mea*. Într-un fel, era cel mai rău lucru pe care ar fi putut să mi-l spună. Să nu mă înţelegeţi greşit: nici restul n-a fost uşor de îndurat. Şi faptul că-l auzisem spunându-mi că avea să mă evite şi să ignore relaţia noastră trecută mă făcuse, de asemenea, să mă simt groaznic. Totuşi, până acum, indiferent cât m-ar fi durut ce-mi spusese, mai încăpea totuşi minuscula speranţă că încă mai era posibil să existe o scânteie de iubire între noi. Că el încă mă iubea.

Şi totuşi... iubirea se mai şi stinge.

Asta era cu totul şi cu totul altceva. Însemna că tot ce avusesem urma să piară, pălind până când s-ar fi făcut mici fărâme şi s-ar fi spulberat ca frunzele uscate în bătaia vântului. Gândul acesta îmi provoca dureri în piept şi în stomac, determinându-mă să mă fac covrig în pat, înfăşurându-mi singură trupul cu braţele, ca şi cum aşa mi-aş fi putut alina suferinţa. Nu puteam să accept ce-mi spusese. Nu puteam să accept că, într-un fel sau altul, după încercarea suferită, iubirea lui faţă de mine dispăruse.

Am vrut să rămân în camera mea pentru tot restul zilei, încovrigată în întunericul aştemuturilor mele. Am uitat de conversaţia cu Sydney şi de grijile mele de mai devreme, referitoare la tatăl Lissei. Am lăsat-o baltă până şi pe Lissa. Avea câteva drumuri de făcut astăzi, şi, din când în când, îmi expedia rapid câte un mesaj prin legătura noastră: *Vii cu mine?*

Văzând că nu intru în contact cu ea, a început să-şi facă griji. Dintr-odată, m-am temut că ea — sau altcineva — ar fi putut să vină să mă caute în cameră. Aşa că m-am hotărât să plec. Nu aveam vreo destinaţie anume: doar că simţeam nevoia să mă mişc întruna. M-am plimbat pe domeniile Curţii, explorând locuri pe unde nu mai călcasem niciodată. Erau mai multe statui şi fântâni decât îmi închipuisem eu până atunci. Totuşi, frumuseţea lor nu reuşeau să-mi abată atenţia de la gândurile mele, iar când m-am întors în cameră, după câteva ore, m-am simţit epuizată de-atâta mers. În fine. Cel puţin, evitasem să fiu obligată să vorbesc cu cineva.

Sau nu? Era târziu, cu mult peste ora la care obişnuiam să mă culc, când cineva a bătut la uşă. Am ezitat să răspund. Cine-ar fi putut să vină atât de târziu? Habar n-aveam cine era, nu ştiam decât că nu era Lissa. Dumnezeule! De unde să ştiu dacă nu cumva era Hans, venit să mă ia la rost pentru că nu apărusem la corvoada impusă de pedeapsă? După ce-am cugetat îndelung (şi după alte ciocănituri insistente), m-am hotărât să deschid.

Era Adrian.

—Micuţule dhampir, a început el, cu un mic zâmbet istovit. Arăţi de parc-ai fi văzut o fantomă.

Nu chiar o fantomă. Credeţi-mă, ştiu să recunosc fantomele când le văd.

—Nu, dar... doar că nu mă prea aşteptam să te văd, după faza de azi-dimineaţă...

A intrat şi s-a aşezat pe pat, permiţându-mi să observ, bucuroasă, că se aranjase de la precedenta noastră conversaţie. Îşi schimbase hainele, iar părul îi stătea perfect, ca de obicei. Tot am prins ceva miros stătut de cuişoare, dar după toate cele prin care trecuse din cauza mea, avea tot dreptul să recurgă la viciile lui.

—Mda, bine, nici eu nu m-am aşteptat să vin, a recunoscut el. Numai că tu... în fine... m-ai pus pe gânduri.

M-am aşezat lângă el, dar având grijă să păstrez o distanţă prudentă.

—În legătură cu noi?

—Nu. Cu Lissa.

—Aha!

Îl acuzasem de egoism pe Dimitri, dar uite-mă pe mine, care presupusesem cât se poate de firesc că numai iubirea faţă de mine putea să fie motivul care-l îndemnase pe Adrian să vină la mine.

În ochii lui verzi a apăru o expresie meditativă.

—M-am tot gândit la ce mi-ai zis despre tatăl ei. Şi ai avut dreptate... cu privire la faza cu jocurile de noroc.

Ar fi avut bani să-şi plătească orice datorie. N-ar fi trebuit să ţină totul secret. Aşa că m-am dus şi am întrebat-o pe mama.

—Ce? am sărit imediat. Nimeni nu trebuia să ştie că...

—Da, da, mi-am închipuit şi eu că informaţia ta e strict secretă. Nu-ţi face griji. I-am povestit că, în timp ce eram în Vegas, i-am auzit pe unii discutând despre asta: despre faptul că tatăl Lissei depunea bani în secret.

—Şi ea ce-a zis?

—Acelaşi lucru ca şi mine. În fine, de fapt, mai întâi s-a răţoit la mine. Mi-a zis că Eric Dragomir a fost un tip cumsecade şi că n-ar trebui să răspândesc zvonuri despre cei morţi. A sugerat că, poate, avusese vreo problemă la jocurile de noroc, dar şi să fi fost aşa, lumea n-ar trebui să se cramponeze de povestea asta, când el a făcut atâtea lucruri măreţe. După tot ce s-a întâmplat la priveghi, cred că se teme să nu cumva să mai provoc şi alte scene în public.

—Are dreptate. Cu Eric, vreau să zic.

Poate că furase cineva documentele alea în cadrul vreunei campanii de denigrare. E drept, să răspândeşti zvonuri despre persoane decedate nu are rost, dar poate că-şi dorea cineva să păteze reputaţia Dragomirilor, eliminând astfel orice risc ca votul acelei legi să fie schimbat de Lissa? Cam aşa ceva mă pregăteam să spun, când Adrian m-a întrerupt cu o replică şi mai şocantă.

—Şi-atunci, ne-a auzit tata, şi-a zis ceva la modul: „Probabil că-şi finanţa vreo amantă. Ai dreptate: a fost un tip de treabă. Numai că-i plăcea să flirteze. Şi-i plăceau domniţele." Am citat exact: „îi plăceau domniţele", a precizat Adrian, dându-şi ochii peste cap. Tata e dus rău. Vorbeşte de parc-ar fi de două ori mai bătrân.

L-am apucat de braţ pe Adrian fără ca măcar să-mi dau seama.

—Şi pe urmă ce-a mai zis?

Adrian a ridicat din umeri, dar nu s-a eliberat de mâna mea.

—Nimic. Mama s-a enervat şi i-a zis şi lui aceeaşi chestie pe care mi-o zisese mie, că e o dovadă de cruzime să răspândeşti zvonuri pe care nimeni nu le poate dovedi.

—Dar tu crezi că-i adevărat? Crezi că tatăl Lissei a avut o amantă? Oare pentru ea plătea?

—Nu ştiu, micuţule dhampir. Sincer vorbind, tata e genul care se agaţă de orice bârfă întâlneşte-n cale. Sau le născoceşte chiar el. Vreau să zic, ştim că tatălui Lissei îi plăcea să petreacă. De aici, e uşor să te arunci la concluzii. Probabil că avea el vreun secret întunecat. Ce naiba, cu toţii avem. Poate că persoana care a furat dosarele-alea voia să exploateze tocmai chestia asta.

Atunci, i-am enunţat teoria mea, cum că informaţiile puteau să fie folosite împotriva Lissei.

—Sau, am zis, după ce m-am mai gândit puţin, poate le-a luat cineva care vrea s-o ajute. Ca nu cumva anumite lucruri să iasă la iveală.

Adrian a încuviinţat.

—Fie aşa, fie altminteri, nu prea cred că Lissa ar fi în vreo primejdie mortală.

A dat să se ridice, dar l-am tras înapoi.

—Adrian, stai puţin... eu...

Mi-am înghiţit nodul din gât.

—Aş fi vrut să-mi cer scuze. Pentru cum m-am purtat cu tine, pentru ce-am făcut... n-am fost corectă faţă de tine. Îmi pare rău.

Şi-a abătut privirea de la mine, aţintind-o în podea.

—N-ai cum să simţi ceea ce nu simţi.

—Problema este că... nici nu ştiu ce simt. Poate că ţi se pare o tâmpenie, dar ăsta-i adevărul. Ţin la Dimitri. A fost o prostie din partea mea să cred că n-o să mă afecteze întoarcerea lui. Dar acum îmi dau seama...

Se-ntâmplă ca iubirea să se mai şi stingă. Aşa şi cu iubirea mea.

—...acum îmi dau seama că povestea cu el s-a terminat. Nu spun c-o să-mi fie uşor să trec peste ea. O să-mi ia ceva timp, şi aş minţi faţă de noi amândoi dacă ţi-aş zice că nu-i aşa.

—Mi se pare logic, a zis Adrian.

—Chiar?

Mi-a aruncat o privire, în care apăruse un licăr de amuzament.

—Da, micuţule dhampir. Uneori, ai şi tu o logică. Zi mai departe.

—Păi... în fine, cum ţi-am zis... trebuie să mă vindec de el. Dar chiar ţin la tine... cred că te şi iubesc... un pic.

La aceste vorbe, a schiţat un zâmbet.

—Vreau să mai încerc. Zău că vreau. Vreau să te am în viaţa mea, dar poate că m-am avântat prea devreme. Tu nu ai niciun motiv să mă mai vrei, după cum m-am purtat cu tine, dar dacă mai vrei să fim împreună, atunci să ştii că şi eu vreau.

M-a studiat timp îndelungat, făcându-mă să-mi ţin respiraţia. Credeam în ceea ce-i spusesem: avea tot dreptul din lume să pună capăt relaţiei noastre... şi totuşi, gândul că ar putea s-o facă mă înspăimânta.

Într-un târziu, m-a tras spre el şi s-a întins pe spate.

—Rose, am toate motivele să te vreau. N-am mai putut să stau fără tine încă de când te-am văzut la cabana pentru schi.

M-am mutat mai aproape de el, pe pat, şi mi-am pus capul pe pieptul lui.

—Putem face ca relaţia noastră să meargă. Ştiu că putem. Şi, dac-o mai dau iar în bară, poţi să mă părăseşti.

—Dac-ar fi atât de simplu, a replicat el, râzând. Ai uitat: am o fire dependentă. Sunt dependent de tine. Într-un fel, am impresia că ai putea să-mi faci toate relele posibile, şi tot m-aş întoarce la tine. Numai să

existe sinceritate, da? Spune-mi ce simţi. Dacă simţi ceva legat de Dimitri, care te derutează, spune-mi. Rezolvăm împreună.

Aş fi vrut să-i spun că — oricare mi-ar fi fost sentimentele — nu avea de ce să-şi facă griji cu privire la Dimitri, din moment ce Dimitri mă respinsese deja de mai multe ori până acum. Puteam eu să umblu după Dimitri cât aş fi vrut, că tot nu-mi folosea la nimic. *Se-ntâmplă ca iubirea să se mai şi stingă.* Vorbele lui încă mă usturau, dar n-aş fi suportat să dau glas acestei suferinţe. Însă, în timp ce Adrian mă ţinea în braţe, iar eu mă gândeam cât de înţelegător era faţă de toate astea, o anumită parte din mine, rănită, accepta faptul că şi contrariul era adevărat: *Iubirea mai şi creşte*. Şi-aveam de gând să-ncerc cu el. Zău că asta aveam de gând.

Am oftat adânc.

—N-ar trebui să fii atât de înţelept. Ar trebui să fii superficial şi ilogic şi... şi...

M-a sărutat apăsat pe frunte.

—...şi?

—Mmm... ridicol.

—În privinţa ridicolului, cred că pot să mă descurc. Şi a celorlalte... dar numai în ocazii speciale.

Eram deja strâns îmbrăţişaţi, aşa că mi-am înclinat capul ca să-l studiez — chipul cu pomeţii înalţi şi părul răvăşit artistic, care-l făceau să arate atât de superb. Mi-am amintit de cuvintele mamei lui, că indiferent de ce-

am vrea noi, drumurile noastre tot s-ar despărţi, până la urmă. Poate că asta avea să fie viaţa mea. Să-i pierd mereu pe bărbaţii pe care-i iubesc.

L-am tras cu violenţă spre mine şi l-am sărutat pe buze cu o forţă care l-a luat prin surprindere. Dacă învăţasem ceva despre viaţă şi dragoste, atunci aceasta era că reprezentau lucruri fragile, care puteau să se sfârşească în orice clipă. Prevederea era esenţială... dar nu cu preţul unei vieţi irosite. Iar eu mă hotărâsem acum să nu mi-o irosesc.

Degetele mele deja trăgeau de tricoul lui Adrian până ca ideea aceasta să prindă contururi depline. Nu s-a împotrivit, şi nici nu a ezitat să-mi scoată, la rândul lui, hainele de pe mine. Poate că avea el momente de profunzime şi de înţelegere, dar rămânea tot... în fine, tot Adrian. Adrian îşi trăia clipa, făcând ceea ce voia, fără să mai stea prea mult pe gânduri. Iar pe mine mă dorea de foarte multă vreme.

În acelaşi timp, era şi foarte priceput la chestii de-astea, motiv pentru care veşmintele mele au zburat mai repede decât ale lui. Îi simţeam buzele fierbinţi şi nerăbdătoare pe gâtul meu, însă avea grijă ca nu cumva colţii să-mi atingă pielea. Eu eram ceva mai puţin tandră, surprinzându-mă pe mine însămi în clipa în care mi-am înfipt unghiile în pielea de pe spinarea lui. Buzele i-au trecut mai jos, trasându-mi contururile claviculei, în timp ce, cu o singură mână, îndemânatică, îmi scotea sutienul.

M-a uimit un pic reacţia trupului meu în timp ce ne luptam care-l dezbracă mai repede de jeanşi pe celălalt. Ajunsesem să fiu convinsă că n-o să mai vreau niciodată sex după Dimitri, dar acum? O, cât îmi mai doream! Poate că era un soi de reacţie psihologică faţă de respingerea lui Dimitri. Poate că era imboldul de a-mi trăi clipa. Poate că era iubire pentru Adrian. Sau poate că era numai pofta.

Oricare ar fi fost cauza, am devenit neputincioasă în faţa mâinilor şi a gurii lui, care păreau să ţină morţiş să exploreze fiecare părticică din mine. Singura clipă în care s-a oprit a fost atunci când toate hainele mele zburaseră, şi zăceam acolo, goală, lângă el. Şi el era aproape gol, însă nu reuşisem încă să-l scap de boxeri. (Erau din mătase, pentru că, pe bune, ce altceva putea să poarte Adrian?). Mi-a cuprins faţa căuş între palme, cu ardoare şi dorinţă... dar şi cu un pic de mirare.

—Ce-oi fi tu, Rose Hathaway? Eşti reală? Eşti un vis dintr-un alt vis. Mi-e teamă că, dacă te ating, o să mă faci să mă trezesc. Şi tu o să dispari.

Am recunoscut ceva din transa poetică în care se cufunda uneori, acele incantaţii care mă făceau să mă întreb dacă nu cumva îl atinsese un pic din acea nebunie provocată de spirit.

—Atinge-mă şi-o să afli, i-am zis, trăgându-l spre mine.

De data asta, nu a mai ezitat. A dispărut şi ultima lui piesă vestimentară, iar întregul meu trup a fost cuprins

de căldură, simţindu-i pielea şi felul în care mâinile-i alunecau pe mine. Nevoile mele fizice călcau iute în picioare orice logică, orice raţiune. Nu mai exista gândire, nu existam decât noi, precum şi aprinsa nevoie care ne unea. Ardeam toată de nevoie şi de dorinţă şi de senzaţii şi...

—Aoleu, mama mă-sii...

Mi-a ieşit ca un fel de mormăit, din moment ce ne sărutam, buzele fiecăruia căutându-le înfrigurate pe-ale celuilalt. Datorită reflexelor de gardian, am izbutit în ultima clipă să mă dau într-o parte, chiar când şoldurile începuseră să ni se lipească. Să nu-i mai simt trupul mi se părea şocant, iar lui, cu atât mai mult. Era buimac, se holba uimit la mine în timp ce mă zvârcoleam, îndepărtându-mă de el şi, până la urmă, reuşind să mă ridic în şezut pe pat.

—Ce... ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit?

—Avem nevoie de protecţie, în primul rând, i-am zis. Ai tu vreun prezervativ?

A stat câteva clipe să se dumirească, după care a oftat.

—Rose, numai tu erai în stare să-ţi găseşti un moment ca ăsta, ca să-ţi aduci aminte.

Era un punct de vedere destul de corect. Sincronizarea mea era cam de rahat. Şi totuşi, era preferabil decât să-mi aduc aminte după. În ciuda dorinţei năvalnice a trupului — şi nu dispăruse câtuşi de puţin, vă rog să mă credeţi —, mi-a venit dintr-odată

în minte imaginea uluitor de vie a surorii lui Dimitri, Karolina. O cunoscusem în Siberia, avea un copil cam de şase luni. Era adorabil, aşa cum sunt cel mai adesea bebeluşii, însă, pentru numele lui Dumnezeu, ea avea prea mult de muncă. Lucra ca ospătăriţă şi, imediat cum se întorcea acasă de la serviciu, îşi concentra toată atenţia asupra copilului. Cât timp era ea la lucru, de prunc se îngrijea mama lui Dimitri. Şi un sugar avea tot timpul nevoie de câte ceva: să mănânce, să fie schimbat, să fie salvat să nu se-nece cu vreun mic obiect. Şi sora ei, Sonya, era aproape să nască, iar după cum stăteau lucrurile când plecasem eu, nu m-ar fi surprins deloc să aflu că şi sora lui cea mai mică, Viktoria, ar fi rămas însărcinată între timp. Enorme schimbări în viaţă, datorate unor mici neglijenţe.

Aşa că eram destul de convinsă că nu-mi doream să apară în viaţa mea un bebeluş, nu chiar acum, când eram atât de tânără. Cu Dimitri nu-mi făcusem probleme, mulţumită infertilităţii dhampirilor. În schimb, cu Adrian? Aici era o problemă, cum era şi faptul că, deşi îmbolnăvirile erau extrem de rare în rândul ambelor neamuri, oricum nu eram eu prima fată cu care se culca Adrian. Nici a doua. Nici a treia...

—Zi, ai? l-am întrebat, nerăbdătoare. Doar pentru că devenisem brusc responsabilă, asta nu însemna că-mi doream mai puţin să facem sex.

—Da, mi-a răspuns Adrian. Am. La mine, în dormitor.

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Dormitorul lui era hăt, departe, în zona rezervată moroilor de la Curte.

S-a strecurat mai aproape, m-a cuprins cu braţul şi mi-a ronţăit lobul urechii.

—Şansele să se-ntâmple ceva nedorit sunt destul de mici.

Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate, la pieptul lui. Mi-a cuprins şoldurile cu palmele şi a început să mă mângâie.

—Eşti cumva doctor? l-am întrebat.

A râs uşurel, sărutându-mă imediat în spatele urechii.

—Nu. Dar sunt dispus să risc. Doar n-o să-mi spui că nu vrei.

Am deschis ochii şi m-am retras atât cât să-l pot privi drept în faţă. Avea dreptate. Voiam. Foarte, foarte mult. Iar acea parte din mine — care însemna, în mare măsură, cam totul din mine — arzând de dorinţă tot încerca să mă biruie. Probabil că şansele erau mici, nu? Ce, nu erau atâtea care se chinuiau la nesfârşit să rămână însărcinate şi tot nu puteau? Dorinţa mea avea un argument valabil de partea ei, aşa că m-a surprins că totuşi logica a ieşit învingătoare.

—Eu nu pot să risc, i-am zis.

Acum, era rândul lui Adrian să mă studieze; până la urmă, a încuviinţat.

—OK. Atunci, rămâne pe altă dată. Astă-seară o să ne păstrăm... capetele pe umeri.

—Numai atât ai de spus?

S-a încruntat.

—Dar ce-aş mai putea să spun? Mi-ai zis nu, şi gata.

—Da, dar tu... ai fi putut să mă constrângi.

Acum, era de-a dreptul uluit.

—Tu vrei să te constrâng?

—Nu. Sigur că nu. Doar mi-a trecut prin minte că... în fine, ai fi putut s-o faci.

Adrian mi-a cuprins din nou faţa în palme.

—Rose, eu trişez la cărţi şi cumpăr băuturi alcoolice fărăăsă am vârsta legală. Dar niciodată, niciodată nu te-aş forţa să faci ce nu vrei. Şi, în mod sigur, nu asta...

S-a întrerupt, fiindcă mă lipisem strâns de el şi începusem din nou să-l sărut. Efectul surprizei poate că l-o fi împiedicat să reacţioneze instantaneu, dar foarte curând, m-a împins cu ceea ce părea să fie o straşnică reticenţă.

—Micuţule dhampir, a replicat el, sec, dacă vrei să ne păstrăm capetele pe umeri, nu aşa trebuie să procedăm.

—Nu e nevoie să lăsăm să treacă momentul. Şi putem să fim şi cu capetele pe umeri.

—Şi-atunci, toată povestea asta cu...

S-a oprit brusc când m-a văzut că-mi arunc părul pe spate şi-i ofer gâtul dezgolit. Am reuşit să-mi întorc uşor capul, ca să-i pot întâlni privirea, dar n-am zis nimic. Nici nu era nevoie. Invitaţia era evidentă.

—Rose... a rostit el, nesigur... cu toate că-l vedeam aprinzându-se la faţă de dorinţă.

Băutul sângelui nu era acelaşi lucru ca sexul, dar era o poftă comună pentru toţi vampirii, iar când se petrecea în stare de excitaţie — cel puţin, aşa auzisem — era ceva cutremurător. Mai era, în acelaşi timp, şi un tabu, întâmplându-se rareori, după cum se pretindea. De acolo apăruse şi definiţia prostituatelor pentru sânge: femei dhampir care-şi dăruiau sângele în timpul unui act sexual. Ideea ca femeile dhampir să-şi ofere sângele oricum era considerată dezonorantă, însă eu o mai făcusem şi altă dată: cu Lissa, când avusese nevoie să se hrănească, şi cu Dimitri, când era strigoi. Şi fusese fantastic.

A încercat din nou, cu vocea mai sigură de astă dată.

—Rose, tu ştii bine ce-mi ceri?

—Da, i-am răspuns, hotărâtă. I-am trecut cu blândeţe un deget peste buze, apoi l-am strecurat înăuntru, atingându-i colţii. Apoi, i-am aruncat în faţă propriile-i cuvinte. Doar n-o să-mi spui că nu vrei.

Dar el a vrut. Cât ai clipi, şi-a repezit gura spre gâtul meu şi colţii săi mi-au străpuns pielea. Am scos un ţipăt din cauza durerii subite, dar sunetul s-a îndulcit până la geamăt în clipa în care m-au inundat endorfinele caracteristice oricărui vampir. Un extaz sublim m-a cuprins. Adrian m-a tras cu putere spre el în timp ce sorbea, ţinându-mă aproape în poală, cu spinarea strâns lipită de pieptul lui. Îi simţeam ca prin vis mâinile

plimbându-se peste tot, şi buzele pe gâtul meu. Dar, în general, tot ce ştiam era că mă înecam într-o plăcere pură, extatică. Senzaţia perfectă de înălţare.

Când s-a retras, parc-aş fi pierdut ceva din mine. Parc-aş fi rămas incompletă. Tulburată, simţind nevoia să-l am înapoi, m-am întins după el. Mi-a înlăturat mâna cu blândeţe, zâmbind în timp ce se lingea pe buze.

—Uşurel, micuţule dhampir. Am cam depăşit deja măsura. Ar putea să-ţi crească aripi şi să-ţi iei zborul imediat.

De fapt, nu mi s-ar fi părut o idee prea rea. Cu toate acestea, după alte câteva clipe, acea intensă, smintită componentă a senzaţiei de extaz s-a mai stins şi mi-am mai revenit în fire. Încă mă simţeam minunat de ameţită: endorfinele îmi alimentaseră dorinţa trupului. Raţiunea mi-a revenit încetul cu încetul, permiţându-mi să gândesc (oarecum) coerent şi să răzbat prin ceaţa beatitudinii. După ce s-a convins că mă trezisem îndeajuns, Adrian s-a relaxat şi s-a întins pe pat. În clipa imediat următoare, eram lângă el, încovrigându-mă alături. Părea la fel de satisfăcut ca mine.

—Asta, a cugetat el, a fost cea mai grozavă partidă de non-sex din toate timpurile.

Singurul meu răspuns a fost un zâmbet somnoros. Era târziu şi, cu cât mă eliberam mai mult de fluxul endorfinelor, cu atât mai moleşită mă simţeam. O părticică minusculă din mine îmi spunea că, deşi îmi

dorisem asta şi ţineam la Adrian, întreaga întâmplare fusese o greşeală. N-o făcusem din motivele potrivite, ci mă lăsasem purtată de propria mâhnire şi dezorientare.

Totuşi, restul fiinţei mele a hotărât că nu e adevărat, aşa că vocea aceea sâcâitoare s-a stins curând, istovită. Am adormit cu capul pe Adrian, având parte de cea mai bună noapte de somn din ultima (multă) vreme.

Nu m-a mirat prea tare faptul că am reuşit să cobor din pat, să fac un duş, să mă îmbrac şi chiar să-mi usuc părul, fără ca Adrian să se trezească. În trecut, eu şi prietenii mei ne petrecuserăm nu puţine dimineţi chinuindu-ne să-l smulgem din pat. Mahmur sau cu mintea limpede, oricum avea un somn tare adânc.

I-am acordat părului meu mai mult timp decât de obicei. Denunţătoarea urmă a muşcăturii de vampir era încă proaspătă pe gâtul meu. Aşa că mi-am lăsat părul liber, având grijă să-mi fac cărarea pe-o parte, astfel încât lungile sale valuri să atârne cu toată greutatea pe partea muşcăturii. Satisfăcută de faptul că vânătaia avea să rămână camuflată, am chibzuit ce să fac în continuare. Cam peste o oră, Sfatul avea să dea ascultare argumentelor diferitelor facţiuni, cu diferitele lor idei privitoare la noul decret cu vârsta, la lupta moroilor şi la dreptul de vot pentru familia Dragomir. Nici nu mă gândeam să ratez dezbaterea celor mai

fierbinţi subiecte la ordinea zilei din lumea noastră. Cu condiţia să mă lase să intru în sală.

Totuşi, nici să-l trezesc pe Adrian n-aş fi vrut. Era încâlcit printre aştemuturile mele şi dormea liniştit. Dacă-l trezeam, eram obligată să mai rămân până când îşi punea şi el ţinuta la punct. Cu ajutorul legăturii, am simţit-o pe Lissa stând singură la masă într-o cafenea. Imediat, am vrut s-o văd şi să iau şi eu micul dejun, aşa că am hotărât să-l las pe Adrian să se descurce şi singur. I-am lăsat un bileţel în care-l informam unde am plecat, i-am explicat că uşa se încuia singură după ce ieşea, apoi am desenat o mulţime de x şi de o.

Cam pe la jumătatea drumului spre cafenea, totuşi, am simţit ceva care-mi dădea peste cap planurile pentru micul dejun. Christian se aşezase la masa Lissei.

—Măi, măi, am bombănit. Cu toate întâmplările din jurul meu, nu prea dădusem cine ştie ce atenţie vieţii personale a Lissei. După evenimentele de la depozit, nu mă miram prea tare să-i văd împreună, deşi sentimentele ei îmi dădeau de înţeles că nu se petrecuse vreo împăcare romantică... deocamdată. Nu era decât o stângace tentativă de prietenie, o şansă de a trece peste constanta lor gelozie şi lipsă de încredere.

Departe de mine gândul să mă amestec, când dragostea intra în acţiune. Ştiam un loc din apropierea clădirii gardienilor, în care se găseau de asemenea gogoşi şi cafea. Erau bune şi astea, cât timp nu-şi

amintea nimeni că, teoretic vorbind, eu eram încă în probă, ba mai făcusem şi o scenă în sala regală.

Şansele să scap de consecinţe nu erau prea mari.

Totuşi, m-am hotărât să încerc, aşa că am pornit într-acolo, examinând neliniştită cerul acoperit de nori. Ploaia n-ar fi putut nicidecum să-mi amelioreze dispoziţia. Ajungând în cafenea, am descoperit că nu aveam de ce să-mi fac griji cu privire la posibilitatea de a atrage atenţia cuiva. Era acolo un magnet mult mai puternic: Dimitri.

Ieşise împreună cu garda lui personală, şi chiar dacă mă bucuram că beneficia de o oarecare libertate, ideea că era nevoie să fie supravegheat îndeaproape mă înfuria încă. Bine măcar că nu era cine ştie ce mulţime prezentă. Şi-aşa, cei care veniseră pentru micul dejun nu se puteau abţine să se holbeze la el, însă puţini zăboveau. De data asta, avea cu el cinci gardieni, ceea ce însemna o reducere semnificativă. Era un semn bun. El stătea singur la o masă, având în faţă o cană cu cafea şi o gogoaşă glazurată din care mâncase jumătate. Citea dintr-un volum broşat, şi puteam să-mi pun viaţa zălog că era un roman western.

Nimeni nu stătea cu el. Escorta lui doar menţinea un cerc protector, doi stând lângă perete, unul la intrare, iar doi, la mesele din apropiere. Numai că dispozitivul de siguranţă părea inutil. Dimitri era cufundat cu totul în cartea lui, complet neatent la paznici şi la spectatorii ocazionali; sau, pur şi simplu, juca un spectacol al

nepăsării. Părea cât se poate de inofensiv, însă tocmai atunci mi-au venit în minte vorbele lui Adrian. Oare să mai fi rămas în el ceva de strigoi? Vreo parte întunecată? Însuşi Dimitri susţinea că poartă încă în el acea fărâmă care-l împiedica să mai iubească vreodată cu adevărat pe cineva.

Între noi doi existase întotdeauna acea supranaturală conştiinţă a apropierii celuilalt. Oricând aş fi putut să-l găsesc într-o încăpere aglomerată. Şi, oricât de preocupat ar fi fost de cartea lui, şi-a ridicat privirea în timp ce mă îndreptam spre barul cafenelei. Privirile ni s-au întâlnit pentru o milisecundă. Pe faţa lui nu era nicio expresie... şi totuşi, aveam senzaţia că aştepta ceva.

Pe mine, mi-am dat seama, tresărind. În ciuda tuturor, în ciuda disputei noastre din biserică... el credea în continuare că n-o să renunţ şi c-o să mai ţin o pledoarie în favoarea dragostei mele. De ce? Doar pentru că se aştepta din partea mea să fiu atât de lipsită de înţelegere? Sau să fi fost posibil... să fi fost posibil ca el să vrea să-l abordez?

Ei bine, oricare ar fi fost motivul, m-am hotărât să nu-i dau apă la moară: mă rănise deja de prea multe ori. Îmi spusese să stau departe de el, iar dacă asta făcea parte din cine ştie ce joc sofisticat în care să jongleze cu sentimentele mele, pe mine nu trebuia să conteze. I-am aruncat o privire semeaţă şi i-am întors scurt spatele, îndreptându-mă spre bar. Am comandat ceai şi un ecler

cu ciocolată. După ce m-am mai gândit un pic, am comandat şi un al doilea ecler. Aveam senzaţia că o să fie o zi tare încărcată.

Iniţial avusesem de gând să mănânc afară, însă când am aruncat o privire spre geamurile fumurii, am putut să disting, chiar dacă destul de greu, desenele lăsate de picăturile de ploaie. Pe naiba! Pentru câteva secunde, m-am gândit dacă să iau vremea în piept şi să mă duc altundeva cu mâncarea, dar am ajuns la concluzia că nu trebuia să-i las lui Dimitri impresia că m-ar fi speriat. Descoperind o masă departe de el, am pornit într-acolo, făcând tot ce-mi stătea în puteri să nu-l privesc şi să fac abstracţie de prezenţa lui.

—Bună, Rose. Te duci azi la şedinţa Sfatului?

M-am oprit pe loc. Vorbise unul dintre gardienii lui Dimitri, zâmbindu-mi în acelaşi timp prietenos. Nu reuşeam să-mi amintesc numele lui, însă fusese drăguţ ori de câte ori trecuserăm unul pe lângă celălalt. N-aş fi vrut să fiu nepoliticoasă, aşa că i-am răspuns, fără tragere de inimă... chiar dacă asta însemna să zăbovesc prin preajma lui Dimitri.

—Mhî, am zis, având grijă să-mi concentrez atenţia numai asupra gardianului. Doar mănânc ceva şi plec.

—Şi crezi că te lasă să intri? m-a întrebat un alt gardian. Şi el zâmbea. Pentru o clipă, am avut impresia că-şi bat joc de ultima mea izbucnire. Dar nu... nu era aşa. Pe chipurile lor se vedea aprobarea.

—Excelentă întrebare, am recunoscut, luând o muşcătură din ecler. Dar îmi închipui c-ar trebui să încerc. Şi-o să mai încerc şi să am un comportament corespunzător.

Primul gardian a chicotit.

—Eu chiar sper să nu. Ăia de-acolo merită toate necazurile cu care poţi să-i pricopseşti, cu legea aia a lor tâmpită privind vârsta.

Celălalt gardian a clătinat aprobator din cap.

—Ce lege? a intervenit Dimitri.

Reticentă, mi-am întors privirea spre el. Ca de obicei, mi-a tăiat respiraţia. Încetează, Rose, m-am certat singură. *Eşti supărată pe el, ai uitat? Iar acum ţi l-ai ales pe Adrian.*

—Decretul prin care familiile regale îşi închipuie că trimiterea unor dhampiri de şaisprezece ani în lupta contra strigoilor înseamnă acelaşi lucru cu trimiterea celor de optsprezece, am zis, şi-am mai luat o muşcătură.

Capul lui Dimitri a ţâşnit atât de repede în sus, încât aproape că m-am înecat cu prăjitura.

—Care dhampiri de şaisprezece ani se luptă cu strigoii?

Gardienii s-au încordat, dar nu au făcut nimic altceva.

Mi-au trebuit câteva clipe până să trimit pe gât în jos îmbucătura de ecler. Când, în sfârşit, am fost capabilă să vorbesc, aproape că mi-era frică să-i explic.

—Ăsta-i decretul. De-acum, dhampirii sunt declaraţi absolvenţi când împlinesc şaisprezece ani.

—Când s-a întâmplat asta? a vrut el să ştie.

—Alaltăieri. Nu ţi-a spus nimeni?

Am aruncat o privire spre ceilalţi gardieni. Unul dintre ei a ridicat din umeri. Aveam impresia că, deşi poate credeau că Dimitri era într-adevăr dhampir, tot nu se simţeau pregătiţi să întreţină conversaţii cu el. Singurele lui contacte sociale fuseseră, probabil, Lissa şi cei care-l interogaseră.

—Nu, mi-a răspuns Dimitri, încruntându-se în timp ce chibzuia asupra veştii.

Mi-am mâncat eclerul în tăcere, sperând că asta-l va împinge să vorbească el mai departe. Şi aşa a fost.

—E o aberaţie, a zis. Lăsând deoparte aspectul moral, ei nu sunt pregătiţi, atât de tineri. E sinucidere curată.

—Ştiu. Tasha le-a oferit argumente chiar foarte bune împotrivă. Şi eu, la fel.

Dimitri mi-a aruncat o privire bănuitoare, la auzul ultimei mele afirmaţii, mai ales că vreo doi dintre gardienii lui zâmbiseră.

—Votul a fost strâns? s-a mai interesat el. Vorbea în stilul interogatoriilor, cu acea seriozitate şi concentrare care-l definiseră atât de bine drept gardian. Era cu mult mai bine decât să fie deprimat, am tras concluzia. Şi, în acelaşi timp, era mai bine decât să-mi ceară să plec de lângă el.

—Foarte strâns. Dac-ar fi avut şi Lissa drept de vot, decretul n-ar fi trecut.

—A, a exclamat, jucându-se cu marginea ceştii de cafea. Cvorumul.

—Ştiai despre asta? m-am mirat.

—E o lege veche de-a moroilor.

—Aşa am auzit şi eu.

—Şi opoziţia ce încearcă să facă? Să influenţeze Sfatul să renunţe la lege, sau să obţină dreptul de vot pentru Lissa?

—Ambele. Plus altele.

A clătinat din cap, în timp ce-şi dădea câteva şuviţe de păr pe după ureche.

—Nu se poate. Ar trebui să-şi aleagă o singură cauză şi să-şi pună toate puterile în sprijinul ei. Lissa mi se pare alegerea cea mai inteligentă. Sfatul are nevoie de reprezentarea Dragomirilor, şi am văzut cum o privea lumea, când a avut loc spectacolul meu.

Doar o uşoară nuanţă de amărăciune îi străbătea cuvintele, dezvăluindu-i sentimentele referitoare la ce i se întâmplase.

Apoi, a revenit la tonul practic.

—N-ar fi deloc greu să obţină sprijin pentru aşa ceva... cu condiţia să nu-şi împartă eforturile în mai multe direcţii.

Mi-am început cel de-al doilea ecler, uitând de hotărârea mea de mai devreme, de a-l ignora pe Dimitri. Nu voiam să-i distrag atenţia de la subiect. Era

primul lucru care-i readusese în ochi vechea înflăcărare, singurul lucru de care părea cu adevărat interesat... mă rog, pe lângă faptul că-i jura devotament până la moarte Lissei, iar mie îmi cerea să dispar din viaţa lui. Mie de Dimitri ăsta de-acum îmi plăcea.

Era acelaşi Dimitri de mai demult, cel aprig, dispus să-şi rişte viaţa pentru ce considera că era drept. Aproape că-mi doream să redevină Dimitri acela enervant, distant, cel care-mi cerea să stau departe de el. Văzându-l aşa cum era acum, îmi reveneau în minte prea multe amintiri... ca să nu mai pomenesc de atracţia de care credeam c-am scăpat. Acum, cu toată pasiunea lui evidentă, părea mai sexy ca oricând. Avusese aceeaşi ardoare când ne luptaserăm împreună. Ba chiar şi când făcuserăm dragoste. Aşa trebuia să fie Dimitri: puternic şi poruncitor. Mă bucuram, şi totuşi... văzându-l că este iar aşa cum era când îl iubeam, inima îmi era cu atât mai îndurerată. Era pierdut pentru mine.

Dacă Dimitri îmi ghicise sentimentele, oricum, nu mi-a arătat. M-a privit deschis şi, ca-ntotdeauna, puterea ochilor lui m-a învăluit toată.

—Când o mai vezi pe Tasha, vrei s-o trimiţi la mine? Trebuie să stăm de vorbă pe tema asta.

—Aşadar, Tasha poate să-ţi fie prietenă, dar eu, nu?

Replica aceasta ascuţită mi-a ţâşnit de pe buze înainte s-o mai pot opri. M-am înroşit, jenată de faptul că o scăpasem de faţă cu ceilalţi gardieni. Din câte se

părea, nici Dimitri nu avea chef de public. S-a uitat la gardianul care mi se adresase primul.

—Putem să schimbăm câteva vorbe între patru ochi?

Paznicii lui s-au privit reciproc şi apoi, aproape ca unul singur, s-au tras înapoi. Nu la o distanţă considerabilă, şi tot menţinând un cerc în jurul lui Dimitri. Dar, chiar şi-aşa, era destul cât să nu ne poată auzi conversaţia. Dimitri şi-a întors din nou capul spre mine. M-am aşezat.

—Tu şi Tasha sunteţi în situaţii total diferite. Ea poate să facă parte din viaţa mea fără vreun risc. Tu, nu.

—Şi totuşi, am ripostat, smucind nervoasă din cap şi azvârlindu-mi părul într-o parte, pare să nu fie niciun risc dacă fac parte din viaţa ta atunci când îţi convine... să zicem, de exemplu, când vrei să-ţi fac un serviciu sau să-ţi transmit un mesaj.

—Nu mi se pare că ai avea nevoie cu adevărat de mine în viaţa ta, a remarcat el, sec, înclinându-şi uşor capul spre umărul meu drept.

Mi-a luat ceva timp până am înţeles ce se întâmplase. Zvârlindu-mi părul într-o parte, îmi lăsasem expus gâtul şi... urma muşcăturii. M-am străduit să nu mă mai înroşesc iar, ştiind că nu aveam pentru ce să mă simt jenată. Mi-am tras părul la loc.

—Asta nu-i treaba ta, i-am şuierat, sperând că nu văzuseră şi ceilalţi gardieni.

—Exact, a rostit el, triumfător. Pentru că trebuie să-ţi trăieşti propria viaţă, departe de mine.

—Of, pentru numele lui Dumnezeu, am exclamat. Nu vrei să termini cu...

Am încetat să-l mai privesc când o armată s-a năpustit deodată asupra noastră.

OK, nu era tocmai o armată, însă putea să fie considerată astfel. Cu o clipă-n urmă, nu eram decât eu şi Dimitri, plus cei care-l păzeau, iar deodată... prin întreaga încăpere roiau gardienii. Şi nu oricare gardieni. Purtau uniformele în alb şi negru întâlnite frecvent la gardienii aflaţi în misiuni oficiale, însă un mic bumb roşu de pe gulerele lor îi desemna ca fiind gardieni detaşaţi în mod special pentru paza reginei. Trebuie să fi fost pe puţin douăzeci.

Erau virulenţi şi înspăimântători, cei mai buni dintre cei mai buni. De-a lungul istoriei, asasinii care-i atacaseră pe monarhi se pomeniseră doborâţi foarte repede de garda regală. Erau moarte sigură... şi se strângeau toţi în jurul nostru. Eu şi Dimitri am ţâşnit simultan în picioare, neştiind precis ce se-ntâmplă, dar siguri de faptul că ameninţarea era îndreptată asupra noastră. Masa şi scaunele erau între noi şi ei, însă am adoptat instantaneu poziţia standard de luptă a gardienilor, în cazurile în care sunt înconjuraţi de inamic: spate în spate.

Paznicii lui Dimitri purtau uniforme obişnuite şi au părut un pic miraţi de apariţia confraţilor lor, însă cu eficienţa ce-i caracterizează pe gardieni, s-au alăturat cu promptitudine gărzii reginei, care înainta fără să şovăie.

Se terminase cu zâmbetele şi cu glumele. Aş fi vrut să mă arunc în faţa lui Dimitri, însă într-o astfel de situaţie, era cam dificil.

—Trebuie să vii cu noi imediat, a rostit unul dintre gardienii reginei. Dacă te împotriveşti, te luăm cu forţa.

—Lăsaţi-l în pace! am urlat, plimbându-mi privirea de la un chip la altul. Acel întuneric furios explodase în mine.

Cum era posibil ca ei să nu creadă încă? De ce tot mai veneau după el?

—N-a făcut nimic! De ce nu puteţi să acceptaţi realitatea că acum e dhampir?

Tipul care vorbise a ridicat din sprânceană.

—Dar nu vorbeam cu el.

—Sunteţi... sunteţi aici pentru mine? l-am întrebat. Am încercat să mă gândesc la ce scene era posibil să mai fi provocat în ultima vreme. Am luat în considerare până şi nebuneasca idee ca regina să fi aflat că-mi petrecusem noaptea împreună cu Adrian şi să se fi enervat din cauza asta. Nu ar fi fost suficient să trimită garda palatului după mine, deşi... sau o fi fost? Oare să fi mers eu prea departe cu poznele?

—Pentru ce? i-a luat la rost Dimitri. Trupul lui înalt, minunat — care ştia uneori să fie şi senzual — era acum încordat şi ameninţător.

Tipul a rămas cu privirea fixată asupra mea, neluându-l în seamă pe Dimitri.

—Nu mă face să repet: vino cu noi fără să te-mpotriveşti, sau te obligăm noi să vii.

Cătuşele i-ai sclipit în mâini.

Am făcut ochii mari.

—E o nebunie! Nu merg nicăieri până nu-mi spuneţi cum naiba de...

Acela a fost momentul în care, după toate aparenţele, au ajuns la concluzia că nu aveam să-i urmez fără zarvă. Doi dintre gardienii regali s-au avântat spre mine şi, cu toate că, teoretic vorbind, lucram în favoarea aceleiaşi tabere, instinctele mi-au ieşit la iveală. Nu înţelegeam nimic din tot ce se petrecea aici, decât că nu aveam să mă las târâtă de-acolo ca un criminal periculos. Am azvârlit într-un gardian scaunul pe care stătusem până mai adineauri şi mi-am repezit pumnul spre celălalt. A fost o lovitură stângace, din cauză că era mai înalt decât mine. Aceeaşi diferenţă de înălţime mi-a permis să eschivez următoarea lui tentativă de prindere, iar când i-am tras un şut violent în gambă, a mormăit uşor, fapt care mi-a dat de înţeles că nimerisem unde trebuia.

Am auzit câteva ţipete răzleţe. Lucrătorii cafenelei se ascunseseră după bar, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară arme automate. Ceilalţi clienţi care-şi luau micul dejun au ţâşnit de la mesele lor, fără să le mai pese de mâncare şi de veselă. Au dat fuga spre ieşiri... ieşiri care erau blocate de alţi gardieni. De aici, alte ţipete, chiar dacă ieşirile fuseseră închise din cauza mea.

Între timp, alţi gardieni au intrat în încăierare. Cu toate că am reuşit să nimeresc vreo câţiva pumni, îmi dădeam seama că numărul celorlalţi era copleşitor. Unul dintre gardieni a reuşit să mă prindă de braţ şi a încercat să-mi pună cătuşele. S-a oprit în clipa în care o altă pereche de braţe m-a apucat din cealaltă parte, smulgându-mă din strânsoarea lui.

Erau ale lui Dimitri.

—Nu vă atingeţi de ea, a mârâit spre ei.

În vocea lui era o nuanţă care m-ar fi înfricoşat dacă mi-ar fi vorbit mie. M-a împins în spatele lui, postându-se, protector, între mine şi ei, în timp ce spatele îmi era lipit de masă. Gardienii veneau spre noi din toate direcţiile, iar Dimitri a început să-i îndepărteze cu aceeaşi graţie feroce care-i făcuse odată pe ceilalţi să-l numească zeu. Nu omora pe niciunul dintre cei cu care se lupta, însă avea grijă să-i scoată pe rând din luptă. În cazul în care ar fi crezut cineva că încercarea prin care trecuse când fusese strigoi sau când fusese închis într-o celulă i-ar fi atenuat capacităţile de luptător, s-ar fi înşelat cumplit. Dimitri era o forţă a naturii, izbutind să se lupte în condiţiile în care avea şanse inexistente şi, în acelaşi timp, să mă împiedice pe mine să intru în luptă, ori de câte ori încercam s-o fac. Or fi fost ei, gardienii reginei, cei mai buni dintre cei mai buni, însă Dimitri... ei bine, fostul meu iubit şi instructor făcea parte dintr-o categorie alcătuită numai din el. Abilităţile sale de

luptător erau mai presus de ale oricui altcuiva, iar acum el şi le folosea integral în apărarea mea.

—Rămâi în spate, mi-a poruncit. Nu pune nimeni mâna pe tine.

La început, atitudinea lui protectoare m-a copleşit... chiar dacă detestam să nu particip la încăierare. Dar să-l văd luptând din nou era, de asemenea, fascinant. El făcea ca încleştarea să pară, în acelaşi timp, frumoasă şi mortală. Era o armată dintr-un singur soldat, acel gen de războinic care-i apăra pe cei dragi şi răspândea groaza printre duşmani...

Şi atunci, am avut o revelaţie cumplită.

—Staţi! am urlat deodată. Merg! Merg cu voi!

La început, nu m-a auzit nimeni. Toţi erau prea implicaţi în încăierare. Gardienii se tot străduiau să se furişeze în spatele lui Dimitri, dar el dădea impresia că-i simte de fiecare dată şi azvârlea spre ei cu scaune sau cu orice îi cădea în mână... în timp ce reuşea în continuare să-şi repeadă pumnii şi picioarele spre cei care se aruncau asupra noastră cu capul înainte. Cine ştie? Poate că el chiar era capabil să înfrângă o armată de unul singur.

Însă eu nu puteam să-l las.

L-am prins de braţ şi l-am zgâlţâit.

—Stai, i-am repetat. Nu te mai lupta.

—Rose...

—*Stai!*

Sunt convinsă că niciodată-n viaţa mea nu urlasem atât de tare. Vocea mi-a răsunat în toată încăperea. Poate chiar în întreaga Curte.

Ţipătul meu nu i-a făcut chiar pe toţi să se oprească, însă mulţi dintre gardieni au încetinit ritmul luptei. Câţiva dintre lucrătorii cafenelei, ghemuiţi îndărătul barului, şi-au iţit capetele, privind spre noi. Dimitri încă era în alertă, pregătit să doboare pe oricine, fiind nevoie să mă arunc practic pe el ca să-l determin să mă bage-n seamă.

—Stai!

De data asta, vocea îmi coborâse la nivel de şoaptă. O tăcere stânjenită s-a aşternut asupra tuturor.

—Nu te mai lupta! O să mă duc cu ei.

—Nu. Nu-i las eu să te ia.

—Trebuie, l-am implorat.

Sufla greu, fiecare părticică a corpului fiindu-i încordată şi pregătită să atace. Ne-am înlănţuit privirile, şi o mie de mesaje parcă au zburat între noi, vechiul nostru flux electric trosnind prin aer. Nu puteam decât să sper că recepţionase corect sensul.

Unul dintre gardieni a înaintat nesigur — din moment ce trebuia să ocolească trupul fără cunoştinţă al unui coleg — şi încordarea lui Dimitri a explodat. A încercat să-l blocheze pe gardian şi să mă apere încă o dată, însă nu a reuşit, fiindcă deja mă strecurasem între ei. L-am prins de mână pe Dimitri şi l-am privit în ochi.

Avea pielea caldă şi atingerea ei mi se părea foarte, extrem de normală.

—Te rog. Gata.

L-am văzut înţelegând în sfârşit ce voiam să-i transmit. Lumea încă se temea de el. Nimeni nu ştia ce anume era el. Lissa spusese că, dacă se comporta normal, cu calm, avea să domolească temerile. Dar acum? Acum, că dădea gata de unul singur o întreagă armată de gardieni? Asta nu prea avea să-i aducă puncte la capitolul bună purtare. Poate că deja era prea târziu, după toată încăierarea asta, însă trebuia să încerc să diminuez pagubele. Nu puteam permite să fie închis din nou... oricum, nu din cauza mea.

Şi, în timp ce mă privea, mi-a dat impresia că-mi transmitea şi el un mesaj al lui: că ar fi luptat mai departe pentru mine, că s-ar fi luptat până când ar fi căzut, numai să-i împiedice să mă ia cu ei.

Am scuturat din cap şi i-am mai strâns o dată mâna, de despărţire. Degetele lui erau exact aşa cum mi le aminteam: lungi şi pline de graţie, cu bătături acumulate de-a lungul anilor de antrenament. I-am dat drumul şi m-am întors cu faţa spre tipul care vorbise primul, presupunând că era un soi de şef.

Mi-am întins mâinile în faţă şi am păşit încetişor înainte.

—Merg fără scandal. Dar, vă rog... nu-l mai închideţi. A crezut doar... a crezut doar că sunt în primejdie.

Problema e că, în timp ce mi se închideau cătuşele în jurul încheieturilor, începeam şi eu să cred că eram în primejdie. În timp ce gardienii se ajutau unii pe alţii să se ridice, conducătorul lor a inspirat adânc şi a făcut anunţul pe care tot încercase să-l rostească încă de când intrase. Am înghiţit în sec, căci mă aşteptam să aud pronunţat numele lui Victor.

—Rose Hathaway, eşti arestată pentru înaltă trădare.

Nu era tocmai ceea ce crezusem. Sperând că predarea de bunăvoie mă făcuse să mai cresc puţin în ochii lor, l-am întrebat:

—Ce fel de înaltă trădare?

—Asasinarea Maiestăţii Sale, regina Tatiana.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

POATE CĂ ERA O DOVADĂ a sinistrei ironii a sorţii, însă m-am trezit în celula în care fusese închis Dimitri.

Îi urmasem fără să crâcnesc, după ce gardianul mă anunţase de ce eram acuzată. De fapt, devenisem letargică, fiindcă prea multe din ceea ce spusese mi se păreau imposibil de prelucrat pentru creierul meu. Nici măcar nu puteam să ajung la partea referitoare la mine.

Nu puteam să mă simt ofensată sau indignată din cauza acuzaţiei, fiindcă rămăsesem împotmolită la ideea că Tatiana era moartă.

Şi nu doar moartă. Ci asasinată.

Asasinată?

Cum de se putuse întâmpla aşa ceva? Cum de se întâmplase aici? Curtea era unul dintre cele mai sigure locuri din lume, iar Tatiana, în mod special, era mereu păzită... de acelaşi grup care năvălise cu atâta iuţeală asupra mea şi a lui Dimitri. Dacă nu pleca de la Curte — şi eram convinsă că nu plecase —, niciun strigoi n-ar fi putut s-o ucidă. Date fiind permanentele ameninţări cu care ne confruntam, aproape că nici nu se auzise vreodată de asasinate printre dhampiri şi moroi. Sigur, se mai întâmplau. Era ceva inevitabil în oricare societate, însă la cât eram de vânaţi, rareori mai aveam timp să ne întoarcem unii împotriva altora (lăsând deoparte strigătele din întrunirile Sfatului). În parte, de aceea fusese Victor atât de drastic condamnat. Crimele lui erau cât se poate de grave.

Dar numai până acum.

De îndată ce am reuşit să trec peste ideea aceea imposibilă, că Tatiana era moartă, am fost capabilă să-mi pun adevărata întrebare: de ce eu? De ce mă acuzau pe mine? Nu eram avocat, însă aveam ferma convingere că faptul de a spune despre cineva că este căţea făţarnică nu putea să reprezinte o probă temeinică într-un proces.

Am încercat să obţin mai multe detalii de la paznicii din faţa celulei mele, însă ei aveau chipurile împietrite şi-şi ţineau gurile închise. După ce am răguşit de cât am strigat, m-am trântit pe pat şi am intrat în mintea Lissei, unde eram convinsă că voi găsi mai multe informaţii.

Lissa era disperată, străduindu-se să obţină răspunsuri de oriunde putea. Christian încă era cu ea; stăteau amândoi în foaierul uneia dintre clădirile administrative, plină de o activitate frenetică. Dhampiri şi moroi deopotrivă alergau în toate direcţiile, unii fiind înspăimântaţi de proaspăta instabilitate a guvernării, iar ceilalţi sperând să profite de ea. Lissa şi Christian stăteau în mijlocul acestei agitaţii, ca frunzele măturate de colo-colo de furia furtunii.

Chiar dacă Lissa făcea parte acum, teoretic, din rândurile adulţilor, ea fusese mereu sub aripa protectoare a câte unei persoane mai mature de la Curte: de obicei, Priscilla Voda, iar din când în când, chiar Tatiana. Niciuna dintre ele nu mai era disponibilă acum, din motive evidente. Cu toate că mulţi dintre membrii familiilor regale o respectau, Lissa nu avea un veritabil punct de pornire spre care să se întoarcă.

Observându-i agitaţia, Christian a prins-o de mână.

—Tanti Tasha o să afle ce se-ntâmplă, a zis el. O să apară, mai devreme sau mai târziu. Ştii că ea n-o să permită ca Rose să păţească ceva.

Lissa ştia că era şi un pic de nesiguranţă în această afirmaţie, dar nu a mai adus vorba despre asta. Tasha

poate că nu voia ca ea să păţească ceva, însă cu siguranţă că nu era atotputernică.

—Lissa!

Vocea lui Adrian i-a făcut pe amândoi să se întoarcă. Adrian abia intrase, împreună cu mama lui. Adrian părea să fi ajuns acolo, la propriu, direct din camera mea. Purta aceleaşi haine de ieri, acum uşor şifonate, iar părul nu mai era aranjat cu obişnuita îngrijire. Prin contrast, Daniella arăta proaspătă şi aranjată, imaginea perfectă a unei femei de afaceri care nu şi-a pierdut feminitatea.

În sfârşit! Iată cine putea să aibă răspunsuri. Lissa s-a repezit spre ei, recunoscătoare.

—Slavă Domnului, a exclamat ea. Nimeni nu vrea să ne spună ce se petrece... decât doar că regina e moartă şi Rose, închisă.

Şi-a ridicat ochii spre Daniella, cu o expresie rugătoare.

—Spune-mi că nu e decât o greşeală.

Daniella a bătut-o uşurel pe umăr şi i-a adresat o privire cât mai liniştitoare, date fiind condiţiile.

—Mă tem că nu. Tatiana a fost asasinată azi-noapte, iar Rose este principala lor suspectă.

—Dar ea n-ar fi făcut niciodată una ca asta! a protestat Lissa.

Christian i s-a alăturat, cu aceeaşi îndreptăţită furie.

—Faptul că s-a apucat să urle atunci, în şedinţa Sfatului, nu e suficient ca să fie condamnată pentru crimă.

Of, Christian şi cu mine raţionam la fel. Mi se părea un lucru aproape înfricoşător.

—Iar că s-a strecurat neinvitată la priveghi, nici atât, a adăugat el.

—Ai dreptate. Nu e suficient, l-a aprobat Daniella. Dar nici nu-i creează o imagine prea bună în ochii lor. Şi se pare că ei ar mai avea o probă, despre care susţin că-i dovedeşte vinovăţia.

—Ce fel de dovadă? a vrut să ştie Lissa.

Chipul Daniellei a căpătat o expresie de parcă s-ar fi scuzat.

—Nu ştiu. Asta încă ţine de anchetă. Va avea loc o audiere, în care se va prezenta proba şi o vor întreba unde se afla în perioada aceea, o vor întreba despre posibilele motive... lucruri de genul acesta.

A aruncat o privire spre cei din jur, cu toţii agitaţi.

—Măcar dacă s-ar ajunge atât de departe. Astfel de întâmplări... nu s-au mai întâmplat de multă vreme. Sfatul dobândeşte stăpânirea absolută până la alegerea unui nou monarh, însă tot are să fie haos. Lumea se teme. Nu m-ar surprinde dacă s-ar institui legea marţială asupra Curţii.

Christian s-a întors spre Lissa, cu speranţă în privire.

—Ai văzut-o azi-noapte pe Rose? A fost cu tine?

Lissa s-a încruntat.

—Nu. Cred că a fost în camera ei. Ultima dată am văzut-o alaltăieri.

Daniella nu a părut deloc bucuroasă auzind asta.

—N-o să-i fie de ajutor. Dacă a fost singură, înseamnă că nu are un alibi.

—N-a fost singură.

Trei perechi de ochi s-au întors spre Adrian. Erau primele vorbe pe care le rostise de când o strigase pe Lissa. Până acum, ea nu se prea concentrase asupra lui, ceea ce însemna că nici eu. Doar îi observase, la sosirea lui, înfăţişarea exterioară, însă acum putea să remarce şi micile amănunte. Îngrijorarea şi suferinţa lăsaseră urme, făcându-l să arate mai matur decât era. Încercând să-i capteze aura, ea a observat obişnuita nuanţă aurie specifică utilizatorilor spiritului, însă, ca şi celelalte culori prezente, era întinat şi umbrit de întuneric. Mai era şi o pâlpâire acolo, un avertisment privitor la extinderea instabilităţii provocate de spirit. Totul se petrecuse prea repede ca el să poată reacţiona, însă aveam o bănuială că dăduse iama în ţigări şi în alcool de îndată ce prinsese un moment propice. Cam aşa ştia Adrian să se împace cu astfel de lucruri.

—Ce tot spui acolo? l-a întrebat Daniella, pe un ton tăios.

Adrian a ridicat din umeri.

—N-a fost singură. Am stat cu ea toată noaptea.

Lissa şi Christian s-au descurcat onorabil în a-şi păstra expresii neutre, însă chipul Daniellei trăda acel

şoc resimţit de orice părinte care află despre viaţa sexuală a copilului său. Şi Adrian i-a remarcat reacţia.

—Scuteşte-mă, a prevenit-o el. Morala ta, părerile tale... nimic din toate astea nu contează acum.

A făcut un semn spre un grup de persoane care alergau cuprinse de panică şi ţipând că Victor Dashkov sigur urma să-şi facă apariţia la Curte şi să-i omoare pe toţi. Adrian a clătinat din cap şi şi-a întors din nou faţa spre mama lui.

—Am fost cu Rose. Asta dovedeşte că n-a fost ea făptaşa. Despre dezaprobarea ta maternă cu privire la viaţa mea sexuală discutăm mai târziu.

—Nu asta e ceea ce mă îngrijorează! Dacă într-adevăr au o probă solidă, iar tu ajungi să fii amestecat, e posibil să devii şi tu suspect.

Masca stăpânirii de sine pe care o afişase Daniella începea să se fisureze.

—A fost mătuşa mea, a strigat Adrian, nevenindu-i să creadă. De ce naiba ar crede cineva că am omorât-o eu şi Rose?

—Din cauză că dezaproba relaţia dintre voi. Şi din cauză că Rose era supărată pe tema legii cu vârsta.

Replica îi aparţinuse lui Christian. Lissa l-a privit furioasă, însă el doar a ridicat din umeri.

—Ce este? Spun ceea ce este evident. Dacă n-o fac eu, oricum o va face altcineva. Şi am auzit cu toţii poveştile. Lumea inventează chestii excesive până şi pentru Rose.

Într-adevăr, era un comentariu tare.

—Când? a întrebat Daniella, apucându-l de mânecă pe Adrian. Când ai fost cu Rose? Când ai ajuns acolo?

—Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte, a răspuns el.

Mama lui l-a strâns şi mai tare.

—Adrian! Ia situaţia în serios. Asta poate să schimbe radical desfăşurarea ulterioară a lucrurilor. Dacă ai ajuns acolo înainte ca Tatiana să fi fost ucisă, atunci nu se va face nicio legătură între tine şi această faptă. Dac-ai fost cu Rose până după ora aceea...

—Atunci, înseamnă că ea are un alibi, a întrerupt-o Adrian. Şi nu mai e nicio problemă.

—Sper să fie adevărat, a murmurat Daniella. Privirea ei nu mai părea să se concentreze asupra prietenilor mei. Rotiţele din cap i se tot învârteau, gândurile sărindu-i cu un pas înainte, semn că încerca să se gândească la cea mai bună modalitate de a-şi proteja fiul. Eu însemnam pentru ea un caz nefericit. În timp ce el — era lesne de înţeles — reprezenta, din punctul ei de vedere, urgenţa maximă.

—Oricum va trebui să-ţi caut un avocat. O să vorbesc cu Damon. Trebuie să-l găsesc până la audierea de diseară. Şi Rufus va trebui să afle, la rândul lui, despre asta. Fir-ar să fie!

Auzind-o, Adrian a ridicat din sprânceană. Am impresia că nu se întâmplase prea des s-o audă înjurând pe Lady Ivashkov.

—*Trebuie* să aflăm la ce oră ai fost acolo, a insistat ea.

Adrian îşi tot purta suferinţa în jurul lui ca pe o mantie şi arăta de parcă s-ar fi prăbuşit dacă nu se lipea curând de nicotină şi de alcool. Nu puteam să suport să-l văd aşa, mai ales că eu eram cauza. Avea forţă în el, fără discuţie, însă firea lui şi superficialele efecte ale spiritului îl făceau să suporte mai greu situaţia. Şi totuşi, prin toată agitaţia aceea, a izbutit să-şi resusciteze o amintire care să-i fie de folos mamei sale, care era disperată.

—Era cineva în holul clădirii, când am intrat... un îngrijitor, sau ceva de genul ăsta, aşa cred. Totuşi, la recepţie nu era nimeni.

În cele mai multe dintre clădiri, se obişnuia ca un membru al personalului să fie mereu prin preajmă, pentru cazuri de urgenţă sau pentru serviciul de recepţie.

Daniella s-a luminat la faţă.

—Asta e! Asta-i informaţia de care avem nevoie. Damon va afla ora la care ai ajuns, astfel încât să te scoatem cu faţa curată din toată povestea.

—Şi să mă apere, dacă lucrurile iau o turnură urâtă?

—Sigur că da, a răspuns ea iute.

—Şi Rose?

—Ce-i cu ea?

Adrian încă părea gata-gata să se prăbuşească, însă în ochii lui verzi se citeau sobrietatea şi concentrarea.

—Dacă afli că mătuşa Tatiana a fost ucisă înainte să ajung eu acolo, iar Rose o să fie aruncată singură în gura lupilor, Damon o să fie avocatul ei?

Mama lui a ezitat.

—A, bine, dragule... Damon nu prea face astfel de lucruri...

—O să facă, dacă-i ceri tu, a insistat Adrian, cu asprime.

—Adrian, a zis ea, obosită, nu ştii despre ce vorbeşti. Ei susţin că proba pe care o au împotriva ei este imbatabilă. Dacă familia noastră îşi arată sprijinul faţă de...

—Doar nu e ca şi cum am sprijini crima! Ai cunoscut-o pe Rose. Ţi-a plăcut de ea. Poţi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că e OK ca ea să aibă parte de cine ştie ce apărare diletantă, pe care i-ar oferi-o ei? Poţi?

Daniella s-a albit la faţă şi, jur, chiar s-a făcut mică. Nu cred că era obişnuită cu o asemenea hotărâre aprigă din partea fluşturaticului ei fiu. Şi, cu toate că vorbele lui erau perfect lucide, exista un soi de disperare nebunească în vocea şi în atitudinea lui, un pic înspăimântătoare. Dacă era provocată de spirit sau de propria emoţie, nu-mi dădeam seama.

—Am... am să vorbesc cu Damon, a răspuns până la urmă. Fusese nevoită să înghită de câteva ori în sec până să poată pronunţa bine cuvintele.

Adrian a răsuflat greoi, şi, odată cu aerul, a ieşit din el şi o parte din furia sa.

—Mulţumesc.

Daniella a plecat în grabă, pierzându-se în mulţime şi lăsându-l pe Adrian singur cu Christian şi cu Lissa. Ei doi arătau aproape la fel de năuciţi ca mama lui Adrian.

—Damon Tarus? a ghicit Lissa. Adrian a încuviinţat.

—Cine-i ăla? s-a interesat Christian.

—E văr cu mama, i-a răspuns Adrian. Avocatul familiei. Un veritabil rechin. Cam neglijent, dar poate să scoată aproape pe oricine din orice.

—Asta înseamnă ceva, bănuiesc, a cugetat Christian. Dar e suficient de bun, încât să lupte împotriva acestei aşa-zise probe?

—Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Adrian s-a căutat în buzunar, cu un gest absent, în locul obişnuit în care-şi ţinea ţigările, însă azi nu avea deloc. A oftat.

—Nu ştiu care le-o fi proba, nici măcar cum a murit mătuşa Tatiana nu ştiu. Tot ce-am auzit este că au găsit-o moartă azi-dimineaţă.

Lissa şi Christian au făcut un schimb de grimase. Christian a ridicat din umeri, după care Lissa s-a uitat din nou la Adrian, asumându-şi rolul mesagerului.

—O ţepuşă, l-a informat Lissa. Au găsit-o în pat, cu o ţepuşă de argint împlântată în inimă.

Adrian nu a zis nimic, iar expresia feţei chiar nu i s-a schimbat. Atunci, Lissa şi-a dat seama că, în toată discuţia asta despre nevinovăţie, probe şi avocaţi, toată lumea cam trecuse cu vederea faptul că Tatiana îi fusese stră-mătuşă lui Adrian. El nu fusese de acord cu unele dintre deciziile Tatianei şi făcuse o sumedenie de glume pe seama reginei, pe la spatele ei. Dar tot rudă îi era, o persoană pe care o cunoştea dintotdeauna. Probabil că, mai presus de orice, suferea pentru moartea ei. Până şi eu aveam sentimente puţin cam contradictorii. O uram pentru ceea ce-mi făcuse, dar niciodată nu i-aş fi dorit moartea. Şi nu mă puteam împiedica să nu-mi amintesc că, uneori, vorbise cu mine ca de la om la om. Poate că se prefăcuse, însă eram destul de convinsă că fusese sinceră în seara în care trecuse pe la Ivashkovi. Era istovită şi preocupată, în mare parte gândindu-se doar cum să aducă pacea poporului său.

Lissa l-a privit pe Adrian plecând, potopită de compasiune şi de mâhnire. Christian i-a atins braţul cu blândeţe.

—Haide, a îndemnat-o el. Am aflat ce aveam nevoie să ştim. Aici nu facem decât să stăm în drum.

Simţindu-se neajutorată, Lissa s-a lăsat condusă de el afară, ocolind în drum alte şi alte grupuri agitate. Portocaliul unui soare aflat aproape de apus dăruia tuturor frunzelor şi copacilor o nuanţă aurie, caldă. Fusese multă lume prezentă atunci când ne

întorseserăm de la luptă, când fusese adus Dimitri, însă nu se compara cu ce era acum. Lumea zumzăia înfricoşată, grăbindu-se să transmită veştile. Unii erau deja în doliu — înveşmântaţi în negru —, cu lacrimi pe obraji. Chiar mă întrebam câte din toate astea erau sincere. Până şi în toiul unei tragedii, până şi când se comitea o crimă, familiile regale tot se agăţau de putere.

Şi, ori de câte ori auzea că era rostit numele meu, Lissa se enerva din ce în ce mai tare. Şi la ea era acel gen de furie nefastă, acel gen pe care-l simţeam ca pe un fum negru prin legătura dintre noi, acel gen care adesea o făcea să se dezlănţuie necontrolat. Era blestemul spiritului.

—Nu pot să cred! a exclamat ea spre Christian. Observasem, chiar dacă ea nu, că el se grăbea s-o ducă undeva unde să nu fie lume. Cum e posibil să creadă cineva una ca asta despre Rose? E o înscenare. Trebuie să fie o înscenare.

—Ştiu, ştiu, a zis el. Cunoştea, la rândul lui, semnele de primejdie din partea spiritului, aşa că încerca s-o liniştească.

Au ajuns pe o mică suprafaţă de iarbă, la umbra unui alun mare, şi s-au aşezat pe jos.

—Noi ştim că n-a fost ea. Pentru noi, asta-i tot ceea ce contează. Şi o s-o dovedim. Nu se poate să fie pedepsită pentru o faptă pe care n-a comis-o ea.

—Tu nu-i cunoşti pe cei din gruparea aia, a bodogănit Lissa. Dacă şi-a pus cineva în minte s-o înfunde, sunt capabili să facă totul posibil.

Aproape fără să-mi dau seama, am tras spre mine puţin din acel întuneric din ea, străduindu-mă s-o calmez. Din nefericire, n-am făcut decât să mă enervez eu şi mai tare.

Christian a izbucnit într-un râs amar.

—Ai uitat. Eu am crescut în preajma grupării ăsteia. Am mers la şcoală cu odraslele lor. Îi cunosc... dar nu trebuie să intrăm în panică până nu aflăm mai multe, da?

Lissa a răsuflat, simţindu-se mult mai bine. Aveam să iau prea mult întuneric din ea, dacă nu eram prudentă. I-a dăruit lui Christian un mic zâmbet şovăielnic.

—Nu-mi amintesc ca tu să mai fi fost atât de raţional până acum.

—Asta din cauză că fiecare are propria lui definiţie despre ce înseamnă „raţional". La mine e doar ceva prost înţeles, şi-atât, a declarat el, pe un ton orgolios.

—Atunci, am impresia că eşti prost înţeles prea frecvent, a replicat ea, râzând.

El i-a susţinut privirea, iar zâmbetul de pe chip i s-a prefăcut în altceva, mai călduros şi mai delicat.

—Ei bine, sper ca gestul ăsta să nu fie prost înţeles. Altfel, risc să mă aleg cu un pumn.

Şi, aplecându-se, şi-a lipi buzele de-ale ei. Lissa i-a răspuns fără urmă de ezitare, fără să stea pe gânduri, pierzându-se în dulceaţa sărutării. Din nefericire, m-a luat şi pe mine valul, odată cu ei. Când s-au desprins, Lissei îi bătea mai tare inima, iar obrajii i se îmbujoraseră.

—Asta ce-a vrut să-nsemne, mai precis? a întrebat, retrăind senzaţiile provocate de sărutul lui.

—A însemnat „îmi pare rău", i-a răspuns el.

Ea şi-a abătut privirea-ntr-o parte şi a smuls cu nervozitate un smoc de iarbă. În cele din urmă, a oftat şi şi-a întors din nou faţa spre el.

—Christian... a fost vreodată... a fost vreodată ceva între tine şi Jill? Sau între tine şi Mia?

El a privit-o mirat.

—Ce? Cum poţi să crezi aşa ceva?

—Ţi-ai petrecut atâta timp cu ele!

—Există o singură persoană pe care mi-am dorit-o vreodată, i-a răspuns el.

După fermitatea privirii, a acelor ochi albaştri, limpezi precum cristalul, nici nu se punea problema identităţii acelei persoane.

—Nimeni nu s-a apropiat vreodată, măcar. În ciuda tuturor întâmplărilor, chiar şi cu Avery...

—Christian, îmi pare foarte rău pentru ce-a fost atunci...

—Nu trebuie să-ţi...

—Dar îmi...

—Fir-ar să fie, a exclamat el. N-ai de gând să mă laşi să termin o propo...

—Nu, l-a întrerupt Lissa. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat, un sărut apăsat şi energic, care i-a învăpăiat tot trupul, transmiţându-i că nici pentru ea nu mai exista vreun altul pe lume.

Bun. Se pare că Tasha avusese dreptate: eu eram singura care-i putea determina să fie din nou împreună. Numai că, într-un fel, nu m-aş fi aşteptat ca arestarea mea să joace un rol în asta.

M-am retras din mintea ei, ca să le las intimitatea necesară şi să mă scutesc de urmărirea spectacolului lor erotic. Nu le purtam pică pentru momentul lor sentimental. Niciunul dintre ei n-ar fi avut ce să facă pentru mine în clipa de faţă, şi meritau să-şi savureze clipa reunirii. Tot ce puteau face era să aştepte acumularea de noi informaţii şi, zău aşa, felul în care-şi petreceau timpul era cu mult mai sănătos decât orice făcea, probabil, Adrian între timp.

M-am întins pe pat, fixând tavanul cu privirea. În jurul meu nu era nimic altceva decât metal simplu şi culori neutre. Iar asta mă înnebunea. Nu aveam ce să văd, nu aveam ce să citesc. Mă simţeam ca un animal închis într-o cuşcă. Încăperea mi se părea că se face din ce în ce mai mică. Tot ce mai puteam să fac era să-mi derulez în minte ce aflasem prin intermediul Lissei, analizând fiecare cuvânt al ei. Fireşte, aveam tot felul de întrebări în minte, însă ceea ce-mi rămase permanent

în atenţie era faptul că Daniella pomenise de o audiere. Aveam nevoie să aflu mai multe despre asta.

Şi am primit răspunsul... câteva ore mai târziu.

Între timp, mă cufundasem într-un soi de ceaţă paralizantă şi aproape că era să nu-l recunosc pe Mihail, când şi-a făcut apariţia în faţa uşii celulei mele. Sărind din pat, l-am văzut că descuia uşa. Un val de speranţă m-a năpădit.

—Ce se-ntâmplă? l-am întrebat. Mă eliberează?

—Mă tem că nu, mi-a răspuns.

Şi, ca dovadă, după ce a deschis uşa, mi-a pus prompt cătuşele la mâini. Nu m-am împotrivit.

—Am venit să te duc la audiere, mi-a explicat el.

Ieşind pe coridor, i-am văzut pe ceilalţi gardieni adunaţi laolaltă. Propriul meu corp de pază. Imaginea în oglindă a celui care se ocupase de Dimitri. încântător! Eu şi Mihail am mers împreună, iar el, slavă Domnului, a vorbit tot drumul, în loc să păstreze tăcerea aia îngrozitoare care părea să reprezinte tratamentul obişnuit pentru deţinuţi.

—Şi ce înseamnă audierea asta, mai precis? Un proces?

—Nu, nu. E prea devreme pentru un proces. O audiere stabileşte dacă vei fi trimisă în judecată.

—Asta sună a pierdere de timp, i-am atras atenţia. Am ieşit din clădirea gardienilor, şi aerul acela proaspăt, umed, însemna pentru mine cel mai plăcut lucru pe care l-am simţit vreodată.

—Ar fi o risipă de timp şi mai mare dacă te-ar duce la un proces în toată regula şi şi-ar da seama abia acolo că nu au probe solide pe care să se bazeze. La audiere, îşi etalează toate dovezile de care dispun, şi un judecător — sau, mă rog, cineva care îndeplineşte rolul de judecător — hotărăşte dacă e cazul să ţi se intenteze proces. Acolo va fi judecat în mod oficial cazul. Acolo se dă verdictul şi se alege pedeapsa.

—Şi de ce-au întârziat atâta cu audierea? De ce m-au obligat să aştept toată ziua în celulă?

Mihail a râs, dar nu fiindcă i s-ar fi părut ceva amuzant.

—Acum s-au grăbit, Rose. Foarte tare. Pot să treacă zile-ntregi sau chiar săptămâni până să se ţină audierea, iar dacă este să ajungi la proces, stai închis până atunci.

Am înghiţit în sec.

—Şi s-or grăbi şi cu asta?

—Nu ştiu. N-a mai fost asasinat niciun monarh, de aproape o sută de ani. Lumea a luat-o razna, iar Sfatul vrea să instaureze ordinea. Deja îşi fac planuri colosale pentru funeraliile reginei: un spectacol care ar distrage atenţia tuturor. Audierea ta este şi ea o tentativă de readucere a ordinii.

—Ce? Cum?

—Cu cât mai repede îl condamnă pe asasin, cu atât mai în siguranţă se vor simţi cu toţii. Ei au impresia că acuzaţiile care ţi se aduc sunt atât de solide, încât vor să se grăbească la maximum. Ei vor ca tu să fii vinovată.

Vor s-o îngroape ştiind că asasinul ei a încăput pe mâna justiţiei, astfel încât toată lumea să poată dormi liniştită atunci când se va alege noul rege sau noua regină.

—Dar n-am...

Am renunţat totuşi la protest. N-avea niciun rost.

În faţa noastră, se înălţa clădirea în care era găzduită sala de judecată. Mi se păruse ameninţătoare prima dată când fusesem acolo, la procesul lui Victor, însă asta se datorase faptului că mă temeam de amintirile pe care le declanşa el în mine. Acum... acum era în joc propriul meu viitor. Şi, după toate aparenţele, nu numai propriul meu viitor: lumea moroilor privea şi aştepta, sperând că eu eram personajul negativ de care aveau să se descotorosească pe veci, pentru ca ei să trăiască în siguranţă. Înghiţind din nou, m-am uitat, agitată, la Mihail.

—Tu crezi... crezi c-o să fiu trimisă-n judecată?

Mihail nu mi-a răspuns. Unul dintre paznici ne-a ţinut uşa deschisă până am intrat.

—Mihail? am insistat. Chiar o să fiu judecată pentru crimă?

—Da, mi-a răspuns el, compătimitor. Sunt destul de convins că aşa o să fie.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

INTRAREA ÎN SALA DE JUDECATĂ a fost una dintre cele mai suprarealiste experienţe din viaţa mea... şi nu doar pentru că eu eram cea care juca rolul acuzatului. Sala îmi tot amintea de procesul lui Victor, iar gândul că ajunsesem acum în locul lui mi se părea aproape prea bizar ca să-l pot conştientiza.

Când intri într-o încăpere, cu o armată de gardieni în jurul tău, lumea se holbează — şi, vă rog să mă credeţi, era o grămadă de lume înghesuită acolo — aşa că, fireşte, nu m-am furişat, şi nici n-am afişat un aer ruşinat. Am păşit încrezătoare, cu capul sus. încă o dată, am avut acel rău-prevestitor flashback cu Victor. Şi el păşise încrezător înăuntru, şi mă îngrozea gândul că un individ care comisese astfel de crime putea să se comporte astfel. Oare şi spectatorii de azi gândeau acelaşi lucru despre mine?

Pe platforma din capătul încăperii stătea o femeie pe care n-o cunoşteam. La moroi, judecător era numit de obicei un avocat, doar pentru audiere, sau pentru mai ştiu eu ce altceva. Judecata în sine — cel puţin, în cazul uneia importante, cum fusese cazul lui Victor — era prezidată de regină. Ea fusese cea care dăduse verdictul definitiv. În cazul meu, aveau să decidă membrii

Sfatului, în cazul în care ajungeam în acel stadiu. *La proces se judecă în mod oficial cazul. Acolo se dă verdictul şi se hotărăşte pedeapsa.*

Escorta mea m-a condus pe primul rând din sală — dincolo de bara care-i separa pe protagonişti de public — şi mi-a făcut semn spre un loc de lângă un moroi între două vârste, îmbrăcat într-un costum negru foarte protocolar şi foarte la modă. Costumul parcă ţipa: *îmi pare rău c-a murit regina, aşa c-o să arăt cât se poate de şic în timp ce-mi etalez mâhnirea.* Avea părul de un blond decolorat, străbătut pe alocuri de primele fire argintii. Într-un fel, îi stătea bine. Am presupus că era Damon Tarus, avocatul meu, însă el nu mi-a adresat nici măcar o vorbă.

Mihail s-a aşezat şi el lângă mine, şi m-am bucurat să văd că-l aleseseră pe el să mă păzească. Aruncând o privire în spate, i-am văzut pe Daniella şi pe Nathan Ivashkov stând împreună cu alţi membri ai familiilor regale de rang înalt. Adrian alesese să nu stea cu ei. Se aşezase mai în spate, împreună cu Lissa, Christian şi Eddie. Chipurile tuturor erau pline de îngrijorare.

Judecătoarea — o femeie moroi mai în vârstă, căruntă, care încă arăta capabilă să-i rupă în bătaie pe destui — a cerut linişte în sală, aşa că m-am răsucit şi am privit înainte. Intrau membrii Sfatului, iar ea îi anunţa pe toţi, unul câte unul. Pentru ei fuseseră aranjate două rânduri de scaune — câte şase pe fiecare rând — un al treisprezecelea fiind plasat în spatele lor,

ceva mai înălţat. Desigur, numai unsprezece locuri s-au ocupat, motiv pentru care a trebuit să fac eforturi să nu mă încrunt. Ar fi trebuit să se afle şi Lissa acolo.

După ce membrii Sfatului s-au aşezat, judecătoarea s-a întors cu faţa spre noi toţi şi a început să vorbească, vocea ei răsunând în întreaga încăpere.

—Declar audierea deschisă, scopul fiind să determinăm dacă există dovezi suficiente pentru...

O zarvă iscată la uşă i-a acoperit vorbele, iar spectatorii şi-au lungit gâturile să vadă ce se întâmpla acolo.

—Ce s-a-ntâmplat? a cerut să afle judecătoarea.

Unul dintre gardieni a întredeschis uşa şi s-a aplecat puţin în afară, părând să discute cu cineva aflat pe hol. Apoi, s-a tras înapoi în sală.

—A sosit avocatul acuzatei, Înălţimea Voastră.

Judecătoarea şi-a plimbat privirea de la Damon la mine şi apoi şi-a îndreptat-o, încruntată, spre gardian.

—Acuzata are deja un avocat.

Gardianul a ridicat din umeri, cuprins de o comică nedumerire. Dacă afară ar fi fost un strigoi, ar fi ştiut ce să facă. În schimb, această bizară tulburare a protocolului îi depăşea competenţele. Judecătoarea a oftat.

—Bine. Lasă-l să intre, oricine-ar fi, şi vom vedea cum rezolvăm problema.

Şi atunci, Abe a pătruns în sală.

—O, Doamne sfinte! am exclamat în gura mare.

Nu a fost nevoie să mă cert singură pentru faptul că vorbisem neîntrebată, fiindcă zumzetul conversaţiilor umpluse deja încăperea. Cred că jumătate dintre cei prezenţi se minunau fiindcă îl cunoşteau pe Abe, cu tot cu reputaţia lui. Cealaltă jumătate probabil că era doar năucită de apariţia lui.

Purta un costum gri din caşmir, considerabil mai deschis decât mohorâtele veşminte negre ale lui Damon. Pe dedesubt avea o cămaşă elegantă, atât de strălucitor de albă, încât părea luminoasă... mai ales că era asortată cu o cravată de mătase, de un stacojiu sclipitor. Ţinuta lui mai era presărată şi cu câteva pete roşii: o batistă în buzunarul sacoului, butonii cu rubine. Fireşte, totul avea o croială la fel de perfectă şi era la fel de scump ca şi ţinuta lui Damon. Însă Abe nu arăta ca şi cum ar fi ţinut doliu. Nici măcar nu era îmbrăcat ca pentru o judecată. Mai degrabă, parcă ar fi fost întors din drumul spre o petrecere. Şi, evident, purta obişnuiţii săi cercei în formă de cerc, iar barba-i neagră era tunsă cu grijă.

Judecătoarea a cerut tăcere printr-o mişcare a mâinii, în timp ce Abe se îndrepta ţanţoş în direcţia ei.

—Ibrahim Mazur, a zis ea, clătinând din cap. În tonul ei, se amestecau deopotrivă uimirea şi dezaprobarea. O apariţie... neaşteptată.

Abe i-a făcut o plecăciune galantă.

—E minunat să te revăd, Paula. N-ai îmbătrânit nici măcar cu o zi.

—Aici nu suntem într-un club de provincie, domnule Mazur, l-a informat ea. Şi, cât timp te afli aici, mi te adresezi cu titulatura cuvenită.

—A! Corect, a replicat el, făcându-i cu ochiul. Scuzele mele, Înălţimea Voastră.

Întorcându-se, a căutat ceva din priviri, până când a dat cu ochii de mine.

—Uite-o. Îmi pare rău că am întârziat. Haideţi să-ncepem.

Damon s-a ridicat de pe scaun.

—Ce-nseamnă asta? Cine eşti *dumneata*? *Eu* sunt avocatul ei.

Abe a clătinat din cap.

—Trebuie să se fi produs vreo încurcătură. Am avut nevoie de ceva vreme până să găsesc un avion până aici, aşa că înţeleg de ce aţi numit un avocat din oficiu care să-mi ţină locul.

—Avocat din oficiu! a exclamat Damon, roşu la faţă de indignare. Eu sunt unul dintre cei mai renumiţi avocaţi printre moroii americani.

—Renumit, din oficiu, a bodogănit Abe, ridicând din umeri şi lăsându-se pe spate, pe călcâie. Eu nu sunt aici ca să judec asta. Fără să intenţionez vreun joc de cuvinte.

—Domnule Mazur, l-a întrerupt judecătoarea, dumneata eşti avocat?

—Sunt de toate, Paula... Înălţimea Voastră. Pe urmă, chiar contează? Ea nu are nevoie decât de cineva care să vorbească în numele ei.

—Şi are deja pe cineva, a protestat Damon. Pe mine.

—Nu mai e valabil, a replicat Abe, cu o atitudine încă extrem de jovială. Zâmbetul nu-i dispăruse nicio clipă de pe buze, însă mi s-a părut că zăresc în ochii lui acel licăr primejdios care-i înspăimânta pe mulţi dintre adversarii lui. Era imaginea vie a calmului, în timp ce Damon părea că e pe cale să sufere un atac de apoplexie.

—Înălţimea Voastră...

—Ajunge! a strigat ea, cu vocea aceea răsunătoare. Să aleagă fata, a hotărât, fixându-mă cu ochii ei căprui. Cine doreşti să te reprezinte?

—Eu...

Rămăsesem cu gura căscată la cât de brusc se mutase atenţia asupra mea. Urmărisem confruntarea dintre cei doi ca pe un meci de tenis, iar acum mingea mă izbise drept în cap.

—Rose.

Surprinsă, am întors uşor capul. Daniella Ivashkov se strecurase pe rândul din spatele meu.

—Rose, a şoptit ea din nou, habar n-ai cine poate să fie acest Mazur.

Nu zău, chiar n-am?

—Nu ţi-ai dori să ai de-a face cu el. Damon este cel mai bun. Şi nu este deloc uşor să-l convingi să-ţi fie avocat.

S-a dus înapoi la locul ei, lăsându-mă să-mi plimb privirea de la unul la celălalt avocat. Înţelesesem la ce se referise Daniella. Adrian o convinsese să mi-l aducă pe Damon, iar ea îl convinsese pe Damon să mă accepte. Dacă-l respingeam, era o insultă faţă de ea, şi, ţinând cont de faptul că se numărase printre puţinii moroi din familiile regale care manifestase înţelegere faţă de legătura mea cu Adrian, în mod sigur nu voiam să-mi atrag antipatia ei. În plus, dacă era o înscenare din partea unora de neam regal, să am de partea mea pe cineva dintre ai lor ar fi reprezentat probabil cea mai mare şansă de salvare pentru mine.

Şi totuşi... mai era şi Abe, care mă privea cu zâmbetul acela ager al lui. Cu certitudine, era foarte priceput să facă lucrurile să iasă cum voia el, însă în mare parte reuşitele i se datorau forţei exercitate de prezenţa şi reputaţia sa. Dacă într-adevăr exista vreo probă absurdă împotriva mea, atitudinea lui Abe n-ar fi fost de ajuns ca s-o facă să dispară. Bineînţeles, el avea de partea lui şi viclenia. Doar era un Zmeu. Putea să transforme imposibilul în realitate; era clar că trăsese o grămadă de sfori pentru mine.

Dar asta, în orice caz, nu schimba faptul că nu era avocat.

Pe de altă parte, era tatăl meu.

Era tatăl meu şi, cu toate că de-abia dacă ne cunoşteam cât de cât unul pe celălalt, deja se dăduse peste cap ca să ajungă aici, unde pătrunsese nonşalant, în costumul lui gri, ca să mă apere. Oare iubirea părintească să-i fi luat minţile? Oare să fi fost el chiar atât de bun ca avocat? Şi, la urma urmei, să fie adevărat că sângele apă nu se face? Zău că nu mai ştiam ce să cred. De fapt, nici nu-mi plăcea zicala asta. Poate că era valabilă printre oameni, dar n-avea nicio noimă în rândul vampirilor.

În orice caz, Abe mă privea atent, cu ochii lui de un căprui-închis, aproape identic cu al meu. Ai încredere-n mine, părea să-mi spună. Dar puteam să am? Puteam să am încredere în familia mea? Da, aş fi avut încredere în mama, dacă ea ar fi fost aici... şi ştiu că ea avea încredere în Abe.

Am suspinat şi am făcut un semn spre el.

—Pe el îl aleg, am declarat. Apoi, abia murmurând, am adăugat: Să nu mă laşi, Zmeule.

Zâmbetul lui Abe s-a întins şi mai mult, în timp ce exclamaţiile şocate se înălţau din rândul publicului, iar Damon protesta, ofensat. La început, poate că s-o fi chinuit mult Daniella să-l convingă să mă apere, însă acum devenise pentru el o chestiune de orgoliu. Reputaţia tocmai îi fusese întinată prin faptul că eu îl respinsesem.

Însă îmi exprimasem deja alegerea, iar judecătoarea, exasperată, nu mai voia să audă discuţii pe tema asta.

L-a uşuit repede pe Damon, iar Abe s-a strecurat pe locul lui. Judecătoarea a început cu discursul standard de deschidere, explicând de ce ne aflam acolo, bla-bla-bla, bla-bla-bla. În timp ce vorbea, m-am aplecat spre Abe.

—În ce m-ai băgat? am şuierat spre el.

—Eu? În ce te-ai băgat tu? Nu se putea doar să te scot de la secţia de poliţie pentru consum de alcool la o vârstă nepermisă, ca majoritatea taţilor?

Începeam să înţeleg de ce se enerva lumea când făceam glume în situaţii periculoase.

—Viitorul meu de rahat e în joc! Ăştia vor să mă trimită în judecată şi să mă condamne!

Orice urmă de umor sau de veselie i-a dispărut de pe chip. Expresia i-a devenit dură, ucigător de gravă. Un fior rece mi-a coborât pe şira spinării.

—Asta, a rostit el cu voce joasă, lipsită de orice intonaţie, îţi jur că n-o să se-ntâmple niciodată, în vecii vecilor.

Judecătoarea şi-a întors din nou atenţia asupra noastră şi spre avocata acuzării, o femeie pe numele ei Iris Kane. Nu era un nume de familie regală, însă tot arăta destul de afurisită. Probabil că era doar o trăsătură de-a avocaţilor.

Până să se prezinte proba existentă împotriva mea, asasinarea reginei a fost descrisă în toate sinistrele ei amănunte. Cum fusese găsită de dimineaţă în patul ei, cu o ţepuşă de argint străpungându-i inima şi o expresie

de profundă oroare şi şoc pe faţă. Sângele pătase totul: cămaşa ei de noapte, cearşafurile, pielea... Le-au fost arătate fotografiile tuturor celor prezenţi în încăpere, ceea ce a generat o întreagă varietate de reacţii. Icnete de mirare. Iarăşi frică şi panică. Şi unii... unele persoane chiar au plâns. O parte dintre lacrimile acestea se datorau, fără îndoială, grozăviei situaţiei, dar cred că mulţi au plâns şi fiindcă o iubiseră pe Tatiana, sau măcar o agreaseră. Avusese ea uneori o atitudine rece şi rigidă, însă în cea mai mare parte a tipului, domnia ei fusese una paşnică şi dreaptă.

După ce au terminat de arătat fotografiile, m-au chemat pe mine. Audierea nu a decurs după tiparul unui proces normal. Nu a existat obişnuitul du-te-vino al avocaţilor pentru interogarea martorilor. Ei doar stăteau la locurile lor şi puneau întrebările pe rând, în timp ce judecătoarea se străduia să menţină ordinea.

—Domnişoară Hathaway, a început Iris, lăsând baltă titlul meu de gardian. La ce oră te-ai întors în camera dumitale azi-noapte?

—Nu ştiu ora precisă...

M-am concentrat asupra ei şi a lui Abe, făcând abstracţie de marea de chipuri din sală.

—Undeva în jurul orei cinci dimineaţa, cred. Poate şase.

—Mai era cineva cu dumneata?

—Nu... adică, da. A fost, mai târziu.

Of, Doamne! *Aici e-aici*.

—Ăăă... m-a vizitat Adrian Ivashkov.

—Pe la ce oră a sosit? m-a întrebat Abe.

—Nici asta nu ştiu sigur. La câteva ore după ce m-am întors eu, aşa cred.

Abe şi-a întors fermecătorul zâmbet spre Iris, care răsfoia câteva documente.

—Asasinarea reginei a fost plasată, cu destulă precizie, în intervalul scurt dintre orele şapte şi opt. Rose nu era singură... fireşte, vom avea nevoie de mărturia domnului Ivashkov în această privinţă.

Ochii mi-au zburat pentru scurt timp spre public. Daniella se albise la faţă. Iată coşmarul ei: momentul în care avea să fie implicat şi Adrian. Ducându-mă şi mai departe cu privirea, am remarcat că Adrian însuşi părea cuprins de un calm straniu. Speram din toată inima să nu fie beat.

Iris a ridicat triumfătoare o coală de hârtie.

—Avem declaraţia semnată a unui îngrijitor care susţine că domnul Ivashkov a sosit în clădirea acuzatei pe la aproximativ nouă şi douăzeci.

—E destul de precisă ora, a observat Abe. Părea amuzat, de parcă ea ar fi spus ceva nostim. Aveţi pe cineva de la recepţia clădirii care să-i confirme depoziţia?

—Nu, a răspuns Iris, cu o voce ca de gheaţă. Dar este suficient. Îngrijitorul îşi aminteşte precis, pentru că tocmai se pregătea să-şi ia pauza. Domnişoara

Hathaway era singură atunci când s-a comis crima. Prin urmare, nu are niciun alibi.

—Mă rog, a comentat Abe, cel puţin, în conformitate cu unele „date" îndoielnice.

Dar altceva nu s-a mai discutat cu privire la ore. Proba a fost admisă în consemnările oficiale, ceea ce m-a făcut să trag aer adânc în piept. Nu-mi plăcuse partea asta a interogatoriului, însă fusese de aşteptat să fie aşa, date fiind conversaţiile pe care le auzisem mai devreme prin intermediul Lissei. Faptul că nu aveam alibi nu prea era grozav, însă îi cam împărtăşeam senzaţia lui Abe. Ceea ce prezentaseră până acum nu părea suficient cât să mă trimită în judecată. În plus, nu mai întrebaseră absolut nimic despre Adrian, ceea ce însemna că el era acum scos din discuţie.

—Proba următoare, a anunţat Iris. Pe chip i se citea îngâmfarea triumfului. Ştia şi ea că dovada privind ora era destul de fragilă, însă ceea ce avea să urmeze i se părea aur curat.

Totuşi, în realitate, era argint. O ţepuşă de argint.

Aşa să m-ajute Dumnezeu, o ţepuşă de argint prezenta ea acum, într-o pungă de plastic transparent. Sclipea în lumina aceea incandescentă... cu excepţia vârfului. Care era întunecat. De sânge.

—Aceasta este ţepuşa folosită pentru asasinarea reginei, a declarat Iris. Ţepuşa domnişoarei Hathaway.

Abe a izbucnit efectiv în râs.

—Ei, daţi-o-ncolo. Gardienii primesc mereu alte ţepuşe. Au o rezervă imensă de obiecte identice.

Iris nu l-a luat în seamă şi s-a uitat la mine.

—Unde e ţepuşa dumitale, în clipa de faţă?

—În cameră, am răspuns, încruntându-mă.

S-a întors, aruncând o privire dincolo de public.

—Gardian Stone?

Un dhampir înalt, cu o mustaţă neagră şi stufoasă, s-a ridicat din spatele spectatorilor.

—Da?

—Dumneata ai condus percheziţia camerei domnişoarei Hathaway şi a bunurilor sale personale, corect?

Am rămas cu gura căscată, resimţind din plin ofensa.

—Mi-aţi scotocit prin...

O privire tăioasă a lui Abe m-a redus la tăcere.

—Corect, a răspuns gardianul.

—Şi ai găsit vreo ţepuşă de argint? l-a întrebat Iris.

—Nu.

Iris s-a întors iar spre noi, având încă expresia aceea de infatuare pe chip, însă Abe părea să considere această nouă informaţi ca fiind chiar mai ridicolă decât seria precedentă.

—Asta nu dovedeşte nimic. Putea să-şi fi pierdut ţepuşa fără să-şi dea seama.

—Şi-a pierdut-o tocmai în inima reginei?

—Domnişoară Kane, a mustrat-o judecătoarea.

—Îmi cer scuze, Înălţimea Voastră, a rostit Iris, cu glas domol, apoi s-a întors din nou spre mine. Domnişoară Hathaway, există ceva special la ţepuşa dumitale? Orice ar putea s-o deosebească de altele?

—Ăăă... da.

—Poţi să descrii elementul respectiv?

Mi se pusese un nod în gât. Aveam o presimţire rea.

—Are un model gravat în apropiere de vârf. Un fel de desen geometric.

Gardienii îşi mai dădeau uneori ţepuşele la gravat. Eu găsisem ţepuşa asta în Siberia şi o păstrasem. Adică, mă rog, de fapt Dimitri mi-o expediase, după ce i se desprinsese din piept.

Iris s-a îndreptat spre locurile ocupate de membrii Sfatului şi a ridicat punga, astfel încât să poată fi examinată de toţi. Întorcându-se la mine, mi-a oferit posibilitatea s-o examinez.

—Acesta este modelul dumitale? Este ţepuşa dumitale?

Am făcut ochii mari. Asta era, într-adevăr. Am deschis gura, pregătită să spună da, însă exact în clipa aceea privirea mea a întâlnit ochii lui Abe. Evident, nu putea să-mi spună direct, însă ochii lui îmi transmiteau o mulţime de mesaje. Cel mai important era să fiu precaută, să fiu vicleană. Ce-ar fi făcut o persoană atât de alunecoasă, ca Abe, în locul meu?

—Este... pare să fie la fel cu modelul de pe-a mea, am răspuns, până la urmă. Dar nu pot să afirm cu certitudine dacă este exact aceeaşi.

Zâmbetul lui Abe mi-a dat de înţeles că răspunsesem corect.

—Normal că nu poţi, a zis Iris, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la altceva. I-a întins punga unuia dintre funcţionarii judecătoreşti. Cu toate acestea, acum, după ce membrii Sfatului au remarcat că modelul se potriveşte cu descrierea oferită de acuzată, şi după ce numita a declarat că este aproape la fel ca ţepuşa dumneaei, aş dori să atrag atenţia asupra rezultatelor obţinute în laborator...

A ridicat alte foi de hârtie, cu chipul luminat de triumf.

—...şi anume că amprentele acuzatei se regăsesc pe toată suprafaţa ei.

Aşa, asta era. Potul cel mare. „Proba solidă".

—Vreo altă amprentă? s-a interesat judecătoarea.

—Nu, Înălţimea Voastră. Numai cele ale acuzatei.

—Asta nu înseamnă nimic, a zis Abe, ridicând din umeri. Aveam senzaţia că, şi dacă m-aş fi ridicat şi aş fi mărturisit deodată că eu comisesem asasinatul, el tot ar fi pretins că este o probă îndoielnică. Cineva i-a furat ţepuşa, cineva care purta mănuşi. Normal că amprentele îi aparţin, din moment ce e ţepuşa ei.

—Începe să devină cam întortocheată povestea, nu ţi se pare? l-a întrebat Iris.

—Probatoriul tot rămâne plin de fisuri, a protestat el. Tocmai aici devine întortocheat. Cum ar fi putut ea să intre în dormitorul reginei? Cum ar fi putut să treacă de toată paza?

—Ei bine, a rostit Iris, astfel de întrebări vor fi amănunţite cel mai bine în cadrul procesului, dar luând în considerare palmaresul impresionant al domnişoarei Hathaway în privinţa intrărilor şi ieşirilor fără permisiune în şi din diverse locuri, precum şi nenumăratele alte abateri disciplinare pe care le-a acumulat în dosarul personal, nu mă îndoiesc că ar fi fost capabilă să găsească nenumărate modalităţi de a pătrunde la regină.

—Nu aveţi nicio dovadă, a insistat Abe. Nicio teorie viabilă.

—Nici nu avem nevoie, a replicat Iris. Cel puţin, în etapa actuală. Avem date mai mult decât suficiente pentru trimiterea în judecată, nu-i aşa? La drept vorbind, nici măcar n-am ajuns la partea cu nenumăraţii martori care au auzit-o pe domnişoara Hathaway spunându-i reginei că va regreta promulgarea recentei legi a gardienilor. Pot să găsesc stenograma, dacă doriţi... ca să nu mai pun la socoteală declaraţiile legate de alte comentarii „elocvente" făcute în public de domnişoara Hathaway.

Mi-a revenit în memorie o imagine cu mine, stând lângă biserică, împreună cu Daniella, şi bătând câmpii — cu spectatori — despre faptul că regina nu m-ar fi

putut cumpăra cu o repartizare. Nu fusese o idee bună din partea mea. Nici că dădusem buzna la priveghi, sau că obiectasem cu privire la necesitatea protejării reginei, atunci când Lissa fusese luată ostatică. Îi oferisem pe tavă lui Iris material cu duiumul.

—O, da, a continuat Iris. Mai deţinem şi relatări despre faptul că regina şi-a afirmat extrema dezaprobare faţă de relaţia domnişoarei Hathaway cu domnul Adrian Ivashkov, în mod special atunci când cei doi au intenţionat să fugă împreună.

Am deschis gura să protestez faţă de ultima ei afirmaţie, însă Abe m-a redus iarăşi la tăcere.

—Există nenumărate alte mărturii privitoare la discuţiile în contradictoriu purtate în public de Maiestatea Sa şi domnişoara Hathaway. Doriţi să caut acum şi acele documente, sau suntem în măsură să votăm acum trimiterea în judecată?

Ultima întrebare îi fusese adresată judecătoarei. Nu aveam cazier, însă probele erau destul de solide. Până şi eu aş fi fost de părere că existau, în mod categoric, motive pentru suspectarea mea de crimă, numai că...

—Înălţimea Voastră? am intervenit. Cred că tocmai se pregătea să anunţe verdictul. Pot să spun şi eu ceva?

Judecătoarea s-a gândit puţin la cererea mea, după care a ridicat din umeri.

—Nu văd niciun motiv pentru care n-ai putea. Strângem toate dovezile posibile.

O, dar iniţiativa mea pe cont propriu nu făcea parte absolut deloc din planurile lui Abe. S-a apropiat cu paşi mari de bară, sperând să mă poată opri cu un sfat înţelept, însă nu s-a dovedit a fi suficient de rapid.

—OK, am zis, sperând că tonul vocii mele suna raţional în urechile celorlalţi, dar şi că nu-mi voi pierde cumpătul. Aţi adunat aici o grămadă de chestii suspecte. Pot să văd limpede asta.

Abe a făcut o mutră îndurerată. Nu era o expresie pe care s-o fi mai văzut până acum la el. Nu se întâmpla prea des ca el să piardă controlul asupra situaţiilor.

—Dar tocmai asta-i problema, am continuat. Sunt prea suspecte. Dac-aş fi avut de gând să asasinez pe cineva, n-aş fi fost în halul ăsta de toantă. Chiar credeţi că mi-aş fi lăsat ţepuşa în pieptul ei? Chiar credeţi că n-aş fi purtat mănuşi? Vă rog. Mi se pare insultător. Dacă sunt într-atât de abilă pe cât susţineţi că s-ar afirma în dosarul meu, de ce-aş fi procedat aşa? Adică, să fim serioşi! Dac-aş fi făcut-o eu, ar fi fost cu totul altceva. Nici măcar nu v-ar fi trecut prin gând să mă bănuiţi vreodată. Toate astea sunt o insultă la adresa inteligenţei mele.

—Rose..., a început Abe, cu o nuanţă ameninţătoare în voce. Totuşi, mi-am văzut de-ale mele.

—Toate dovezile de care dispuneţi sunt chiar dureros de evidente. Ce naiba, cine mi-a înscenat toată chestia asta putea la fel de bine să picteze şi o săgeată care să mă arate direct... şi cineva chiar a înscenat-o,

însă voi sunteţi ultimii fraieri dacă luaţi în considerare ideea asta.

Începusem să ridic tonul, aşa că, dându-mi seama de asta, am redevenit calmă.

—Voi vă doriţi un răspuns uşor. Un răspuns rapid. Şi, mai presus de toate, vă doriţi o persoană care să nu aibă legături, să nu aibă o familie puternică de care să fie protejată...

Aici, am ezitat puţin, neştiind sigur cum puteam să-l clasific pe Abe.

—Pentru că aşa se-ntâmplă mereu. Aşa a fost şi cu legea privind vârsta gardienilor. Nici în favoarea dhampirilor n-a putut să se ridice cineva, fiindcă blestematul ăsta de sistem nu i-ar permite.

Atunci mi-am dat seama că mă abătusem destul de mult de la subiect... şi că mă făceam eu însămi să par şi mai vinovată, beştelind legea cu vârsta. Aşa că m-am înfrânat, revenind la subiect.

—Hm, în orice caz, Înălţimea Voastră... ceea ce încerc eu să spun este că dovezile astea n-ar trebui să fie considerate suficiente pentru acuzarea mea sau pentru trimiterea mea în judecată. Eu n-aş fi în stare să plănuiesc un asasinat într-un mod atât de penibil.

—Îţi mulţumim, domnişoară Hathaway, a zis judecătoarea. A fost extrem de... instructiv. Poţi să-ţi reiei locul, în timp ce Sfatul va vota.

Eu şi cu Abe ne-am întors la locurile noastre.

—Ce naiba a fost în capul tău? m-a luat el la rost, în şoaptă.

—Am spus ce trebuia. M-am apărat.

—Eu n-aş zice. Nu eşti avocat.

L-am privit pieziş.

—Nici tu, moşule.

Judecătoarea le-a cerut membrilor Sfatului să voteze dacă erau de părere că dovezile prezentate împotriva mea ajungeau ca să mă pună în postura unui suspect viabil şi să mă trimită în judecată. Şi erau. Unsprezece mâini s-au ridicat. Uite-aşa, s-a terminat totul.

Prin intermediul legăturii, am simţit-o alarmată pe Lissa. În timp ce eu şi Abe ne ridicam să plecăm, mi-am îndreptat privirea spre public, care începuse să se împrăştie şi să zumzăie, discutând pe tema a ceea ce avea să se-ntâmple de-acum încolo. Ochii ei verzi se făcuseră mari, iar pe faţă i se aşternuse o paloare neobişnuită. Lângă ea, Adrian arăta şi el necăjit, dar în clipa în care m-a privit, în ochii lui am văzut clar strălucind iubirea şi hotărârea. Iar în spate de tot, dincolo de ei doi...

...Dimitri.

Nici măcar nu ştiusem că era acolo. Şi el mă privea fix, întunecat şi insistent. Numai că lui nu puteam să-i descifrez sentimentele. Chipul lui nu trăda absolut nimic, însă în ochi avea ceva... ceva ardent, intimidant. Imaginea cu el pregătit să doboare armata aceea de gardieni mi-a străfulgerat mintea, şi ceva mi-a spus că,

dacă i-aş fi cerut, ar fi făcut-o din nou. Şi-ar fi croit drum cu forţa până la mine, în sala asta de judecată, şi ar fi făcut tot ce-i stătea-n puteri ca să mă salveze de-acolo.

Cineva mi-a atins braţul, abătându-mi atenţia de la el. Eu şi Abe porniserăm spre ieşire, însă intervalul din faţa noastră era ticsit de lume, ceea ce ne obliga să ne tot oprim. Atingerea pe care o simţisem fusese provocată de o bucăţică de hârtie, strecurată de cineva între degetele mele. Aruncând o privire, l-am zărit pe Ambrose, aflat în apropierea intervalului, privind fix drept înainte. Aş fi vrut să-l întreb ce se petrecea, însă un oarecare instinct mi-a impus să păstrez tăcerea. Văzând că încă nu puteam să înaintăm, am desfăcut în grabă hârtiuţa, având grijă s-o feresc de ochii lui Abe.

Biletul era minuscul, iar caligrafia elegantă, aproape imposibil de descifrat.

Rose,

În cazul în care citeşti mesajul acesta, înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit. Probabil că mă deteşti, şi nu te învinovăţesc. Nu pot decât să te rog să mă crezi că tot ceea ce am făcut cu privire la decretul cu vârsta a fost mai bine pentru poporul tău, decât ceea ce plănuiseră alţii. Există unii moroi care doresc să-i forţeze pe toţi *dhampirii să intre în serviciul nostru, fie că vor, fie că nu, prin întrebuinţarea forţei de*

constrângere. Decretul privind vârsta a mai potolit elanul acestei facţiuni.

Totuşi, îţi scriu ca să-ţi transmit un secret pe care ai dreptul să-l afli, iar secretul acesta trebuie cunoscut de cât mai puţine persoane cu putinţă. Vasilisa trebuie să-şi ocupe locul cuvenit în cadrul Sfatului, ceea ce se poate înfăptui. Ea nu este cel din urmă vlăstar al familiei Dragomir. Mai există unul în viaţă, copilul nelegitim al lui Eric Dragomir. Nu mai ştiu altceva, dar dacă vei putea să-i găseşti fiul sau fiica, îi vei oferi Vasilisei puterea pe care o merită. Indiferent de greşelile pe care le-ai făcut sau de temperamentul tău periculos, tu eşti singura pe care o simt capabilă de îndeplinirea acestei misiuni. Nu irosi nici măcar o clipă, încearcă imediat s-o îndeplineşti.

Tatiana Ivashkov

Am rămas cu privirea pironită pe bucata de hârtie, literele jucându-mi în faţa ochilor; cu toate astea, mesajul exprimat prin ele îmi ardea în minte. *Ea nu este cel din urmă vlăstar al familiei Dragomir. Mai există unul în viaţă.*

Dacă era adevărat, dacă Lissa avea un frate vitreg sau o soră vitregă... asta schimba totul. Ea ar fi primit dreptul la vot în cadrul Sfatului. N-ar mai fi fost singură. Dacă era adevărat. Dacă biletul era, într-adevăr, de la Tatiana. Oricine ar fi putut să semneze cu numele ei pe o bucăţică de hârtie. Şi, prin asta, n-o

făcea să fie şi autentică. Totuşi, m-am înfiorat, tulburată la gândul că primisem un bileţel de la o femeie moartă. Dacă mi-aş îngădui să văd fantomele din jurul nostru, oare ar fi şi Tatiana printre ele, frământată şi răzbunătoare? Dar nu mă puteam îndura să-mi dobor zidurile protectoare şi să văd dacă era aşa. Încă nu. Sigur existau şi alte răspunsuri. Ambrose fusese cel care-mi transmisese biletul. Trebuia să-l întreb pe el... numai că începuserăm din nou să înaintăm pe interval. Un gardian m-a înghiontit să merg mai departe.

—Ce-i aia? m-a întrebat Abe, veşnic vigilent şi bănuitor.

Am împăturit la loc bileţelul, în mare grabă.

—Nimic.

După privirea pe care mi-a adresat-o, mi-am dat seama că nu mă credea câtuşi de puţin. Chiar mă întrebam dacă nu cumva era cazul să-i spun. *Secretul acesta trebuie cunoscut de cât mai puţine persoane cu putinţă.* Chiar dacă el s-ar fi numărat printre aceste puţine persoane, tot nu era locul potrivit să-i spun. Aşa că am încercat să-i distrag atenţia şi să mă scutur de expresia de năuceală care sigur mi se putea citi pe faţă. Biletul reprezenta o problemă importantă... dar nu tot atât de importantă pe cât era cea cu care mă confruntam în perspectiva imediată.

—Mi-ai spus că n-o să ajung la proces, i-am zis lui Abe. Iritarea de mai devreme îmi revenise. Am riscat enorm cu tine!

—N-ai riscat nimic. Nici Tarus n-ar fi putut să te scoată din povestea asta.

Atitudinea nonşalantă a lui Abe mă enerva şi mai tare.

—Cu alte cuvinte, ai ştiut încă de la început că audierea asta era o cauză pierdută?

Asta-mi spusese şi Mihail. Ce drăguţ să le inspiri tuturor atâta încredere!

—Audierea asta n-a fost importantă, a afirmat evaziv Abe. Important e ce-o să se-ntâmple în continuare.

—Mai exact, ce?

Şi-a îndreptat din nou spre mine privirea lui tenebroasă, şireată.

—Nimic care să te îngrijoreze, deocamdată.

Unul dintre gardieni m-a prins de braţ şi mi-a spus că trebuia să merg mai departe. M-am împotrivit, nelăsându-mă trasă după el, şi m-am aplecat spre Abe.

—Nu trebuie, pe naiba! Aici vorbim de viaţa mea! am exclamat.

Ştiam ce avea să se-ntâmple-n continuare. Închisoare, până la proces. Şi, pe urmă, iarăşi închisoare, dacă mă condamnau.

—Asta-i o chestie serioasă! Nu vreau s-ajung la proces! Nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii într-un loc ca Tarasov.

Gardianul m-a tras şi mai energic, obligându-mă să înaintez, iar Abe m-a fixat cu o privire pătrunzătoare, care mi-a îngheţat sângele în vine.

—*Nu* vei ajunge la proces. *Nu* vei ajunge la-nchisoare, mi-a şuierat el, fără ca paznicii să-l audă. N-o să permit *eu* aşa ceva. Ai înţeles?

Am scuturat din cap, dezorientată de faptul că treceam prin atâtea situaţii şi nu ştiam cum să mă port în niciuna dintre ele.

—Până şi tu ai limite, moşule.

A redevenit zâmbitor.

—O să te surprindă. În plus, trădătorii regali nu sunt trimişi la închisoare, Rose. Toată lumea ştie asta.

Am pufnit, dispreţuitoare.

—Eşti nebun? Ba sigur sunt trimişi la închisoare. Ce altceva crezi că se-ntâmplă cu ei? Sunt lăsaţi liberi şi li se spune să nu mai facă?

—Nu, mi-a răspuns Abe, chiar înainte de a-mi întoarce spatele. Trădătorii sunt executaţi!